

КАТРИН БЕЛАМИ СТРАСТИ НА КОРТА

Превод от английски: Снежана Дончева, 2000

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

— Както виждам, в пресата коментират събитието като „сражение на красавиците“ — отбеляза капитан Дейл Куп Купланд, пътувайки с най-добрия си приятел, майор Ник Ленъкс.

Ник изсумтя нещо нечленоразделно, съсредоточен в кормуването. Той натисна педала на газта и ягуарът изпревари няколко едва пъплещи коли от натоварения трафик.

— Тази Лучия Конти доста си я бива, а? Знойна италианка, няма що — продължаваше невъзмутимо капитанът.

— Сладка муцунка. Ами твоята Мелиса Феръл как изглежда?

— Тя не е моята Мелиса — все още. Но работя по въпроса — изрече на един дъх Ник решително и убедено. — А иначе е божествена. Около сто петдесет и осем сантиметра, най-вече — крака, дълга, тъмна коса, невероятни небесносини очи и розови устенца, дето само чакат да бъдат целунати...

— Окей, окей, схванах картинката — прекъсна го Куп, вече съжалил, че изобщо бе подхванал темата.

Пътуваха за предварителния турнир по тенис пре Уимбълдън в Бекънхем, където осемнадесетгодишната Мелиса Феръл щеше да участва в първия си професионален мач.

Интересът на медиите към Мелиса беше голям — и то не само заради неоспоримите ѝ качества, а и защото в спортната си кариера вървеше по стъпките на своя брат. Джек Феръл беше известен тенисист, който жънеше победи в самостоятелните си мачове и в двойка с друг любимец на всички жени, Ейс^[1] Дилейни, опасният и непредвидим американец, „лошото момче“ на тениса.

Пристигнаха малко преди началото на мача и Ник се намръщи, докато преглеждаше програмата.

— По дяволите! Не знаех, че ще се състезават и мъже! — измърмори той.

— Така ли? — изненада се и Куп.

— Ейс Дилейни е тук — рязко отвърна Ник, сякаш това обясняваше всичко.

За Ейс се носеха слухове, че води потеклото си от племената на апахите, и донякъде те бяха оправдани: имаше дълга права коса, смугло лице с остро изсечени черти и гарвановочерни очи. Това обаче, което човъркаше Ник, беше съзнаването, че Мелиса се движи в обкръжението му от четиринадесетгодишна и че един ден ще се омъжи за него — нещо, което влудяваше родителите ѝ и неимоверно много забавляваше самия Ейс.

— От онова, което съм чел за Дилейни, не изглежда да е мъж с уклон към свиване на брачно гнездо — заяви Куп, след като Ник му очерта в общи линии ситуацията. — Нареди се на опашката — посъветва го той. — Тя осведомена ли е за титлите ти и положението, което заемаш в Шотландия?

— Единствената титла, която може да впечатли Мелиса, е тази от Уимбълдън — усмихна се криво Ник. — А що се отнася до древни замъци, то нейното семейство притежава такъв от триста години в Белууд. Мога да те уверя, че е зашеметяващ и датира от шестнадесети век — от времето на Тюдорите.

— Значи трябва да заложиш на неустоимия си, опустошителен чар — ухили се Куп. — Обикновено ти върши работа.

— Мелиса е нещо по-специално — въздъхна Ник и насочи вниманието си към програмата. — Ще играе на втори корт — добави той и си запроправя път между групичката зрители.

Куп не го последва, защото тъкмо беше зърнал павилиона, който предлагаше освежителни напитки и благословена сянка. Пък и нямаше никакво желание да наблюдава как две момичета си подмятат топката над някаква мрежа. С Ник служеха от пет години в едно поделение и никога досега не беше го виждал така да хлътва по жена.

— Първо ще си взема една бира — рече му малко гузно.

— Ще те намеря по-късно.

— Окей! — махна с ръка Ник.

Беше висок, със сребристоруса, късо подстригана коса, сиви очи, прав нос, пълна уста и волева брадичка — признак, че винаги постига това, което си е наумил. Днес той носеше военната си униформа, тъй като бе тръгнал направо от казармата в Алдършот, за да пристигне навреме за мача. Мъжете му хвърляха по един поглед и му правеха път,

докато крачеше енергично, с изправени рамене към корта. Жените му хвърляха и втори поглед, привлечени от грубата му красота, инстинктивно усещайки, че би използвал очевидната си сила, за да закриля слабите, а не да напада или извлича изгода.

Той седна на около метър от групичката, която беше дошла, за да подкрепя Мелиса. Веднага разпозна Джек — стегнат, мускулист мъж с безупречна прическа, стрелкаци се лешникови очи и готова усмивка — по-млада версия на своя баща Даниъл. Роуз Феръл, майката на Мелиса и Джек, все още беше изключително привлекателна жена, без нито една бръчка, с блестяща черна коса и небесносини очи, които беше предала на своята дъщеря. Даниъл и Роуз бяха разведени от няколко години, но първоначалната вражда беше отстъпила място на временно затишие на военните действия, което можеше да се определи и като любезно общуване.

— Извинете.

Стройно момиче с яркочервени къдрици се промъкна пред Ник и зае мястото до Джек, после се приведе към ухото му.

— Това е Кати Оливър — подхвърли някой отзад. — Контузия в коляното ѝ попречи на спортната кариера, така че тя прие да тренира Мелиса и да пътува с нея в продължение на една година.

— Какво, по дяволите, е направил Ейс на Лучия снощи? — тихо попита Кати. — Зелена е като грахово зърно и гълта болкоуспокояващи таблетки с пълни шепа.

— Разредил питието ѝ с водка и сложил разслабително в кафето ѝ — отвърна ѝ сухо Джек и тя се изкикоти.

Беше напълно разбираемо да се възползваш от временното неразположение на противника си, но да му го причиниш съзнателно... Джек беше помолил Ейс, като всеобщ, фаворит, да изведе бившата си приятелка в нощта преди мача за малък саботаж, но партньорът му се бе престарал и сега Джек не се чувстваше особено горд със себе си.

Залп от аплодисменти поздрави състезателките и Ник насочи вниманието си към тях, инстинктивно предчувствайки, че Мелиса ще спечели „битката на красавиците“. Беше изминала една година от първата им среща, когато тя победи неговата племенница — Джесика Стентън — в турнира за тенисисти младша възраст и се беше влюбил в нея. Армейските учения го отведоха далеч от Англия, но тя така и не

му излезе от ума. И всяко бегло, мимолетно и случайно съприкосновение с нея през тази година все повече го убеждаваше, че тя е момичето на живота му.

— Изглежда бледа — обади се притеснено Роуз.

— Във форма е — увери я Кати. — Ще успее, просто се страхува от началото.

Всички замълчаха и затаиха дъх, загледани в Мелиса, която пристъпваше нервно от крак на крак, докато чакаше съдията да хвърли жребия.

След петминутната разгрявка Джек и Кати си отдъхнаха. Тя удряше уверено топката, движенията ѝ бяха плавни, точни и грациозни. „Ще се справи“ — реши Джек и насочи вниманието си към Лучия.

Лучия се чувстваше отвратително, проклинаше Ейс и собственото си слабоумие с всеки пронизващ мозъка ѝ болезнен спазъм. Ейс винаги означаваше неприятности.

Спечели жребия и предпочете да отстъпи реда си на Мелиса, като си направи сметката, че загубата на първия сервис ще разколебае противничката ѝ. И действително Мелиса почувства как трепери от нерви, когато тълпата съвсем притихна и реферът ѝ кимна да започва. За миг застина, после си пое дълбоко дъх и удари топката. Разбра, че сервисът е добър веднага щом ракетата се залепи за топката и тялото ѝ политна напред с перфектен плонж, за да посрещне бекхенда на Лучия. Ниско воле — и отново ракетата ѝ залепна за топката. Петнадесет. Въздъхна дълбоко с облекчение и се върна на крайната линия.

— Добро воле — закима одобрително Джек и Кати го последва.

Роуз и Даниъл не смееха да погледнат към корта.

Следвайки съветите на Кати, Мелиса продължи с тактиката на бързо и стремително атакуване на мрежата, като се опитваше да избягва безразборното търчане, което би дало предимство на Лучия — майстор на ниския удар. Спечели гейма само с една загубена точка и се отпусна на стола си доволна и щастлива.

Лучия ядно захвърли ракетата си на земята, а когато се наведе да я вдигне, ѝ се зави свят — сякаш оловна топка се търкаляше в черепната ѝ кутия. Двадесет минути по-късно беше още по-ядосана, защото загуби собствения си сервис и даде възможност на Мелиса да сервира. Тя го направи безупречно и спечели с 6:3.

Лучия седна и затвори очи, потривайки пулсиращите си слепоочия с леденостудена кърпа, припомняйки си основни моменти от играта. Болката в главата ѝ се бе усилила, а имаше и спазми в корема. В момента не вървяха залози по компютрите, все още имаше шанс и доста време, за да се поупражнява на трева преди Уимбълдън. Но нима сега трябваше да отстъпи пред някаква си новачка! Това бе почти равносилно на позор! Изправи се и решително стисна ракетата.

След един час реферът обяви:

— Гейм, сет и мач за Феръл!

Тя спечели с два сета, 6:3 и 6:2.

Мелиса се вцепени за момент, после почувства неустоим импулс да го помоли да повтори резултата — звучеше така вълнуващо! Тогава си спомни за Лучия и хукна към мрежата.

— Bravo! — хладно я поздрави тя. — Предполагам, че пак ще се видим.

„И ще те смачкам следващия път“ — добави мислено.

Мелиса кимна и се усмихна, а после се втурна към близките си, като прегръщаше и благодареше несвързано на всички.

— О, боже, вече влизаш във втория тур, а аз още не съм проверила с кого играеш! — възкликна Кати. — По-добре да тръгвам.

— Някои хора трябва да се сражават с всички сили — нацупи се привидно възмутена Мелиса, сякаш никога не беше хранила съмнения относно изхода на срещата.

Непознати прииждаха към тях, за да я поздравят и тя се потопи в атмосферата на триумфа, от която насила трябваше да я изтръгне брат ѝ.

— От пресата искат интервю. Запомни ли какво ти казах? Бъди мила дори когато ти задават тъпи въпроси и никога не плюй противника си — предупреди я той.

— Няма да забравя — кимна тя и предпазливо влезе в залата за пресконференции.

Повечето журналисти бяха англичани и ѝ задаваха благонамерени въпроси, развълнувани от победата ѝ. Питаша я предимно за бъдещите ѝ планове.

След това тя набързо си взе душ и тръгна да търси Кати, нетърпелива да разбере с кого ще играе следващата среща. Още не можеше да повярва, че е преодоляла първия тур. И е победила

противник от първите тридесет, макар че Лучия беше много по-добра на „червен“, отколкото на затревен терен.

— Мелиса! — спря я познат глас.

Тя се завъртя на пети и застана лице в лице с Ник Ленъкс.

— Поздравления! — усмихна се той.

— Благодаря — отвърна му и за миг забави ударите на сърцето си.

Симпатичният чичо на Джесика Стентън винаги беше проявявал любезно внимание към нея, но сега изведнъж ѝ се стори по-различен... В никакъв случай не бе по роднински мил.

— Досега не съм те виждала в униформа — промърмори тя и тутакси се почувства неизразимо глупава.

Ник потисна една усмивка — униформата докарваше до еуфория повечето момичета, но не беше очаквал Мелиса да се впише в тази категория.

— Много е мъжествена! — добави тя иронично, за да прикрие конфузията си. — Джесика с теб ли е?

— Не, дойдох тук направо от Алдършот.

— О!...

Мелиса знаеше, че Ник малко се интересува от тенис.

— Дошъл си, за да ме гледаш? — продължи несигурно тя, леко накланяйки глава, за да го „фиксира“ изпод гъстите си мигли с нещо повече от мимолетно кокетирание.

„Мили боже, тя се опитва да флиртува с мен“ — мина му през ума.

Това поласка неговото самолюбие.

— Точно така. И да те покания да излезем — изтърси, без да се замисля.

— О!

Мелиса се изчерви от удоволствие и отмести поглед.

„Ти обичаш Ейс! — напомни си язвително. — Не бъди толкова непостоянна.“

— Ще прекарам уикенда в Лондон — би ли искала да прекараш един ден в града?

— Ами...

Мелиса се двоумеше, но в същия миг съзря Ейс, ликуващ от победата на централния корт, да утешава Лучия и се наведе към Ник.

— Ще ми бъде много приятно — заяви със сияйна усмивка.

Ник бе забелязал реакцията ѝ на игричката между Дилейни и Конти. Бързо се уговори къде да се срещнат и я остави, преди да е променила решението си.

Докато минаваше покрай Ейс, той му хвърли дълъг, остър поглед. Всичко, което беше чел за този мъж — а той се появяваше по-често в клюкарските, отколкото в спортните рубрики — предизвикваше неодобрението му. След като вече беше направил първата стъпка в отношенията си с Мелиса, щеше да се опита да набие в главичката ѝ някои истини за живота. Ейс, очевидно регистрирал появата на друг мъж и както винаги доминиращ над мъжкото съсловие наоколо, нямаше как да пренебрегне неприязънта, която се излъчваше от едрия рус военен, се обърна, за да го изгледа още веднъж.

Около Ник витаеше аура на самоувереност и естествено присъща арогантност, наследена от именитите му прадеди аристократи в едно дълго родословие, която внезапно обърка Ейс — дете от предградията на Лос Анжелис.

Мелиса слезе бързо на земята, при това с трясък, фактът, че загуби втория мач срещу друга англичанка, класирана в стотицата, я накара да осъзнае, че е дяволски трудно да се изкачи на върха на избрания от нея спорт. Както и да е, твърдо беше решила да успее и се радваше, че има до себе си Кати, за да ѝ помага. Отначало бяха доста войнствено настроени една към друга. Мелиса — малко изплашена от нахаканата нюйоркчанка с дребни черти и доста остро езиче, съвсем сериозно си мислеше, че Джек трябва да е луд, за да поиска да я вкара в леглото си.

Кати също изпитваше доста съмнения: Мелиса, в сладката си къса поличка и ефектна лента за коса, като че ли искаше да се сгрее на славата, която рефлексираше от Джек, вместо да остави свой собствен отпечатък в играта на корта. Беше приела да тренира Мелиса не само защото бе хлътнала по Джек, а и поради контузията на коляното, която ѝ наложи драстично временно прекъсване на собствената ѝ кариера. Както и да е, зад привидния блясък на мис Превземка Мелиса лека-полека усвояваше всички тънкости на занаята, беше решителна и не се щадеше, загледана далеч в бъдещето.

Мелиса работеше и с двамата — ту с Джек, ту с Кати — и краят на седмицата неусетно дойде. Когато наближи срещата ѝ с Ник, започна да изпитва неприсъща нервност. Беше глупаво, неразумно, но усещането си оставаше. Може би защото винаги се бе срещала само с момчета на нейната възраст, а Ник, доколкото си спомняше, наближаваше тридесетте.

Пробваше и отхвърляше последователно всяка дреха от гардероба си и накрая реши какво да облече веднага след като се събуди в събота. Денят нахлуваше, ярък и ведър, прогнозата обещаваще горещо и слънчево време, така че си избра черна мини рокля от ликра без ръкави.

Когато пристигна в Лондон, минаваше десет и тя напрегнато се завзира в тълпата за Ник, минавайки през билетната бариера. Сърцето ѝ прескочи щастливо един удар, щом като го съзря над другите — висок и представителен, с очакващ поглед. Видя я и си запробива път, за да я посрещне. Беше по-едър от повечето мъже, загорял и свеж, с изсветляла от слънцето коса.

— Здравсти — усмихна ѝ се той.

Очите му проблясваха топли и радостни, но нервното потрепване в стомаха ѝ не минаваше.

— Здравей — отвърна му малко неловко.

— Изглеждаш прекрасно — подхвърли небрежно Ник.

Господи, никога в живота си не беше желал нещо повече от това момиче тук.

— Също така изглеждаш... по-висока — добави объркано.

— От обувките е, обула съм си високи токчета.

Тя изпъна единия си крак, за да му ги покаже, но това, което прикова погледа му, беше нейното стройно, голо, загоряло от слънцето бедро.

— Мм-м... — беше единствената му реакция.

Ник се окашля и опита още веднъж:

— Има ли нещо специално, което би искала да правиш днес?

Мина едно такси и той му махна.

— Не, просто искам да се помотая малко без работа. Кати ме съсипва.

Ник беше установил, че всички жени, независимо от възрастта си, обичат да ходят по магазините, и незабавно ѝ предложи да му

помогне да избере подаръци за племенничките си Джесика и Джулиет, които имаха рождени дни следващата седмица. Тръгнаха, без да бързат, по „Кенсингтън хай стрийт“ и след като напазаруваха, прекосиха „Кенсингтън гардънс“. Вървяха безцелно, наслаждавайки се на слънчевите лъчи и на своята компания.

Мелиса бързо се съвзе от умората и изглеждаше напълно естествено Ник да я хване за ръка, докато се надигаха от една пейка, за да продължат разходката си. Тя бърбеше весело, отговаряше на въпросите му за Кати, за бъдещите си планове и с гордост му съобщи, че ще партнира на Джек в смесените двойки в Уимбълдън само след две седмици.

— Джек съчетава тениса с повишаване на образованието си. Ти не смяташ ли да направиш същото? — попита предпазливо Ник, въпреки че му беше известно какви безплодни усилия бе положил баща ѝ да я накара да следва в университета, вместо да се занимава с тенис.

— Не! — отвърна категорично тя, попарвайки надеждите му. — И за да бъда откровена, ще ти кажа, че Джек ще съжалява. Не виждам как ще се справи и с двете неща. Най-вероятно ще закъса в университета или ще отпадне от някой турнир.

— Разбирам — промърмори Ник. — Хайде да хапнем някъде — предложи внезапно той.

Успяха да си намерят масичка на тротоара и тя побърза да се освободи от обувките си. Кати щеше да я убие, ако можеше отнякъде да види височината на токчетата ѝ. Един изкълчен глезен щеше да провали всичките им планове за следващите няколко месеца.

Ник почака, докато им сервираат напитките, после вдигна чашата си.

— За твоето бъдеще — многозначително изрече той, като добави наум: „Моля те, не ме изхвърляй от него!“

— Благодаря — усмихна се Мелиса. — Но какво ще кажеш за твоето собствено бъдеще? Джек ми спомена, че си имал намерение да изоставиш кариерата си в армията. Това има ли нещо общо с братовчед ти, който почина?

— Да.

Сянка премина по лицето му. Повече от две години бяха изменили от фаталния инцидент, но все още дяволски болеше.

— Рори беше мой втори братовчед, но ние се обичахме повече от братя — изрече бавно. — Израснахме заедно в едно градче в Шотландия. Рори щеше да наследи титла и имение, но той и съпругата му не успяха да създадат потомство. Това ме поставя на неговото място в родословието. Старецът — така наричат чичо ми — вече е над осемдесетгодишен и знам, че би искал да прекарвам повече време там... Дължа му го...

Мелиса кимна съчувствено.

— Не би ли могъл... — поде тя, но в този момент наблизко се чу вик и Ник се извърна на стола си, оглеждайки се в тълпата.

На десетина метра по-нататък някакъв мъж беше грабнал чантата на едно момиче и бягаше срещу тях, като блъскаше хората около себе си.

Ник, който беше сложил крак върху напречната пръчка на един стол, изведнъж го ритна към крадеца, скочи, сграбчи ръката му и я изви зад гърба му. Крадецът се свлече на колене и изпусна чантата. Ник я вдигна и я подаде на момичето. То беше русо, красиво и носеше пола с много висока талия. Усмихна му се с обожание — по начин, който никак не допадна на Мелиса. Тя все още седеше на мястото си, зашеметена от скоростта, с която се бяха развили събитията — изобщо не беше разбрала какво става, преди Ник да скочи.

— Някой ще извика ли полиция? — попита той. — Бих желал да довърша обяда си.

Тези негови думи подеждаха благотворно на Мелиса, която изглеждаше бледа и потресена. Той предаде пленника си на един сервитьор, изскочил от ресторанта, за да му помогне, отклони благодарностите на русото момиче и отново се присъедини към нея. Пресегна се през масата и стисна пръстите ѝ.

— Добре ли си, скъпа?

— Да — усмихна се несигурно тя. — Беше много бърз! — добави с възхищение. — Аз просто замръзнах, не знам как бих постъпила, ако бъда нападната...

Мелиса потрепери въпреки горещото слънце.

— Ако някой ти поиска портмонето, просто му го дай — посъветва я Ник.

— Но ти не би го направил — възрази тя.

— Не, защото преимуществата в чисто физически план най-вероятно ще са в моя полза. Само че, повярвай ми, ако някой насочи пистолет към мен и поиска портфейла ми, ще пратя по дяволите гордостта си и ще му го дам — заяви напълно сериозно Ник. — Едно накърнено его се лекува по-бързо, отколкото рана от куршум. При теб нещата стоят доста по-особено, Мелиса. Ако започнеш да се боричкаш с някого за портмонето си, много скоро ще му хрумне нещо по-различно от грабеж...

— Имаш предвид да бъда изнасилена?

— Да, но нека сменим темата. Нямах намерение да те стряскам.

— Добре. Впрочем би ли могъл да ме научиш на самоотбрана?

— Ще ми бъде приятно. Можем да започнем още този следобед, ако нямаш нищо против да дойдеш в апартамента ми, разбира се. Не е далеч — зад Кингс Роуд в Челси. Искаш ли да хапнеш още нещо? Кафе?

— Не, благодаря.

Ник махна на сервитьора за сметката.

— Тези обувки например биха били чудесно оръжие — замислено каза той, докато я гледаше как напъхва краката си в тях. — Ако някой те нападне изотзад, ритни го с всички сили по глезена, после можеш да забиеш тока върху крака му. Това ще е достатъчно, за да те пусне, и тогава хукваш презглава.

След десетина минути се качиха в едно такси и веднага щом влязоха в апартамента му, той продължи урока.

— Винаги, когато можеш, избягвай неприятностите и бъди нащрек, особено когато вървиш сама нощем или пък си на безлюден паркинг. И винаги дръж готови ключовете си в ръка. Носиш ли ги със себе си?

— Да — тя порови в чантата си и измъкна връзка ключове.

— Ето така.

Показа ѝ как да ги стисне в юмрука си, тъй че острите им ръбове да ѝ послужат за оръжие.

— Цели се в лицето му. Дробовете ти са твоето друго оръжие — пици, колкото имаш сила. Тези негодници не обичат шума... — Той млькна, съзрял тревога в очите ѝ. — Това те плаши, нали?

— Не... Е, добре, да, но искам да се науча да се отбранявам! — отсече Мелиса. — Предстои ми да прекарам по-голямата част от

времето си в непознати градове, а Кати няма да бъде с мен двадесет и четири часа в денонощието.

— Окей.

Ник едва се стърпя да не я помоли да остане в Англия и да му позволи да я закриля.

Побърза да се залови за работа. Прекараха следобеда в отработване на хватки, удари и избягването им. Резултатите бяха повече от задоволителни. За него това беше време и на удоволствие, и на мъчение — да държи прекрасното ѝ тяло в ръцете си единствено, за да я учи как да се изплъзва. Въпреки ръста и теглото си тя се оказа доста жилава и неочаквано силна, така че накрая започна съвсем сериозно да се отбранява, като за всеки случай си взе и една възглавница за щит.

— Не забравяй да крещиш — задъхано ѝ рече. — За бога, само ти напомням!... Иначе съседите ще започнат да звънят в полицията. А сега използвай коленете си...

Късата ѝ рокля се вдигна още по-нагоре и той вече едва успяваше да се концентрира.

„Трябва да си взема студен душ!“ — внушаваше си отчаяно.

— Хайде да прекъснем за малко — не издържа накрая. — Ще пийна нещо.

Бързо изчезна в кухнята, където остана, докато възвърне самоконтрола си.

— Искаш ли кола или портокалов сок? — извика малко по-късно.

— Само вода, моля.

Когато се върна в стаята, тя се взираше през прозореца. Постави тихо чашата на масата и застана зад нея, плъзгайки длан към шията ѝ в очакване на удар с лакът или изригване в слабините. Тя обаче не реагира по начина, по който беше я обучавал.

Взирайки се в ръката му, отпусната някак закрилнически на рамото ѝ, чувстваше единствено сигурност и комфорт. Той имаше силни, красиви ръце, покрити с руси косъмчета.

— Мелиса — гласът излезе прегракнал от пресъхналото му гърло. — Ако някой мъж те хване изотзад, в никакъв случай не удрай ръката му! Никога!

— Знам.

Облегна глава на гърдите му и усмихната вдигна поглед нагоре. Тази усмивка сякаш го хипнотизира.

— Мелиса...

Стисна я в обятията си и се наведе да я целуне. Устните ѝ бяха най-сладкото нещо, което беше докосвал, а нейният отклик — отначало колеблив, но ставащ все по-окуражителен, му вдъхна надежда. Задълбочи целувката и я притисна към себе си.

За нея целувката беше откритие. Ръцете му — също. Те обхождаха извивките на тялото ѝ и това нямаше нищо общо с непохватните опипвания на момчетата, с които беше се целувала досега. Обзе я копнеж за повече.

Ник погали копнините ѝ дълги коси, опъна ги назад и отново впи устните си в нейните, като този път плъзна езика си дълбоко в устата ѝ. Усети как тазът ѝ се раздвижи срещу неговия и обходи с език нежната ямка под шията ѝ, където пулсираше една почти прозрачна веничка.

— Ще ни бъде по-удобно, ако си легнем... — измърмори хрипливо.

След кратко колебание тя кимна. Ник я вдигна, отнесе я в спалнята, положи я внимателно върху леглото и седна на ръба. Тя вдигна поглед към него със смесица от страх и очакване в огромните си зеници.

— Нищо няма да се случи, ако ти не го желаеш. Щях ли да прекарам последните три часа да те обучавам в самоотбрана, ако смятах да те нараня?

— Предполагам, че не...

— Обещавах ли, че няма да ми издереш очите? Ако направя нещо, което не ти харесва, едно просто „не“ ще бъде достатъчно.

Когато се наведе, за да я целуне, Мелиса се протегна и обви шията му с ръце, придърпвайки го към себе си.

„Само по-бавно!“ — внушаваше си той, опитвайки се да преодолее неотложната нужда веднага да я притежава.

Започна да я гали отначало съвсем леко, екзалтиран от звука на накъсаното ѝ дишане, от начина, по който се втвърдиха под пръстите му връхчетата на гърдите ѝ. Прекъсна целувката, за да плъзне език по шията ѝ, а после продължи надолу, докато устните му покриха венериния ѝ хълм. Мелиса издаде сподавен стон.

— Така ли? — прозвуча дрезгавият му глас.

— Ммм... да — въздъхна блажено тя.

— Ще бъде много по-сладко, ако махнем тази роля — предложи Ник.

Отново — кратко колебание, след което Мелиса се приповдигна и му помогна да изхлузи роклята ѝ, оставайки само по черни дантелени бикини.

— Прекрасна си — въздъхна той, приковал поглед в красивото ѝ стройно тяло.

Пълните ѝ гърди бяха щръкнали предизвикателно, а краката ѝ бяха толкова дълги и така фино изваяни, че изпита физическа болка от копнеж да се склучат на гърба му.

Обхвана гърдите ѝ с длани и сведе глава, за да ги засмуче последователно, подтиквайки от сподавените ѝ стонове възторг. Легна до нея, без да престава да я целува. С дълги и настойчиви целувки покри цялото ѝ лице, докато ръцете му обхождаха гладката като кадифе кожа на корема ѝ.

Усети я как се стегна, когато се опита да изхлузи бикините ѝ, и спря, без да сваля дланта си от корема ѝ. Лекото движение на пръстите му постигна очаквания ефект. Мелиса скоро заизвива ханша си и пожела повече, притискайки ръката му надолу. Ник я изчака да стане по-настойтелна и плъзна пръсти в бикините ѝ, като едва не загуби самоконтрол, откривайки колко е гореща и влажна. Изхлузи оскъдната дантела от бедрата ѝ и зарови лице в уханните къдрави косъмчета между тях.

— О-о-о! — изкрещя Мелиса, смаяна от тръпката на удоволствие, която разтърси цялото ѝ тяло.

Ник посегна да свали ризата си, за да усети кожата ѝ със своята и тя трескаво се зае да му помага. Ръцете ѝ леко трепереха, когато се осмели да помилва раменете и гърдите му и зяпна от изненада, съзирайки втвърдените му под пръстите ѝ зърна.

Никой не чу хлопването на входната врата, но и двамата скочиха, като чуха нечий глас — женски, и при това принадлежащ на жена, която очевидно разполагаше с ключ от апартамента.

— Ник... Тук ли си?

Беше Шийна, вдовицата на Рори, която погрешно тълкуваше съчувствието на Ник от загубата на съпруга ѝ, приемайки го за нещо

по-особено.

„По дяволите!“ — изруга мислено Ник, когато Мелиса рязко се отдръпна.

— Позвъних в офицерския стол и ми казаха, че ти си в града този уикенд... Ник?

„О, господи, тя ще нахълта тук!“ — мислеше си ужасен той, изпълзявайки тронаво от леглото.

— Стой тук, скъпа — рече бързо и излезе от спалнята, като затвори вратата зад себе си.

— О, ето къде си бил!

Шийна се обърна сияеща, но изражението ѝ мигом се промени, когато забеляза външния му вид.

— Май не се радваш много да ме видиш — усмихна се пресилено.

— Не, не се радвам. Какво търсиш тук, по дяволите? — избухна той и усмивката ѝ помръкна съвсем.

— Аз имам право да бъда тук точно толкова, колкото и ти — напомни му студено тя.

Ник прокара пръсти през косата си.

— Да, разбира се, че имаш — съгласи се неохотно. — Няма ли начин да отидеш да понапазаруваш малко? — предложи ѝ със слаба надежда.

— Не, няма начин! — отсече вбесено Шийна. — Пътувах дълго и съм уморена. Или се освободи веднага от онази пачавра, дето я криеш в спалнята, или върви на хотел — изсъска тя.

— Не смей да я обиждаш! — настръхна Ник. — Ако имам късмет, тя скоро ще стане член на семейството, така че още отсега можеш да се държиш любезно с нея.

— Охо! — изгледа го остро Шийна. — Възнамеряваш да се ожениш за нея, така ли?

— Да, така че внимавай какво приказваш. Аз я учих на самоотбрана и ако я наречеш пачавра в лицето, не се изненадвай, че получаваш някой ритник в бърбреците — кисело рече той.

— Чаровно момиче, личи си по всичко — изсумтя Шийна.

Ник се обърна и тръгна към спалнята, за да се опита да уговори Мелиса да се появи пред снаха му. В спалнята обаче нямаше никой, както и в банята към нея.

— По дяволите! Заминала си е!

Той трескаво заоглежда и другите помещения, но от Мелиса нямаше и следа.

— Погледни през прозореца! — извика, нахлузи ризата си и забърза към вратата. — Носи черна рокля.

— Не виждам нищо подобно! — отвърна Шийна, без изобщо да си направи труда да погледне. — Боже, каква бъркотия! Ник! Тя ще се върне! Тръгнала е без обувките си. И без чантата си... — добави разсеяно, докато я вдигаше и надничаше любопитно вътре.

Ник я изтръгна от ръцете ѝ.

— Господи!

Почувства, че го облива студена пот.

— Трябва да я намеря!

— О, не ѝ доставяй удоволствието да тичаш подире ѝ! — отрязва го нетърпеливо Шийна. — Ще се върне веднага щом разбере, че няма пари.

— Може да е твърде засрамена. Отивам да я търся. Ако се върне междуременно, бъди мила с нея.

— И какво още?! — изръмжа Шийна, но той вече беше захлопнал вратата.

Ник се спусна по стълбите, изскочи от сградата, преценявайки, че тя най-вероятно е поела към Кингс Роуд и сам се отпрати в тази посока. Съзря я, както му се стори, след цяла вечност, да седи на някакви стъпала — образ на самото отчаяние, но си наложи да не се размеква, докато крачеше към нея.

— Това беше Шийна, защо хукна като попарена? Беше твърде глупава и детинска постъпка — студено изрече той. Едва не получи разрив на сърцето, докато я гледаше толкова малка и нещастна.

— Цял следобед ме учиш да бягам далеч от неприятностите! — изкрещя му тя. Шийна? Джес беше ѝ показвала семейни фотографии, на които се виждаше и малката, изящна и красива вдовица, с ореол от безпомощност, акцентирана от огромни кафяви очи и облак черна коса.

Джес беше ѝ доверила също така, че семейството се надява Ник и Шийна да се оженят един ден.

— От опасни ситуации, а не от лични проблеми! — изкрещя и Ник на свой ред, вбесен от логиката ѝ, после въздъхна и се отпусна до нея.

— Може ли да получа чантата и обувките си? — учтиво помоли тя.

— Не още! — стисна ги здраво Ник. — Трябва да поговорим.

— Не, просто ме пусни да си вървя! — примоли се тя, явно съвсем близо до сълзите и сякаш още по-млада от своите осемнадесет години. Ник се почувства засрамен, беше се държал ужасно, опитвайки се да я прелъсти.

— Съжалявам, съкровище, не трябваше да оставям нещата да излизат извън контрол — успокояващо изрече той.

— Не би ли трябвало да се извиниш на Шийна, а не на мен? — отрязва го студено тя.

— И за какво? — безучастно попита той.

— Е, добре, тя притежава ключ от твоя апартамент, така че изводът, който се налага, е, че може би вие двамата сте... много близки — довърши тя.

— О, Мелиса — въздъхна Ник, но вече с облекчение. Тя ревнуваше от въображаема връзка с Шийна? — Апартаментът принадлежи на Стареца, всички от семейството го използват, не само аз. Попитай Джес, ако не ми вярваш — сигурно и тя има комплект ключове, а майка ѝ — сто процента.

— О! Аз си помислих...

— Сбъркала си — отсече той. — А сега ела да се запознаеш с нея.

— Не — прекъсна го Мелиса. Тя все още отказваше да го погледне дори. Никога по-рано в досегашния си кратък живот не беше се чувствала толкова глупава и засрамена. — Просто искам да си отида у дома. Не биваше изобщо да се забърквам с теб — аз обичам Ейс — изтърси неочаквано тя.

Думите ѝ поразиха сърцето му и той се потопа в мъката си.

— Ако все още си фантазираш детински измислици за онзи фукльо, както разбирам, че става, изобщо не би трябвало да приемаш поканата ми — погледна я навъсено той. — Извинявам се, че те сбърках със зрял човек.

Мелиса прехапа устни, после дръпна чантата и обувките си от ръцете му, нахлузи ги и хукна, като се препъваше в желанието си час по-скоро да избяга. Ник я остави да си тръгне, изчака, колкото да се увери, че се е качила на такси, после се обърна и заслиза по стълбите.

Браво, Ленъкс, повтаряше си горчиво той. Пъхна я направо в ръчичките на Ейс Дилейни! Дяволски болеше, но страшното беше, че най-вероятно тя щеше да научи от първа ръка това, което на всички останали вече беше известно: че Ейс ще разбие сърцето ѝ и окото му няма да мигне.

Мелиса обожаваше Уимбълдън от най-ранна детска възраст, когато увещаваше родителите си да я водят на срещите и ако това, за голямо нейно нещастие, не станеше, в краен случай засядаше пред телевизора да гледа репортажите. И когато Джек започна да се състезава в младша възраст, беше толкова горда с по-големия си брат! Винаги ходеше на мачовете му и с едно око дебнеше своите кумири за автограф. Когато брат ѝ се насочи към професионалния тенис, тя беше на седмото небе: Джек просто пускаше тетрадката ѝ за автографи в съблекалнята, докато се напълни с подписи.

Тази година Джек и Ейс бяха наели къща на една крачка разстояние от Ол Ингълънд Клуб. Кати и Мелиса се присъединиха към тях след турнира в Ийстбърн; по-късно пристигна и Роуз, за да се грижи за домакинството и успокои страховете на Даниъл, че Мелиса живее под един покрив с Ейс. Кати се чувстваше малко неловко от присъствието ѝ — изпитваше нещо като страхопочитание към високата класа на майката и усещаше инстинктивно, че Роуз не я одобрява, въпреки че тя се държеше коректно, но не заради връзката им. Роуз се беше примирила, че на двадесет и три години любовните авантюри на сина ѝ са си чисто негова работа, интуицията ѝ я караше да усеща, че емоциите му не са твърде дълбоки, но това, което истински я дразнеше у Кати, беше нейното непрекъснато натякване и критиките ѝ по отношение на Мелиса. Както и да е, доколкото Роуз не възразяваше на факта, че Джек и Кати делят обща спалня, групата се радваше на привидно миролюбиви отношения.

Мелиса прекарваше всеки ден в Клуба, живееше и дишаше с тениса. Наблюдаваше с Кати играчите, срещу които скоро щеше да се изправи, отбелязваше си силните и слабите им страни, тактиката, която използваша, попивайки знанията и опита, натрупани в петгодишната практика на Кати в този спорт.

Мелиса и Джек трябваше да играят първия си мач за смесени двойки в сряда вечерта, техни противници щяха да бъдат също двойка брат и сестра от Калифорния — Хол и Лиза Ренуик. Мелиса беше дошла по-рано, за да потренира, и сега чакаше в съблекалнята да свърши мачът на корт 14. Не се чувстваше нервна, само възбудена от очакването да играе с Джек; искрено се надяваше да не го провали. Заради нея той се беше отказал да участва в подбора за крайното класиране и сега Мелиса тръпнеше в очакване да оправдае надеждите му.

— Мелиса! Побързай, вие сте на ред! — връхлетя в съблекалнята Кати. — Единичните в центъра приключиха по-рано от очакваното, тъй че ще играете там.

— На централния корт! — възкликна ужасено Мелиса. — Тази необятна арена?! Хиляди зрители и телевизионни камери! Не мога да се появя там! — паникьоса се тя.

— Разбира се, че можеш. Джек ще бъде там и ще държи ръката ти — отрязва я сухо Кати. — Повечето играчи биха дали кучешките си зъби, за да имат шанса да се появят на голямото шоу.

— Знам — пое няколко пъти дълбоко дъх, после взе ракетите си и я последва навън. Сърцето ѝ препускаше лудо от ужас, но успя да изобрази някакво подобие на усмивка пред Джек. Чувстваше краката си омекнали като пред разболяване и леко залиташе.

— Мисля, че съм обула неподходящи обувки.

— Не, не си — успокои я Джек.

— Трябва да отида до тоалетната!

— Току-що ходи.

— Не мога да правя реверанс.

— Няма нужда от това. От кралското семейство си тръгнаха, както и повечето зрители. А пък телевизията се прехвърли на първи корт — излъга я той. — Ето ги нашите противници, не допусчай да разберат, че си нервна — добави тихичко и тя кимна. Вече познаваше по физиономия Лиза и Хол; той беше висок брюнет с меки кафяви очи и винаги готова усмивка; сестра му — също така висока, с медено руса коса, вече прекарала няколко години в професионалния спорт.

За радост на Мелиса не се наложи дълго да чакат. Официалните лица се появиха на корта и двете двойки бяха избутани напред, минавайки под известния надпис: „Ако можете да приемете триумф и

поражение и да застанете лице в лице като пред равни с тези двамата...”

Аплодисментите, с които посрещнаха появата им, ѝ се сториха оглушителни и тя се огледа със страхопочитание. Просторната арена, погледната оттук, ѝ се стори още по-огромна, а тълпата беше около сто пъти по-голяма от обичайната публика, пред която беше играла, въпреки че доста народ беше се изнесъл след класацията на единичните играчи.

— Уау! — едва не проплака тя, докато обхождаше с поглед необозримия терен; тогава съзря надписа на светлинното табло:

ДЖ. Д. ФЕРЪЛ И М. Р. ФЕРЪЛ СРЕЩУ
Х. Е. РЕНУИК И Л. Е. РЕНУИК

Божичко, моля те, не ме оставяй да се превърна на глупачка, помоли се наум, после измъкна ракетите и избра една.

Джек спечели жребия и реши да го приеме, като даде по този начин на Мелиса три гейма, за да се успокои, преди да дойде нейният ред да подава. Петминутната разгривка доста беше помогнала и Джек ѝ се усмихна, когато реферът даде знак за начало. Вече бяха дискутирали многократно тактиката си, но Джек набързо ѝ припомни знаците, които си разменяха с Ейс на корта, за да поддържат връзка по време на игра.

— Не съм забравила — кимна тя и зае позиция срещу мрежата.

Хол беше пръв с безупречен удар, който не допринесе особено за самочувствието ѝ, когато се наведе зад крайната линия, за да върне сервиса. Или по-точно да направи опит, поправи се наум, завъртайки бързо ракетата в изпотените си длани.

Сервисът пристигна по-бързо, отколкото беше очаквала; нямаше време да разсъждава. Лиза пропусна удара и топката се заби в мрежата. Петнайсет на петнайсет. Беше спечелила точка! Хол спечели гейма въпреки всичко, после Джек изравни резултата. Лиза доста варираше, но успя да поведе с два на един.

— Просто се концентрирай, когато подаваш ниско, а аз ще се опитам да водя и да пресичам ударите — каза брат ѝ, докато излизаха за смяна на местата. Тя кимна, пое няколко пъти дълбоко дъх, задържа

го и изпълни първия сервис. Той беше неуспешен, вторият мина толкова ниско, че Джек се изкуши да се хвърли настрани с ракетата си и да го подкрепи, но в крайна сметка топката излетя във вярната посока. Хол подскочи и удари силно, но Джек не се даде и изпрати остро воле, изхвърляйки топката далеч от съприкосновението ѝ с ракетата на Лиза.

Мелиса въздъхна тежко от облекчение, докато се връщаше към крайната линия. Тя спечели гейма или по-точно казано, успя да спаси двойна грешка, а Джек свърши останалото. Два на два. Мачът продължи, всички играчи се редуваха на сервиса, което неминуемо изравняваше резултата. Шест на шест, тайбрек.

Сега вече публиката истински се вживя в играта, викаха и насърчаваха местните играчи и стадионът отново се напълни със зрители, които бяха мръднали да се поосвежат в края на единичните срещи.

Хол откри със сервис, Джек върна на сестра му, която удари към Мелиса. Тя изпрати твърдо, право воле към Хол и топката го улучи в слабините. Той изкрещя и се наведе, а от тълпата се разкикотиха, докато се влачеше приведен и обикаляше корта, използвайки ракетата вместо бастун.

— Ужасно съжалявам — заизвинява се Мелиса, като се опитваше да потисне собствения си смях.

— Да не се опитваш да провалиш първата ми брачна нощ? — изквича Хол, а тя затисна устата си с ръка.

— Добре ли си, приятелю? — попита Джек, който се беше присъединил към тях до мрежата.

— Естествено! — той се запрепъва превзето със свити колена, което предизвика още по-голямо веселие по трибуните.

Инцидентът не само отпусна Мелиса, но даде на нея и Джек така необходимото прекъсване от сервиси, за да затвърдят тайбрека, а и самия сет.

С нараснало самочувствие тя заигра много по-убедително във втория сет, виртуозно отбиваше сервиса на Лиза и което беше по-важно — задържаеше своя собствен. Спечелиха със седем на шест и шест на три.

— Наистина съжалявам дето те ударих — извини се тя още веднъж на Хол, докато си стискаха ръцете. — Ти не искаше деца, нали?

— не можа да се сдържи да не добави накрая.

— Не, преди да те срещна — отвърна сериозно Хол, вече обвързан с една очарователна брюнетка.

Мелиса се усмихна неуверено, без да е напълно сигурна какво трябва да му отговори. Така че се обърна към Джек, като се тресеше от възторг.

— Не е ли страхотно да се играе тук? Нямам търпение да се появя в единичната игра! — изтърси тя и след цялото ѝ нервно напрежение допреди малко това изявление го остави напълно онемял.

Трябваше ѝ доста време, за да слезе от седмото небе, но на следващия ден се върна към обичайната си рутина на тренировки и отработване на удари, комбинирани с наблюдение на чужда игра. Следващият ден измина по-бързо от всякога. Съблекалнята постепенно се опразваше след елиминирането на отпадналите състезатели, които отлитаха обратно за вкъщи. Тя и Джек спечелиха и втория мач, като този път играха на един страничен корт, за нейно разочарование, но загубиха третия — за играчи във високата категория. Джек загуби и третия си мач в единичната игра, но двамата с Ейс вече бяха готови за върховото състезание — титлата за мъжки двойки.

Мелиса няколко пъти се връща на централния корт, но като зрител в ложата за играчи, за да наблюдава брат си и Ейс. Ейс играеше със съвършена техника, абсолютно спокоен и успя да се класира за четвъртфиналите в единичната игра, но загуби в напрегнатия петобой. Дългите му черни коси бяха опънати с лента назад, остро изрязаните черти на смуглото му лице повече отвсякога издаваха някаква принадлежност към племето на апахите.

— Изненадана съм, че Ейс не е втъкнал пера в тази лента и не е изрисувал шарките на войната по лицето си! — отбеляза иронично Кати.

— Ти не го харесваш, нали? — попита любопитно Мелиса.

Кати поклати глава.

— Не мога да го трая! Всичките тези глупости за апахите! Всичко е за параван пред публиката — тя млъкна и хвърли кос поглед към Мелиса. — Той е като мен — дете, израсло откъм по-лошата страна на разделителната линия. Ти май вече не бърбориш непрекъснато за него? Да не ти е дошъл умът в главата?

Мелиса се усмихна едва-едва и сви рамене; все още го намираше за неустойимо привлекателен, въпреки че все по-често се улавяше, че мисли за Ник. Даже се беше обаждала на Джес да поиска адреса и телефона му, но все още не беше събрала достатъчно смелост да използва информацията.

Останала едва три дни в Англия, тя започна да събира и опакова наново нещата си и да си взема довиждане с близки и приятели; звънеше по телефона и обещавахе да пише, въпреки че и двамата — и Кати, и Джек, бяха я предупредили колко трудно се поддържат връзки от разстояние. „Те няма да разберат твоя начин на живот, а ти ще бъдеш отегчена от техния — каза ѝ Джек. — А с другарчетата от професионалния спорт е невъзможно да се създадат близки приятелства. На корта те са твои врагове и ти не можеш да допуснеш да разберат, ако си претърпяла контузия или си изпаднала в депресия. Винаги ще трябва да криеш част от себе си. С Ейс и мен е по-различно — ние сме се специализирали в играта по двойки, но ти имаш намерение да се концентрираш в единичните състезания. Трънлива пътечка си избрала в този живот.“

Когато наближи времето за заминаване, Мелиса знаеше, че непременно трябва да види Ник, така че в събота вечер се облече и гримира по-внимателно от обикновено и тайно напусна къщата.

Ник седеше в офицерската столова, гледаше мързеливо новините по телевизията и се опитваше да се отърси след ужасната седмица на тренировки в Брекън Бийкънс. Телефонът извъня и той протегна ръка. — Ленъкс.

Слуша известно време.

— Повторете, моля! — нареди той, без да може да повярва на ушите си. — Задръжте я там! Тръгвам веднага.

Тръгна бавно по централната алея между бараките към главния портал, все още несигурен, че провидението му е отредило тази среща. Пришпорвайки и себе си, и войниците с работа, той беше се опитал да изтласка Мелиса дълбоко в подсъзнанието си. И ето я сега тук, отпушвайки всички чувства и спомени, потиснати с такава мъка.

Все повече увеличаваща се група от неговия взвод беше наобиколила БМВ-то с подвижен гюрук и открито изразяваше

възхищението си както от него, така и от шофьорката му. Изпепеляващият поглед, който им хвърли, ги разпръсна веднага и той спря на място на един метър от Мелиса. Не смееше да пристъпи по-наблизо: копнежът да я стисне в обятията си беше точно толкова силен, колкото и реципрочната му стойност — да я нашляпа за всички мъки, които беше му причинила. Тя изглеждаше зашеметяващо с яркорозовата си рокля без ръкави, която подчертаваше загорялата ѝ кожа, блестящата черна грива и морскосините очи. Рокличката също така разкриваше твърде много от краката и имаше доста дълбоко деколте, ревниво прецени той.

— Да не си се побъркала? Да караш в град с гарнизон през нощта и облечена по този начин! И със смъкнат гюрук! — добави вбесено той и тутакси се намрази, когато усмивката ѝ помръкна, както и пламъчетата в очите ѝ. В следващия миг брадичката ѝ се вирна войнствено.

— Тук съм на сигурно място, нали така? — не му спомена за пияния войник, който опита да се покатери в колата ѝ, докато разпитваше за посоката, нито че се наложи да се прости с единия си стоп, за да се спаси от него.

— Да. Въпросът е защо?

— Утре напускам Англия. Искан да си вземем довиждане.

Мелиса лека-полека губеше почва под краката си. Никога не беше го виждала толкова дистанциран, сивите му очи — студени като кремък. Трябваше да събере всичката си смелост, за да посрещне погледа му.

— Искан само да ти кажа, че съжалявам, дето хукнах тогава по този глупав начин и също... ще ми се Шийна да не беше се появявала — изтърси внезапно, изчервявайки се като домати.

Сърцето му пропусна един удар, въпреки че не смееше да разтълкува значението на последните няколко думи.

— Знае ли някой, че си тук? — внимателно попита той.

— Не, мама предполага, че ще прекарам нощта в Белууд, а баща ми сигурно си мисли, че съм още в Лондон — изрече бързо тя, цветът на бузите ѝ отново се завръщаше — свеж и с една идея по-розов от роклята ѝ.

Ник се отпусна и се усмихна, после бавно и някак със страхопочитание я взе в прегръдката си, задържа я за миг, притискайки

я с всичка сила, вдишвайки тръпчивия аромат на кожата и косите ѝ.

Един войник, който не може веднага да познае Ник, изсвири с пръсти, после по лицето му плъзна тръпка на ужас, когато Ник обърна глава и го изгледа вбесено.

— О, боже! Извинявайте, сър! — смотоледи войничето и побърза да продължи пътя си.

— Наоколо няма нито едно уединено място — изръмжа Ник. — Отиваме на хотел — реши и отново я пусна на мястото ѝ, после прескочи през вратата до нея. Обясни ѝ откъде да мине и се облегна назад, наслаждавайки се да я гледа как шофира, като погледът му се спираше най-вече на гладкото ѝ опънато бедро. Никога преди това не беше си давал сметка колко възбуждащо може да ти действа жена, която сменя скоростите.

— По дяволите! — изруга неочаквано той, спомняйки си за кондомите. — Трябва да спрем до някоя бензиностанция или нощна аптека — обясни той, уловил въпросителния ѝ поглед.

— О! Ами... добре. Но аз вземам таблетки — информира го срамежливо, добавяйки бързо: — Беше идея на Кати — за регулиране на... нещата — завърши притеснено: поражението ѝ в Бекънхем се дължеше отчасти на това, че играта съвпадна с цикъла ѝ.

— Разбирам. В секса има повече неща за опазване от една нежелана бременност.

Той самият винаги беше използвал презервативи, още преди ерата на СПИН-а, никога не се доверяваше на момиче, което твърдеше, че било „чисто“. Стареца беше набил в главите им с Рори този урок още в най-ранна юношеска възраст от страх да не ги манипулира някое жадно за титла и наследство девойче. Но сега си даваше сметка, че не желае тази тънка бариера помежду им.

— Нямахте нужда да ми се доверяваш чак толкова.

— Но аз ти имам доверие! — изрече простичко тя със своята прекрасна усмивка.

Ник нежно погали бузата ѝ, после отдръпна ръка. Още сега би я нападнал, тук, в колата, ако продължаваше да я докосва. Молеше се на небесата да има свободна стая в „Ред Лайън“.

За щастие такава имаше. Той провеси отвън табелката „Не ни безпокойте“, заключи вратата и остави телефона отворен, преди да се

обърне към нея. Гледа я втренчено известно време, после и двамата се спуснаха един към друг.

Неговата страст веднага преля в нея и я възпламени — сякаш отново бяха в неговия апартамент, повторен каданс на миговете преди появата на Шийна. Дрехите се оказаха трудна бариера, трескаво се сваляха и хвърляха встрани, докато я положи на леглото, покривайки голото ѝ тяло със своето.

Целуна я жадно, ръцете му докосваха ненаситно всеки сантиметър от тялото ѝ, преди да разделят бедрата ѝ и да плъзне нетърпеливи пръсти във влажното ѝ отворстие. Напомняйки си непрекъснато, че е девствена, той задържа копнежа си до мига, в който тя бе напълно влажна и готова за него, без да спира да движи ритмично ръката си. Тя се страхуваше от самия акт единствено когато през ума ѝ минеше споделеното преживяване на някоя от съученичките ѝ с момчета на тяхната възраст.

— Отпусни се, съкровище — измърмори Ник в устните ѝ. Самият той беше достатъчно напрегнат и за двамата.

Бавно и нежно, проникна в нея. Господи, толкова гореща беше тя. Толкова гладка, толкова очакваща го, той стисна зъби, изчаквайки собствената ѝ страст да я поведе и движенията ѝ да му подсказат неговото поведение. Бавно и още по-внимателно той навлезе в дълбините ѝ, ускорявайки движенията си и силата на тласъците, изтръгвайки кратки викове и гърлени стенания от отмалялото ѝ същество.

Мелиса никога не беше предполагала, че сексът може да бъде нещо толкова красиво; вълна подир вълна неземно блаженство заливаха отпуснатото ѝ тяло, тя копнееше да се слее с Ник, да стане част от него. Вкопчи се с ръце и крака около тялото му и сякаш някой я понесе нагоре и все по-високо към недостижим небесен купол, където целият свят експлодира в хиляди малки късчета. Изкрещя, цялото ѝ тяло се разтърси в спазъм, който постепенно заглъхваше и отшумяваше, и накрая отвори очи, за да открие Ник, вторачен нежно в нея.

— Никога не съм си мислила, че ще бъде нещо толкова... Винаги ли е толкова прекрасно?

— Само с мен — отсече Ник. — Ще го намразиш с всеки друг мъж — добави той и я целуна по устните, преди да отдели тялото си от

нея. Претърколи се настрани, без да я изпусне от обятията си, а тя се сгуши в него, почти мъркайки от удоволствие, когато той замилва гърба и раменете ѝ.

— Не съжаляваш, че си с мен вместо с Ейс, надявам се? — не се стърпя да запита и настръхна в очакване на отговора.

Тя се извърна в прегръдката му и го погледна право в очите, докато се опитваше да намери думите, с които да опише отношението си с Ейс Дилейни.

— Повечето млади тенисистки имат в стаите си плакати с Ейс и дните им минават в мечти по него — започна бавно тя. — Това се отнася за повечето момичета, но за мен беше по-различно. Мъжът от постера влезе в нашата къща, когато бях на четиринадесет, и каза: „Здрасти, сладурче, ще станеш красавица“. Бях убедена, че това е мъжът за мен.

— Какво? Минало време? И какво промени становището ти?

— Ти, предполагам. Разбираш ли, никога не съм ревнувала от приятелките му. Казвах си, че те нямат значение за него, но те всъщност нямаха значение за МЕН. Но когато Шийна нахлу в апартамента ти, сякаш мястото ѝ принадлежи, сякаш притежава теб...

— Аз ти обясних ситуацията — прекъсна я Ник, чувствайки, че вече достатъчно време са изгубили в приказки за други хора и убеден, че между нея и Ейс всичко е стигнало до логичния си завършек. Отново я обърна по гръб, вклини колене между краката ѝ, за да ги раздалечи, и опъна ръцете ѝ встрани.

Този път нямаше нужда да се бърза и той използва цялото си умение да я доведе до върховата точка, преди да проникне в нея. Силата на едновременния им оргазъм изненада и него самия, а Мелиса почти загуби съзнание.

По-късно дълго стоя буден, опрян в куп възглавници, като я държеше в обятията си, докато спи. Отказваше да се поддаде на собствената си умора, за да не прекъсне сладостта на мига. Утре — не, днес, осъзна той с внезапна болка, щяха да се сбогуват.

Прекалено скоро късата лятна нощ се оттегли, за да отстъпи място на ярко утринно зарево и Мелиса се размърда, протегна се мързеливо и му се усмихна сънливо.

— Наистина ли трябва да тръгнеш тази сутрин? — попита той, но не ѝ остави време за отговор. — Забрави го, беше егоистично от моя

страна. Разбира се, че трябва да заминеш. Това е големият ти шанс по пътя към успеха.

— Ако не отида, винаги ще ме измъчва мисълта колко ли добре бих могла да се представя — бавно изрече тя. Толкова отдавна очакваше този ден, а сега ѝ идваше да ревне на глас.

— Ще дойда да те гледам веднага щом ми бъде възможно — обеща, въпреки че с нейните непрекъснати пътувания и неговите разквартирувания вероятността да бъдат по едно и също време на един и същи континент беше минимална. — Хайде да определим датата — внезапно предложи той. — Още сега. Всяка година на този ден, през този уикенд, ще се срещаме тук, каквото и да се случи в нашия живот.

— О, това е чудесна идея! — съгласи се с готовност тя, после въздъхна дълбоко. — Виж, вече е светло — промълви тъжно. Притисна се до него и той я задържа за миг с желание да спре времето, но слънцето се издигна още по-високо и скоро се дочуха звуците на обичайното хотелско ежедневие; започваше още един ден. Закусиха в леглото, любиха се още веднъж, много бавно — сладки благословени последни мигове, после започнаха да се приготвят за тръгване.

Излязоха бавно навън с вплетени пръсти и спряха до колата на Мелиса. Тя трябваше да се срещне с родителите си на летището и да остави БМВ-то на Роуз, за да го използва по време на отсъствието ѝ.

— Ще ти кажа довиждане, тук и сега, и ще позвъня на един приятел да дойде да ме вземе — изрече той с равен тон, сякаш просто ѝ съобщаваше факт. Така му се искаше да я притисне в обятията си и да я задържи! Целуна я още веднъж, силно и настойчиво, оставяйки завинаги отпечатъка си върху нея, после отстъпи назад и ѝ отвори вратата. Тя запремята ключовете, погледът ѝ беше замъглен от сълзи. Най-сетне улучи стартера и се подаде навън за една последна целувка, преди да завърти ключа и да си замине.

[1] Асе (англ.). — 1. Шампион; 2. Удар, който противникът не може да отблъсне. — Бел.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Следващите няколко седмици минаха за нея като насън. Нямаше време за носталгия по дома, а когато най-сетне се добереше до леглото си, беше толкова съсипана, че мислите за Ник неусетно преминаваха в мечти и сънища с него. Кати я побъркваше от тренировки, за да усъвършенства стила ѝ и да поддържа формата ѝ, избираше нови ракети с различен опън и ръкохватки, даже обувките я принуждаваше да сменя.

Когато не тренираше, участваше в малки турнири с ниски залози на места, които никога по-рано не беше чувала, срещу точно толкова неизвестни противници, пред рехави и отегчени публики.

Някои от мачовете спечели, най-често в партньорство с Кати, но сама никога не направи крачка напред по-нататък от втория кръг. За сметка на това попиваше опит и знания, даже точките ѝ в компютърната листа се увеличиха.

— Не е като да летиш с частни самолети и да нощуваш в скъпи хотели — въздъхна тя една вечер, докато отново стягаха куфарите. — Дяволски скъпо излиза да препускаш из целия свят за всичките тези турнири.

— Добре дошла в малкия свят — изсмя се горчиво Кати.

— Ти как успяваш да се справиш в началото? — попита любопитно Мелиса. Известно ѝ беше, че родителите ѝ не бяха особено заможни, за да я субсидират.

— Живеех в каравана и сама се придвижвах до различните места. Когато ми свършеха парите, се хвацах като сервитьорка, докато спечеля достатъчно за път — равнодушно обясни Кати. Мелиса застина мълчаливо за миг.

— Предполагам, смяташ, че на мен ми е къде-къде по-лесно? — попита отново. Кати само сви рамене.

— Сигурно, в определени случаи. Парите на Джек те издигнаха високо в стълбицата, но остатъка ще трябва да изкатериш сама. И

добре се справяш — добави окуражително, което беше рядко явление за нея.

— Наистина ли? — грейна Мелиса и двете се усмихнаха топло една на друга. Отношенията им, започнали на чисто професионална основа по необходимост, се развиваха стремително към едно дълбоко и искрено приятелство. Мелиса всеки път се изненадваше приятно от работоспособността и упоритостта на Кати, както и от желанието ѝ да предаде знанията си на другите.

Пристигнаха в Ню Йорк в един зноен и задушен ден през август в най-добро състояние на духа, докато таксито ги отвеждаше към къщата, взета под наем във Флашинг Мийдоу — мястото, където щеше да се състои Откритият шампионат на Щатите. Кати се радваше да се завърне в родния си град, а за Мелиса това съвпаднаше с въодушевлението на първото ѝ посещение на Голямата ябълка^[1].

Освен това и двете — по различни причини — нямаха търпение да видят Джек, въпреки че двамата с Ейс щяха да пристигнат след няколко дни.

Мелиса се изправяше пред ужасяващата необходимост да спечели и премине през преквалификационните мачове, след които следваха още три от квалификациите, преди да бъде включена за участие в единичните двубои, но участието и в двойки с Кати и смесени двойки с Джек беше сигурно.

— Бих искала да играя с Джек в смесените — изсумтя Кати.

— Вие двамата играете по различен начин — заубеждава я Мелиса и накрая Кати се съгласи да излезе с Ейс; за тяхна изненада той беше приел партньорството.

Мелиса изкриви врата си, за да може да види повечко от Ню Йорк, въпреки че би предпочела да се включи в някоя от групите за обиколка на града. Но не се осмели да го направи. Само веднъж си беше позволила — във Флорида, и тогава Кати я сряза: „Ти тенисистка ли си или туристка?“ Може би след турнира, преди да си тръгнат, реши тя наум. Сега-засега беше твърде горещо и задушно, за да пилее време и енергия, които щяха да ѝ бъдат нужни на корта.

Веднага щом разопаковаха багажа си, Кати я помъкна към Флашинг Мийдоу.

— Винаги съм смятала, че Уимбълдън е огромен, но в сравнение с това ми прилича на градинско квартално парти — възкликна Мелиса, оглеждайки се наоколо със страхопочитание.

— Само централният корт побира двадесет хиляди зрители — съобщи ѝ Кати. — Върховно е да играеш тук нощем, под светлините на прожекторите. Не виждаш тълпата, само гласовете им долитат някъде отдалеч, като в свърталище на демони. Страхотно е, когато те насърчават с викове, но още по-страхотно е, когато не го правят.

Мелиса кимна, опитвайки да си представи ликуващата тълпа на издигащите се чак до небето трибуни. Ликующа или може би дюдюкаща.

— Не мисля, че ще играя точно тук, не и тази година — въздъхна тя едновременно с облекчение и разочарование.

— Възможно е, ако спечелиш на квалификациите и победиш Граф в първия мач — обясни Кати и се разсмя при вида на физиономията ѝ, на която се изписа ужас. — Хайде, давай да вървим и да си изберем корт за тренировки, както и да хвърлим едно око на списъка с участниците — нареди тя, възвърнала стария си практичен маниер.

Два дни по-късно Мелиса тренираше ожесточено, когато пристигна Джек, по-рано от очакваното. Тя хвърли ракетата си и хукна към него, като едва не събори Кати.

— Здравсти, как се развиват моите инвестиции? — прегърна я Джек, вдигна я във въздуха и я завъртя.

— Не ме наричай така! — изпищя тя.

— Окей, пенсионната ми осигуровка — съгласи се той и се ухили, след което се обърна към Кати, набързо я прегърна и целуна леко по бузата. — Как се справя тя?

— Виж сам — каза Кати по-скоро лаконично, отколкото съкрушено след радушния, почти колегиален прием. Беше се надявала, че след като се съгласи да тренира Мелиса, отношенията ѝ с Джек ще станат по-близки, но краят като че ли приближаваше. Той все още ѝ се обаждаше редовно при всяко спиране, но на нея започваше да ѝ се струва, че го прави по-скоро, за да се осведоми за развитието на сестра си.

Джек зае мястото на Кати на корта и започна да разменя удари с Мелиса, школуваният му поглед веднага оцени бързината и ловкостта

й.

— Удряй повече към нейния бекхенд — каза му Кати. Това беше слабата страна на Мелиса и той изви въпросително вежди, но направи каквото го посъветва.

Първият пас го хвърли в недоумение и го хвана неподготвен; при втория се опули, докато я наблюдаваше как помита топката надолу към страничната линия.

— И като си помисля, че я карах да остави този бекхенд с две ръце! — мрачно процеди той. — Почти е невъзможно да прецениш посоката й.

— Знам — съгласи се Кати по-скоро кисело. — Сега е много по-бърза с топката и има време да играе агресивен бекхенд, вместо да я връща обратно, както й беше навик.

— Да го направи на тренировка е едно нещо, но ще има ли самочувствие да го изпълни в играта?

— Ще го разбереш след... — Кати направи справка с часовника си — ... три часа. Окей, Мелиса, това беше достатъчно — извика тя. — Хапни нещо и си почини, и не забравяй да пиеш много вода, иначе ще дехидратиращ в тази жега.

— Добре — тя метна пешкира на врата си и засъбира ракетите си. — Ще дойдеш ли да ме гледаш? — обърна се към Джек.

— Естествено. Имам среща с Хол Ренуик за една игричка, но ще бъда тук — обеща й той.

Джек удържа думата си. Хол, спомняйки си грациозната брунетка от Уимбълдън, която срази на корта — и не само във физическия смисъл — се присъедини към него на страничната линия, когато мачът на Мелиса беше в разгара си. Тя спечели в поредните сетове и сияеше от радост, докато си пробиваше път към тях.

— Браво, ти си изключително убедителна! — похвали я Джек.

Хол кимна одобрително, въпреки че никога по-рано не беше я гледал да играе в единични мачове. Господи, тя беше направо зашеметяваща! Даже потна и разгорещена... най-вече потна и разгорещена, реши той, почувствал как и него го облива жарка вълна.

— Защо не хапнем довечера всички заедно? — предложи той. Кати се намръщи — искаше Джек за себе си, но той прие с готовност. Мелиса също се съгласи, тя нямаше нищо против да служи за параван на влюбените.

— Мелиса има още един мач утре — напомни остро Кати.

— Така ли? Тогава трябва да яде — заяви Джек. — Освен това може да си легне по-навреме.

— О, да, моля те, Боже — помоли се наум Хол. Джек беше забелязал изражението му и изпъшка вътрешно. Само това му трябваше — един пощурял от любов Хол, който да разсейва Мелиса и да проваля играта ѝ.

Брат ѝ щеше да бъде много по-притеснен, ако знаеше за връзката ѝ с Ник. Както и да е, много скоро щеше да го узнае, защото Ник беше решил да долети в Ню Йорк и да наблюдава турнира. В продължение на седемте седмици след заминаването на Мелиса — седем живота, както му се бяха сторили, той се нагърбваше с денонощна работа, поемаше дежурствата на свои колеги през уикендите и извънредни нощни дежурства, за да може да си вземе една седмица отпуск. Спорадичните картички и кратките телефонни разговори още повече разпалваха желанието му и той взе самолета в първия четвъртък от началото на турнира.

Мелиса беше спечелила квалификационните мачове и първия за състезатели с равни резултати, но загуби втория срещу играч от топлистата на първите тридесет. Всъщност не беше и очаквала действително да спечели, чувстваше неудовлетворение и лека умора, затова реши да си легне рано. Миеше си зъбите, когато Кати влезе в спалнята.

— Имаш гост, който те чака долу — съобщи ѝ тя малко троснато, както ѝ се стори.

— Мм? Кой? — попита Мелиса с пълни с пяна уста.

— Ти не знаеш ли?

— Представа нямам.

— Трябва ти да си му дала адреса — обвинително я изгледа Кати.

— Кой? Не съм го... Ник? — невярващо промълви Мелиса, когато Кати кимна, и нададе радостен писък. — Очаквах единствено писмо! — извика тя, докато излизаше тичешком от спалнята, без да обръща внимание на оскъдното си облекло.

— Не мога да повярвам, че си тук — щастливо изрече тя, гласът ѝ заглъхна, потънал в гърдите му.

— А аз не мога да повярвам на това посрещане — дрезгаво изрече той. Тънкото сатенено неглиже не прикриваше нищо от великолепните извивки и той я притисна до себе си така, че контурите на телата им се сляха.

Ейс мина край тях и се загледа в краката и дупето ѝ, които се бяха оголили в прегръдките.

— Хубаво задниче, съкровище — измърмори той и се взря изпитателно в Ник. Не знаеше името на мъжа, но сега си спомни бегло, че го е виждал в Англия. Най-вероятно той беше успял да разтвори крачетата на Мелиса!

Ник го изгледа ледено.

— Точно така, само дето днес няма да мога да те обслужа — равно изрече той.

— Не? Жалко! — подхвърли безгрижно Ейс и продължи към кухнята.

— Защо не ми каза, че ще дойдеш? — попита тя и отстъпи назад, за да може да го погледне в лицето. Беше толкова щастлива да бъде отново в обятията му! Всичко останало в живота ѝ беше се променило бързо и драстично и понякога ѝ се струваше мираж, че изобщо е била с него; дори се съмняваше дали чувствата им ще бъдат същите, когато отново се срещнат. Сега всичките ѝ съмнения се изпариха: тя беше точно там, където ѝ е мястото.

— Искях да те изненадам. Тук има твърде много народ — вън чака такси. Върви и си пригответи чанта с най-необходимото и хвърли някоя дрешка.

— Така няма ли само да загубим време? — измърмори Мелиса и той се ухили.

— Може би, но върви и действай. С тази дрешка си твърде изкусителна.

— Окей, дай ми пет минути — тя хукна по стълбите. — Кухнята е насреща! Сипи си кафе! — извика през рамо.

В кухнята с Ейс? Как ли пък не, помисли си Ник и остана, където беше. Дочу възбудени гласове, разпозна този на Джек и предположи, че другият е на Кати Оливър. Реши, че е спречкване между любовници и престана да слуша, но фактически той — или по-точно неговото пристигане беше причина за кавгата.

— Той не би трябвало да е тук! — изкрещя Кати. — По средата на Открития шампионат! Върви и му кажи, че тя не е във ваканция — нареди му заповеднически тя. Джек въздъхна, но отиде да разговаря с Ник.

— Къде е Мелиса?

— Отиде да се облече, ще я взема със себе си.

— Тя се канеше да си ляга, когато пристигна ти, а утре заран ще става рано, за да се упражнява. Виж, разбирам, че си изминал дълъг път, за да се видиш с нея — неловко добави Джек, — но моментът е ужасно неподходящ. Ще ми се да ни кажеш къде си отседнал... — той замлъкна под изпепеляващия поглед на Ник.

— Нямам нужда от твоето позволение, за да прекарам няколко дни в Ню Йорк — меко каза той.

— Не, разбира се, че не — бързо се съгласи Джек. — Но това е изключително важен турнир за нея.

— Сигурен съм, че е така и нямам намерение да разрушавам формата ѝ, но тя най-вероятно разполага все пак с малко свободно време? — довърши нетърпеливо Ник.

— Да, но тогава трябва да си почива, не да... да... — вмъкна се и Кати.

— А не да се изтощава — притече ѝ се на помощ Ейс, докато наново прекосяваше помещението.

— Млъкнете!

И тримата го погледнаха така смаяни, че той не можа да сдържи усмивката си; сцената неимоверно го забавляваше.

— Какво става тук? — попита Мелиса, която тихо беше слязла по стълбата и сега несигурно местеше поглед от лице на лице.

— Нищо, скъпа — отсече Ник и я хвана за ръката.

— Мелиса, запазили сме корт за десет часа утре сутринта — напомни ѝ Кати.

— Знам, ще бъда там — извика тя, преди Ник да я извлече от къщата и да тръшне вратата.

— За какво беше всичко това? — попита тя, докато се наместваше в ръцете му на задната седалка.

— Не са твърде очаровани да ме видят. Страхуват се, че ще те проваля.

— Сигурно имат право! Толкова се радвам, че си тук — колко ще останеш?

— До другата сряда. Това е първото ми идване в Ню Йорк и много ще се радвам сам да открия този град. Предполагам, че ти ще трябва да работиш и го разбирам — увери я той. — Лекцията на Джек беше доста неуместна. Ще ти дам резервен ключ за апартамента си и ти ще можеш да идваш и да си отиваш, когато пожелаеш.

— Най-добре направо да се принеса при теб — каза и се изчерви. Ник се разсмя — силно и с облекчение.

— Ще направя каквото зависи от мен.

И удържа думата си въпреки дългото пътуване и липсата на сън; да я гледа, да я докосва беше единственият афродизиак, от който щеше да има нужда, ако ще и сто години да живееше.

— Мм, това беше страхотно — въздъхна тя доволно малко покъсно и се протегна като блажена котка, изпънала гърбина на слънцето. — Малко се страхувах, че нещата между нас няма да бъдат същите. Толкова неща се случиха, откакто напуснах Англия, а сякаш никога не сме се разделяли.

— Да не си полудяла? Бяхме разделени цяла вечност — изръмжа благосклонно Ник и я намести в сгъвката на ръката си. Протегна се да загаси, после се унесоха в сън, уморени и щастливи.

Мелиса пристигна на корта само с три минути закъснение, но Кати, вече готова за игра, я смърми. Бързо се преоблече и се върна на корта. Подготвяха се за двойки жени, така че двете с Кати играеха срещу друга двойка; загряваха и съгласуваха действията си като екип. Джек също беше тук, разпускайки преди третата единична игра.

— Изглежда щастлива — подхвърли на Кати, той докато си почиваха.

— Прекалено щастлива — горчиво изрече тя. — Не й пука дали ще спечелим, или загубим.

— Още по-малко щеше да й пука, ако беше нещастна — измърмори Джек, вече му беше дошло до гуша да слуша оплакванията й от пристигането на Ник. — Знам, че щяхме да сме по-добре без Ник Ленъкс, но след като вече е тук, дай да извлечем изгодата, за бога.

Кати се извърна, без да му отговори — не само гостът разваляше настроението ѝ. Изгубваше Джек — разбираше го, осъзнаваше го и вместо да се примири или оттегли с достойнство, тя проявяваше капризи, които само ускоряваха процеса. Със сигурност той никога не я беше гледал по начина, по който Ник зяпаше Мелиса! Знаеше, че няма никакви права над него — нито пък той над нея, — но през последните осемнадесет месеца бяха прекарвали повечето от времето си заедно.

Отново беше жарък и задушен ден с температура, заклещена някъде около стотените^[2] и двете с Кати отдъхваха в снабдената с климатик съблекалня, докато чакаха мачът им да започне. Жегата я удари като парен чук, когато излезе от съблекалнята и се отправи към корта, но беше твърдо решила да докаже на Кати, че присъствието на Ник няма определящо значение за играта ѝ; и именно нейните акуратни волета им спечелиха това прекъсване на сервиси, така необходимо за приключване на сета.

Вторият сет вървеше към тайбрек и Мелиса, събрала цялата си енергия напук на жегата и изтощението, заложи всичко на последните витални удари. Ако трябваше да играят трети сет, чувстваше, че ще загубят. Във върховия момент на играта тя сервира удар, който не можеше да бъде отблъснат, и докато вървяха към мрежата, за да стиснат ръцете на победените противници, ликуваше от радост и удовлетворение.

— Добра игра — призна неохотно Кати, докато събираха нещата си. — Ще дойдеш ли да гледаш Джек?

— Не, тази горещина ме убива — каза Мелиса, което си беше чистата истина. Взе душ и бързо се облече, след което се отправи към паркинга.

Влезе в апартамента на Ник и го завари излегнат на едно от леглата с кралски размер, облегнат на куп възглавници и увит само с един пешкир. Телевизорът беше включен и той наблюдаваше Джек, който играеше в момента.

— Здравсти, сладурче — той понечи да се надигне, но тя му махна да не го прави.

— Не мърдай, изглеждаш толкова удобно настанен — изрита обувките си и се измъкна от джинсите и тениската, преди да се покатери до него и да се гушне в ръцете му.

— Джек спечели ли?

— Изкара два сета — каза ѝ Ник. — Показаха края на твоя мач. Кати би трябвало да спре да се оплаква от моето пребиваване тук — ти игра по-добре от нея самата.

— О? И откога стана такъв експерт? — подкачи го тя.

— Не съм. Говорителят каза, че ученичката е надминала учителката си.

— О, боже, надявам се никой да не го каже на Кати! — извика прочувствено Мелиса. Бурен залп от аплодисменти прикова погледа ѝ в екрана и тя видя повторението на сервиса на Джек. Камерата се плъзна по редицата зрители и случайно попадна на Кати.

— Ето я Кати Оливър, приятелката на Джек — събщи коментаторът на зрителите. — Тя тренира Мелиса Феръл, неговата сестра. Аз не виждам Мелиса, а ти, Бил? Чудя се къде ли може да бъде?

Мелиса се разсмя и се обърна към Ник, после се сгърчи от болка.

— Боже, трябваше да остана на масаж. Би ли разтрил гърба ми?

— Не съм те наранил тази нощ, надявам се? — разтревожи се той и се захвана да разтрива вкочанените ѝ мускули.

— Не, тези бетонни кортове са цяла мъка за тялото ми — равнодушно му обясни тя. — Още малко така... по-ниско... о-о, така е добре. Някога мислил ли си да станеш масажист?

— Само за теб — той залепи целувка на рамото ѝ. — Лягай по корем и ще разтрия гърба ти — предложи той. Мелиса се съгласи с готовност и се отпусна с наслада под пръстите му.

— Трябваше да донеса някакво масло — промърмори тя.

Ник се замисли за миг, после стана от леглото и отиде в банята.

— Масло за вана? — вдигна някакво шишенце и Мелиса кимна. Той изсипа малко от парфюмираната течност на дланите си и внимателно я втри в кожата ѝ, опитвайки се да не обръща внимание на нарастващата си възбуда. И тогава чу учестеното ѝ дишане, което недвусмислено говореше само по себе си и плъзна хлъзгавите си от маслото пръсти между бедрата ѝ. Мелиса изстена и съблазнително изви хълбоци.

— Ти си първият физиотерапевт, който ми прави това! — тя се изви да го погледне и очите ѝ се разшириха, регистрирайки огромната ерекция. — Мой ред е — промълви с дрезгав глас и посегна към

маслото. Хлъзгавите ѝ пръсти докосваха и поглаждаха члена му, докато той вече не издържаше на сладкото мъчение. Спомняйки си болките в гърба ѝ, се отпусна назад и нежно я повдигна върху себе си, притвори очи в екстаз и се потопи в горещото тайнство на тялото ѝ. Колкото и често да я любеше, гладът му не стихваше, беше последната му мъглява мисъл, преди да се вкопчат един в друг в оргазъм, неоприличим с нищо друго преди това. Лежаха полузаспали, без да говорят, с все още преплетени тела.

— Баня — изрече накрая Ник — Ваната е достатъчно голяма и ще стигне за двама ни. Това масло е толкова силно, че смърдим на турски бардак.

— Ти пък откъде знаеш? — отвори едното си око Мелиса, за да го изгледа укоризнено. Той само махна в отговор, но любопитството не я оставяше и тя се надигна на лакът. — Повтарям въпроса си: откъде знаеш, че мирише по този начин?

И след като той отново не отвърна нищо, продължи:

— Не ти се е налагало да си плащаш за това, надявам се?

— Не загрубявай чак толкова — успокои я Ник, като едва потискаше смеха си. — Бях много млад — гласът му прозвуча някак извинително. — Имахме учение в Турция с НАТО и останахме още няколко дни. Влязохме в нещо, което ни приличаше на нощен клуб, и...

Той сви рамене.

— Обаче не си тръгнахте, когато разбрахте грешката си, нали?

— Не.

Мелиса се понамръщи, не ѝ беше особено приятна представата за един Ник, който прави любов с друга жена, колкото и случайна и далеч в миналото да е била тя.

— Ще трябва да разкажа тази история на Ейс — преднамерено небрежно подметна тя. Много добре знаеше, че всяко споменаване на името му го дразни неимоверно. — Ще се издигнеш в очите му.

— Съмнявам се. Той най-вероятно също е бил там, вършил е същото и си е купил тениска за сувенир — сухо изреди Ник, напълно наясно с причината, поради която тя спомена мелеза.

Тя се разсмя и се облегна назад.

— Съжалявам, не би трябвало да изпитвам ревност към жени, с които си бил, докато съм посещавала основното училище —

изчурулика невинно тя.

— Уха, особено след като е засягало единствено емоцията под колана.

Той скочи върху леглото, сграбчи я и я помъкна към банята.

— Извини се... веднага... иначе пускам студения душ! — заплаши я той пътем.

— Съжалявам, съжалявам — бързо изрече тя, отпусна се на пети и завъртя кранчето за горещата вода. Ваната беше достатъчно широка за двамата, въпреки това голяма част от водата се изплиска навън, докато играеха вътре като деца. Когато се укротиха, се насапунисаха взаимно — определено не като деца, и Меласа преживя първото си любене във вода.

Поръчаха храна в стаята, след което напуснаха просмуканите с аромат на масло чаршафи и се прехвърлиха на другото легло, бърбеха за незначителни неща и зяпаха телевизия. Тя с гордост узна, че Джек е спечелил, и веднага набра телефона в къщата, за да го поздрави.

— Къде, по дяволите, се намираш? — извика Джек.

— С Ник съм.

— Това ми е добре известно! Но въпросът ми е — къде?

— Няма да ти кажа — отсече тя. — По кое време е тренировката ми утре?

— Задръж така — той се консултира с Кати, след което каза: — В единадесет часа.

— Ще бъда там — обеща тя.

— Не забравяй, че утре имаме мач. Наспи се добре. О, господи, какви ги приказвам и аз! — въздъхна измъчено той. — Моля те, опитай се да си починеш, заради мен!

— Ще го направя, разбира се. Вече даже съм в леглото — възропта възмутено тя. Ник се разкикоти и Джек, който го чу, отново въздъхна.

— Не можеш да си представиш обстановката тук — той понижи глас, за да не го чуе Кати.

— О, да, мога. Живея така от седмици насам, забрави ли? Лека нощ, Джек, ще се видим утре — тя затвори и се обърна към Ник: — Наистина трябва да поспя малко.

— Не възразявам! — заяви той. Комбинацията летене през океана — любене беше изтощила и неговите сили.

— Ще дойдеш ли утре да гледаш мача ни? Джек и аз срещу Кати и Ейс.

— Сигурно — прозя се той. Загаси телевизора и лампите, притисна гъвкавото ѝ топло тяло в тъмнината и потъна в сън.

Порядъчно голяма тълпа беше се събрала, за да наблюдава смесените двойки, независимо от присъствието на Агаси на съседния корт. Ейс също беше фаворит от Ню Йоркърс и интересът, естествено, се повишаваше, след като щяха да играят с Джек от различни страни на мрежата. А и за пръв път Кати и Мелиса щяха да се изправят лице в лице като противници в този турнир.

Ник се забавляваше — шумът и гълчавата на Флашинг Мийдоу не можеха да оставят никого напълно безразличен — даже и да не играеше Мелиса, той щеше да се потопи в атмосферата на това място. Тя го настани лично, за да се увери, че има добро място сред останалите играчи, техните приятели и роднини и че ще вижда корта.

Нито Джек, нито Ейс приемаха твърде насериозно предизвикателството — и двамата вече бяха в топлистата при единичните и щяха да участват във Втория открит шампионат на Съединените американски щати и да се бият за титлата. Мелиса много искаше да спечели заради Ник. Кати искаше да я победи — тя беше разбрала за коментара от предишния мач, за ученика и неговия наставник. Значи така, Мелиса получаваше повече секс от нея самата и това беше причината!

И двамата мъже играеха с усилие, много по-слабо от нормалния им потенциал. Джек си отдъхна с облекчение, когато се увери, че сестра му играе добре и за двамата, и се впусна в рутинното подаване. Момичетата най-често се спречкваха под мрежата. Мелиса рядко печелеше точка, но и рядко губеше. Кати изпитваше все по-нарастващо чувство на безсилие, особено заради пасивността на Ейс.

— Не към нейния бекхенд! — изплака тя и вече дълбоко съжеляваше за всичките пропиленни часове, в които я тренираше за двойния удар, а междувременно Мелиса изпрати още един брилянтен бекхенд.

— Съжелявам, мислех, че това е слабата ѝ страна — излъга той и се върна към крайната линия. Сервира към Мелиса — напълно

съзнателно към нейния бекхенд. Кати пресрещна удара и го върна назад. Мелиса се втурна към мрежата, улови топката и я удари обратно към краката ѝ. Брат ѝ се почувства неловко и хвърли поглед към противника си, кимвайки с глава към страничната линия на корта. Ейс се ухили и приближи до него през мрежата, където останаха със скръстени ръце, наблюдавайки сражението на момичетата. Тълпата избухна в смях и ликуващи възгласи, когато Мелиса надхитри противничката си с лъжлив бекхенд и удари топката в полето ѝ.

— Изпусна я! — процеди презрително, посочвайки ѝ мястото, където в този момент трябваше да се намира.

— Къде, по дяволите, беше ти? — изкрещя Кати на Ейс и започна невъздържано да го ругае.

— Вие двете очевидно искате еднакво силно да си докарате парите от наградния фонд — ами спечелете си ги сами тогава — отрязва я той.

— Внимавайте с нецензурните приказки, мис Оливър! — предупреди я съдията.

— Пфу! — изсумтя Мелиса и вдигна предупредително пръст към Кати, която ѝ отвърна с убийствен поглед.

Сега вече братът и сестрата водеха с пет на четири и Джек сервира, за да прекъсне първия сет. На Ейс му писна от намусените физиономии на Кати, освен това искаше да пести силите си за утрешния единичен мач и приключи втория сет с три на нула.

— Агаси спечели току-що — обади се някой зад Ник.

— Мм-даа, но пък Ейс е на път да загуби — отговори му друг. — Аз ще играя срещу него утре, надявам се да е в същата форма.

— Аз не бих залагал на това — и малко по-късно: — Ейс даже минимално усилие не полага, не виждаш ли? Какво му става? Да не е хлътнал по Мелиса Феръл?

— Кой знае? Ако е така, ще трябва да се пребори с Хол Ренуик за нея.

И двамата ще трябва да се преборят с мен, помисли мрачно Ник. И кой, по дяволите, беше този Хол Ренуик?

По-късно, когато Мелиса седна до него в ложата за играчи, той я попита директно.

— Хол? Не съм го виждала, ама сигурно е някъде наоколо — отвърна небрежно тя и се огледа.

— Той твой фен ли е? — попита Ник, дебнейки реакцията ѝ.

— Не, той е тенисист — отсъстващо промърмори тя, после спря поглед върху Ник, без да разбира настойчивостта в неговия. В прекрасните ѝ тъмни очи той съзря единствено невинност, отпусна се и се усмихна, пръстите му помилваха бузата ѝ.

— Ти си моето момиче, нали? — меко попита той и тя почувства как ѝ премалява от удоволствие.

— Разбира се — протегна се и го целуна, а той я притисна още по-силно, без да обръща внимание на хората наоколо.

— Готова ли си да ставаме? — промърмори в ухото ѝ и тя кимна, плъзвайки ръката си в неговата, докато си проправяха път навън.

Кати и Мелиса загубиха следващия си мач по двойки и Кати ядосано хвърли ракетата на земята, огорчена от собственото си слабо представяне.

— Съжалявам, проявих толкова безгранично невежество! — промърмори тя.

— Всичко е наред. Случило ли се е нещо? — попита Мелиса, всъщност облекчена от избухването ѝ и от това, че виновен за провала беше друг, а не тя самата.

— Не. Да. Джек да ти е казвал нещо — за мен имам предвид? — преглътна гордостта си Кати и попита направо.

— Не, но и аз не съм го виждала твърде често.

Тя прекарваше всичкото си свободно време с Ник; в къщата се връщаше единствено за да се преоблече.

— Защо?

— Мисля, че не ме обича вече — промълви нещастно.

— О! — не смяташе, че изобщо някога беше го правил. — Искаш ли да поговоря с него? — предложи тя, но Кати поклати глава.

На следващия ден беше ред на Мелиса да се извинява за пропаднал мач.

— Ти наистина положи много усилия, за да стигнеш до това ниво — успокояваше я Джек, без да се притеснява чак толкова от загубата. — Кога си тръгва Ник? В сряда сутрин, нали така беше? Върви и се забавлявай. Нужно ти е прекъсване на тези безконечни тренировки, аз ще го уредя с Кати!

— Благодаря ти — тя тутакси разцъфна и хукна да си вземе душ и да се преоблече. Цели тридесет и шест часа свобода! — мислеше щастливо тя.

Кати посрещна новината за „ваканцията“ на Мелиса с мълчание. После неочаквано изтърси:

— Означава ли това, че ти и аз най-сетне също ще се позабавляваме?

Джек се размърда неловко; в този миг му се щеше да може да прекъсва връзките си толкова бързо и лесно, както Ейс го вършеше непрекъснато. Но тук беше заложено много повече от накърнените чувства на Кати — сестра му действително се нуждаеше от нея. Той самият силно се надяваше, че Кати се нуждае също така от финансовата изгода, която ѝ се предоставяше в играта на тези турнири, за да изостави Мелиса точно сега.

— Аз имам още състезания — предпазливо каза той.

— Да, точно както беше и миналата година, но това не ни попречи да се чукаме при всяка възможност! Има ли друга някоя, Джек? — добави тя по-тихо, засрамена от арогантния си език и грубото избухване.

— Не-е — поклати глава той. — Но... ти си се променила, Кати — неловко добави Джек и прокара пръсти през косата си. — Обучението на Мелиса беше въпрос на бизнес, еднакво добър както за теб, така и за нея — изрече бързо той. — Но... ти изглежда си направила погрешни изводи за евентуален брак! Когато те заведох в Белууд да се срещнеш с нея, ти се огледа така, сякаш вече си собственичка на това място! Само дето не направи предложение за ремонт!

— О, това не е вярно! — избухна Кати, но не посмя да срещне погледа му. Тя беше изпитала неимоверно удоволствие да си представи, че е част от семейство Феръл. Беше потресена от къщата в Белууд, питайки се какво ли е да живееш в замък с такава история?

— Съжалявам — насили се да се усмихне тя. — Никакви дълбоки чувства, така ли?

— Не, разбира се — не успя да потисне въздишката си на облекчение. — И аз все още...

— Ако смяташ да кажеш, че ме харесваш, сигурно ще те цапардосам! — информира го тя. — Кога се връща Мелиса?

— Тъ... в сряда.

— Добре. Ще отида да видя родителите си — заяви тя и излезе с вдигната глава, без да му остави време за отговор и да види сълзите ѝ.

За щастие Мелиса нямаше и понятие от терзанията на Кати и прекарваше всеки свободен миг с Ник. Часовете обаче летяха, времето минаваше: забележителности, пазаруване и, естествено, любене.

— Ще ми трябва още една ваканция, за да си почина от тази — подметна той, докато празнуваха последната си вечер заедно.

— Оплакваш ли се? — измърмори сънено тя.

— А ти как мислиш? — възкликна Ник, но тя вече беше отлетяла в прегръдките на Морфей.

Той се усмихна и я намести така, че да ѝ е по-удобно през нощта, докато обмисляше своето — тяхното бъдеще.

„Ще трябва да напусна армията“ — реши внезапно той. Тази идея му се въртеше в главата от седмици насам, даже от месеци, но сега причините за напускане натежаваха пред тези за оставане.

Стареца не упражняваше никакъв натиск над него, но Ник знаеше, че го иска в Гленгъри и чувстваше необходимост да изпълни желанието на стария човек. В края на краищата и неговото детство, и юношеството му щяха да протекат по съвсем различен начин, ако не го бяха изпратили да живее там, едва осемгодишен, със своя братовчед Роди.

А Мелиса... — той сведе поглед и докосна с устни нежната сгъвка на ръката ѝ. Гленгъри беше прекрасно място, той имаше какво да ѝ предложи — един великолепен дом вместо квартирите, отпускани на военнослужещите. Първите десет години служба му допаднаха — но време беше вече да се сложи край.

Трябваше да тръгне за летището в седем часа, така че стана, бързо си взе душ и се облече, докато Мелиса продължаваше да спи, изтощена от напрежение, а междуременно той вече беше решил, че не иска тя да го изпраца на аерогарата. Искаше да я запомни както си беше сега — заспала в неговото легло. В последния миг не можа да се стърпи, наведе се и положи нежна целувка на бузата ѝ.

Тя се размърда.

— Трябва да тръгам — нежно прошепна той.

— О, Ник! — нежно го обгърна и привлече надолу, като се опитваше да не плаче. — Аз те обичам.

Той не каза нищо.

— За пръв път го казваш — притисна я до себе си, после я отдалечи без желание. — Купих ти подарък — той посочи към едно пакетче на нощната масичка. — Не го отваряй, преди да съм тръгнал.

— Добре — съгласи се Мелиса, доста озадачена. Той се наведе и целуна устните ѝ, после се отдръпна от нея, докато все още имаше воля за това. Никой не каза довиждане. И след още един изпълнен с копнеж поглед Ник затвори вратата след себе си и се отправи на пътешествие към дома.

Мелиса хукна към прозореца и остана загледана там, докато не го видя да се качва в едно такси и да тръгва. Върна се тъжна в леглото и взе подаръка си. Разкъса красивата опаковка, зяпна при вида на съдържанието и избухна в смях — точно както беше се надявал Ник.

— Вижте какво ми е купил Ник! — възкликна щастливо тя, докато влизаше в хола по-късно същата заран. — Вибратор!

— Жалко, че не е купил един и за мен — отвърна кисело Кати, хвърляйки унищожителен поглед към Джек.

Мелиса направи съчувствена физиономия по посока на брат си.

— Радвам се, че най-сетне си тук — продължи Кати. — Записах те за участие във Вирджиния, тръгваме след няколко часа. Няма смисъл да се мотаем повече тук — добави натъртено тя.

— Окей, отивам да се приготвя — съобщи миролюбиво Мелиса. Щеше ѝ се да остане и да наблюдава Джек и Ейс за титлата по двойки, но реши да не спори по въпроса. Беше доволна, че Кати не се отказа да я тренира, независимо от влошените ѝ отношения с Джек — както накъсо беше ѝ обяснил брат ѝ. Без нея беше загубена — тя вършеше всичко: писма, ангажименти за пътуване, даже вземането на дрехите ѝ от пералнята! Пък и познаваше всички тенисисти, срещу които трябваше да играе, и с това ѝ оказваше неоценима подкрепа.

Свърши с опаковането, легна на леглото и се загледа в телевизора, докато стане време да тръгват, после взе багажа си и напусна стаята, като спря да почука на вратата на Ейс.

— Наминах само да се сбогувам... о-о! — тя закри очи, тъй като той тъкмо излизаше изпод душа, напълно гол.

— Ами тогава влез и го направи както трябва — подкачи я той.

Тя поотвори едното си око и свали ръка, когато видя, че се е загърнал в хавлия. Кожата му блестеше с кафеникав загар, смолисточерната му коса висеше мокра и падаше над голата му гръд.

— Няма начин да си истински апах — те нямат окосмяване по тялото — информира го тя.

— Да не сме вече големи експерти по мъжките тела?

— Само по едно — замечтано произнесе тя.

Очите му потъмняха — той беше се радвал на нейното обожание и определено не можеше да хареса мъжа, когото беше избрала на негово място.

— Твоят войник добър любовник ли е?

— Най-добрият.

— И как можеш да го определиш? Нямах обект за сравнение — усмихна се ехидно той и пристъпи по-близо.

Мелиса се взря в очите му и не почувства нищо. Само година по-рано това съприкосновение с един гол Ейс... о-о, как само би ликувала от щастие! Но сега, за да бъде съвсем сигурна, тя не отстъпи назад, когато той се наведе и я целуна. Даже му отвърна и й беше приятно, но целувката им нямаше нищо общо с другата, която раздираше сетивата й. Той се отдръпна и отстъпи назад, после я изгледа със съжаление:

— Мисля, че доста дълго се размотавах около брат ти — изговори провлачено той. — Да те целува човек е напълно безопасно! — с потъмнели очи, в които проблеснаха пламъчета, добави: — Знаеш ли, кръвосмешението е единственото нещо, което не съм опитвал досега!

Мелиса едва не се затича към вратата.

— Чао, Ейс. Надявам се, че ти и Джек ще спечелите титлата.

— Благодаря. Чао, сладурче. Хей! — извика внезапно той. — Ако някога ти трябва помощ и Джек го няма наоколо — обади ми се.

Мелиса го гледа известно време, после кимна, някаква нотка в гласа му докосна друго чувство в нея.

— Ще го запомня. Ти не си чак толкова лош, колкото те изкарват другите, нали?

— Господи, не пускай слуха наоколо — имам си репутация и трябва да я защитавам! — разгорещено извика той.

— Мисля, че репутацията ти е ненакърнена — сухо го отрязва тя.

— Мелиса! — извика Кати. — Таксито чака!

— Идвам.

Тя взе кюфарите си и хукна надолу по стълбите.

— Чао, Джек, ще се зарадваш да разбереш, че най-сетне се освободих от Ейс!

— Не бъди толкова самоуверена — предупреди я той. — Доколкото го познавам, той е по-лош от маларията — веднъж като се заразиш, отърване няма.

— Не и аз — уверено заяви тя и го прегърна, после се качи в таксито и седна до Кати.

Джек им помаха, после въздъхна с облекчение и влезе в къщата.

— Е, след като вече си тръгнаха, ще празнуваме ли? — попита Ейс.

— По-късно. Искам тази титла.

— Разбрано. Но независимо от това дали ще спечелим или загубим, трябва да разпуснем.

— Разбрано — отвърна сериозно Джек и двамата се разсмяха.

[1] Ню Йорк. — Бел.пр. ↑

[2] По Фаренхайт — около 39° по Целзий. — Бел.пр. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

Мелиса и Кати бързо свикнаха отново да живеят сами, да тренират и да обикалят Щатите за различни турнири. Оковите помежду им се затягаха с всеки изминал ден — в трескавата атмосфера на непрекъснати турнири все повече се затваряха в техния общ затвор: победата на Мелиса. Кати не говореше за раздялата си с Джек и концентрира всичките си сили за усъвършенстването ѝ.

Мелиса упорито вървеше нагоре, увеличавайки постъпленията си от наградния фонд и, което беше по-важно — точките от компютърната ранглиста. Започна да побеждава момичета, класирани доста по-високо от нея, и когато финалистите проверяваха в списъка с кого ще играят, името М. Р. Феръл не беше сред предпочитаните от съперниците ѝ.

В началото на декември проби в ранглистата на първите сто и Кати изпита същото удовлетворение, когато самата тя преди време беше направила този пробив. Участието ѝ в състезанията по двойки също нарасна: тя все още партнираше от време на време на Кати, но започна да експериментира и с други момичета, най-вече с Лиза Ренуик, с която постигаше най-големи успехи.

След още една постигната победа в последния турнир, преди Коледа, Мелиса се търкаляше с телефона в леглото и бърбеше с Ник, докато уговаряха плановете си за празниците, които щеше да прекара в Шотландия. Той вече живееше постоянно в Гленгъри, приключил по-рано от очакваното военната си кариера в резултат на така наречените „дивиденти на мира“.

— Кога пристигаш? — попита Ник.

— Зависи от това дали ще спечеля утре. Освен това първо ще отида да видя родителите си — мисля си, че ще мога да спра в Белууд за една нощ, преди да долетя в Шотландия.

— Само ми кажи с кой полет и ще дойда да те посрещна. Нямам търпение да те видя.

— Знам. И ти ми липсваш.

— Вибраторът не е ли достатъчен заместител — подкачи я той.

— Не знам, не съм го пробвала. Спя в една стая с Кати — напомни му тя.

— Тя там ли е сега?

— Не — отвърна нехайно.

— С какво си облечена?

— С халата си — току-що се изкъпах — измърка тя.

— Свали го и легни долу — гласът на Ник беше нежен и съблазнителен, и съвършено завладяващ — помисли си тя, отпусната гола върху завивките в мразовития въздух, докато зърната на гърдите ѝ се втвърдяваха. — Затвори очи и си представи, че съм там — изрече той с предрезгавял глас. — Къде искаш да те докосна, Мелиса?

Накъсаното ѝ дишане беше сладко изтезание за него; затвори очи, за да си представи как милва нейното прекрасно тяло.

— Хубаво ли ти е, съкровище?

— Не е толкова хубаво, както когато ти ми го правиш — и се надявам, че никой от телефонната централа на хотела не ни подслушва — тя се разкикоти, едновременно притеснена и смаяна от факта, че гласът му беше достатъчен да я доведе до оргазъм.

— Предполагам, че са достатъчно тактични. Почини си, скъпа. Скоро ще се видим — нежно промълви той.

— Да, скоро — повтори с копнеж тя.

Беше улучила, без да иска, че ги подслушват — но не откъм нейния край на жицата. Когато Ник започна да набира номера, Шийна вдигна деривата и остана докрай със слушалка, долепена до ухото, като гневът и ревността ѝ нарастваха пропорционално на страстните излияния на Ник. Тя с радост посрещна новината за оттеглянето му от военното поприще, но надеждите ѝ за романтична връзка много скоро бяха попарени: колкото повече се опитваше да го съблазни, толкова по-резервирано се държеше той. Прекалено вбесена, за да разсъждава, тя изхвъркна от стаята си и замарширува към неговата.

— Чух всичко! — изсъска тя, очите ѝ хвърляха мълнии. — Беше отвратително! Перверзно!

— Изглежда доста ти е подействало — отвърна сухо той. — Време е да си потърсиш друг мъж, Шийна.

— О-о-о! — този братски съвет беше повече, отколкото можеше да понесе. — Как можа да предпочетеш тази... тази...

— Внимавай! — предупреди я той, рязко сменил настроението си. — Знам какви мисли ти минават през главата — че съм тук в качеството си на заместител на Рори, но това не е така. Или поне що се касае до теб. Знам, че ще бъде най-удобно за всички, да бях се влюбил в теб вместо в Мелиса, но животът невинаги подрежда нещата според очакванията ни. Тя ще бъде тук след няколко дни — и ти ще я посрещнеш както подобава, нали? — завърши той, но репликата му изразяваше по-скоро заповед, отколкото въпрос.

— Разбира се, аз съм отлична домакиня — напомни му хладно тя, събирайки последните остатъци от наранената си гордост. — Предвидила съм за нея стаята в кулата — има великолепен изглед.

— Не ставай глупава — тя ще спи при мен — отреза я Ник. — А сега ще имаш ли нещо против да напуснеш стаята ми? — добави учтиво той и въздъхна тежко, когато тя се втурна навън и захлопна вратата след себе си.

— Добра игра! В следващия мач ще се изправиш срещу Лучия Конти — каза Кати, после пое дълбоко дъх: беше дошло време за признания. — И не бъди твърде самонадеяна, знам, че ти я победи в Бекънхем, но...

— Знам, тревата е най-лошият терен за нея — прекъсна я Мелиса. — Но доста ще се потруди, за да ме бие.

— Не беше само заради терена — поколеба се за миг. — Ейс я изведе предишната вечер и разреци напитката ѝ с водка.

— Какво? — възкликна Мелиса и се втренчи в нея. — А аз бях на седмото небе, че успях да я бия!

Тя поклати невярващо глава, без да бъде сигурна дали трябва да се ядосва или забавлява от ситуацията, но всичко беше толкова отдавна, че вече нямаше никакво значение.

Лучия твърдо беше решила да се реваншира за загубата си в Бекънхем, както заяви в хвалебствената си статия „Битката на красавиците“, фаворизирайки Мелиса, и в предстоящото сражение беше заложено нещо повече от угрозата да загуби мача. Красивият външен вид на Лучия с нейните южняшки черти беше ѝ осигурил

твърд доход от мощни спонсори и в случай, че младата ѝ английска съперничка я надскочеше в ранглистата, щеше да се появи съперничество и в тази област.

Тя и нейният треньор бяха наблюдавали последния мач на Мелиса, изработвайки стратегия: превъзходният нисък удар на Лучия най-сетне успя да се прояви с надмощие над сервиса на Мелиса и нейните тактики на воле, но въпреки това на Лучия ѝ трябваша три сета и почти три часа, за да се изравни с победителката.

— Добра игра! — изчурулика грациозно тя.

Мелиса, която изпитваше чувство на вина за случилото се в Бекънхем, върна усмивката и ѝ пожела късмет за останалата част от турнира, преди да отиде да събере нещата си. Можеше да тръгва за Англия. Беше почти Коледа и тя нямаше да пипне ракетата в следващите две седмици!

Кати щеше да прекара ваканцията в Ню Йорк; Джек беше в Южна Африка, Ейс беше Бог знае къде, потаен, за разлика от Джек.

— Сигурно си има ново гадже — кой знае защо не иска да ми каже името ѝ. Не си ти, нали? — изпадна в панически ужас той. Увери се, че няма нищо подобно и с абсолютна сигурност не тя е новото му гадже.

Отиваше при Ник.

Роуз посрещна Мелиса на „Гатуик“ и я прегърна силно.

— Скъпа, така се радвам да те видя! Малко си поотслабнала обаче — заяви тя, плъзгайки пръсти по дължината на ръката ѝ. — Много ли беше натоварена?

— Всъщност готова съм за малко почивка — призна ѝ Мелиса, докато прибираха багажа ѝ и си проправяха път навън. — Олеле, какъв студ! — потрепери тя и забърза към мястото, където майка ѝ беше паркирала. — Ник ми спомена, че заминаваш?

— Тъъ, да — смотолеви нервно Роуз, но Мелиса беше прекалено уморена и измръзнала, за да забележи смущението ѝ. — Много мило беше от негова страна да ме покани в Гленгъри, но след като знаех, че

и двамата с Джек няма да сте там, си направих други планове. Искаш ли да караш? — смени темата тя.

— Не, благодаря, имам чувството, че карам в лявата половина — заяви Мелиса и се настани на пасажерското място.

Прекараха заедно, следващите няколко часа, като бърбеха безспир. Майка ѝ искаше да научи всичко за нея, за новия ѝ живот и градовете, които беше посетила, а тя жадуваше да чуе местните клюки. Беше много странно, но тривиалността на провинциалния живот, когото винаги беше смятала за отегчителен, сега ѝ се струваше неустойимо привлекателен. В продължение на шест месеца — като се изключат трите седмици в Ню Йорк — беше живяла като бездомница, единствената опорна точка в този живот беше Кати, с която странстваха от град на град, всичките чужди.

За вечеря пристигна Даниъл. Той оживено коментираше подвизите и пътешествията на Мелиса, но тя си помисли, че изглежда по-уморен, отколкото се чувстваше самата тя. По-късно попита майка си да не би нещо да не е наред.

— Не е болен — увери я припряно Роуз, — но има известни финансови проблеми. Всъщност претърпя потресаващи загуби с „Лойд“. Вече разпродаде изгодно някои от земите ни и нещата са под контрол.

— Джек знае ли? — намръщи се Мелиса.

— Не и ти не бива да му казваш — отсече бързо Роуз. — Баща ти би предпочел да банкрутира, отколкото да заеме пари от своя син!

— Но...

— Без „но“. Обещай ми, Мелиса. Даже и на теб не биваше да казвам.

— Ох, добре, обещавам — съгласи се неохотно тя.

Вече беше си запазила място за сутрешния полет за Единбург и позвъни на Ник в Гленгъри, за да му съобщи часа на пристигането си. Ник го нямаше, така че съобщението прие жена, за която Мелиса реши, че е икономката.

На летището чака повече от час, после се зае да търси такси, което би я закарало до Гленгъри. Селото беше по-голямо, отколкото беше очаквала, над къщите се извисяваха руините на древния замък. Имаше доста магазини, две кръчми и хотел, всичките загнездени между планините и езерото.

Наложи се шофьорът да пита за пътя за Гленгъри Хаус и Мелиса се сгуши нещастно на седалката си, когато през спуснатия прозорец нахлу мразовит повей. В Англия също не беше топличко, но тук северът осезателно се чувстваше. Най-сетне таксито спря пред внушителна и представителна, триетажна викторианска постройка от сиви тухли, изградена близо до езерото.

В този миг иззад ъгъла се показа Ник и смаяно се втренчи в нея.

— Мелиса! — възкликна той, не вярвайки на очите си. — Каква прекрасна изненада! Защо не ми се обади? Очевидната му радост я стопли донякъде и тя се затича към него, а той я грабна в обятията си.

— Напротив, обадох се вчера, но това няма значение — изрече забързано с приглушен от рамото му глас.

— Нямало значение! Влизай вътре, измръзнала си. Аз ще се оправя с таксито — той отвори вратата, побутна я вътре и тя се озова в огромен, облицован с тисова ламперия вестибюл. — Шийна! Маги! — извика Ник и я представи набързо на двете жени, които се появиха при крясъка му. Мелиса позна вдовицата от снимките на Джесика, за другата знаеше, че е икономката — местна жена, дойка както на Рори, така и на Ник.

Малко се притесняваше от срещата с Шийна след случилото се в апартамента в Челси. Най-вероятно тя също беше пристигнала за Коледа — би трябвало да се досети, че вдовицата на Рори също ще бъде поканена, но изобщо не ѝ мина през ум, а и Ник не ѝ го спомена.

— Мелиса се е обадила вчера — заяви той, като местеше обвинително поглед от едната към другата жена.

— Ох, да! — плесна се през устата Шийна. — Сигурно не съм разбрала правилно — стори ми се, че казахте за утре.

Как ли пък не, помисли си огорчено Мелиса, но пропусна прозрачното обяснение покрай ушите си.

Ник излезе да прибере багажа ѝ и я поведе по широко, просторно стълбище, което се виеше нагоре. На площадката се разклоняваше на още две части, водещи наляво и надясно.

— Това е нашата стая — Ник задържа вратата, за да влезе, стовари куфарите на пода и отново я стисна в силните си обятия. — Какво има, съкровище? — нежно промълви той.

— Всъщност нищо. Просто съм уморена! Подръж ме малко така.

Ник я вдигна, седна на леглото и я намести в скута си. Притисна я силно, без да говори и тя постепенно се отпусна, успокоена от прашенето на дървата в камината и нежното му докосване. След известно време отметна глава и му се усмихна.

— Здравсти — прошепна щастливо.

Ник прочете поканата и се наведе да целуне устните ѝ.

— Здравсти — отговори дрезгаво той и я притисна по-силно.

Първата целувка възпламени искри от желание и много скоро дрехите им лежах безразборно нахвърляни по земята, докато се любеха на килимчето пред камината.

— Мм, колко беше хубаво! — въздъхна доволно Мелиса.

— Отслабнала си — Ник прокара ръка на познавач по извивките на тялото ѝ. — Трябва да се погрижим за теб — и аз съм точно човекът, от когото имаш нужда — заяви той.

— И началото беше доста ужасяващо — усмихна се мързеливо тя, после се прозина сънено. — Извинявай, но май наистина съм адски уморена.

— Знаем. Кати сигурно е потомка на робовладелци — Ник нежно прокара пръсти по кръговете под очите ѝ. — Отивай в леглото и заспивай.

Мелиса седна и се загледа с копнеж в огромното легло с балдахин.

— Много ми се ще, но чичо ти няма ли да си помисли, че съм невъзпитана?

— Не, разбира се. Ще обясня, че от два дни си на път — Стареца ще разбере. Между другото той е в най-добро разположение на духа сутрин и най-вероятно точно тогава ще поиска да се срещне с теб.

— Супер!

Не ѝ бяха нужни повече увещания: тя се покатери на леглото и се пъкна под завивките, като се начумери малко, когато Ник започна да се облича, вместо да се присъедини към нея.

— Трябва да си починеш — заяви решително, подпъквайки завивките ѝ, сякаш беше дете.

Когато след двадесет минути надникна, почти беше заспала. Той ѝ качи вечерята на един поднос и тя омете всичко с апетит — не че ѝ трябваша много увещания за вкусното шоколадово парфе.

— Кати ще падне, ако ме види отнякъде — направи муцунка тя и Ник избухна в смях. — Напълно нездравословно хранене.

— Вие двете все още ли се разбирате добре?

— Да, но ми се струва, че нямаме нищо против да прекарваме известно време разделени — замълча и отпи от кафето си. — Постъпих ужасно глупаво, като приех да вечерям в леглото. Какво ще си помислят другите гости?

— Какви други гости? Ти си първата, която пристигна.

— Ами Шийна?

— Тя не е гостенка, тя живее тук — отбеляза небрежно Ник.

— Живее тук? — повтори невярващо Мелиса. — Защо?

— Защо ли? Ами защото това е и нейният дом, естествено. Премести се тук, когато се омъжи за Рори.

— Но той е починал преди години. Това не е нейната къща. Или може би е? — объркано попита тя.

— Не, съществува ред на унаследяване по определена линия, така че най-вероятно ще бъде моя — обясни търпеливо Ник. — Предполагам, че е останала, защото на Стареца му е приятно да бъде около него — сви рамене той.

— А на теб? — подметна остро тя.

— Не особено, но не мога да настоявам да се махне, нали?

— Защо не? Твоят чичо няма нужда от нея, след като вече ти си тук. На теб нямаше да ти бъде приятно, ако живея с друг мъж...

— О, престани — запуши устата ѝ с целувка, бутна завивките настрана и покри тялото ѝ със своето. Таблата се прекатури на пода и издрънча силно, но те дори не я чува.

Мелиса се чувстваше доста нервна от предстоящата среща с лорд Дъглас Ленъкс и зъбите ѝ лекичко потракваха — не само от студа, докато Ник я съпровождаше към покоите на Стареца.

— Той няма да има нищо против джинсите ми, нали?

Беше облечена също така и с два пуловера, чорапогащник и вълнени чорапи, но въпреки това не можеше да се стопли.

— Не, изглеждаш супер — увери я Ник. Почука леко на вратата и я отвори. — Чичо? Доведох Мелиса да се запознаете.

— Да влезе — изръмжа лорд Ленъкс и тя пристъпи зад Ник. Позна дребния беловлас мъж в инвалидна количка от снимките на Джесика. „Вече не може да се движи — беше й казала тя, — но мрази да го виждат как се тътри с патерици, така че предпочита количката. Ако не хареса някого, умишлено започва да чука по колелата!“

— Как сте? — Мелиса тръгна към него с протегнатата ръка. Дъглас Ленъкс се наведе напред, ръкостискането му беше изненадващо силно. Сивите очи, които я пронизваха, много напомняха за тези на Ник и тя се усмихна.

— Е, че си красавица, се вижда веднага — избоботи той и кимна одобрително. Тайно беше направил справка за семейството й и установи, че произходът й беше повече от задоволителен; изглеждаше от чистокръвна порода, освен това хубава като картинка. Щеше да се справи.

— Чувах, че си тенисистка — няма ли да ти хареса повече да бъдеш лейди Ленъкс?

— Това предложение ли е?

— Ако бях с петдесет години по-млад... — намигна той.

— Щях да ти обявя дуел — подхвърли Ник.

— Не се впрягай, момчето ми.

Шийна подслушваше зад вратата, или поне се опитваше, и въпреки че не можеше да различи отделните думи, тонът оставаше недвусмислено сърдечен.

Внезапно нахълта в стаята.

— Дядо, аз... о, извинявай. Не знаех, че имаш компания. Добро утро, Мелиса, добре ли спа?

— Към края, да — отвърна самодоволно тя и Ник бързо се престори, че кашля, за да прикрие кикота си.

От хитрите очи на Дъглас Ленъкс не убягна раздражението на Шийна и той запази усмивката за себе си. Небеса, в доста експлозивна ситуация беше попаднал Ник! Завиждаше на момчето, въпреки всичко!

— Ник, защо не поразведеш Мелиса из Гленгъри и не я запознаеш с хората? Все пак един ден тя ще бъде господарката тук — каза той, без да отмества поглед от Шийна.

— Стар палавник си ти — отвърна Ник, напълно осъзнаващ маневрите му.

— Не ми останаха много удоволствия в този живот — най-голямото ми развлечение напоследък е да насъсквам котката срещу гълъбите. А сега, Шийна, кажи ми какво искаш? — той завъртя ръчката на стола към снаха си и Мелиса забеляза, че едва не премаза крака ѝ. Може би не беше заплепен от нея чак толкова, колкото си мислеше Ник. Може би точно Ник искаше тя да се мотае наоколо. Той разчете мислите ѝ, сякаш бяха изречени на глас, но не каза нищо, с което да я успокои. Ако ревността можеше да ускори раздялата с тениса и тяхната женитба, би бил пълен идиот да я убеждава, че няма от какво да се тревожи!

Дните бързо летяха, както винаги, когато бяха заедно, всеки миг беше прекрасен подарък, достоен да бъде преживян. Мелиса се превърна в познато лице в селото, спираше се и щастливо бърбеше с хората, доволна да се откъсне от тениса — за пръв път. Поддържаше формата си обаче, като бягаше всеки ден с Ник и с удоволствие откри напълно оборудван гимнастически салон и затоплен закрит басейн в Гленгъри Хаус.

— Не се ли страхуваш, че ще станеш прекалено мускулиста? — попита я Шийна.

— Ти не се ли страхуваш, не ще се отпуснеш? — парира Мелиса.

— Упражненията, които прави, са предназначени за по-стегнати мускули, а не за по-големи — обясни припряно Ник, като едва потискаше смеха си.

— Какво прави тя по цял ден? — попита го по-късно Мелиса. — Тук съм от четири дни и не съм я видяла да направи нищо по-съществено от това да напълни чайника.

— Тя е отлична домакиня — отвърна след известна пауза. — И има много работа, свързана с благотворителност, организиране на местни празненства и градски увеселения — такива неща — добави несигурно той.

— О! — направи физиономия и реши да смени темата.

— Би трябвало да превърнеш замъка в хотел. Американците ще плащат щури пари само за да пренощуват в автентичен замък.

— Няма да им хареса водопроводната инсталация.

— Говоря напълно сериозно. Имате толкова много неща, които да предложите на туристите — природа, алпинизъм, риболов — и на

всичкото отгоре игрище за голф. Това, от което се нуждаете, са няколко тенис корта и известни професионални тенисисти като атракция!

— Ти си известна, нали?

— Не още, но работя по въпроса — сериозно отвърна тя.

— Идеята не е лоша. Но не искам да настъпвам по мазола Стареца — новите идеи могат да почакаат.

— Да, и аз мисля така.

Той всъщност нямаше решаваща роля тук до момента, в който щеше да наследи имота и титлата, даде си сметка тя и се замисли дали не съжالياва, че е напуснал армията. Едва не го попита дали в действителност е щастлив, но не й стигна кураж, а и малко се страхуваше от отговора — виждаше, че жителите на Гленгъри я приемат като негова бъдеща съпруга, а тя все още не беше готова за това.

На Коледа сутринта Ник я събуди, като разклати подаръка ѝ точно до ухото. Тя отвори стреснато очи, сети се какъв ден е и мързеливо се усмихна.

— Честита Коледа, съкровище — той ѝ подаде малка кутийка, която очевидно криеше пръстен и Мелиса бавно я отвори, изпълнена със смесени чувства при вида на странното бижу, обсипано със сапфири и диаманти. Обичаше Ник, но толкова много неща ѝ предстояха още да свърши, преди да се спре окончателно някъде.

— Прекрасен е — тя завъртя кутийката между пръстите си, любувайки се на светлината, която се пречупваше в камъните.

Ник разбра дилемата, която я измъчваше, и го извади от кадифеното му ложе.

— Носи го на дясната си ръка засега — каза той и го сложи на третия ѝ пръст. — Когато пожелаеш да го преместиш на лявата, аз ще бъда щастлив.

— О, благодаря ти. Обичам те. — Тя поривисто го прегърна, облекчена и щастлива колкото от разбирането, което проявяваше, толкова и от подаръка. — Така е най-добре, ти си много мъдър!

— Е, не може да се каже. Просто познавам всеки инч от теб, нали знаеш?

— Знам — целуна го, после се измъкна от леглото, за да се полюбува на подаръка си и да донесе своя. Той представляваше голям,

тежък пакет, пристигнал по пощата три дни по-рано и Ник беше твърде любопитен да види съдържанието му.

— Надявам се, че ще ти хареса — Мелиса му го подаде по-скоро с безразличие и седна да наблюдава реакцията му.

Той разгъна опаковката и се втрещи при вида на усмихнатата Мелиса, изобразена с маслени бои върху платно в рамка.

— Не знаех какво да ти купя — е, доста нарцистично от моя страна, но не искам да ме забравяш, когато ме няма — пошегува се тя.

— Прекрасен е — бавно промълви Ник. — Кога си била достатъчно дълго на едно и също място, за да имаш време да позираш?

— Не съм — едно от момичетата, с които пътуваме, е омъжено за художник. Наистина ли ти харесва? — плахо запитва тя.

— Обичам го — каза простишко той.

Веднага свали един пейзаж, закачен срещу леглото, и закачи портрета на неговото място. Художникът не само беше постигнал невероятна прилика, но беше доловил и палавата ѝ жизненост, която толкова обичаше. Тъмните ѝ прекрасни очи блестяха дяволито, загадъчна усмивка играеше около устните ѝ.

— Точно това е, което исках — теб в спалнята си, при това непрекъснато — подкачи я той, пропълзя в леглото и я прегърна. — Но сега-засега си имам оригинала — измърмори, докато я повалише на възглавниците.

— Ще имаме и време...

— Винаги, любов моя — промълви дрезгаво той, — винаги.

Всъщност бяха закъснели за закуската — когато слязоха, прислугата тъкмо раздигаше масата. Ник помоли за препечени филийки и кафе и двамата ги захрупаха мързеливо, щастливи да бъдат сами — оставаха ѝ точно три дни, преди да отлети за Австралия.

За да доставят удоволствие на Стареца, се присъединиха към църковната служба, после се върнаха в къщата за лек обяд. Когато приключиха, Ник отиде да провери как върви подготовката за вечерното парти и как са настанили гостите. Както и очакваше, Шийна беше сложила Мелиса колкото се може по-далеч от него. Тъкмо разместваше табелките, когато тя влезе, понесла купа с рози и карамфили.

— Не ги пипай! — изпищя тя. — Прекарах дни наред да измислям тази подредба!

— Знам — намръщи се в отговор Ник. — Не искам Мелиса да седи до този стар досадник Кармайкъл — ще я изпрати бързо-бързо да спи с неговите анекдоти, а после ще тръгне да я търси. Тя ще седи до мен.

— О, за Бога, да не сте сиамски близнаци? — изсъска Шийна.

— Винаги, когато е възможно, ставаме такива, да — не ѝ остана дължен той и напусна залата.

Мелиса положи извънредно старание, докато се приготвяше за вечерята — искаше Ник да се гордее с нея. Вдигна косата си — така изглеждаше по-възрастна и по-достолепна в роклята от кремава коприна, изрязана дълбоко на деколтето и гърба, а на вратлето ѝ проблясваше перлена гърлица.

— Изглеждаш зашеметяващо! — възкликна той и подкрепи думите си с целувка по голото ѝ рамо, после я хвана за ръка и я поведе по стълбището, за да я представи на гостите.

Запозна я с всеки поотделно и тя положи нечовешки усилия да запомни всяко име. Когато се настаниха на масата, се оказа в центъра на вниманието: търпеливо отговаряше на безконечните въпроси за живота по време на турнир, въпреки че нито един не беше особено оригинален, дали е играла срещу Шефи Граф или Сабатини... срещала е Агаси... какви бяха... уморява ли се по време на път? И най-сетне нещо потресаващо от някоя си мисис Рендъл, която очевидно не блестеше с висок коефициент на интелигентност:

— Има ли адски много от онези, нали ги знаете, лесбийките? — прошепна тя, като се наведе през масата. — Много бих се срамувала да си вземам душ, като ме гледат! — изцвили щастливо тя.

— И аз щях да се срамувам, ако имах нейното тяло — размърмори под носа си Мелиса. Ник се престори, че не я е чул.

— Какво казахте? Защо ги има толкова много в този спорт? — продължи да настоява мисис Рендъл.

— Не мисля, че са чак толкова много. Просто не виждат причина да кривят предпочитанията си, а и да потискат самата си сексуалност. Виждате ли, момчетата по време на пътуване не са повече от тук присъстващите — добави тя.

Ник замръзна. Настъпи кратко, но заредено с неловкост мълчание, преди някой да започне дискусия за лова, който щеше да се проведе през следващия ден.

— Мисля, че ударих право в целта — прошепна му Мелиса.

— Аз пък мисля, че искаш да получи сърдечен удар. Дръж се прилично! — изсъска той.

Тя посърна и заигра с вилицата си с нещастно изражение. Шийна, усетила нейния дискомфорт, засия и хвърли многозначителен поглед към една от старите си приятелки, която само чакаше даден знак.

— Сега се сетих! — възкликна театрално Изабел. — Вие трябва да сте сестра на Джек Феръл?

— Точно така — усмихна се Мелиса.

— Гледах го на Уимбълдън преди няколко години — продължи Изабел, — доста е добър, но аз предпочитам неговия партньор... как му беше името... Ейс Дилейни?

— О, да — пое щафетата Шийна, — спомняш ли си, дядо? Джесика непрекъснато приказваше за него. Той е апах, винаги е в клюкарските рубрики и има отвратителна репутация с жените. Джес малко беше хлътнала по него...

— Както и аз — спокойно я прекъсна Мелиса, решила да напада, вместо да се отбранява.

— Вие трябва доста добре да го познавате? — продължи невинно Изабел.

— Той е семеен приятел.

— Какво? Какво? — подскочи старият човек. — Как е възможно да имате приятел, който е апах?

— Това е само за параван пред публиката — обясни Мелиса и се насили да се усмихне. — Както казах, той е приятел на семейството — тя погледна към Ник в очакване на подкрепа, но студенината в погледа, който ѝ хвърли, я накара да потрепери. Искаше ѝ се да му изкрещи, че няма никаква вина, но запази мълчание.

— Карате ли ски, Мелиса? — попита я една добронамерена матрона, решила да ѝ се притече на помощ, а Мелиса я дари с благодарна усмивка.

— Карала съм, но не съм много добра и не искам да рискувам с някоя контузия.

— Какво ще кажете, защо не дойдете в клуба да поиграем тенис? — обади се мисис Рендъл.

Мелиса погледна едрата жена на средна възраст с наднормено тегло; сигурно се шегуваше!

— Тук съм само още няколко дни — отговори уклончиво тя.

— Така ли? Елате тогава утре, докато мъжете са на лов.

— Във ваканция съм — отвърна безгрижно Мелиса. — Даже не искам да погледна ракета, преди да съм пристигнала в Австралия!

— О, хайде, елате — може да ни научите на някои номера — не спираше матроната.

— Не, наистина не мога — заяви Мелиса и отново пожела Ник да ѝ се притече на помощ. Накрая той го направи, променяйки темата на разговор, но по-късно тя се смая от гнева му.

— Действително ли щеше да ти коства много да удариш няколко топки? — сухо подхвърли той. — Не ходиш на лов, не искаш да караш ски — те просто искаха да ти покажат, че си добре дошла!

— Глупости! Искат безплатни уроци от професионалист — избухна Мелиса. — Ако знаех, че от мен се иска да пея, за да платя вечерята си, никога не бих дошла тук! На вечерята имаше и счетоводител, но не го видях да попълва данъчни декларации! — продължи вбесено тя. — А докторът не преглеждаше мазолите на присъстващите...

— Вземи да пораснеш! — Ник се завъртя на токове и напусна стаята.

Същата нощ легнаха разделени и изкараха без сън в огромното легло.

На другата сутрин мисълта за предстоящата раздяла отново ги хвърли в обятията им.

— Съжалявам — промълви Мелиса, въпреки че не беше съвсем сигурна за какво трябва да се извинява. — Обичам те.

— Знам, и аз те обичам.

Ник я сграбчи и те се любиха отчаяно, без да се замислят как ще уредят живота си в бъдеще и дали тя ще се откаже от свободата си, за да заживее в Гленгъри.

— Реших да пътувам с теб до Лондон — заяви по-късно Ник. — Можем да прекараме нощта в апартамента, после ще те изпратя на „Хийтроу“, преди да се върна тук.

— Ще бъде чудесно! — Мелиса пое с благодарност маслиновата клонка.

И двамата изпитаха облекчение да видят Гленгъри зад гърба си: останали сами, всичко отново беше перфектно и този път временното им пребиваване в апартамента мина без инциденти. Мелиса тръгваше, когато на сутринта Ник я изненада с комплект ключове за апартамента.

— Предполагам, че би предпочела да отсядаш тук вместо в хотел, ако ти се наложи между два полета.

— Благодаря ти — целуна го и пусна ключовете в куфара си. Ник я наблюдаваше как проверява документите за пътуването, но устоя на изкушението да я помоли да остане.

Пътуването до „Хийтроу“ премина в мълчание. Мелиса се раздвояваше между болката от раздялата и вълнението от предстоящия турнир — а и за пръв път щеше да бъде цяла година в непрекъснати ангажименти. Ник се терзаше наум как би могъл да я откаже или поне да я помоли да си даде отсрочка в търсенето на слава и популярност.

— Сега ми се ще да бях си взел паспорта — наруши внезапно тишината той, докато тя ровеше в багажа си. Мелиса се поусмихна.

— И аз — каза тя, но вече си представяше ужаса, изписан по лицето на Кати, когато я видеше на летището с Ник. — Недей да чакаш — ще се разплача, а и ти предстои дълго пътуване обратно.

— Добре — Ник я притисна силно и я задържа, неспособен да я освободи от прегръдката си. — Обади ми се, когато пристигнеш.

След една последна целувка се обърна и тръгна сковано към изхода, питайки се колко пъти още ще я изпраца и посреща на различни летища и колко пъти би понесъл да ѝ казва „сбогом“.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Три седмици по-късно Мелиса и Кати пристигнаха в Мелбърн за Открития шампионат във Флиндърс парк. Мелиса беше се представила добре в подгриващите турнири, трупайки точки в ранглистата, като си спечели директно включване в основния списък на играчите от Открития шампионат. Климатът ѝ харесваше, както и твърдата повърхност на кортовете, и тя с нетърпение очакваше началото.

След като се настаниха в хотела, тя отиде да види Джек сама.

— Как са нещата вкъщи? — попита той.

Мелиса се поколеба, но успя да сдържи обещанието си отвърна, че всичко е наред.

— Как е Ник? — попита отново той.

— О, той е чудесен! — възкликна тя. — Виж какво ми подари за Коледа! — Мелиса гордо протегна ръката си напред и Джек се възхити на пръстена, отбелязвайки си, че го носи на дясната ръка, но не направи никакъв коментар.

— Ще играеш в смесените с мен — съобщи ѝ той. — Ще партнираш ли на Кати в двойките за жени?

— Не, на Лиза Ренуик — стигнахме до финалите в Оуклънд.

— Това е добре — каза Джек с някак отсъстващ глас.

Лиза Ренуик — не беше ли тя сестрата на Хол? Интересно, помисли си той, но по-късно, когато американците се поживиха на корта за тренировки, а Кати съсипа сестра му от работа, изобщо не се изненада.

Хол беше доволен, че двете ще играят заедно, и поздрави Джек като близък приятел, когото не беше виждал от години.

— Страхотно е, че момичетата се сработиха, нали? — ухили се той.

— Така ли? — невъзмутимо отвърна Джек. — Една тяхна поява на финалите не ги превръща автоматично в Навратилова и Шривър, нали? — завърши презрително той.

— Ще бъдат страхотни! — заяви убедено Хол. — Нарекох ги „Тандема — шоу Лиса и Лиза“. Сигурен съм, че пресата ще ги хареса — той понижи глас: — Онова момче в Англия все още ли е на хоризонта?

— Страхувам се, че да. Той е „чудесен“ — изимитира сестра си Джек. — Виж само какво ѝ е купил за Коледа! — протегна ръка той и Хол се засмя.

— Вече го видях, но тя не го носи като годежен пръстен. Както и да е, той е на другия край на света. Не можеш ли да подметнеш някоя добра дума за мен? — попита с надежда той. — Срецнах го на няколко пъти в Ню Йорк — той очевидно не си пада твърде по тениса. Тя има нужда от момък, дето ще я подкрепи в кариерата ѝ, а не да ѝ прави спънки.

— Не мога да се меся там — заяви Джек и взе ракетата си. — Хайде, нека погледаме шоуто „Лиса — Лиза“ на живо.

Мелиса гледаше мрачно през прозореца на хотелската си стая, без да обръща внимание на дискусията относно нейното бъдеще. Беше се справила добре в Мелбърн, стигайки до третия мач в индивидуалната игра, и до четвъртфиналите на двойки по равно. Приходите от наградния фонд означаваха единствено, че по-скоро, отколкото се беше надявала или очаквала, щеше да изплати дълга си към Джек. Но удовлетворението от всичките тези добри постижения беше помрачено от едно телефонно обаждане на Ник — Стареца беше получил инсулт и той трябваше да направи промяна в плановете си за нейния рожден ден.

И сега Джек и Кати — слава богу, отново приятели благодарение на намека за някакъв неин нов приятел в Ню Йорк, обсъждаха стратегията на нейната кариера за следващите месеци.

— Мелиса, а ти какво мислиш по въпроса? — обади се Джек. — Мелиса! — повтори той, повишавайки тон, и тя най-сетне се обърна с лице към него.

— Кати е права дотолкова, че... ами ще играя с тези, които смятате за най-добри — безучастно обяви тя.

— Окей, това е решено. Кати, ще имаш ли нещо против да поговоря насаме с Мелиса? — попита по-скоро с извинителен тон

Джек, тъй като бяха в нейната стая.

— Не, разбира се — усмихна се пресилено тя и се измъкна от стаята.

— Какво има? — попита Мелиса, осъзнала най-сетне, че не е единствената с проблеми наоколо.

— Мама се обади по-рано днес. Искаше да знаем, че „Белууд“ е обявен за продан. Татко се пренася в една от по-малките ни ферми.

Мелиса го зяпна напълно стъписана.

— О, не! Мислех си, че е оправил всичко! Твоя е вината, че продава — защо не го купиш?

— Точно за това исках да поговорим — прекъсна я нетърпеливо Джек. — Това е и твой дом, нали? Аз не се виждам в провинцията, даже и да скъсам с тениса, но „Белууд“ е притежание на семейството повече от триста години.

— Мм, знам — въздъхна нещастно тя. — На колко е оценен горедолу?

— Около два милиона — съобщи с равен глас Джек, а тя направи физиономия.

— Доста скъпа цена за сантименти и спомени от детството.

— Търгът е след две седмици. Ще те уведомя какво смятам да направя — погледна часовника си и се изправи на крака. Трябваше да хване самолет. — Наистина се гордея с начина, по който игра — добави и я целуна по бузата.

— Благодаря, но и Кати заслужава похвала — усмихна се тя, опитвайки се да прикрие депресията си. Мразеше да се разделя с него, мразеше да не бъде с Ник, а и не й беше толкова безразлично да загуби „Белууд“, колкото й се искаше да изглежда отстрани. — Предай поздравите ми на Ейс.

— Ще му кажа довиждане от твое име — подметна сухо Джек, прегърна я отново и излезе от стаята.

— Скоч? — предложи Даниъл и Ник кимна. — Не си дошъл да купуваш, нали? — добави и му подаде чашата.

— Не, просто исках да видя още веднъж мястото. А и Мелиса ме помоли да прибера личните й вещи.

— Всички са опаковани в надписани кашони — увери го Даниъл. — Съжалявам за чичо ти... прочетох във вестника. Аз... — Даниъл млъкна, дочул гласове във вестибюла. И двамата познаха звънливия глас на Мелиса и едва не се сблъскаха в желанието си да я поздравят едновременно. Ник спечели надбягването и я грабна в обятията си, заровил лице в косите ѝ, вдъхващ жадно опияняващия ѝ аромат. Наведе се и я целуна задъхано, забравил за присъствието както на Даниъл, така и на Роуз, която я придружаваше.

— Боже, наистина имах нужда от това — възкликна той, когато успя да се отдели от устните ѝ, и двамата си поеха дъх. — Колко можеш да останеш?

— Само днес. И довечера — усмихна се прелъстително тя. — Опа! Забравих да направя реверанс — подкачи го тя за новия му статус. — Извинете, сър... — тя прегъна коляно и отметна въображаем кринолин.

— Престани да се гавриш с мен! — стълча я Ник. — Искаш ли да отидем навън, за да наблюдаваш аукциона, или ще бъде твърде болезнено за теб?

— Не, но се радвам... — тя млъкна, внезапно спомнила си обещанието, което даде на Джек. — Хайде да вървим — добави припряно в последния момент.

Излязоха навън и тя се зае да го представи на многобройните им съседни, повечето дошли от любопитство, после се настаниха на сгъваемите столове пред къщата и наддаването започна.

Ник си отбеляза, че тя непрекъснато се оглежда, сякаш очакваше някого; също така изглеждаше по-скоро развеселена, отколкото тъжна от това, което се случваше. Озадачен, той се опита да разбере кой е човекът, приковал вниманието ѝ.

— Грег Рейнълдс — прошепна Мелиса, сякаш прочела мислите му, после стисна ръката му, когато аукционерът обяви началото на търга.

— Един милион и петстотин хиляди... шестстотин хиляди, благодаря, сър. Един милион и седемстотин хиляди отново... един милион и осемстотин хиляди. Хайде, джентълмени, един милион и деветстотин? Един милион и деветстотин хиляди, благодаря ви.

— По дяволите! — измърмори — Мелиса, когато друг човек влезе в наддаването. — Кой е този?

— Един милион и деветстотин... да кажем кръгло два милиона?
— аукционерът изгледа изпитателно групата на наддаващите. Внезапно Ник си спомни кой беше Грег Рейнълдс — мениджърът на Мелиса и Джек — и реши, че най-вероятно е дошъл да представлява Джек. Това обясняваше спокойствието ѝ.

— Два милиона? Благодаря, сър. Два милиона още веднъж... — той хвърли изпитателен поглед към Грег, който изчака до последния момент, преди да кимне. — Два милиона и сто... Вдигам ли на два милиона и двеста хиляди? Не? На два милиона и сто хиляди лири... Мелиса затаи дъх, преди чукчето да падне. — Продадено. Два милиона и сто хиляди паунда!

— Екстра! — възкликна Ник. — Това е добра цена за баща ти, освен това „Белууд“ остава в семейството.

— В семейството? — повтори озадачена Мелиса. — Трудно мога да назова Ейс част от семейството! — прихна тя и забърза напред да разговаря с Грег. Ник я наблюдаваше объркано. Ейс Дилейни! И защо, по дяволите, му трябваше „Белууд“? Или тя беше тази, която го искаше? Едно беше сигурно — Мелиса обичаше „Белууд“ много повече, отколкото някога щеше да обикне Гленгъри. Със свито сърце я последва към вътрешността на къщата. Даниъл доста се смая, когато разбра кой е купувачът, но после бавно кимна.

— Това обяснява много неща. Той винаги се е вживявал в ролята на господар на имението — винаги, когато е пребивавал тук. Предполагам, че ще назначи управител, който да движи нещата тук.

— Да, точно така ще постъпи — заяви Мелиса. — Но той също иска и някой да живее постоянно в къщата. Някой, който я обича и ще се грижи за неговата собственост — тя направи драматична пауза за по-голям ефект, после се обърна към Роуз: — Той иска ти отново да се преместиш тук, мамо — каза меко тя. — Смята, че си най-подходящият човек, който би се грижил за тази къща. Ще го направиш ли?

— Аз ли? — Роуз се огледа в къщата, която смяташе загубена завинаги и очите ѝ се напълниха със сълзи. — Ще ми бъде много приятно — тя внезапно замръзна. — Даниъл? — изрече пресипнало и той ѝ се усмихна.

— Радвам се, че ще живееш тук. Точно тук ти е мястото — добави простичко той и тя се разплака, вече без задръжка.

— Слушайте! Някакъв хеликоптер минава! — възкликна Мелиса и се спусна към прозореца, преди да хукне навън и да приветства пристигането му.

Ник видя Ейс да слиза от хеликоптера и бързо отстъпи назад.

— Да, имаш го! — говореше Мелиса. — Грег беше направо брилянтен! Хич не се захващай да играеш покер с него! — посъветва го тя. — И мама прие предложението ти, но иска голяма заплата — добави лукаво.

— Мелиса! — възмути се Роуз и прихна, после плахо отмести погледа си към Ейс. — Много ще бъда щастлива да се върна тук — тихо каза тя.

— Няма проблем — небрежно подхвърли Ейс. — И колко ще ми струва? — попита с още по-небрежен тон или поне така се стори на Ник.

— Два милиона и сто хиляди — уведоми го Мелиса.

— Долара?

— Лири.

— О! — разликата очевидно не беше от съществено значение и Ник стисна зъби; щеше му се да може да си позволи сам тази покупка. Не че можеше току-така да извади два милиона — нещо, което явно не представляваше проблем за тенисиста. Сложи ръка на рамото на Мелиса и я притисна силно. Жестът не убягна от погледа на Ейс и той се ухили.

— Здравсти, ваша милост — избоботи подигравателно той. — Така добре ли е титулуването?

— Не, можеш да се обръщаш към мен със „сър“ — уведоми го кратко Ник.

— Можеш само да си го мечтаеш.

После се огледа в новопридобитата си собственост — една напълно несъвместима с мястото фигура, облечена в черен кожен костюм и вързана на конска опашка коса. След огледа кимна одобрително с глава. Обичаше това място от първия миг, в който Джек го беше довел тук като гостенин. Сега Феръл бяха негови гости...

— Поздравления — обади се Ник. — Изминал си доста път от... къде беше? Някакъв индиански резерват? — добави язвително той.

Ейс избухна в смях.

— Не, просто един бордей — почтително отвърна той, но си го върна, като хвана здраво Мелиса за ръката. — Това все още е твоят дом, сладурче — каза провлачено. — Няма да става нужда да опаковаш нещата си и да ги пращаш на Глен майната му, все пак.

Ник разбра, че играта на гостоприемство е капан, подготвен за него и положи всички усилия, за да не ухапе въдицата. Само му се щеше Мелиса да не изглежда толкова дяволски щастлива от сценката, която се разиграваше! Освен това имаше неясното усещане, че Ейс се опитва да се наложи над всички членове на семейство Феръл и в крайна сметка да ги подчини и унижи, но бързо си каза, че разсъждава глупаво — нямаше съмнение, че Даниъл постъпва правилно, а Ейс чисто и просто се забавлява в ролята си на господар на имението.

След словесната престрелка той настоя Мелиса да си тръгне с него и по-късно се почувства напълно удовлетворен от страстния ѝ отклик на неговата любов. Нощта обаче мина твърде бързо и тя отново трябваше да събира багажа си и да бърза за летището.

— И колко ще продължаваме още така? — попита с болка Ник, но на нея ѝ прозвуча по-скоро ядосано.

— Какво имаш предвид? — вдигна плахо поглед тя.

— Нас! Срещаме се веднъж на няколко месеца, любим се като побъркани и се разделяме! — избухна ядосано той.

— Можеш да хванеш самолета и да дойдеш да ме видиш винаги, когато пожелаеш — успокоително изрече тя с ясното съзнание, че Кати едва ли би одобрила тази възможност.

— Имам задължения в Шотландия, забрави ли? Не мога да те следвам по целия свят и да въртя палци, докато ти си изграждаш кариерата!

— И защо да не можеш? Нали ми каза, че управителят може да се грижи за Гленгъри и в твоё отсъствие. А ако нещата бяха се развили в друга посока — ако не бях избрала тениса за своя кариера, а ти не беше напуснал армията — какво се очакваше от мен? Да си стоя вкъщи и кротко да те чакам да благоволиш да се върнеш? Или може би да те придружавам на всяко ново назначение? — повиши тон тя. — Току-що се прояви като сексист и непоследователен човек!

— Знам — тихо отвърна Ник след доста дълга пауза, по време на която гневът ѝ се уталожил.

Тя отиде при него и го обгърна.

— Моля те, бъди търпелив — промълви настойчиво и изпита огромно облекчение, когато най-сетне той отвърна на прегръдката и я притисна силно в обятията си.

— Побързай, иначе ще изпуснеш самолета си — отсече той, пусна я и взе чантата ѝ. Мелиса се усмихна и кимна, и докато пътуваха към летището, разговаряха лековато за други неща. Но и двамата бяха наясно, че въпросът „докога“ беше останал без отговор.

Да играе на ниските, покрити с пръст кортове в Европа беше истинско проклятие за естествените ѝ сервиси и волета — удари, които биха ѝ спечелили всеки гейм, сега оставаха нереализирани или просто срещаха мрежата като непреодолимо препятствие и това се повтаряше неотклонно мач след мач.

— Мразя тази гадост! — оплака се тя, докато напразно се мъчеше да изстърже червеникавата пръст от обувката си, даже по чорапите и по краката ѝ беше полепнал прахът ѝ. — Тенис би трябвало да се играе на трева, а не на тази противна сгурия!

— О, хайде, стига, защо просто не го забравим? — изгледа я нападателно Кати. — Защо не си вземаш по няколко месеца отпуск всяка пролет? Няма да се притесняваме за Хамбург, Барселона или Рим. А колкото до Париж — е, там има още три големи шлема! — Гласът ѝ потрепери от скрит сарказъм, а Мелиса въздъхна измъчено, докато Кати постепенно набираше скорост. — Няма никаква причина да не можеш да се справиш на твърд корт. Само трябва да бъдеш малко по-търпелива, концентрирана, да удължиш играта и да изчакаш момента на печеливения удар!

— На теория всичко ми е ясно! — почти проплака Мелиса.

— Просто ти е нужна повече практика, така че набави си я.

Бяха останали в Монако и тренираха усилено, когато пристигна мъжката група за Монте Карло Оупън. Джек никога не беше постигал големи успехи на твърд терен и след една загуба във втория гейм поединично се присъедини към Мелиса за тренировките. Присъствието му винаги повдигаше духа ѝ и тя заработваше здраво, без нито за миг да забравя, че без негова помощ никога не би стигнала толкова далеч, или поне не толкова бързо.

Джек беше повече от щастлив да приеме присъствието на „новия“ приятел на Кати — въпреки че Мелиса не успя да си спомни веднага името му, когато я попита — и тази малка хитрост даваше възможност на Кати да се отнася към Джек с добре премерена приятелска любезност. Двамата с Ейс изведоха момичетата да се насладят на великолепия нощен живот на Монте Карло и всички удоволствия, които можеше да предложи. Хол също се присъедини към тях и ревностно зае позиция на ухажор на Мелиса — нещо, което по-скоро развеселяваше Ейс.

— Мислиш ли, че Негова светлост знае за Хол и Мелиса? — попита той Джек.

— Няма нищо за знаене! — отрязва го Джек, обезпокоен от зловните пламъчета в очите му.

— Окей, щом го казваш — сви рамене той, но по-късно пусна тайната информация на един от приятелите си в пресата.

Мелиса не знаеше нищо за краткото съобщение на британските ежедневници, преди Роуз да я осведоми по въпроса. Изпаднала в паника, тя веднага набра Ник.

— Това е пълен боклук, няма никакъв романс — увери го тя.

— Знаем — каза Ник със спокойствие, доста далеч от бушуващите в него чувства; статията беше му дала безрадостни теми за размисъл.

— Цяла група решихме да излезем след галавечерята за раздаване на наградите, Джек и Ейс спечелиха двойките като тим на годината — заяви гордо тя.

— Така ли? — в гласа на Ник се долови досада и тя прехапа долната си устна. Приключиха разговора по-скоро хладно, нещо, за което той тутакси съжали, а още повече — два дни по-късно, когато в друг таблоид се появи нова статия.

„Ейс Дилейни пред женитба?“ — гласеше помпозното заглавие. „Ейс Дилейни, дългогодишен партньор на двойки на британската звезда номер едно Джек Феръл, изглежда решен да влезе в друг род партньорство със сестрата на Джек — Мелиса, изгряваща звезда в турнира за жени. Двамата са били забелязани тук, в Монте Карло, докато са избирали пръстени в бутика на Картие.“

Ник невъздържано изруга и посегна към телефона, после бързо натисна бутоните за хотела на Мелиса. По-добре щеше да е за нея да

бъде в стаята си...

— Какво, по дяволите, става? — изстреля насреща ѝ той в момента, в който тя вдигна слушалката.

— Не знам за какво говориш! — заекна изплашено тя.

Ник ѝ прочете с леден глас антрефилето и тя въздъхна.

— Нищо подобно нямаше. Следващата седмица е рожденият ден на Джек и случайно знам, че си търси часовник на Картие, така че помолих Ейс да ми покаже кой точно си е избрал, това е всичко. И недей да ме ругаеш! — възмутено извика тя.

— Винаги имаш готов отговор за всичко, нали? — не се предаваше той.

— Казах ти истината! Както и да е, Кати и аз си тръгваме днес, така че повече няма да има клюки по мой адрес!

— Искрено се надявам да е така — изръмжа навъсено Ник. — Смятам, че е време да обявим годеча си — това ще сложи край на всички слухове.

— Ха! Докато ти живееш с друга жена? — обвинително повиши глас Мелиса. Продължителното пребиваване на Шийна в Гленгъри ѝ тровеше спокойствието и постоянно ѝ навяваше нерадостни мисли. — Сигурно се шегуваш?

— Не мога да я изхвърля — тя няма къде другаде да отиде — отбеляза сухо Ник.

— О, за бога! Тя е млада, здрава и богата! Стои в Гленгъри само защото иска да стане лейди Ленъкс и ти го знаеш много добре! Трябва да тръгвам, ще изпусна самолета. Довиждане!

Тя тресна слушалката и вдигна поглед към Кати, която беше чула целия разговор от нейна страна и можеше да се досети за останалото.

— Мъже! — избухна Мелиса и тя кимна в знак на съгласие.

— Хайде, успокой се! Не можеш да играеш добър тенис, ако умът ти е в Шотландия.

— Знам — промълви глухо Мелиса.

— Мелиса, ще се наложи да направиш своя избор — или Ник, или кариерата ти — заяви безцеремонно тя.

— Искам и двете неща — усмихна се тъжно Мелиса. — Толкова ли е невъзможно?

— Зависи от Ник.

— Не знам защо е толкова мнителен! — сопна се тя. — От самото начало знае колко е важен тенисът за мен и си мислех, че ме разбира.

— Обзалагам се, че е проявявал разбиране до момента, в който те е вкарал в леглото! Или след като си му признала, че го обичаш? Това винаги е грешка — ако ги държиш в неведение, винаги имаш надмошцие — завърши цинично Кати. — Хайде да тръгваме, колата е долу.

Джек ги чакаше във фойето, за да си вземат довиждане и да успокои Мелиса, но веднага разбра, че е закъснял.

— Ник? — попита той и тя кимна.

— Обзалагам се, че Ейс нарочно го е направил! — избухна тя.

— Не, не е бил той — прекъсна я припряно брат й. — И той самият е вбесен от статията. Когато тръгнах, го оставих на телефона да се кълне на някакво гадже, че всичко е торба с лъжи. Мисля си, че сигурно е влюбен — иначе подобна дивотия само щеше да го накара да прихне.

— Това същата жена ли е, за която се държа потайно по Коледа? — попита Мелиса и необичайното положение на Ейс я откъсна временно от собствените й проблеми. — Чудя се коя ли може да бъде? Предполагам, че ти е казал защо бяхме в Картие?

— Тъ, да — призна си Джек и тя въздъхна.

— Честит рожден ден за другата седмица. Оставих часовника на Ейс.

— Знам, благодаря — Джек я целуна по бузата. — Съжалявам, че ти е причинило тези неприятности — чудесен подарък е, наистина.

— Кажи го на Ник — изрече горчиво, докато влизаше в колата.

Джек остана да им маха, после замислено тръгна към собствения си хотел. Знаеше, че тя едва ли е очаквала да приеме буквално последните й думи, но въпреки това се обади на Ник, без да щадя чувствата му.

— Умишлено ли се опитваш да разстроиш сестра ми? — попита той. — Тя е подложена на достатъчно голям стрес и едва ли има нужда от всичкия боклук, който й изриваш на главата.

— Моля?

— Чуй ме. Защо не й дадеш едно рамо, вместо непрекъснато да я подозираш във фиктивни изневери? Би трябвало да се гордееш с

успеха ѝ, а не да го приемаш като лична обида! Ти изобщо не се интересуваш от нейната кариера; фактически гледаш на нея като на някаква детинска приумица, която трябва да ѝ избиеш от главата!

— Аз се гордея с нея! — запротестира Ник, без да обръща внимание на заключителната реч на Джек и думите му бяха доста близо до истината. — Но все пак смятам, че трябва да взема някакво отношение, когато името ѝ се появява на челно място в клюкарската рубрика и при това се спряга с небезизвестен плейбой.

— Тя няма никаква вина за това. И Ейс не проявява — интерес към нея — повиши нетърпеливо тон Джек. — За разлика от Хол Ренуик. Както и да е, тя дори не го поглежда, но той винаги е готов да ѝ окаже подкрепата и съдействието, които ти ѝ отказваш. Ако не внимаваш, направо ще я тикнеш в ръцете му. Или пък аз ще го направя — прозвуча предупредително гласът му.

— Не ме заплашвай, Джек! — извика ядосано Ник.

— Престани тогава да правиш сестра ми нещастна! — казал, каквото имаше за казване, Джек прекъсна връзката.

В Гленгъри Ник внимателно постави слушалката върху вилката, преди да излети от къщата. Стигна до края на селото, заобиколи езерото и започна да се катери, докато не стигна платото, където двамата с Рори имаха обичай да разпъват палатките си преди много години в летните нощи.

От потайното си местенце можеше да обхване с поглед цялата си собственост — селото проблясваше далеч долу с къщички, подобни на тези от детските игри; планините, обгърнати в мъгла; тъмните води на езерото като огледало без отражение. Господар на всичко това, което не желаше.

— Дяволите да те вземат, Рори! — извика той към небесата. — Не искам да живея твоя живот!

А може би и Рори не би искал, осъзна внезапно той. Може би точно рискованият алпинизъм, бързите мотори, всички авангардни и необмислени действия, които предприемаше, бяха станали причина за тази ненавременна покана на смъртта. Ако е било така — то желанията му бяха се сбъднали — и ме остави да плащам дълговете, помисли горчиво Ник. Е, добре, това не значи, че ще опропасти собствения си живот, братовчеде!

Беше се уморил да прави някакви подобрения и промени в Гленгъри — неизменно срещаше мълчаливия отпор на местната общност. Стареца беше властвал по тези места повече от петдесет години и за местното население той си оставаше все още „младока“. Баста, това му стигаше, край. Беше наследил титлата вместо човека, отказал се от нея. Беше последният от родословието — трябваша му жена и наследници... но това, което всъщност искаше, беше Мелиса.

Изпита внезапен пристъп на глад и заслиза обратно по склона на планината. Помоли Маги за сандвичи и кафе, които да донесе в кабинета му. После се настани да гледа телевизия — тенис. Предаваха турнира в Монте Карло — в момента вървеше мачът за двойки мъже между Ейс и Джек и друга двойка, чиито имена не беше чувал.

Насили се да гледа и да се съсредоточи до момента, в който Ейс отиде да оспорва със съдията един отхвърлен удар близо до линията. Американецът крещеше и ръкомахаше, обвинявайки нещастния страничен съдия, а после — и двамата си противници. Накрая Джек усмири положението, като се смееше, той хвана Ейс за края на тениската, издърпа го, за да не достига съдията в неговия стол, каза нещо в ухото му, което го успокои, и се ухили предизвикателно.

Как беше възможно четирима възрастни мъже... не, пет, като се включи и съдията... плюс съдията на страничната линия, шест... плюс двамата коментатори, които обсъждаха с нисък глас ситуацията, следователно осем — как беше възможно всичките тези хора да отдават толкова голямо значение дали някаква си топка е докоснала бялата линия или е преминала един сантиметър зад нея? Е, беше видял достатъчно, така че превключи на канала на новините.

ПЕТА ГЛАВА

Първата поява на Мелиса на твърд корт със сгур беше в Хамбург и тя извади лошия късмет да играе срещу Лучия Конти — новооткрит експерт по твърдите кортове и всеобща любимка на публиката.

Вдъхновена от слуховете за евентуална връзка между Мелиса и Ейс Дилейни, Лучия беше твърдо решила да я бие по всички показатели. И постигна своето: надигра Мелиса и я довърши окончателно на несвойствения все още за нея твърд терен с шест на два и шест на два.

Мелиса хвърли извинителен поглед към Кати, докато вървеше към мрежата за задължителното ръкуване. Лучия беше възприела южняшкия маниер да целува противника си по бузата.

— Курвата на Ейс Дилейни! — изсъска тя.

— Захвърлената парцалеса на Ейс Дилейни! — не ѝ остана дължна Мелиса, докато целуваше въздуха край другата ѝ буза, после нададе вик от болка — Лучия беше забила нокти в дланите ѝ. Преструвайки се, че не я боли, грабна нещата си и напусна корта.

— Виж какво ми направи тая кучка! — Мелиса показа на Кати дълбоките следи. — Тече ми кръв! Ще трябва да ме инжектират против бяс!

— Трябва да тренираш повече на сгур — заяви категорично Кати. — В Рим дано се справиш по-добре.

— Благодаря за съчувствието — изкриви уста в горчива гримаса Мелиса и тръгна към съблекалнята, където се натъкна на една също толкова кисела Лиза, на която целият свят беше крив.

— Тъкмо се отървахме от една Мартина, дето ни трошеше ръцете, и ето ти друга в замяна! — измърмори тя и хвърли отвратена ракетата си.

Мелиса се засмя, връщайки собственото си чувство за хумор. По-късно двете се оправиха добре в играта по двойки, а собственият опит на Мелиса върху твърд корт чувствително се повиши.

Кати имаше добри предчувствия за предварителния списък на играчите в Открития шампионат на Италия и реши, че Мелиса има добри шансове да достигне четвъртфиналите, преди да се изправи срещу някой прекалено опитен играч на твърдо покритие — за нещастие това сигурно отново щеше да бъде Лучия — фаворитка у дома и подкрепяна от цялата тълпа, въпреки че през повечето време живееше в Щатите.

Играта на Феро Италико ѝ достави удоволствие — шумните, романтични италианци харесаха външния ѝ вид и естествената грация, с която се движеше по корта, и я аплодираха до пълна победа.

— Даже може да ми хареса да играя на сгур — заяви тя щастливо на Кати след победата си в третия мач. — Кой е следващият? — осведоми се тя, въпреки че никога не четеше списъците, твърде суеверна, за да не предизвика съдбата с евентуалната си прогноза.

— Лучия.

— Ох, ох! — изпъшка тя и двете прекараха вечерта в проучване на видеокасетата с играта в Хамбург, изследвайки всеки един аспект дотогава, докато Мелиса не придоби поне малко самочувствие.

— Е, поне зрителите тук ме харесват! — заяви ведро Мелиса.

— Не и утре — предупреди я Кати. — Ще застанат зад Лучия, сто процента.

Тя само сви рамене, но се оказа напълно неподготвена за реакцията на публиката. Италианците не само викаха с пълно гърло за Лучия, но и освиркваха и дюдюкаха срещу нея, ликуваха при загубите ѝ и посрещаха с мълчание добрите удари. За нея това беше ново и непознато усещане, мъчително и уничително.

Напълно сломена, тя загуби първия сет, но триумфиращият вид на Лучия, докато се ръкуваха, я накара да се мобилизира. Без да обръща внимание на публиката, тя заигра чувствително по-добре. Обратът дойде съвсем неочаквано и всичко, върху което беше се трудила, започна да дава резултат. Часовете и дните, прекарани в тренировки на твърдия терен, си казаха своето. Обувките ѝ затанцуваха по червеникавата сгур, сякаш без да докосват земята, перфектното ѝ завъртане отпращаше ударите право в целта и Лучия премина неохотно в отбрана.

Разбра, че е разтревожена, когато започна да коментира страничната линия — нещо, което тя правеше единствено пред

угрозата от провал. Мелиса не обръщаше внимание на непрестанното прекъсване от нейна страна: тя се разправяше със страничния съдия и тормозеше главния съдия да става час по час от стола си, за да проследи пътя на топката и отпечатъците ѝ върху червената сгур.

Той се движи повече от нас, помисли си злорадо Мелиса, след като съдията се надигна отново от стола си, и дори не се опита да прикрие усмивката си. За радост на публиката той отново се уедини с Лучия и вдигна ръка, за да подчертае, че топката на Мелиса отново е отишла твърде далеч.

— Дяволски съм сигурна, че това не е вярно! — измърмори тя и ведрото ѝ настроение се изпари, но прие решението с всичкото равнодушие и грация, които можа да постигне, като спортната ѝ злоба се увеличи двойно. Доста ѝ помогна и враждебната публика — да пукне, ако им даде повод за ликуване! Спечели втория сет и уморено се попи с хавлията, преди да се върне в третия с усещането, че Кати е единственият ѝ приятел в целия свят.

Лучия продължи с тактиката си да разстройва играта при всеки удобен случай, когато ударите на Мелиса не ѝ изнасяха. Тя се изкуши да направи същото, после се отказа. Беше дълъг и изтощителен сет с много оспорвани моменти и вероятност от прекъсване поради равен резултат.

При резултат четири на пет Мелиса сервира. Лучия се престори, че е фаул и не помръдна от мястото си в очакване на втория сеанс.

— Пет на пет.

— Не! — вдигна ръце, сякаш се отбраняваше и усмихната зачака одобрителната реакция на публиката, но този път съдията я изгледа със стоманен поглед и потвърди резултата.

Мелиса сервира; противничката ѝ изпрати груб форхенд надолу към линията и единственото, което можеше да стори, бе да стои на мястото си, проследявайки безпомощно траекторията на топката. Тя видя как съдията се поколеба, после вдигна длани, за да потвърди, че топката е вътре. На Мелиса ѝ прекипя:

— Беше аут — каза на съдията и тръгна към линията, проследявайки червеникавата следа на топката с ракетата си.

Сигурно и на него му беше дошло до гуша от шикалкавенето на Лучия, а може и действително да беше променил становището си, решил, че е сбъркал, но отмени решението на страничния съдия.

— Шест на пет, Феръл! — заяви категорично и този път не обърна никакво внимание на протестите на Лучия.

Ставаше въпрос за решаващата точка, даде си сметка Мелиса, изпаднала в паника. Застана нерешително с хлабаво стисната ракета в очакване на сервиса, като се чудеше дали да не се откаже от точката. Паниката ѝ нарасна, когато първият сервис на Лучия попадна в мрежата. За да ѝ покаже, че не възнамерява да си го връща, тя отстъпи назад, вместо да се придвижи напред за атака. Лучия или не го забеляза, или реши, че е блъф. И вторият ѝ сервис удари мрежата и отскочи назад. Двойна грешка.

— Гейм, сет, мач, Феръл — обяви съдията.

— О, боже, помисли си отчаяно Мелиса, но нищо не можеше да се направи. Всред крясъците и дюдюканията на публиката тя се отправи колебливо към мрежата. Лучия даже не я погледна, мина покрай подадената ѝ ръка и си тръгна ядосана от корта.

Следващите часове преминаха като насън: Мелиса успя да се справи с интервютата, взе душ и се опита да се отпусне под умелите докосвания на масажиста. Но се чувстваше зле и главата ѝ, болеше непоносимо.

— Какво ти става? — сопна ѝ се сърдито Кати. — Победи играч от първата двайсетица и си класирана в полуфиналите на Италия Оупън! Не знаеш ли колко точки си записала в компютъра?

— Не ме интересува — отвърна с безразличие Мелиса, докато масажираше пулсиращите си слепоочия. — Аз си послужих с измама, Кати.

— Как ли пък не! — избухна Кати прекалено силно за главоболието ѝ и тя се намръщи. — Съдията реферира този мач, не ти. Той не би отменил решението при такава жизненоважна точка, ако не беше сто процента сигурен, че е прав. Престани да се тормозиш от тези глупости, Мелиса, държиш се като ученичка! Хайде, ела да си вземем нещо за ядене.

— Ъъ, не, зле ми е. Мисля, че ще се върна в хотела и ще си легна.

Болката ѝ се усили и тя се строполи в леглото, като се молеше да заспи. Но щом затвореше очи, единственото, което виждаше, беше онази проклета точка и летящата топка. Тя проследяваше мислено

траекторията ѝ, виждаше я как едва докосва страничната линия, без да излезе в аут. Простена и стисна главата си с длани, за да не експлодира.

Когато се върна, Кати я намери седнала край басейна, очите ѝ се открояваха тъмни върху изпитото и посърнало лице.

— Още ли е така зле?

— Да, повръщах. Взех някакви хапове, но не ми минава.

— По-добре да беше си взела сънотворно — промърмори Кати, но мислите ѝ бяха насочени към мача, който трябваше да се играе на следващия ден.

Мелиса се отказа да спори, вмъкна се в леглото и глътна хапчето.

Спа непробудно и се събуди в доста по-добро разположение на духа. Главата все още я болеше, но далеч не толкова, както преди и тя успя да погълне закуската си, без да я изхвърли.

— Мачът ти е последен в списъка, така че разполагаш с няколко часа да се възстановиш.

Мелиса се намръщи, като си представи как отново ще се изправи пред тълпата италианци; от друга страна, не беше напълно сигурна, че мястото ѝ е в полуфиналите.

— Пресата коментира ли вчерашната ми игра? — попита тя, обхваната от мрачно предчувствие.

— Шегуваш ли се? Беше великолепна игра! — заяви инатливо Кати. — Ако има критика, тя е насочена към Лучия, не към теб — увери я тя, докато мислено се радваше, че нямат никаква възможност да прочетат италианските вестници.

Денят беше отново отвратително горещ и главата пак я заболя с предишната болка, докато загряваше за мача си. Слънцето сякаш се отразяваше от червената сгур и очите я смъдяха от пот. Слънчевите очила помагаха донякъде — или поне скриваха очите ѝ от публиката, ако не предпазваха от жарките лъчи.

Не можеше да вложи душа в заниманието си — все още си оставаше убедена, че мястото ѝ не е тук, не биваше и не желаше да бъде тук. Главата я болеше непоносимо, изпитваше единствено летаргия, краката ѝ бяха тежки като олово. Нито мозъкът ѝ, нито тялото ѝ се подчиняваха и Кати гледаше с безпомощно отчаяние как губи първия сет. Тя дори не беше се опитала!

— Мелиса! Престани да се държиш така непрофесионално! — скастри я тя, когато отново пропусна възможността на първия си

сервис във втория сет.

Съдията вдигна поглед, позна треньорката на Мелиса и я изгледа предупредително. Една подобна намеса едва ли би могла да се определи като професионална, помисли си той. Както и да е, Феръл изглежда изобщо не беше я чула.

— Тайм! — извика той.

Мелиса едва се държеше на краката си, щеше ѝ се вече всичко да е свършило. Изпълняваше автоматично всички движения и толкова. Дори се зарадва, когато още една нейна грешка наклони везните в полза на противника ѝ.

Кати беше бясна и едва се сдържаше да не закрепци, но успя да запази мълчание по пътя към хотела и да се поуспокои. Все още изглежда болна, помисли си тя, когато Мелиса изсипа в шепата си три хапчета.

— Мисля, че ти е нужно прекъсване — бавно изрече тя. — Другата седмица нямаш участие в турнири, защо не си отидеш вкъщи за няколко дни? Виж се с Ник или с родителите си и ще се срещнем в Париж другия петък.

— О, благодаря ти! — възкликна Мелиса и незабавно се почувства по-добре; хукна да се обади на Ник.

Той я посрещна в Лондон в неделя и следващите три дни прекараха в апартамента, като рядко го напускаха. На нея вече ѝ се повдигаше от храната в хотелите и с радост се щураше в кухнята — не че това беше помещението, с което обикновено беше свикнала! Ник ядеше всичко, което сготвеше, даже и буламачите.

— Човек, който се е хранил в армията, никога не е особено придирчив — обясни ѝ небрежно и не особено тактично, след което трябваше бързо да се отдръпне, за да не го улучи тиганът.

Като се смееше, Ник я вдигна и я сложи в скута си, после захапа вратлето ѝ.

— Мм, това ми изглежда доста вкусно... и това...

Устните му се плъзнаха надолу към гърдите ѝ. Мелиса потрепери от удоволствие — без значение колко често се любеха и колко задоволена се чувстваше след това, докосването му винаги успяваше да събуди у нея незабавна тръпка.

Доста по-късно почувства, че заспива в обятията му и той нежно я претърколи настрани, легна до нея и я загледа. Така би могло да бъде

през цялото време, помисли си горчиво Ник — стига тя да можеше да се откаже от тениса. Изглеждаше толкова уморена и изтощена, когато пристигна, освен това му каза, че го обича — какво тогава я привличаше така неудържимо към този живот, отдадена на една кариера, в която нямаше място за него?

В четвъртък се отправиха за Белууд. Роуз се зарадва да ги види — тя изглеждаше по-млада и щастлива, отколкото някога беше я виждал Ник.

— Ейс се оказа твърде великодушен — остави ме сама да обзаведа и подреда всичко — съобщи тя със сияещ поглед, докато Мелиса обикаляше познатите стаи и се възхищаваше на вкуса на майка си.

— Как е татко?

— Той е добре. И е щастлив, мисля — добави Роуз. — Но вие сами ще можете да прецените. Поканих го на вечеря.

Когато Даниъл пристигна, беше съвсем очевидно, че изпитва облекчение от продажбата на Белууд. Да управлява по-малка ферма — сам и с незначителна помощ и по-малко финансови ангажименти, явно му се отразяваше добре — беше възвърнал предишната си виталност и лъхаше на здраве. Влетя с лека стъпка в къщата и се усмихна широко на дъщеря си.

— Инсталирах си сателитна антена, така че сега мога да гледам всичките ти мачове — похвали се той. — Тази Лучия Конти си е една фръцла, нали? Изненадах се, че не я халоса с ракетата по главата!

— Доста се изкуших, но все още не мога да си позволя това удоволствие — изсмя се тя. Целият ужас от онзи мач беше останал някъде далеч под благотворното влияние на Ник. Той самият нямаше представа за какво говори Даниъл и реши да позадълбочи познанията си в тениса и относно хората, с които любимата му прекарваше такава съществена част от живота си. Джек имаше право: по-добре да се запознае с този живот и да се приобщи към него, вместо да стои настрана и да чака тя да се умори от него. За бога, дори би могъл да се научи да играе, хрумна му внезапно.

Минаваше полунощ, когато си тръгнаха от Белууд и Мелиса заспа в колата. Събуди се за кратко, докато Ник я носеше към апартамента и я сложи в леглото.

В петък сутрин се любиха бавно, като се опиваха от всяко докосване, от всеки миг до последния, когато трябваше да тръгват. Все още убеден в новото си решение да проявява търпимост, той не се оплака от раздялата, доволен от факта, че тя ще бъде в Англия само след няколко седмици за началото на сезона върху трева.

Само веднъж Мелиса беше присъствала на турнира на Ролан Гарос — Открития шампионат на Франция, и то като зрител. Сега беше заредена с енергия да играе и побеждава, освежена след краткото си прекъсване. Самият „Голям шлем“ беше вече нещо специално за нея — и не само поради големите награди и безспорния престиж. Харесваше ѝ Джек да бъде край нея, харесваше екзалтираната тълпа и водещите телевизионни и радиостанции, които с тръпка следяха всяка игра — сякаш целият прекрасен Париж беше се преселил на кортовете.

Както обикновено, тя изобщо не провери списъците — навик, който понякога дразнеше Кати, но този път го прие с облекчение: Мелиса беше включена в първия мач с Граф.

— Шефи? — повтори невярващо Мелиса. — О, небеса!

— Какво трябва да означава това? — изсъска Кати. — Просто си играеш както трябва и накрая се срещаш с тях по върховете. Докато се задоволяваш да участваш в турнирите, разбира се — добави саркастично тя, — без да се тормозиш от победите си.

— Не се тормозя — извика отбранително Мелиса, потискайки паниката си.

С всички сили се опитваше да не стане подвластна на нервността си, да следва съветите ѝ и да забрави с кого ще играе на корта, да мисли за топката, а не за играча — но беше много по-лесно да се каже, отколкото да се направи.

— Е, поне успя да се задържиш на корта повече от час — нещо, което останалите не са успявали да сторят — каза ѝ по-късно Кати. — Отпусни се, ти игра добре и все още си в двойките — добави окуражаващо.

Хол също беше загубил единичната си игра и Кати с неудоволствие отбеляза, че той си присвояваше ролята на треньор, докато занимаваше Лиза и Мелиса.

— Той ми пречи да върша работата си — оплака се тя на Джек.
— Той и неговото „Лиса — Лиза шоу!“ — възкликна отвратно тя.

— Щом това те притеснява толкова много, намери на Мелиса друга партньорка за двойките!

— Много се изкушавам да го направя. Но ще бъде жалко. Двете са добър тим.

— Звучи така, сякаш имаш дългосрочни планове — беше коментарът му. — Годината за занимания почти приключва. Да не смяташ да останеш с Мелиса?

— М-даа, стига тя да го желае — реши го внезапно Кати. — Сега тя не може да си позволи да ми плаща повече, но искам да ѝ дам шанс да постигне нещо.

— Радвам се да го чуя — почти въздъхна с облекчение той.

Даже и след една година турнета мразеше мисълта за една Мелиса, която се размотава сама по целия свят.

Всички отлетяха за Англия в началото на юни, за да се подготвят за Уимбълдън. Ник долетя от Шотландия, за да може да прекара възможно повече време с Мелиса и тя оставаше в апартамента му винаги, когато програмата ѝ — или Кати — позволяваха.

— Така или иначе, следващата седмица идвам в Ййстбърн — каза ѝ той една вечер. — Джес ще се състезава в младша възраст, а Джулиет иска да отиде и да вика за нея, така че казах на майка им, че ще им хвърлим по едно око.

— Много мило от твоя страна, чичо Ник — подкачи го тя. — Ще бъде хубаво да видя отново Джес.

— Тя е много впечатлена от всичко, което си постигнала. Гледала те е как играеш в Париж... това ми напомня — няма ли начин да носиш по-дълги полички на корта? — изръмжа той. — Онзи френски оператор непрекъснато се фокусираше върху задничето ти.

— Нима? Гащичките ми бяха чисти!

— Но не и моите помисли.

— О? И можеш ли да си спомниш какви бяха тези мисли? — тя прелъстително потърка бедрото си в неговото и двамата тутакси забравиха за Джесика.

На него никога не би му хрумнало, че неговата племенница би могла да се състезава с нея на корта, но Кати подпомогна съдбата. Тя се надяваше, че след като Мелиса е включена в листата за тенисисти под двадесет и една години, мачът ще ѝ даде самочувствието да победи, за да се класира за Уимбълдън през следващата седмица. Мелиса не беше особено щастлива от това решение, пък и не беше съвсем сигурна дали ѝ се иска да я класират сред евентуалните победителки в младша възраст. Още по-нещастна се почувства, когато попита Кати за първия си противник.

— Не знам много за нея — тя започна на сляпо, някакво дете от Англия, Дж. Стентън, струва ми се.

— Джесика? О, боже, това е племенницата на Ник. Играех с нея в „младша възраст“.

— И кой спечели? — попита Кати, практична както винаги.

— Аз.

— Добре.

Джесика се разболяваше при мисълта за играта с Мелиса и едва не се отказа от турнира.

— Тя е играла срещу Граф! — почти изплака, докато разговаряше с майка си.

— И загуби — отговори спокойно Каролин Стентън. — Вземи се в ръце, Джесика — и по-рано си играла срещу нея.

Джесика направи гримаса — точно така, но никога не бе успяла да я победи.

Ник наблюдаваше срещата със смесени чувства: знаеше, че любимата му трябва да се справи добре тук, но също така му се щеше Джесика да придобие някакъв градивен опит от играта си с нея, от всичко, което Мелиса беше постигнала през изминалите години.

Много скоро стана ясно кой ще спечели. Джесика се представи ужасно: на първо място от нерви, и не на последно — от обхваналата я паника, че ще бъде унищожена.

Мелиса намрази тази среща, беше трудно да играеш добър тенис срещу вдъхващ страхопочитание противник и тя реши да приключи колкото можеше по-скоро: шест на нула, шест на нула, и то само за двадесет минути.

Джесика успя да спечели само една точка във втория сет, когато Мелиса, отегчена и уморена, сервира двойна грешка.

Едва когато се приближи до мрежата, за да се ръкува с нея, разбра колко зле приема Джесика поражението си. По бузите ѝ се стичаха сълзи, погледът ѝ отбягваше този на Мелиса.

— Господи, Джес, съжалявам — промълви разкаяно тя.

Джесика се обърна и си тръгна, без да продума на никого, и Мелиса бавно започна да прибира нещата си.

— Ти, глупава крава такава!

Тя вдигна поглед и се взря в чистите очи на дете, което ѝ се стори познато. Ами да, Джулиет, сестрата на Джесика. Момичетата си приличаха много — същата сребристоруса коса и сивите очи като тези на майка им и Ник.

— Един ден ще стана професионалистка и ще ти сторя същото, което ти стори на Джес!

— О, я върви да си смениш пелените! — отрязва я Мелиса, мина покрай нея и се озова лице в лице с Ник.

— Беше ли необходимо да унижаваш Джес по този начин? — попита я хладно той.

— Да, беше! — избухна Мелиса. — Ако Джес не може да го преглътне, по-добре да се откаже! Ти все още си мислиш, че един тенис турнир е нещо като неделен следобед на поляната, градинско парти с викария начело, а? Така ли е? Да, ама не! Това е въпрос на кариера! Въпрос на оцеляване! Спомняш ли си думата кариера? И ти си имаше такава някога, докато се сражаваше с иракчаните в Персийския залив. Ама ти не спря и не каза: „О, я се спрете, зверчета, хайде, да им дадем още един шибан шанс!“ Нали така?

— Не ставай инфантилна — там беше заложен живот! — изсъска той, объркан и отвратен. — Случаят тук едва ли е същият.

— Наистина ли? Ти ме изненадваш — по-точно начинът, по който ме нападате двамата с Джулиет — Джес все още разполага с юмруците си, нали така? — процеди презрително Мелиса.

— Кога успя да се превърнеш в такава кучка? — той не дочака отговор, завъртя се на токовете си вбесено и тръгна да утешава Джесика.

Когато Кати се върна при нея след мача, който беше наблюдавала и в който участваше следващият ѝ противник, Мелиса само дете не беше избухнала в сълзи.

— Какво става, за бога? Ти се справяше без проблеми, когато тръгнах!

— Точно там е проблемът — Ник е на мнение, че би трябвало да я оставя да спечели няколко гейма — обясни ѝ тя с нещастен вид.

— О, за бога! Върни се Хол, всичко е простено! — извика драматично Кати.

— Поне той живее в реалния свят.

— В света на тениса — поправи я Кати. — Да-а, точно така. Но даже и Ник би трябвало да проумее, че една игра не се дава току-така, нали? Не че ти имаше тази възможност точно днес — даже и да го искаше... е, освен ако не беше сервирала точно четири двойни грешки, разбира се. Хайде, вземи се в ръце, Ник просто играе ролята на добрия чичо, скоро ще му мине — успокоително завърши тя.

На Ник му мина, но когато пристигна в хотела, за да я вземе за вечеря, на рецепцията го чакаше бележка, че Мелиса има главоболие. Убеден, че го разиграват, той се втурна към стаята ѝ и заблъска по вратата.

— Мелиса! Отвори тази врата! — прогърмя гласът му.

Кати беше тази, която отвори и раздразнено му замахна да пази тишина.

— Какви са тези глупости за някакво главоболие? — повиши още повече глас той, преди да забележи, че завесите са плътно спуснати.

Ядосано тръгна към фигурата, свита на леглото и все още невярващ, че тя не играе игрички.

— Мелиса?

Наведе се и нежно положи длан на челото ѝ. То гореше и когато очите ѝ мъчително се отвориха, разбра, че дори приглушената светлина ѝ причинява болка, която не можеше да бъде изиграна.

— Откога е това? — обърна се той към Кати.

— Недей да викаш, моля те, само недей да викаш — прошепна Мелиса.

— Не викам — той понижи още повече глас и направи знак на Кати да го последва. Когато излязоха от стаята, се обърна към нея. — Е? — изгледа я заплашително той.

— Просто още един пристъп на мигрена. Ще ѝ дам приспивателно...

— Приспивателно? — прекъсна я безцеремонно Ник. — Тя е само на деветнадесет и няма нужда от сънотворни, за да спи! — избухна той. — И какво искаш да кажеш — още един пристъп? На какъв интервал ги получава?

— Този е вторият. Първият беше в Рим; помислих си, че жегата я е съборила, но съм сбъркала. Очевидно са свързани със стреса, на който е подложена, и когато той се провокира, се засилват, а точно този беше провокиран от теб — изсъска тя.

Ник само я изгледа и се вмъкна в стаята, натопи една тениска в студена вода и я уви около челото ѝ. Само след секунда блузата пареше; той повтори действията си отново и отново, докато усети, че температурата ѝ намалява. Но не и болката — очевидно беше, че все още е непоносима и той не можа да изтърпи повече да я гледа как се мъчи.

— Окей, дай ѝ сънотворно — въздъхна той. Приседна до нея, докато лекарството започна да действа и лицето ѝ се отпусна, но чертите му все още бяха белязани от болката, когато най-сетне потъна в сън.

— Ще спи в продължение на часове — заяви Кати и той се изправи.

— Би трябвало да се консултира с лекар за това — тя кимна, за пръв път съгласна с него. — Утре ще я взема в Лондон или в Белууд, където предпочита — продължи той.

Кати го изгледа.

— Утре има още един мач — напомни му тя.

— Едва ли ще бъде в състояние да играе — възрази Ник.

— Искаш ли да се обзаложим?

На Кати вече започваше да ѝ писва; тя отвори широко вратата и го погледна недвусмислено.

Като хвърли един последен, пълен с нежност поглед на спящата Мелиса и я докосна леко, той се обърна и излезе от стаята, за да се върне в собствения си хотел.

Когато се събуди, Мелиса все още се чувстваше болна, но както и предния път мигрената беше се трансформирала в тъпо главоболие. Чувстваше се така, сякаш я събаря грип, малко замаяна и много слаба. Тренировката влоши още повече нещата, така че се върнаха в

съблекалнята и се загледаха в небето, молейки се за дъжд, който да провлочи мача ѝ.

Малко преди четири часа я извикаха на корта. Беше студено и ветровито; по небето пълзяха тъмни облаци, но не се задаваше никакъв дъжд. Противничката ѝ се казваше Карина Свенсон — момиче, което иначе би победила без усилие — тя беше извън класацията на първите сто, освен това не се справяше твърде добре върху трева. Но тялото и духът ѝ бяха твърде слаби, от всеки сервис ѝ се завиваше свят, всеки удар на топката предизвикваше непреодолима болка, която я заливаше на вълни.

— Ще ми се вчера да беше играла толкова зле — промърмори Джесика.

— Млъкни! — отрязва я Ник. Малко преди това бяха сключили примирие, но сега му се щеше да беше я отказал — за какво, по дяволите, беше ѝ нужно да преминава през всичко това? Мелиса загуби първия сет с шест на едно и тогава почувства така дългоочакваната капка дъжд.

— Заваля — не може ли да прекъснем? — обърна се тя към съдията, но той отказа.

Загуби играта, в която беше неин ред да сервира и отново отиде при съдията при прекъсването за смяна.

— Твърде тъмно е, за да може да се види топката — възмути се тя, но той отново отказа да прекъсне мача.

Мелиса разбра, че единственото ѝ спасение е пороят, и умишлено започна да протака играта, като се бавеше непоносимо след всяка точка, докато най-сетне Карина се оплака.

Мелиса влачеше с усилие резултат едно на пет, когато небето се продъни и всички хукнаха да се спасяват. Тя размени с Кати поглед, пълен с облекчение, но и двете не бяха сигурни дали прекъсването не е дошло твърде късно.

През този ден нямаше повече мачове; продължението бе обявено за следващия следобед в два часа.

Мелиса, щастлива да усеща отново ръцете и краката си подвластни на мозъка си, излезе на корта, твърдо решена да победи. Карина, заблудена от погрешното усещане за сигурност, изобщо не съумя да се възстанови от шока, който предизвика първия сервис на Мелиса, зареден със сила и агресивност.

Кати наблюдаваше загрижено, докато Мелиса изравни във втория сет с пет на пет, но се успокои едва когато го спечели със седем на пет.

Мелиса премина като фурия през следващите шест игри, за да завърши убедително и третия сет.

— Да не би вчера да съм играла с твоята близначка? — скептично попита Карина, докато се ръкуваше над мрежата.

Мелиса само ѝ се ухили и веднага се обърна към Кати и Ник, като крещеше от възторг и удоволствие.

— Беше страхотно — изчурулика щастливо тя. Кати избухна в смях. Ник много искаше да ѝ се скара, че прекарва всички и най-вече себе си през подобно мъчение, но само я прегърна.

Все още в приповдигнато настроение, тя изигра останалите си мачове и спечели състезанието, отправила поглед към Уимбълдън, надявайки се да не я сполети отново лошият късмет с мигренозните пристъпи, поне не в първия мач.

Джек и Ейс отново бяха наели къща близо до Ол Ингълънд Клуб, само че този път Мелиса настоя да плати една трета от наема. Ник не беше очарован от решението ѝ да се присъедини към тях, но не можеше да спори срещу логиката, едно непрекъснато пътуване за всяко явяване на корта, пък било то и от центъра на Лондон.

— Мама ще бъде там, ако се притесняваш заради Ейс — успокои го Мелиса, — а и аз го правя най-вече заради теб.

— Ще направя това наистина да е така! — той я целуна силно, собственически, изпълнен с копнеж да получи много повече от това, което тя можеше или искаше да му даде.

ШЕСТА ГЛАВА

— Мисля, че първият мач ще ти хареса — каза Кати. — Ще играеш срещу Даян Банистър — тя те победи в Бекънхем миналата година.

— Да — кимна замислено Мелиса. Оттогава не бяха играли, но през изтеклите месеци нейната лична класация беше хвъркнала рязко нагоре, надминавайки и по-старшата по възраст Даян — класираната най-високо британска тенисистка. — Сякаш ще бъде изцяло британски мач и най-вероятно ще играем на централния корт — усмихна се щастливо тя.

— Това същото момиче ли е, което миналата година се страхуваше да излезе на корта даже когато брат ѝ я държеше за ръката? — подигра я Кати.

Мелиса само се усмихна разсеяно — толкова път беше изминала оттогава.

Много финалисти от върховете излязоха на терена още в първия ден на откриването на Шампионата и мачът на Мелиса беше определен на един от страничните кортове, привличайки само няколко зрители. Както и да е, тя стана първата, достигнала до втория мач, победила Даян лесно — с шест на два, шест на два.

В сряда обаче се изправи срещу доста по-голяма трудност — трябваше да се срещне с Карлота Мендоса, номер осем от ранглистата на финалистите, и то за пръв път. Карлота, която Ейс беше нарекъл товарен кон, беше висока и яка и превъзходна тенисистка на всякакъв терен. Докато вървяха към корт номер едно, трибуните вече бяха препълнени и Мелиса хвърли бърз поглед наляво, където седяха поддръжниците на играчите.

Зърна родителите си, Джек и Кати, и разбира се, Ник. Напоследък той проявяваше много по-голям интерес към този спорт и тя със задоволство разбра, че посещавал някакъв клуб в Единбург, където вземал уроци по тенис. Неговият треньор, Гейвин Брус, беше решил да посвети живота си на професионалния тенис, отказвайки се

след осемнадесет месеца игра, осъзнал, че не може да понесе напрежението и натоварването. Беше се върнал отчаян и самотен у дома, изтощен и обезверен след спечелването само на два мача. Преклонението му пред тези, които наистина успяваха, беше оказало благотворно влияние върху Ник, променяйки изцяло отношението му към сериозността на този спорт.

Не беше чак толкова лесно, колкото изглеждаше! Имаше обаче всички физически дадености да стане добър играч — след упорити тренировки, разбира се, разсъждаваше той. Какво толкова — стига ти само да биеш сервис, кога — бекхенд, кога форхенд, да държиш топката над мрежата и в границите на линията, нали така? Грешка: твърде скоро Ник разбра, че има много да се учи.

Мелиса се подсмихна, после продължи пътя си, вдигайки глава, за да погледне почитателите си, които я приветстваха с бурни аплодисменти. Даже и до сто години да доживееше, острият аромат на прясно окосена трева винаги щеше да нахлува в мислите ѝ при спомена за този ден, помисли си тя — първата ѝ индивидуална игра на един от централните кортове в Уимбълдън. В корема ѝ пърхаха няколко пеперуди, но те щяха да изчезнат само веднъж да започнеха играта. Грег Рейнълдс също присъстваше — нещо необичайно за него. Той рядко гледаше срещите, твърде зает да урежда зад кулисите ангажиментите на играчите, които представляваше, че да има време ѝ да ги гледа. Интересът му към Мелиса обаче надделя: тя твърде бързо се изкачваше по стълбицата на ранглистата — нещо, което едва ли някой беше очаквал, пресата я обичаше и даже незлобливите клюки, които спрягаха името ѝ с Хол и Ейс, я оставиха недокосната. Вече имаше стабилно изграден професионален профил и още няколко мача на най-известните световни терени щяха да я направят твърде привлекателна за спонсорите.

Мелиса от пръв поглед разбра, че тълпата е на нейна страна — искаха от нея да играе добре, както и от всеки британски тенисист. Беше дълъг и изтощителен първи сет, но имаше предимството да сервира първа. С пет на четири, окуражавана от рева на въодушевената публика, тя разбра, че сега е нейният голям шанс при откриването на сета. Мелиса пропъди мисълта от главата си и се съсредоточи в топката. Беше доста плах сервис и тя пристъпи напред, улучвайки

перфектно момента на своя удар, стисна с две ръце ракетата и я изпрати с елегантен бекхенд в ъгъла на корта.

— Гейм и първи сет, Феръл, шест на четири.

Мелиса отново сервира за начало на сета и много бързо го спечели, тъй като Карлота очевидно играеше дезорганизирано след първата си загуба. Тя неумолимо и агресивно я атакуваше, следвайки неотклонно промяната в тактиката ѝ. Водеше с пет на три.

Сърцето ѝ лудо биеше, но тя се обърна към момичето, което подаваше топката и му кимна спокойно. Щеше да сервира за мача! На Уимбълдън, срещу номер осем от ранглистата! Забрави го, нахока се наум, просто изиграй една точка. Петнадесет нула, тридесет нула, четиридесет нула. Три точки! Тя подхвърли топката и замахна с ракетата. Беше добър първи сервис, но връщането на Карлота също беше брилянтно и Мелиса трябваше да подскочи, за да достигне топката, след което я запрати с двоен бекхенд край Карлота, едва докосвайки линията. Беше го направила! Беше!...

— Четиридесет — петнадесет.

— Какво?

Мелиса погледна към съдията, после премести поглед към рефера на страничната линия. Не го беше чула да обявява аут, но ръцете му бяха напрегнати, което означаваше, че топката ѝ е отишла твърде далеч.

— Четиридесет на петнадесет — повтори съдията.

— По дяволите, сто пъти по дяволите! — мърмореше Мелиса под нос. Беше сигурна, че е спечелила мача, но след всичките онези пререкания за страничната линия с Лучия в Рим нямаше да започне да спори, ако ще и всички съдии да се разхождаха из корта с бели бастуни и кучета — водачи.

— Тя вече има две точки от мачовете — каза Джек по-спокойно, отколкото всъщност се чувстваше. Да загубиш точка в подобен мач означаваше дори за изтъкнат играч крачка назад, а Мелиса имаше само едно отклоняване на топката при сервис. Ако сега Карлота не успееше... Той се наведе напред, като се молеше Мелиса да запази спокойствие, усещайки ноктите на Кати да се впиват в ръката му.

Мелиса удари няколко пъти топката, за да се концентрира, удари добър сервис и хукна към мрежата, пресрещайки връщането на

Карлота с мощен удар, в който имаше малко повече сила от необходимото, на косъм да я изпусне.

— Гейм, сет, мач, Феръл!

Мелиса се усмихна широко и се обърка към Ник и семейството си, докато чакаше до мрежата поздравленията от Карлота.

— Добра игра — поздрави я тя, едва ли не обвинително, и бързо напусна корта.

Мелиса ѝ остави достатъчно време, като се наслаждаваше на аплодисментите и на благоразположението, което струеше от публиката и я обгръщаше като в облак от всички страни на стадиона. Искаше ѝ се завинаги да остане тук.

Хукна към семейството си, за да приеме поздравленията; Ник я чакаше прав и я грабна в обятията си.

Роуз попиваше сълзите си, а Даниъл изглеждаше толкова горд, сякаш самият той беше спечелил мача. Единствено Джек и Кати знаеха как точно се чувства тя, колко велик е триумфът ѝ. Двете размениха дълъг поглед, като всяка отдаваше мълчаливо признание на другата за нейния принос в победата.

После всичко се смеси в невъобразим хаос — много хора, които ѝ говореха едновременно, гласовете им се смесваха и размиваха край нея.

— Върви да си вземеш душ — там е единственото място, където можеш да останеш сама на спокойствие — пошушна ѝ Кати, чувствайки, че ѝ идва твърде много.

Послуша съвета ѝ, но не успя да се успокои. Все още беше на върха, превъзбудена от емоции, част от съзнанието ѝ оставаше на корта, ушите ѝ пицяха от силата на аплодисментите.

Когато влезе в залата за пресконференции, сияеше от щастие и трепереше от възбуда. Зае мястото си и погледна представителите на пресата. Въпросите им бяха добронамерени и лесни за отговор. Тренирана от Кати, внимаваше много да не изтърве нещо в уцърб на противничката си.

— Вие си мислехте, че сте спечелили първата точка от мача — как се почувствахте след решението?

— Реферът на страничната линия е имал по-добра позиция да прецени нещата. Предполагам, че съм се заблудила — усмихна се сладко тя и бързо премина към останалите въпроси.

— Вие победихте номер осем от ранглистата и сега пътят ви към четвъртфиналите е открит, нали?

Мелиса се взря в мъжа, който беше задал въпроса, еуфорията ѝ спадна и тя почувства лек пристъп в дясното си слепоочие.

— Не! — възрази малко по-рязко от необходимото, те не можеха да очакват това от нея, просто не можеха да го очакват! — Аз дори не знам кой ще бъде следващият ми противник. — Тя бързо вдигна ръце, за да ги накара да замълчат. — Това е задължение на Кати — добави тя и се насили да се усмихне. Посоката на интервюто се промени: те започнаха да ѝ задават въпроси за Кати и нейната роля на треньор. Мелиса си отдъхна, но когато всичко свърши, почувства истинско облекчение и почти се втурна към съблекалнята, където набързо изгълта две таблетки против главоболие.

— О, боже, не и главоболие? — потрепна колебливо гласът на Кати.

— Не, поне засега — Мелиса потърка челото си. — Само лек намек по време на интервюто, но изглежда ще ми се размине — изрече със заклинателен глас и кръстоса пръсти.

— Трябва да ги вземаш веднага, когато наистина почувстваш болка!

— Знам, но не мога да започна да гълтам лекарства с пълни шепи пред журналистите, нали? — не ѝ остана дължна тя.

— Предполагам, не. Какво толкова казаха, че да те разтревожат? — подхвърли заядливо Кати.

— Изглежда искат от мен още сега да мина през четвъртфиналите — въздъхна Мелиса. — Не знаят ли какъв труд е това?

— О, сигурно го знаят — просто душа дават англичанка да се класира — утеши я Кати — Почакай минутка — каза тя и изчезна да потърси Ник. Може би все пак момчето щеше да се окаже от полза.

— Можеш ли да заведеш Мелиса в твоя апартамент? — попита тя.

— Разбира се. — Ник не беше сигурен дали е разбрал правилно.

— Там няма да я притесняват от пресата — обясни му Кати. — Ще можеш ли да я храниш, да я успокояваш и да се грижиш да спи добре през нощта?

Е добре, точка в моя полза, помисли си Ник. За двете условия поне можеше да гарантира.

— Разбира се. Но аз си мислех, че тя ще иска да остане, за да подкрепя Джек.

— Дойде ѝ много — взе решението вместо нея Кати. — Тя има нужда сега единствено от почивка и разведряване.

Заобиколиха главния вход и излязоха незабелязано. Сега Ник си даде сметка защо Кати беше взела това решение: настроението на Мелиса се менеше всяка минута. От екзалтирана възбуда изпадаше в мрачна меланхолия, от неспирен брътвеж преминаваше в потиснато мълчание, след което следваше нескончаем монолог. Когато пристигнаха в апартамента, състоянието ѝ не се промени — включваше и изключваше телевизора, вдигаше разни предмети и отново ги поставяше на местата им или някъде другаде. Ник направи мълчаливо чай и тя изпи половин чаша, забравяйки остатъка.

— Ела тук — протегна ръка, осъзнал внезапно какъв е единственият начин на комуникация с нея — в хоризонтално положение — и я поведе към спалнята. Дръпна завесите, за да затъмни стаята и я притисна в обятията си, целувайки врата ѝ. Устните му почувстваха бързото препускане на пулса ѝ. Не и от възбуда, прецени той, все още не.

След няколко часа се събуди и предпазливо се отдръпна от нея, за да не я притесни. Съсредоточено я загледа как спи с отпуснато тяло, дълбоко и равномерно се повдигаха гърдите ѝ, лека усмивка извиваше устните ѝ — него ли сънуваше или своя мач? Той не посмя да доразвие мисълта, вдигна внимателно дрехите си и излезе от стаята.

Още две последвали победи в четвъртък повдигнаха самочувствието ѝ, а новината, че третият ѝ мач в индивидуалната игра ще се състои на централния корт го затвърди окончателно. Кати беше отделила време да посъбере информация за противничката ѝ — малко известна австралийка на име Сюзън Карлън.

— Тя е само на деветнадесет и е класирана на сто осемдесет и осмо място, така че доста ще трябва да се потруди за този турнир. Подобно на теб е добра на волето, така че ще трябва да водиш ти, което няма да е особено трудно, ако я накараш да се поизпоти на корта

— съобщи ѝ Кати. — И това е първият ѝ Голям шлем, значи ще бъде адски нервна да се появи на централния — добави тя.

Мелиса кимна в знак на съгласие, спомнила си собствената си плахост, подплатена с мрачно предчувствие отпреди една година.

В петък рано сутринта се появи на корта за тренировки, прекалено заета в мислите си с това, което ѝ предстоеше, за да забележи високото, кокалесто момиче, което спря за миг, за да ѝ хвърли един поглед, преди да продължи пътя си. Кати също я забеляза и я посочи на Мелиса. Тя вдигна поглед, премигна и отново я погледна.

— Тя би трябвало да е в списъка на мъжете. Едва ли е австралийка — сигурно е амазонка! — възкликна ужасено тя.

— Недей да изпадаш в паника. Тя е с наднормено тегло, ще препуска на корта като слон.

— Това едва ли е толкова важно — виж ръцете ѝ само! Като на горила! Всичко, което трябва да прави, е да застане в средата на корта и да ги протегне. Изобщо няма нужда да се движи!

— Глупости! Ако се придържаш към удари ниско долу към краката ѝ и заемеш позиция до мрежата, всичко ще бъде окей — погледът ѝ се плъзна покрай Мелиса и от това, че се озари внезапно, разбра, че Джек е наблизо. Обърна се и го видя да приближава с Ейс — двамата трябваше да играят мач по двойки по-късно същия следобед.

— Виждал ли си онзи гигант, с когото трябва да играя? — попита Мелиса и кимна по посока на австралийката, която тъкмо загреваше на съседния корт.

Джек изкриви физиономия, изпълнена със съчувствие. Ейс се изхили гръмогласно.

— Ако те бие, настоявай за хормонален тест — посъветва я той. — Тя има в тялото си повече тестостерон от мен! — каза той.

— Обзалагам се обаче, че не е погълнала толкова алкохол — подметна кисело Джек. Пиянството на Ейс действително го тревожеше; неговите постоянни разпивки нощем не се отразяваха добре на формата му, а Джек горещо се надяваше да спечели титлата на Уимбълдън. Ейс се опитваше и почти успяваше да внуши, че също му пука.

— Аз съм в голяма беда — подшушна ѝ доверително Ейс. — Забравих да си поискам нощен пропуск!

— Познавам усещането — намигна му Мелиса и погледна към Кати с крайчеца на окоето си.

— Хайде да се залавяме за работа! — извикаха Кати и Джек в един глас и Ейс се изхили.

— За мен си остава мистерия, защо вие двамата винаги прекъсвате хубавите работи? Направо сте родени един за друг.

— Млъквай! — извика Джек, хвърляйки извинителен поглед към Кати и тръгна напред, като се извърна, за да избегне погледа на Мелиса.

Нейният мач щеше да бъде пръв на корта — нещо, което я зарадва — беше изключителна досада да се въртиш в съблекалнята и да чакаш да приключи някоя среща, докато дойде твоят ред.

Минутите бавно се точеха, докато чакаха кралските особи да заемат местата си във височайшата ложа. Забавянето я торможеше — кого, за бога, беше дошла да гледа публиката? Те са тук, за да те видят как побеждаваш, говореше слабо гласче в главата ѝ. Ти победи тенисист номер осем в световната ранглиста, така че някакво си неизвестно име под номер сто осемдесет и осем ще бъде като парче кейк...

Точно това си мислят, но грешат — реши Мелиса. Тя не би се изправила с леко сърце срещу момиче, спечелило два мача от квалификационните срещи и вече победила двама играчи, класирани по-високо от нея в основната листа.

Най-сетне ги поканиха да излязат на корта. Мелиса остави Сюън да води — аплодисментите станаха гръмовити, когато самата тя се появи в полезрението на публиката. Почувства — и видя как я сравняват с противничката ѝ. Лицата, които съзря, бяха усмихнати и доброжелателни, а заредената с очакване публика смъкна малко от товара на плещите ѝ. Може би щяха да разберат и да ѝ съчувстват, ако загубеше, а не да хвърлят упреци по неин адрес и да ѝ се подиграват, помисли си с надежда тя.

Достигнаха линията за сервиси и се обърнаха с лице към кралската ложа. Мелиса се насили да направи плах, макар и грациозен реверанс. Сюън се поклони сковано с прибрани крака и коленете ѝ се раздалечиха докато приклякаше. Или беше последователка на Пол Кийтинг, или беше схваната от нерви. Мелиса се молеше да е второто.

Тя спечели жребия и избра да се откаже — ако не бъркаше за паниката на гиганката, можеше да спечели тутакси брейк-сервис. Много скоро установи, че Сюзън удря топката яко като мъж, но за щастие доста неточно — или поне днес бе така. Нито един от първите ѝ сервиси не беше добро попадение и Мелиса трескаво тласкаше мача напред, бързайки да победи убедително, преди противничката ѝ да се съвземе достатъчно, за да заиграе както трябва.

Успя да спечели лесно с четири на нула, пропускайки само една точка, преди Сюзън да намери верния ритъм и да започне да сервира със самочувствие. Все още се движеше мъчително и Мелиса я отпращаше в различни посоки, после я подлъга и се хвърли в атака. Петият гейм беше мъчителен, с три равни резултата, но Мелиса го спечели и хвърли победоносна усмивка към Кати, преди да отиде да седне и да си почине.

Мелиса сервира с аут на първия сет при шест на нула, аплодирана френетично от своите поддръжници. Все по-трудно ѝ ставаше да печели геймовете обаче и Сюзън спечели първия; сервисите ѝ станаха мълниеносно бързи и заредени със сила, а Мелиса не успяваше да контролира връщането така добре, както би ѝ се искало. Трябваше да си отвоюва собствен сервис, за да придаде поне малко равностойност на играта, ако искаше да спечели. Сега Сюзън играеше с пълно самообладание, движеше се по-лесно и непрекъснато я провокираше.

Мелиса задържа до сервис, но нямаше как да прекъсне Сюзън. Резултатът беше три на четири, после стана четири на четири, но Сюзън отново имаше предимството да сервира първа. Тълпата, все още на нейна страна, очакваше повторение на първия лесен сет; дочуха се нетърпеливи възгласи: „Хайде, Мелиса!“ и „Давай, Мелиса!“, но краката ѝ по-скоро се сковаваха, вместо да хукнат побързо и самоуверено. Те не виждаха ли, че начинът на игра на австралийката драматично се променяше?

Мелиса много искаше да приключи мача в два сета и прие предимството на няколко слаби втори сервиса, като ги връщаше в ъглите на корта. Прекъсна при пет на четири и воят от трибуните беше невъобразим, когато излезе, за да сервира за мача. Съдията напразно призоваваше за тишина и спокойствие.

Мелиса не обърна внимание на гюрултията — ликуващите възгласи бяха предназначени за нея и тя нямаше да ги разочарова. Сервисът ѝ беше брилянтен, волето — добре премерено. Опонентката ѝ беше сразена.

— Гейм, сет, мач, Феръл!

Тълпата полудя и Мелиса пое облекчено дъх. В някои отношения тази победа беше даже още по-сладка от онази над Карлота — сега доказва на родната си публика, че предишната победа не е била случайна; тя действително беше победител.

Втурна се да стиска ръце, като същевременно обърна поглед към Ник, Кати и семейството си. Джек се усмихваше широко с вдигнати палци, после хукна да се подготви за собствения си мач с Ейс по двойки.

Проправи си път към съблекалнята, където Ейс вече го очакваше, бърбеше с останалите играчи и хвърляше по един поглед към списанието за жени тенисистки, които бяха на върха.

— Коя има най-добри данни? — подхвърли той, без да отправя въпроса си конкретно към някого.

— Мелиса Феръл! — отговори тутакси Хол.

— О, каква изненада — провлече саркастично Ейс. — Кой има най-хубавите крака?

— Феръл — каза отново Хол.

— О, много благодаря — процеди Джек, като се огледа наоколо с ръце на кръста.

— Не става въпрос за теб, задник такъв! — разсмя се Ейс и го замери със списанието. — Можеш да я забравиш, Ренуик. Нямаш никакъв шанс — заяви той.

— Ще видим. Имам намерение да я поканя да прекара ваканцията си с мен на някое наистина романтично местенце.

— Амиии! Хиляда доларчета залог ми казват, че си сбъркал адреса — изсмя се Ейс.

— Хиляда в зелено? Дадено, твой ред е — прие Хол.

— Не се ли шегувате? Моята сестра е тази, за която залагате — възмути се Джек.

— Без зла умисъл каза бързо Хол. — Готов съм да се оженя за нея още утре, стига да се съгласи.

— Няма — охлади го Ейс.

— Даже не и срещу меден месец на Сейшелските острови? — попита с надежда в гласа Хол.

— Даже и да ѝ ги купиш, пак няма да те огрее — каза Ейс. — Там е хубаво... но не мислиш ли, че навсякъде ще е хубаво с нея?

— Кога ли пък ти си бил на Сейшелските острови? — измърмори Джек.

— Последната Коледа... о, погледнете резултата — май трябва да се стягаме — Ейс посочи към монитора, изправи се на крака и грабна ракетите и хавлиите си.

Джек го последва; имаше нещо недоизказано в онова изявление за островите, но точно сега не можеше да се сети какво точно, а и не му беше моментът да разпитва. Съзнателно го изхвърли от съзнанието си и насочи мисли към предстоящия мач.

Феновете бяха запалени за следваща победа на фамилия Феръл и не останаха разочаровани. Страховитият сервис на Ейс напълно съответстваше на репутацията му, а Джек го подкрепяше всеотдайно близо до мрежата. Спечелиха три поредни сета за по-малко от три часа — много по-лесна победа, отколкото бяха очаквали. Докато приближаваха към мрежата, за да се ръкуват с противниците, си размениха многозначителни погледи.

— Мисля, че това ще бъде нашата година — промърмори Джек. — Стига да стоиш по-далеч от чашката.

— Ще, ще. И аз искам тази титла — отвърна Ейс и той кимна удовлетворен.

Ако Ейс наистина съсредоточеше цялото си внимание в играта, наистина успяваше.

Ник знаеше, че от обяд нататък в неделя времето е обявено за „свободен ден“ и възнамеряваше да го прекара с Мелиса, по възможност в леглото, и с ужас установи, когато се събуди, че тя вече е облечена за излизане.

— Няма да ходиш на тренировка, надявам се?

— Разбира се, че ще ходя. Утре имам много важен мач — отвърна му тя с онзи свой отсъстващ глас, който той толкова мразеше, гласът, който издаваше, че мислите ѝ са при нейния тенис.

— Знам, но... о, върви да играеш — въздъхна той.

— Няма да закъснявам — обеща му тя, наведе се да го целуне и отскочи с танцова стъпка, когато той се опита да я сграбчи. — Не, не го

прави! Ще ти се наложи да почакаш до довечера — усмихна се тя, изпрати му още една въздушна целувка от безопасно разстояние и изчезна.

Кати и Лиза я очакваха на кортовете за тренировка и Мелиса се извини мимоходом за закъснението си. Знаеше, че Кати не одобрява оставането ѝ в апартамента на Ник в центъра на Лондон през нощта, и не искаше да дава повод за разногласия.

— С кого ще играя утре? Класиран е, предполагам?

— Страхувам се, че да — кимна Кати. — Лучия Конти.

— О, небеса! — промърмори Мелиса.

— Ти я победи на твърд терен, така че можеш да я биеш и на трева — успокои я набързо Кати. — И не ми говори врели-некипели за нечестно спечелен мач, знаеш, в Рим — добави по-тихо, за да не я чуе Лиза.

Мелиса кимна, но и двете знаеха, че това няма да бъде даден с охота мач.

— Наясно си, предполагам, че тя ще се оплаква за всяко по-близо до линията попадение на топката?

— Папата католик ли е? Подготвена съм за това — този път няма да се хвана — заяви решително Мелиса. — А и това са моите зрители, не нейните.

— Точно така — Кати видимо се успокои.

Трите момичета се поуспражняваха в продължение на няколко часа, прекъснаха, за да хапнат, след което Лиза и Мелиса се изправиха една срещу друга, наблюдавани изкъсо от Кати, за да отработят най-решаващите удари. Контузеното коляно все още я наболяваше, ако играеше по-продължително време, но тя се чувстваше все по-добре в ролята си на треньор — да обучава Мелиса и да я води по пътя нагоре ѝ се струваше по-важно от собствената ѝ кариера.

Когато решиха, че са направили достатъчно за деня, трите се върнаха в къщата и седнаха да си починат в градината, отпивайки от току-що направената от Роуз лимонада. Джек и Ейс се върнаха от своята тренировка малко след тях; Джек се присъедини към момичетата в градината, а Ейс изчезна в къщата да си вземе душ и да се преоблече.

— Ей, Лиза, къде е Хол? — попита Джек.

— Хол? Не знам със сигурност, защо? О! — тя погледна към Мелиса и се ухили. — Мисля, че тренира упорито, за да успее.

— О, престанете. Хол е само приятел; той знае за Ник — изчерви се Мелиса.

— Ами-ии? — брат ѝ повдигна едната си вежда. — Очевидно все още не те е поканил на Сейшелските острови.

— Само ще си загуби времето — бързо каза Мелиса, като хвърли многозначителен поглед към Лиза, която кимна; тя щеше да има грижата да предаде на брат си посланието и да му спести унижението да бъде отхвърлен.

— Сейшелските острови? О, там е прекрасно! — възкликна Роуз.

— Не знаех, че си била там — изненада се Мелиса.

— Мм, миналата Коледа — каза Роуз. Джек се втренчи с ужас в майка си. Разбира се — всичко си идваше на мястото. Как не беше го забелязал по-рано? Необичайната тайнственост на Ейс, внезапните му изчезвания, покупката на Белууд. Джек беше се чудил защо досега не беше водил нито една от своите пеперудки там — а и защо ли, нали си е имал една за постоянно! Ейс и майка му? Мили боже, Ейс и майка му! Замръзна, защото чу безгрижния смях на Мелиса — и нея ли беше омагьосал Ейс? На него много би му допаднал подобен сценарий — да притежава и двете, майката и дъщерята, и то без едната да знае за другата.

Той стана от мястото си и се втурна в къщата, кипнал от гняв, готов да пролива кръв, нахълта в стаята му и ядно стовари юмрук по стената — Ейс беше излязъл. Застана до прозореца и се загледа в групичката отвън, видя как Лиза и Мелиса си тръгват, последвани след малко от Кати. Майка му прибра празните чаши и той я чу да трополи в кухнята, после стъпките ѝ по стълбището и тихото прихлопване на вратата на спалнята ѝ.

— О, Джек, ти ли си — Роуз се обърна и му се усмихна.

— Звучиш изненадано. Кого очакваше — Ейс? — попита студено той и видя как пребледня лицето ѝ.

— Ейс? — повтори колебливо тя и се отпусна на най-близката табуретка. — Защо...

— Не го отричай!

— Джек! Аз съм ти майка и...

— И една от курвите на Ейс. Точно така ги нарича той, неговите курви — осведоми я Джек с премерена жестокост. — Безмозъчни бамбини с морал, отпуснат като ластиците на кюлотите им! Напълно ли си се побъркала? — погледна я невярващо той. — Той се отнася с жените като с боклуци и ти много добре го знаеш. Откога е това между вас?

— Нямам намерение да ти отговарям...

— Откога? — изкрещя Джек.

— От около осемнадесет месеца — накрая каза Роуз. — Чувствах се толкова потисната и самотна след развода, а Ейс просто... — тя прехапа устните си и отмести поглед.

— О, знам как действа той — каза ѝ Джек. — Бил съм свидетел хиляди пъти. Осемнадесет месеца? Тогава Мелиса беше луда по него — не си ли помисли, че би трябвало да спреш и да се запиташ как би се чувствала тя, ако разбере?

— Мелиса обича Ник — каза Роуз, но очевидно се почувства неудобно.

— Сега — да, но преди осемнадесет месеца беше луда по Ейс и ти го знаеше.

— Никога не бих ѝ причинила болка — възрази Роуз. — Най-вече заради нея настоявах за секретност. Страхувах се, че ще си помисли, че съм я предала... нямаш намерение да ѝ кажеш, нали? — примоли се тя.

Джек впи поглед в нея, преценявайки пораженията, които би нанесъл — ако Мелиса разбере истината, това щеше да я предпази от Ейс, но и щеше болезнено да я нарани. Той въздъхна тежко.

— Не мога да реша още. Ти си пълна глупачка! — избухна невъздържано той. — Известно ли ти е още колко жени е имал той през изминалите осемнадесет месеца? Не ти е бил верен даже когато е бил в един и същи град с теб... нито пък в една и съща къща! — Той внезапно си даде сметка, че през повечето нощи, откакто бяха в Лондон, Ейс отсъстваше от къщата.

— Знам — Роуз прехапа устната си. — Той ми се сърди и ми натяква, защото не искам да спя с него... когато ти или Мелиса сте тук.

— О, боже мой! — въздъхна тежко Джек и гневът му отстъпи място на съжалението. Поклати отчаяно глава, обърна се и си тръгна. Напъха малко дрехи в един сак и излезе да търси хотел.

Натъкна се на Ейс на другата сутрин в мъжката съблекалня и от косия му поглед разбра, че Роуз му е разказала за разговора им.

— Вече ти е известно какво копеле си — изръмжа насреща му Джек, но с много нисък глас, тъй като съблекалнята беше пълна, — така че няма да си губя времето да ти разказвам какво мисля за теб. Приключваме турнира и баста, чао. Независимо дали ще спечелим или загубим, заявяваме, че вече не съществуваме като отбор и се разделяме приятелски. Ясно ли е?

— Това е глупаво, ти просто си афектиран — възрази Ейс; беше очаквал разправия, но не и това.

— Казах, край! — изгледа го с омраза, завъртя се и излезе от съблекалнята.

Ейс седна и запали цигара с треперещи ръце въпреки протеста наоколо. Не можеше да повярва, че Джек го приема по този начин — всеки щеше да си помисли, че той е станал причина за развода на Роуз и Даниъл, докато всъщност беше поел ролята на утешител, от който тя толкова се нуждаеше в момента! Не беше го планирал — Роуз Феръл беше една от малкото жени, които изобщо някога беше харесвал или уважавал. Винаги щеше да си спомня първото си посещение в Белууд, преди пет години — колко впечатлен остана от старинната прелест на това място, от традициите там — да слезеш в селото в началото на ловния сезон беше като сцена от филм!

Беше завидял на Джек за произхода му; даже беше завидял на Даниъл за тази грациозна жена, но никога не беше проявявал претенции към нея, не и в този смисъл. Или пък към Мелиса, ако това изобщо имаше някакво значение сега; девици — колкото щеш по широкия свят! А и предполагаша прекалено много работа. Предупреждението на Джек да не закача малката му сестричка беше съвсем излишно; известно беше, че Ейс пие прекалено много, че взема и прекалено много дрога и се нуждае от Джек като буфер както в живота, така и на корта. Той все още имаше нужда от него, не, по дяволите, нямаше. Имаше Роуз, притежаваше Белууд, беше милионер... нямаше нужда от Джек Феръл, реши той. Но ръцете му все още трепереха.

Роуз, неспособна да погледне дъщеря си в очите, позвъни в апартамента на Ник, за да съобщи, че не се чувства добре, просто леко неразположение, грип може би, но е решила да се върне в Белууд, за да не зарази някой друг и, че ще гледа мача по телевизията.

Беше почти шест часа, когато приключи маратонът на мъже — единична игра и Лучия и Мелиса излязоха на корта. Дългото чакане опъна нервите ѝ докрай и още в първия миг разбра, че я грози опасност. Лучия се втурна в играта в отлична форма, улучваше линиите с безпогрешна акуратност и си спечели много рано брейк на сервис, което ѝ беше достатъчно да победи в първия сет с шест на четири.

Вторият се оказа истинска битка. Мелиса отказа сервис, след като загуби своя собствен, и подигравателната физиономия на Лучия я влуди. Мимоходом подхвърли някакъв коментар на родния си италиански. Не можа да разбере думите, отправени към нея, но тонът беше недвусмислено оскърбителен и много скоро започна да усеща, че се предава. Мачът не ѝ доставяше удоволствие в ни най-малка степен, но напрегна всички сили и приключи втория сет с равен резултат, който изтри усмивката от лицето на Лучия.

В началото на третия сет Мелиса падна лошо и изкриви глезена си — съвсем незначителна контузия, но достатъчно болезнена, за да затрудни движенията ѝ. Лучия веднага се възползва от временното ѝ неразположение, без да скрива ликуването си, когато стана ясно, че ще бъде безспорния лидер.

— Гейм, сет, мач, Конти!

Двете си размениха смразяващи погледи, докато се ръкуваха, после Лучия се усмихна злорадо:

— Благодаря, че махна Карлота Мендоса от пътя ми. Никога не бих я победила, но сега, така или иначе, отивам на полуфиналите!

— Кучка! — промърмори Мелиса, докато събираше ракетите си. Горчиво разочарована, тя тръгна да излиза от корта, като рязко прекъсна съчувствените думи на Кати за глезена ѝ. Даже с Ник не ѝ се говореше и се спаси в горещата вана и самосъжалението, преди да събере достатъчно сили и самоконтрол, за да се изправи лице в лице с пресата.

Успя да преглътне поражението си, доволна, че след дългата почивка през нощта глезенът ѝ беше като нов, намирайки утеха във

факта, че успя да премине до полуфиналите и двата турнира — по двойки и в индивидуалната игра. Все още беше участничка. И най-голямото ѝ удовлетворение беше да представи на Джек чек, с който му изплащаше всичко дължимо до последното пени плюс лихвите.

— Искаш да кажеш, че вече няма начин да те осъдя за просрочени дългове? — сви вежди той, после се ухили. — Браво на теб. На мен ми трябваха две години, за да върна парите на татко, освен това трябваше да покривам само собствените си разноски. Предполагам, ти оставаш с Кати?

— Да, тя и Грег подписаха договор. Мисля, че имам още много да уча от нея.

— Разбирам — кимна той.

По-късно се видя с Кати.

— Все още никой не знае за това — започна той, — но Ейс и аз се разделяме. Писна ми от начина му на живот. Но ти сама знаеш какъв отмъстителен мръсник може да бъде той. Страхувам се, че може да се опита да ми направи нещо чрез Мелиса — да я прелъсти примерно, а след това да я унижи публично само заради удоволствието от ефекта. Тя все още ли си пада по него?

— Не мисля така. Напоследък даже рядко го споменава.

— Добре — малко се поотпусна, но чувстваше, че не бива да ѝ казва за авантурата на майка си. — Все пак внимавай Ейс да не предприеме някои набези — погледна я загрижено той.

— Ще го направя. Ще ти позвъня, ако реша, че се мъти нещо.

— Благодаря — докосна бегло бузата ѝ и си тръгна, без да си дава сметка за погледа, който му отправи — наполовина изпълнен с копнеж, наполовина — с обида. „Той разговаря с мен единствено за Мелиса“, въздъхна измъчено тя.

Джек и Ейс продължиха да се изкачват победоносно по стълбицата на успеха в играта по двойки — толкова отдавна бяха партньори, че нямаше нужда да разговарят много на корта.

Напротив, взаимната им неприязън помагаше в играта — всеки се стремеше да покаже, че е по-добрият от другия. Ейс показваше най-брилянтните си способности, надминавайки себе си и напълно оправдавайки името си, като изпращаше в полето на безпомощните си съперници удари, които те не можеха да отблъснат.

Успяха да постигнат така желаната победа, но тази титла щеше да напомня и на двамата само началото на разрива на едно добро партньорство — и двамата бяха наясно, че е резултат от неградивни стремежи. Вдигнали трофеите, и двамата посрещнаха с усмивка овациите на ликуващата публика.

— Наслади му се докрай — изсъска Ейс. — Едва ли някога ще държиш в ръцете си друг „Гран при“ от Уимбълдън без мен!

— Глупости! Ти вече превали хълма! — не му остана дължен Джек.

Мелиса гледаше финалната им среща по телевизията; двамата с Ник прекарваха последните си няколко дни заедно в Лондон в хотел „Ред Лайън“ в Ню форест — същия хотел, в който бяха прекарвали първата си нощ заедно само преди една година. Това се оказа един великолепен промеждутък, сами двамата, без да става нужда тя да гледа непрекъснато часовника си и да нервничи, преди тренировки или състезания, но прекрасните часове бързо отминаваха.

На сутринта преди раздялата им Ник се събуди пръв и остана за миг неподвижен и смълчан, наслаждавайки се на гледката на спящата Мелиса, чието тяло съблазнително се извиваше срещу неговото. Започна леко да милва нежната ѝ топла кожа; връхчетата на гърдите ѝ се втвърдиха под допира му, бедрата ѝ леко се разтвориха, когато ръката му се плъзна между къдриците. Когато се събуди, Мелиса беше напълно възбудена.

— Добро утро — усмихна се насреща ѝ Ник.

— Мм, добро утро. Ще ми липсва това събуждане с теб — измърмори тя и се протегна, за да го притисне по-плътено до себе си.

Но Ник не искаше да бърза; докосваше извивките на тялото ѝ с върха на пръстите си, с устните си, водейки я устремно нагоре към необузданата страст. Дори когато проникна в нея, можеше да контролира движенията си така, че отново и отново да предизвиква оргазъм — толкова добре познаваше тялото ѝ, да се отдръпва и отново да я обладава, докато и двамата не можеха повече да издържат разтърсващата тръпка.

Една последна дълбока въздишка и двамата се отпуснаха в томителна изнемога, докато конвулсиите бавно отшумяваха.

После дойде тъгата от раздялата. Взеха си душ и мълчаливо се облякоха. Мелиса постепенно падаше духом. Не ѝ се щеше да си тръгва, нито можеше да остане. Когато дойде време да излиза, тя спря и огледа стаята.

— Ще се върнем тук догодина, нали? — попита настойчиво тя, връхлетя я внезапен страх, че това няма да се повтори.

— Ще се върнем, разбира се. Всяка година по същото време, даже да остареем и побелеем — увери я той.

Мелиса кимна и бавно го последва навън към паркинга.

— Обичам те — тя се притисна отчаяно към него, все още обладана от непознатия страх.

— Аз също те обичам — Ник я целуна за последен път. — Хайде, ще изпуснеш самолета си.

Той гледаше как колата ѝ се отдалечава с натезало сърце, после се обърна и се вмъкна в своя ягуар, за да поеме дългия път към Шотландия.

СЕДМА ГЛАВА

Лятото бързо преминаваше — трескаво и изтощително за Мелиса, която се състезаваше всяка седмица на покритите с бетон кортове на Америка и Канада, подготвяйки се за Шампионата през септември. След успеха ѝ в Уимбълдън точките ѝ в ранглистата шеметно се увеличаваха и тя достигна до тридесет и петото място, продължавайки да се изкачва нагоре.

Кати беше проверила списъка за Откритото първенство и прогнозите ѝ бяха съвсем оптимистични — Мелиса имаше всички шансове да стане шестнадесета, а с мъничко късмет — да стигне и още по-нагоре. До този момент мигренозните пристъпи не бяха се появявали и тя горещо се молеше жегата и навалицата в Ню Йорк да не предизвикат някоя атака. Но много скоро се появиха по-сериозни неща, за които трябваше да се безпокои.

— Кати? — започна Мелиса, по-скоро нервна, още първия понеделник от Шампионата.

— Мм... какво има?

— Мисля... — пое дълбоко дъх. — Мисля, че може да съм бременна — завърши нещастно тя.

— О, не! — Кати я гледаше с ужас. — Не може да си бременна!

— Мисля, че съм. Онази последна нощ в Англия... Забравих да взема таблетката си — призна ѝ тя. — Мислех си да направя малка почивка последната седмица, преди Откритото, досега трябваше да ми е дошло...

— Дяволите да го вземат! — избухна и прехапа устни, за да не изрече и останалите си мисли на глас. Цялата ѝ упорита работа! Цялата им упорита работа, поправи се тя. Но за бога, беше ли нужно да прави всичко това за нея — помисли си вбесено тя.

— Най-вероятно съвсем напразно се безпокоиш — опита се да я успокои, а и себе си, докато трескаво умуваше какво да предприеме. — Не си казала на никой друг, нали? Даже и на Ник?

— Не.

— Добре. Ще направим така, че никой да не разбере — разсъждаваше на глас. — Ще бъде ужасно да се разбере, че имаш дори съмнение за бременност. Ще купя домашен тест, те са доста надеждни напоследък. Върви да се срещнеш с Лиза на кортовете, както сте се уговорили, не споменавай и думичка за това! Остави ми шишенце урина. Аз ще направя теста, а после ще дойда и ще ти съобща резултата. Разбра ли?

— Добре — съгласи се, доволна, че най-сетне се е отървала от тайната си и че друг поема нещата в свои ръце.

Кати се изправи, натисна червените си къдрици под една бейзболна шапка и си сложи слънчеви очила.

— Ще дойда колкото се може по-скоро — увери я тя.

Въпреки пиковия час взе метрото до един търговски център, отдалечен достатъчно от Флашинг Мийдоу, където намери пълна с клиенти дрогерия и купи комплекта за тестване. Когато се върна в хотела, прочете внимателно инструкциите, като грижливо прибра всички опаковки в чантата си, за да не попадне нещо пред погледа на някоя любопитна камериерка, която да го съобщи на пресата.

Тестът ѝ отне само няколко минути и сърцето ѝ се сви, докато гледаше как индикаторът променя цвета си.

— Ах, ти, глупава малка кучка! — изруга тихо тя. Ник Ленъкс беше на път да спечели все пак. А може би не... Започна трескаво да мисли, докато машинално прибираше останалите неща от теста. Може би не...

Тя забърза към тренировъчните кортове и веднага щом я забеляза, Мелиса хукна към нея. Кати насили една весела усмивка.

— Край на паниката! Няма причина за тревоги — заяви самоуверено тя.

— Сигурна ли си?

— Позитивен — изтърси Кати, без да се замисля, и внезапно думата заседна в гърлото ѝ. За щастие тя не забеляза нищо.

— Слава богу! О, Кати, какво облекчение само! Чувствах се малко особено наистина и си мислех, че...

— От жегата е — прекъсна я бързо тя. — И от натоварването. Лиза ще започне да се чуди какво става, по-добре се връщай при нея.

— С удоволствие — Мелиса се усмихна щастливо и забърза към корта.

През следващите дни чувството за вина все повече мъчеше Кати, както и безсилието пред задаващото се събитие. Мелиса, освободена от бремето си — или поне тя си мислеше така, играеше по-добре от всякога. При температури, често надминаващи 100 градуса^[1], много тенисисти трябваше да напуснат корта, някои се налагаше да получат медицинска помощ вследствие дехидратацията, но не и тя. Премина като вихър през трите мача на първите класации; самочувствието ѝ растеше с всеки изминал ден. Тя вече очакваше играта на смесени двойки и беше убедена, че двамата с Джек ще грабнат титлата.

Той не се радваше на Откритото първенство. След Уимбълдън отбягваше Ейс и умишлено участваше в други турнири, но знаеше, че срещата им тук е неизбежна. Игра с Хол на двойките и двамата се класираха на пето място — една степен по-ниско от Ейс и неговия партньор, Алфредо Монтоя, но двата тима се класираха за планираната среща в четвъртфиналите.

Мачът се състоя на Стейдиъм Корт. Публиката, най-вече темпераментни нюйоркчани, викаше за Ейс. Той, от своя страна, толкова искаше да спечели, че чак го болеше. Започна играта си в блестяща форма, не загуби нито една точка от собствените си сервиси, позицията му пред мрежата беше непробиваема, рамо до рамо с неговия партньор. Джек и Хол се справяха по-мъчително, но останаха на ниво до края на първия сет с равен резултат.

Ейс и Алфредо спечелиха с девет на осем, но Джек все още имаше надежда.

— Ейс не може още дълго време да запази тази концентрация — обърна се тихо към Хол, докато изчакваха смяната на полетата. — Рано или късно ще се отпусне, ще видиш.

Нещо повече — Джек знаеше как да провокира загубата на форма. В продължение на пет години трябваше да го спасява след подобни пристъпи на бяс при някои от решенията на съдията, за да поддържа играта, така че започна да атакува страничните линии — знаеше, че Ейс незабавно ще започне да оспорва някои от топките.

Резултатът даже надмина очакванията му. Беше забравил, че Монтоя е точно толкова избухлив, колкото и Ейс. Мексиканецът се присъедини към разправията със съдията и рефера на страничната линия, като ръкомахаше истерично и сипеше обвинения към двамата, в които се споменаваха майката на съдията — нещо, което им спечели

наказателна точка и предупреждение за обида, а те все още продължаваха да крещят.

Джек само гледаше и се усмихваше на Ейс, с което още повече го вбеси. Следващото наказание щеше да бъде цяла игра, присъдена в полза на Джек и Хол; след това идваше дисквалификацията.

— Ще загубиш, момченце — изгледа го предизвикателно Джек, но презрителните подмятания не вървяха при Ейс. Той се взе в ръце, проведе някакъв разговор с Монтоя, придружен от настойчиви ръкомахания и мачът продължи. Всъщност Хол беше този, който се срина: изнервен от враждебното отношение на родната публика, той направи двойна грешка, с което загуби гейма и даде предимство на съперниците им. Ейс се ухили и размаха недвусмислено ръце към Джек.

— Не мога да повярвам, че го направих! — прошепна Хол и запокити ракетата на земята. Джек също не можеше да повярва, но реши да използва деветдесетте секунди, за да успокоява и окуражава партньора си.

— Ейс е непостоянен... много скоро ще се разконцентрира — уверяваше го той.

И беше прав, разбира се. Ейс беше изтощен, но в слабостта му избиваше трескава жажда за победа, подклаждана от френетичните запаянковци.

— Хей, аз също съм американец! — не се стърпя Хол и кресна към една особено шумна групичка, която викаше за противниците, след което загуби още един сервис, а с него и мача.

Джек неохотно се приближи към мрежата, очаквайки подигравките на Ейс.

— Ти го загуби, момченце — цапардоса го той с неговите собствени думи и се изсмя. — Казах ти, че никога повече няма да спечелиш друг Голям шлем без мен!

— Предпочитам никога повече да не спечеля нито един мач, отколкото да ти партнирам отново! — отсече Джек.

Кати трескаво разсъждаваше как по-бързо и по-успешно да се справи с бременността на Мелиса. Беше абсурд да се продължава с този театър, тя много скоро щеше да се досети сама по очевидните

признаци. Нуждаеше се спешно от помощ и докато ровеше в ума си за някого, на когото да се довери й хрумваха всякакви други имена, но не и това на Ейс. Нито го харесваше, нито му се доверяваше, но точно в този момент се натъкна на него пред хотела му.

— Нужна ми е твоята помощ. Или по-скоро, нужна е на Мелиса — поправи се бързо тя.

Ейс прикри изненадата си.

— И защо идваш при мен, а не при Джек?

— Не бих могла да отида при Джек в този случай — изрече отвратена тя. Някога може и да бяха близки, но той ясно й даде да разбере, че ролята й в живота му се свежда да бъде треньор на сестра му и да направи успешна кариерата й! — Мелиса е бременна — изтърси тя.

Ейс подсвирна тихо, после повдигна едната си вежда, докато Кати добавяше:

— Тя не знае.

— Моля? — не беше сигурен дали е чул правилно.

— Излъгах я за резултата от теста.

— Защо? Не помисли ли, че тя ще го разбере рано или късно? — попита саркастично той.

— Разбира се, че ще го разбере! Но не можех да й кажа истината точно в началото на Откритото, нали?

— Предполагам, че не. Напоследък тя е кокошчицата, която ти снася златни яйца, нали? — изгледа я подигравателно той. Кати се изчерви.

— Не по тази причина излъгах. Не и това! — повтори, изправена пред скептичния му поглед.

— Надявала си се да пометне, когато играе три поредни сета в тази адска жегга — каза внезапно той.

Кати пламна още повече и с това потвърди предположението му. Той се ухили.

— И защо си мислиш, че ме е грижа дали Мелиса ще има дете или не?

— Ник Ленъкс ще бъде на седмото небе, ако тя се раздели с тениса, след това да се ожени за него и заживее като улегнала жена — започна по заобиколен път Кати.

Усмивката му се стопи.

— И какво искаш да направя аз? — грубо попита той.

— Помогни ми да я убедим да го махне. Ти би трябвало да знаеш някаква клиника, някое наистина дискретно място. В момента Мелиса е една от любимките в спорта, ако това се разчуе, от пресата ще я разпънат и тя ще трябва да каже сбогом на всички спонсори и договори, които е сключил за нея Грег Рейнълдс.

— Окей, ще ти помогна — реши Ейс. — Първо на първо, не й казвай, че си я излъгала, така ще загуби доверие в теб. Убеди я да си направи още един тест, когато Джек напусне Ню Йорк — добави той. — Аз ще се заема с уреждането на нещата и когато всичко приключи, ще я изпратим у дома при Роуз да се възстанови.

— Ще трябва да се откаже от последния турнир — намръщи се Кати. — Как ще го обясня?

— Кажу ми, че е преуморена — Ейс сви рамене. — Но не пускай до нея да припари доктор, за бога. В най-лошия случай ще я накарат да плати за отказването си в последния момент, но това е най-малката ти грижа. Ще ти позвъня, когато организирам нещата.

Кати кимна и се отдалечи, чувствайки се във висша степен дискомфортно от това, което беше се заела да свърши. Но все пак не беше същото като да я насилва да направи аборт, самоуспокои се тя; той щеше да бъде неин избор...

— Мелиса? Дойде ли ти вече мензисът? — попита небрежно Кати няколко дни по-късно. Откритото първенство вървеше към приключване, Джек току-що беше се отбил да си вземе довиждане на път за летището.

— Не. Мислиш ли, че нещо може да не е наред?

— Може би все пак е по-добре да се направи още един тест — каза Кати и се изправи. — Ще отида да купя още един комплект, просто за да бъдем сигурни.

— Окей — съгласи се Мелиса и когато Кати излезе, страховете я връхлетяха с нова сила.

Кати всъщност вече беше набавила нещата и само слезе до фойето, за да позвъни на Ейс. Той трябваше да наmine след известно време, уж случайно.

Докато чукаше на вратата, той чу хълцанията на Мелиса, но се престори, че не забелязва нищо, докато Кати вървеше след него към стаята.

— Здравсти, отбих се просто... ей, какво има? — попита и отиде при Мелиса, като обви ръка около рамото ѝ.

— Нищо — изсъска тя и той повдигна вежди към Кати в смисъл „Какво ще правим сега?“. Не можеше да предложи помощ, която не му е поискана.

— Каж ми — настоя нетърпеливо Кати. — Той най-вероятно има опит в подобни ситуации — добави злъчно тя.

— Трябва да говоря с Ник... — започна Мелиса.

— Не! Не, докато не си решила какво ще правиш! — заяви Кати и застана отбранително пред телефона.

— Някоя от вас ще ми каже ли, ако обичате, какво става тук? Хайде, миличка, може би мога да ти помогна — погледна я насърчително той и дълбоко в себе си наистина съжаляваше за бременността ѝ.

— Не знам какво да правя! — изплака тя — О, Ейс, бременна съм!

Тя зарови лице в рамото му и се разрида. Той склучи ръце на гърба ѝ.

— Всичко е наред, всичко може да бъде оправено — заповтаря като в мантра той.

— Как?

— Не е необходимо да се занимаваш с това — каза бавно той, като внимателно подбираше думите си.

— Искаш да кажеш аборт? Не мога да го направя! — Мелиса се изтръгна от прегръдката му.

— И защо? — намеси се Кати. — Ти не искаш бебе, нали?

— Не, разбира се, но... просто ми се ще да не бях забременявала — добави тя с потрепваща устна.

— Е, да, но ти си — отрязва безцеремонно Кати. — Но няма нужда да си останеш бременна — всичко може да приключи само за един ден или там някъде и ти можеш да продължиш да живееш живота си — тя смекчи тона. — Мелиса, ти работи толкова упорито, за да захвърлиш точно сега кариерата си заради едно дете, което даже не искаш!

— Но Ник би искал да го задържа, това е и неговото дете.

— Не той е бременен. И не му се налага да изостави всичко, за което е работил, за разлика от теб!

— Може би не, може би ще мога да се справя и с двете — изрече бавно Мелиса. Първият ужасен шок беше преминал и тя вече можеше да разсъждава. — Аз съм само на деветнадесет, бих могла отново да достигна нивото си в класацията...

— Не, не би могла — изрече с равен глас Кати. — Даже и най-леката бременност да караш и да преживееш най-лекото раждане, никога няма да навакшаш изгубените позиции — и по-рано са се опитвали. Но да предположим само, че евентуално би могла — продължи бързо тя, чувствайки, че Мелиса иска да я прекъсне. — Какво ще стане с бебето? Кой ще се грижи за него, докато обикаляш света? Ти — едва ли, ако настина сериозно възнамеряваш да се върнеш към спорта — в Шотландия ли ще го оставиш? Да го отглеждат Ник и Шийна?

„О, добро попадение“, помисли си с възхищение Ейс, Кати всъщност нямаше нужда от неговата помощ.

— Не, аз... — Мелиса се намръщи и леко поклати глава.

— Ти не вярваш сериозно, че Ник ще те остави да кръстосваш света, понесла кърмаче, нали? Не и след като можеш да го оставиш в добре уреден дом? — невярващо попита Кати. Знаейки, че поема голям риск, тя взе телефона и го подаде на Мелиса. — Ако му кажеш, че си бременна, той ще те затвори в онзи свой замък и никога няма да те пусне — извиси предупредително глас тя.

Мелиса се поколеба, после се извърна. Кати стрелна Ейс с триумфиращ поглед.

— Остави го на мен, скъпа — пропя нежно той. — Не се тревожи, скоро всичко ще бъде минало.

Той тръгна към вратата, помръдвайки ръка към Кати да го последва.

— Ето — подаде ѝ картичка с името и адреса на клиниката. — Записана е за 10 часа утре под името Смит. За бога, плати сметката в брой. Ето ти и няколко приспивателни таблетки, за да я крепят дотогава.

Кати кимна и прибра хапчетата и адреса в джоба си.

— Колко време ще остане там?

— Не съм сигурен — никога не съм се задържал достатъчно, за да ги прибирам — заяви жизнерадостно той. — До вдругиден, предполагам. Запази й място за полета в четвъртък и се обади на Роуз, кажи й само, че Мелиса е преуморена и има нужда от почивка. Какво ще правиш с Негова светлост?

— Ник? Нищо. Той вече й се обажда днес, така че няма да позвъни, докато вече не е станало твърде късно, за да я спре. Няма нужда изобщо да знае — добави небрежно тя.

Ник усещаше как го обзема нервност от невъзможността да се свърже с Мелиса. Първо се натъкна на Кати, която му заобяснява надълго и нашироко, че Мелиса или дава интервю, или е отишла да пазарува, но истински започна да се тревожи, когато Мелиса не му позвъни в отговор. После разбра, че се е отписала от хотела си в Ню Йорк, но все още не е пристигнала на следващото местоназначение от турнира.

Като се насилваше да запази спокойствие, той позвъни в Белууд.

— Тя е тук — съобщи му Роуз за негово голямо облекчение.

— Мога ли да говоря с нея?

— Сега спи — отговори му Роуз, очевидно не й се щеше да я буди. — Абсолютно е изчерпана, Ник. Пълно изтощение. Едва е продумала и две думи, откакто я посрещнах на летището.

— Болна ли е? — загрижено попита Ник.

— Тя твърди, че не е; просто била уморена след Открития шампионат. Играла е ужасно много мачове и през двете седмици температурата не е паднала под 100 градуса. Непрекъснато й говоря, че работи прекалено много, но ти знаеш колко е амбициозна. Кати се обади да ми каже, че я изпраща за малко вкъщи — получила е пристъп на мигрена и тя е решила да я отпише от участие през последната седмица.

— Разбирам — каза тихо Ник; звучеше правдоподобно, но защо Кати не му беше казала истината? Ако това беше истината...

— Защо не дойдеш тук? — предложи му Роуз. — Сигурна съм, ще се зарадва, като те види, а и ще се почувства по-добре, като си отспи довечера.

— Да, ще тръгна утре — реши той, въпреки че не беше толкова сигурен, колкото Роуз, че Мелиса ще се зарадва да го види. Силно се

надяваше опасенията му да излязат неоснователни, но не можеше да се освободи от мисълта, че тя не се е отнесла почтено с него.

Винаги беше живял с чувството, че това може да се случи, тя беше само на деветнадесет и повечето време прекарваха разделени, а не заедно. Беше останала няколко седмици в Ню Йорк сама с Ейс и Хол, а той нямаше доверие както на единия, така и на другия, що се касае за отношението им към нея. Отново се замисли за последния си разговор с нея — тя звучеше, както обикновено, ведро и оптимистично. Поклати глава и реши да спре да се тормози — нещо, което беше по-лесно да се каже, отколкото да се направи. Много скоро щеше да разбере истината, така или иначе.

Когато Роуз дойде да я види в пет часа за чая, Мелиса все още спеше. Изглеждаше толкова... отслабнала, помисли си с тревога майка ѝ. Беше ѝ останал само слънчевият загар — иначе чертите ѝ бяха изопнати, под очите ѝ се очертаваха тъмните кръгове на преживяна мъка. Роуз остави сандвичи и мляко на страничната масичка и тихо излезе от стаята; надяваше се новината за пристигането на Ник да повдигне поне малко духа ѝ.

— Ник пристига тук? Днес? — тя се втренчи с ужас в майка си, после се отпусна отново немощно на възглавниците. — Трябва да се махна оттук, точно сега не мога да се изправя лице в лице с него — прошепна отчаяно. — Ще ме откараш ли до летището? — Тя трескаво започна да отмята завивките.

— Не, няма — заяви Роуз и отново я загъна. — Оставаш си точно тук, където ти е мястото — отсече тя и седна на леглото, за да бъдат погледите им на едно ниво.

— Хайде да видим сега, защо не искаш да се срещнеш с Ник?

— Не мога — лицето ѝ се сгърчи. — Той ще ме намрази — прошепна едва чуто тя.

— Разбира се, че няма да го направи! — каза нежно Роуз и отметна косата от челото ѝ, после въздъхна. — Какво се е случило? Каж ми, какво има? Или по-скоро трябва да попитам „кой?“ — попита тя, достигайки до същото решение, както и Ник.

Мелиса поклатя глава.

— Не мога да ти кажа, ти също ще ме намразиш — прошепна отчаяно тя.

— Никога! Независимо от това, което си направила, никога не бих могла да те намразя, скъпа. Сама ще го разбереш, когато имаш собствени деца... — млъкна объркано, когато Мелиса се разплака; мъчителни ридания разтърсиха цялото ѝ тяло. Роуз я притисна в обятията си и започна да милва гърба ѝ, като се опитваше да я успокои.

— Кажи ми, моля те! — настоя тя.

— Не исках да го направя! То... не исках и тази бременност — изплака Мелиса.

Роуз затвори очи. О, боже, не, не и това. Тя потисна шока и неодобрението си и внимателно изкопчи всички подробности от нея, като се мръщеше от време на време, докато проследяваше всички изпитания, през които е преминало нейното дете. Е, вярно е, че това беше Ню Йорк, но как са успели да уредят всичко толкова бързо?

— Ти не се ли консултира преди... операцията?

— Не. Исках само този кошмар да свърши. Мислех си, само веднъж всичко да приключи, все едно не е било. Но не стана така.

— Не, предполагам, че не.

— Ще кажеш ли на Ник, че не мога да се срещна с него? Или че вече съм заминала? — попита отчаяно Мелиса.

— Не — поклати глава със съжаление. — Той бездруго вече достатъчно е притеснен за теб.

— Какво да му кажа? — Мелиса погледна очаквателно майка си, сякаш тя знаеше отговора и Роуз не посмя да срещне погледа ѝ.

— Нямам представа — каза безпомощно тя. — Той ще се почувства наранен и ще бъде ядосан. Но ти трябва да му кажеш истината...

„Боже!“, възкликна тя, съзряла сноп светлина от фаровете на приближаваща кола, докато сребристосивият ягуар завиваше по алеята.

— Той вече е тук, трябва да е кормувал през по-голямата част от нощта.

— О, не! — Мелиса зарови лице във възглавницата.

Майка ѝ се поколеба, после бавно слезе да го посрещне.

— Здравей, как е тя тази сутрин?

— Страхувам се, че не е добре — запъна се Роуз. Ник почувства, че ѝ е неловко и му призля, явно беше преценил правилно нещата.

— Опитай се да я разбереш — примоли се Роуз, той пое дълбоко дъх и кимна.

— Къде е тя?

— Все още в леглото — каза Роуз и тъжно го загледа как се изкачва по стъпалата.

Ник поспря нерешително, преди да влезе в стаята, мислеше си, че е достатъчно подготвен за това, но се оказа, че не беше. Нямаше навик да губи. Освен това, от мига, в който се влюби в нея, не беше се изкушавал да кривне от правия път. Знаеше, че това с Мелиса е нещо много специално, но тя нямаше база за сравнение. Е, поне доскоро нямаше... Пое още веднъж дълбоко дъх, изпусна го пресекливо и пристъпи в стаята.

Тя лежеше с изтерзано лице, по бузите ѝ личаха следи от неизсъхнали сълзи.

— Моля те, погледни ме.

— Не мога — прошепна Мелиса.

— Обичаш ли ме все още?

— Да — кимна и той почувства как обръчът на болката малко се отпуска.

— Ако ме обичаш, ще го превъзмогнем — каза спокойно той и тръгна към нея, отпусна се на ръба на леглото, но не понечи да я докосне.

Мелиса вдигна поглед, пълен с надежда:

— Мама каза ли ти...?

— Не. Кажи ми, Мелиса, какво? — гласът му натежа от напрежение и тя прехапа устни; трябваше да му каже.

Как можа да бъде толкова глупава и даже за миг да си повярва, че ще може да запази тайната от него? И да продължи както по-рано, все едно че нищо не е било?

Седна в леглото, склонила нервно пръсти в скута си. Погледна го още веднъж умоляващо, съвсем бегло, после бързо отмести поглед, неспособна да понесе болката и очакването, изписани на лицето му. Още по-непоносимо щеше да бъде леденото презрение, с което щеше да посрещне новината. След като узнаеше какво беше сторила...

— Мелиса! Ще полудея! — Ник прокара пръсти през косата си.
— Кажи ми какво се е случило!

— Беше... онази последна нощ, която прекарахме в „Ред Лайън“ — започна пресекливо тя. — Забравих да взема контрацептивната си таблетка... — Тя млъкна. Господи, това беше нечовешко!

— Ти си бременна? Но това е прекрасно!...

— Бях, вече не съм — прекъсна го бързо Мелиса.

— Претърпяла си спонтанен аборт — Ник ѝ предложи един полек изход, по-скоро твърдейки, отколкото задавайки въпрос. Мелиса отчаяно искаше да излъже и почувства, че и той го иска; той би го приел или поне би се престорил. Но връзката им нямаше да го понесе.

— Не — едва чуто прошепна тя, разбивайки надеждите и мечтите му. Той се изправи и отиде до прозореца, загледан навън с невиждащ поглед, докато тя отчаяно се опитваше да се овладее.

Мелиса направи колебливо движение към него, но здраво стиснатите му юмруци и упорито издадената челюст отнеха и последния опит да събере кураж и да му обясни всичко, да моли за опрощение и разбиране. Тишината натегна, напрежението в стаята стана непоносимо.

— Ник...

Той изпусна дълга въздишка, после бавно обърна главата си към нея и я погледна право в очите със сив и преценяващ поглед, сякаш се питаше защо изобщо някога беше я обичал, помисли горчиво Мелиса, докато се опитваше да не загине под този изпепеляващ поглед.

Но когато най-сетне заговори, гласът му беше изненадващо спокоен и овладян, без да издава нищо от чувствата му.

— Странно е — започна почти замечтано той, — че единствената дума, която пулсира в мозъка ми е „защо?“ — което е глупаво, защото знам защо. Заради кариерата ти — последното беше изречено като удар с камшик и тя се сви. — Не заслужавах ли поне да беше се посъветвала с мен? — изсвистя камшикът отново.

— Съжалявам — в очите ѝ бликнаха сълзи и тя го погледна умолително. — Аз наистина те обичам... — започна Мелиса, но дрезгавият звук на подигравателния му смях я срази и тя млъкна. Гледаше го как се обръща и тръгва към вратата и внезапно осъзна, че той ще си отиде, скочи и се втурна след него.

— Недей... моля те, Ник... Какво смяташ да правиш?

— Връщам се в Гленгъри — замълча и сведе поглед към нея, а около устните му заигра слаба усмивка. — Ще направя това, което

отдавна трябваше да сторя — ще се оженя за Шийна.

— Не! — протегна ръце към него, но той я отблъсна и се отправи към стълбището. Хукна след него, разтърсена от ридания, но Роуз я спря.

— Не сега, скъпа, нужно му е време. Ти трябва да му дадеш време.

Мелиса падна на колене и зави на глас, сякаш сърцето ѝ се късаше.

Прислугата в Гленгъри вече беше си легнала и Шийна се канеше да направи същото, когато чу Ник да се връща. Излезе да го поздрави, но усмивката ѝ помръкна, когато го погледна.

— Случило ли се е нещо? — попита изплашено тя. — Защо се връщаш толкова скоро?

Ник не си направи труда да ѝ отговори и мина покрай нея, а тя заприпка след него към трапезарията. Очите ѝ се разшириха, когато той измъкна две пълни бутилки с уиски от шкафа.

— Ник?

Застана решително на пътя му, докато той се опитваше да я заобиколи, погледът му се спря върху нея — късчета лед.

— Имам нужда веднага да погълна голямо количество от това питие и гледката няма да бъде твърде приятна, така че предлагам ти да си легнеш и да забравиш, че изобщо си ме виждала — кресна той.

Шийна отстъпи смаяна и го загледа плахо как взема стъпалата по две наведнъж, после влезе в кухнята и пхна в микровълновата печка огнеупорен съд с останалото печено, гарнирано с ориз и картофено пюре, добави хляб и сирене към подноса и тръгна към стаята му.

Почука и влезе, но едва не го изтърва от ужас. Прозорецът зееше широко разтворен, Ник висеше навън с цялото си тяло.

— Ник! — изпищя Шийна. За нейно облекчение той се обърна и затвори прозореца. — О, боже! — въздъхна тя и внимателно остави храната на една помощна масичка. — Помислих си...

— Какво? Че се каня да скоча? — Ник се изсмя зловещо. — Не. Вече имаше достатъчно смърт в това семейство — добави яростно той.

— Какво се е случило? Да не би нещо с Керълайн или някое от момичетата?

— Не — той измъкна тапата от бутилката и пое дълга глътка. Шийна отмести поглед — неприятно ѝ беше да го гледа — и забеляза празното място на стената, където по-рано висеше портретът на Мелиса.

— Портретът на Мелиса! — възкликна тя. Ник завъртя глава по посока на прозореца.

— Изхвърлих го — отново надигна бутилката. — Край. И недей да се преструваш, че съжаляваш — изгледа я предупредително.

— Наистина съжалявам да те гледам как страдаш така — меко каза тя.

Ник я погледна, погледът му беше твърд.

— Може и да е така — безразлично каза той.

— Да не си е намерила някой друг?

— Не — Ник се свлече в едно кресло и продължи да пие. Не се получаваше. Вместо да притъпи сетивата му, алкохолът втвърдяваше още повече буцата лед около сърцето му и само увеличаваше болката. Затвори очи, за да я пропъди, но тогава единственото, което виждаше, беше Мелиса — с лице на ангел и сърце от камък. Как го е направила? Не беше сигурен дали го е изрекъл на глас, когато Шийна повтори:

— Как го е направила? Какво е направила?

— Да абортира моето дете — изрече той с равен глас.

— О, боже, това е отвратително. Ник, съжалявам...

Той сви рамене и отново отпи. Шийна приближи до втората бутилка и незабелязано я скри зад гърба си.

— Тя дори не ми каза; знаела е, че няма да аплодирам решението ѝ. Как може блъскането на една топка да бъде по-важно за нея от едно дете, от едно семейство? — Той отново пое дълга глътка от шишето, после замислено се взря в Шийна. Не беше възнамерявал да изпълни заплахата си, изречена пред Мелиса, но какво пък толкова? — Какво ще кажеш да направим втори опит и да се оженим? — подхвърли небрежно той.

Шийна се поколеба, видимо доста изкушена. Да остане завинаги в Гленгъри? Да има съпруг и деца, и осигурен живот, за който така копнееше? Погледна Ник: той беше се отпуснал в креслото със затворени очи, очевидно, без да се интересува какъв ще бъде отговорът ѝ.

— Попитай ме пак, когато превъзмogneш Мелиса.

Тръгна към вратата, понесла втората бутилка със себе си. Може би, след като изпразнеше първата, изобщо нямаше да си спомни за нея или поне нямаше да бъде в състояние да тръгне да я търси.

След като прибра бутилката в шкафа, тя взе фенерче, излезе в предната градина и се зае да търси портрета — беше сигурна, че Ник ще съжалява по-късно, че го е изхвърлил. Откри го точно под неговия прозорец и го понесе в сградата, за да инспектира на спокойствие пораженията. Рамката беше се разцепила по протежение на едната страна, но самото платно беше непокътнато. Шийна се загледа в щастливото, усмихнато лице и леко поклати глава.

— Глупаво момиче — нежно промълви тя. Странно, но чувстваше жалост към нея, както и към Ник. Искаше да я махне от живота му, но не и по този начин.

Болката на Ник от махмурлука беше почти адекватна на мигренозния пристъп, който връхлетя Мелиса след заминаването му. Но докато той се разпореждаше като побеснял из имението, раздаваше заповеди и търсеше виновни, тя можеше единствено да лежи завита до брадичката на спуснати щори. Не вземаше лекарства. Чувстваше, че този път трябва да изтърпи болката като наказание, да понесе непрекъснато връхлитащите я заслепяващи атаки като изкупление за греха ѝ — от аборта или от загубата на Ник.

Роуз беше тази, която се обади на семейния лекар и на Даниъл. Бледа и трепереща, тя едва успя да си вземе душ и да измие косата си, после погълна насила малко супа, докато майка ѝ се суетеше край нея.

— Не казвай на татко — примоли се тя. — Нито на Джек.

— Няма. Баща ти си мисли, че изтощението е предизвикало мигрената, това е всичко — увери я Роуз. „А Джек, така или иначе, не говори с мен“, помисли си тъжно тя.

Кати се обади същата вечер, за да разбере как е Мелиса. Вече беше звънила два пъти и знаеше за посещенията на Ник и за последвалата мигрена — още нещо, за което трябваше да изпитва вина.

— Как си?

— Физически съм доста добре — отвърна апатично Мелиса.

— Не се опитвам да те ободря — поколеба се, — но искам да ти кажа, че си включена в листата за турнира в Цюрих другата седмица. Ако не се появиш, ще се задават въпроси.

Мелиса затвори очи. „Кой го е грижа?“, помисли мрачно тя.

— Мелиса, да се върнеш към работата си и да жънеш успехи е единственото нещо, което има значение — добави натъртено Кати.

— Предполагам, че си права — съгласи се вяло тя. — Няма да се почувствам по-зле, отколкото сега. Излитам утре.

Роуз я откара до летището, стиснала неодобрително устни в права линия.

— Още е много рано — повтори ѝ тя за кой ли път. — Остани с мен, докато посъбереш сили.

— Не, ще полудея, ако продължа да се размотавам наоколо — заяви твърдо Мелиса, но въпреки това се притисна силно до майка си в мига на раздялата.

— Ще бъда ли щастлива отново някога? — прошепна и Роуз преглътна, за да задържи сълзите си. — Съжалявам, въпросът беше нечестен. Не се опитвай да ми отговориш — понечи насила да се усмихне и я целуна по бузата. — Чао, мамо.

— Довиждане, скъпа. Пази се — каза тъжно Роуз.

Когато Ейс научи за заминаването на Мелиса, направи свои планове за пристигането си в Англия в ранните часове на утрото. Джек не беше се обаждал на Роуз след аборта, така че не знаеше доколко е осведомена за неговото участие в интригата, но си даваше сметка, че обясненията можеха да минат по-безболезнено, когато е още сънена.

Плати на таксито и бавно тръгна по алеята, приковал поглед в старинния замък, окъпан в сребриста лунна светлина. Мисълта, че притежава Белууд, винаги го изпълваше с трепет — беше изминал дълъг път, от бордеите на Лос Анжелис до това късче английска история, до тази къща, упомената в пътеводителите, в която бяха отсядали кралски височества.

Насочи се към къщата и крадешком се заизкачва по стълбата. Хвърли нещата си в стаята за гости, която по всеобщо мнение беше „негова“, доколкото така бяха поне осведомени останалите, после

свали дрехите си, преди да влезе в господарската спалня, която Роуз поделеше някога с Даниъл.

— Какво! — Роуз подскочи и тутакси се разбуди, докато той се промушваше при нея. Опита се да седне, но Ейс я бутна обратно на възглавницата.

— Шшт, аз съм — измърмори той и засмука възглавничката на ухото ѝ, докато пъхаше ръка под нощницата ѝ.

— Ейс! — Роуз бързо глътна корема си; искаше ѝ се да не беше яла толкова много, докато Мелиса беше при нея.

— Какво си облякла, по дяволите! — изсумтя той, докато се опитваше да се оправи, както му се стори, с цели метри плат.

— Нощем тук е хладно — обясни сконфузено тя, докато се измъкваше от усуканата нощница.

— Не и след като вече съм тук — заяви Ейс. Той отново я повали на матрака и ръцете му започнаха да обхождат извивките на тялото ѝ, обхванаха пълните ѝ гърди, наведе се и трескаво ги засмука. Чу как дишането ѝ се ускори и мушна ръка между краката ѝ.

— Мелиса добре ли е? — попита той, без да отделя устни от шията ѝ.

— Не, тя... о-о, колко е сладко така... — Роуз въздъхна, после бързо покри ръката му със своята, за да забави деликатните му движения — не можеше да разсъждава, докато той правеше това с нея! — Как можа да уредиш нещата, без да си разговарял с мен?

— Нямаше време за семейни конференции — обясни търпеливо той. — Когато не успя да намери Джек, Кати се свърза с мен — излъга Ейс. — Двете с Мелиса бяха се паникьосали като побъркани — целият свят щеше да научи, ако не бях ускорил нещата. Вярно е, че сега все още се чувства зле, но тя не искаше детето. Ще стане голяма тенисистка.

— Но не може да гука на един тенис трофей — промълви тъжно Роуз. — Можеше да преустанови временно кариерата си и да продължи след раждането — аз бих пътувала с нея и бих се грижила за бебето.

— Съжалявам — опитваше се да прозвучи безгрижно. — Мислех си, че постъпвам правилно. Един ден ще има деца — когато бъде готова.

Той пое пръстите ѝ в устата си и ги засмука, после обърна ръката ѝ и целуна дланта.

— Нейният лорд би трябвало да бъде разстрелян, задето я е забъркал в такава каша — добави за свое оправдание, въпреки че малко по-късно сантиментите отстъпиха място на реалността, напомняйки му да си сложи кондом. Но в този миг Роуз вече беше забравила за страданията на дъщеря си.

[1] По Фаренхайт. — Бел.пр. ↑

ОСМА ГЛАВА

След един плах старт, загубвайки двата първи мача на срещата си и след неколкократно мигренозни атаки Мелиса най-сетне се стегна. Тялото и мускулите ѝ заякваха след съсипващите тренировки, които сама си налагаше, уменията ѝ се усъвършенстваха и тя бавно, но стремително се заизкачва по ранглистата. Тренираше до изнемога, за да може през нощта изтерзаното ѝ тяло да надвие будния мозък и да потъне в безпаметен сън.

Болката не утихваше; Ник ужасно ѝ липсваше. Не че по-рано го виждаше по-често, но обикновено разговаряха всеки ден. Поне сто пъти посягаше към телефона и започваше да набира номера, но успяваше да постави слушалката, преди изкушението да я е победило напълно. А и какво би могла да му каже след всичко? Колкото до бебето... тя се страхуваше даже да мисли за него — шока от откритието, че е бременна, ужасът в клиниката, раздялата с Ник — всичко беше придобило измеренията на нощен кошмар, сполетял някого другого. Но самотата и празнотата бяха достатъчно реални.

Отношенията ѝ с Кати също претърпяха тотален обрат — тайната за аборта висеше помежду им недоизказана. Сега, когато хотелските сметки не представляваха проблем, двете наемаха отделни стаи и Мелиса неусетно започна да прекарва повече от свободното си време с Лиза.

— Ще се връщаш ли в Англия за Коледа? — попита тя веднъж, докато двете чакаха да ги повикат за мача по двойки.

— Не — Мелиса поклати глава. Не искаше никакви спомени от миналата Коледа, прекарана в Гленгъри с Ник. — Вече съобщих на родителите си, че ще отида някъде да погълна малко слънце.

— Ела с мен в Калифорния.

— Благодаря, с удоволствие — прие с благодарност Мелиса.

Хол вече беше в Сан Франциско, когато двете пристигнаха и много се зарадва, че ще посрещне Мелиса в къщата на родителите си, особено след като научи за скъсването ѝ с Ник. Лиза беше го

предупредила, че тя ужасно страда след раздялата; да спазва дистанция и да се отнася с нея както по-рано. Той я посрещна с безгрижното внимание, което отделяше за всичките си гости.

Джошуа и Хана Ренуик, преуспяващи адвокати, също я посрещнаха топло. Мелиса бързо разбра, че родителите им поддържат „отворен дом“, в който не пресекваше потокът от гости. Много от съучениците на Лиза и Хол се отбиваха да повисят край басейна, да поклюкарстват или да поиграят тенис. Тримата професионалисти обаче умишлено отбягваха корта, изпитвайки нужда да си починат и да отдъхнат след изминалата тежка година. На Мелиса не ѝ приличаше твърде на Коледа, което беше преимущество, и празниците си течаха спокойно.

Последната вечер в къщата, след като привърши с опаковането на багажа си, излезе навън, където се отпусна на едно от плажните легла и се загледа в обсипаното със звезди небе.

— Може ли да се присъединя към теб? Или си излязла тук, за да бъдеш сама?

Тя вдигна глава и видя Хол изправен пред нея. Усмихна му се подканящо.

— Не, просто ми стана малко горещо и шумно — каза тя. Къщата, както обикновено, бе препълнена с гости.

Хол придърпа друго легло и седна, загледан в нея. Независимо от предупреждението на Лиза, нямаше сили да я остави да си тръгне, без да е говорил сериозно с нея.

— Ти се представи супер, цяло шоу изнесе, но не виждам да си особено щастлива, нали?

Мелиса въздъхна.

— Не — призна тя.

— Съжалявам. Заради онова момче е, с което скъса — Ник?

— Да. Той вече не ме иска — промълви тъжно тя.

— Той да не е сляп, или сенилен? — попита с интерес Хол и тя лекичко се поусмихна.

— Нито едното, нито другото. Аз го нараних и той не иска да ми прости — прошепна Мелиса, преглъщайки сълзите си.

Хол копнееше да я притисне в обятията си, но само лекичко се протегна и докосна ръката ѝ.

— Не мога да повярвам, че си в състояние да сториш нещо толкова ужасно, което да не може да бъде простено — каза нежно той. — Искаш ли да говориш за това? Моите рамене са достатъчно широки, за да понесат проблемите и достатъчно меки да попият сълзите.

В този момент той много ѝ напомняше за Джек.

— О, Хол — тя почувства внезапен импулс да сподели мъката си. — Обещай ми, че няма да кажеш на никого!

— Обещавам!

— Ник ме мрази, защото — тя направи пауза, за да си поеме дълбоко дъх, — защото направих аборт — изрече на един дъх и се втренчи в очите му в очакване на презрението.

— О, ти, бедно, малко глупаче! — възкликна той. — През какъв ужас си минала! И той те мрази? Би трябвало да мрази себе си за това, че е проявил такава осъдителна небрежност!

— И ти не мислиш, че съм отвратителна? — попита Мелиса, която не можеше да повярва на реакцията му, въпреки че очевидно беше напълно искрена.

— Не, разбира се. Какво друго си могла да сториш?

— Можех да задържа бебето...

— На деветнайсет? Това би съсипало кариерата ти, и то точно когато започваш да оставяш свой отпечатък в тениса. Той не може ли да го проумее?

— Моята кариера никога не е стояла на особено високо място в списъка му на приоритети.

— Не, мисля, че за всички беше очевидно посланието — силно и ясно — съгласи се бавно Хол. — Тази арогантна свиня!

— Но аз даже не му казах, че съм бременна — продължи Мелиса, като се чудеше защо се вживява в ролята на адвокат на дявола. — Знаех, че никога няма да се съгласи на аборт.

— Не е имал никакво право на решение! — избухна разпалено Хол. — Ти не си омъжена за него; за твоето тяло и за твоята кариера е ставало въпрос. Постъпила си правилно, Мелиса — изрече искрено той, — така че спри да се самообвиняваш!

— Наистина ли го мислиш? — попита и започна да усеща как част от товара се свлича от крехките ѝ плещи. След като толкова мило и възпитано момче като Хол смята, че не е извършила нещо ужасно, може би не беше чак толкова отвратително в крайна сметка. Нито на

нея, нито на Хол им хрумна, че той едва ли би бил настроен толкова спокойно и философски, ако беше махнала неговото бебе.

— Можеш да се обзаложиш, че е така — твърдо каза той. — Е, признавам, че не съм непредубеден. Но си мисля, че без него ще си по-добре. Арогантната свиня! — повтори презрително той.

„Арогантната свиня“ беше в Гленгъри и безуспешно се опитваше да не мисли за Мелиса. Портретът, поправен и оставен мълчаливо на мястото му от Шийна, беше прибран в гардероба с лице към стената. Беше поканил сестра си Керълайн, съпруга ѝ Джералд и двете си племенничета да прекарат Коледа и Нова година в Шотландия с надеждата, че присъствието им ще направи самотата му поносима и ще притъпи болката. Не се получи и той прекарваше повечето време навън, оставяйки на Шийна задължението да забавлява роднините му.

Един следобед Шийна влезе да пие чай с Керълайн в по-малката и уютна всекидневна и никоя от двете, увлечени в разговор, не забеляза, че Джулиет е застанала зад спуснатите завеси, за да вижда по-добре снега, който се сипеше на едри парцали отвън.

— Какво става с Ник? — попита Керълайн, докато се настаняваше удобно пред огъня в камината, понесла чашата си с чай.

— Мелиса Феръл — кратко и ясно се изрази Шийна.

Джулиет наостри уши зад пердето и реши да остане скрита.

— Не се вижда вече с нея.

— Дотолкова и аз успях да разбера. Едва не ми строши главата, когато го попитах дали ще бъде тук. Не съм истински изненадана — тя е много по-млада и непрекъснато пътува. Друг мъж, предполагам? — тя повдигна въпросително едната си вежда.

— Не, нещо по-лошо от това — започна Шийна с доверителен глас. — Той не го е споменавал оттогава, така че не казвай нищо... — тя се поколеба.

— Думичка няма да обеля — обеща бързо Керълайн.

— Ами... — отново направи пауза, без да бъде напълно убедена, че постъпва мъдро.

Керълайн нетърпеливо се наведе напред.

— Да? — повтори настойчиво тя.

— Мелиса направи аборт — довери тихо Шийна. Възклицанието на Джулиет беше заглушено — за голямо щастие — от шумната реакция на майка ѝ.

— О, не! Колко ужасно! Горкият Ник — въздъхна тя и поклати със съжаление глава, после вдигна поглед към Шийна. — В крайна сметка пътят се освобождава за теб, скъпа.

— Той ми предложи брак, но аз не го искам, не и в състоянието, в което се намира в момента — заяви Шийна.

— Мисля, че се среща с жена в Единбург, може би и с повече от една. Единственото, което знам, е, че много често го няма по цяла нощ — не че му се отразява особено благотворно. Винаги се връща в ужасно настроение — добави прочувствено тя.

— И откога е в такова състояние?

— Повече от три месеца. Мислех си, че Рори е един упорит дявол, но при него никога не траеше много. Ник обаче... — отчаяно поклати глава, — той загуби интерес към всичко. Беше пълен с идеи и планове за замъка и имението, но сега е зарязал всичко. Даже като че ли изобщо не го е грижа за собствеността му — единственото, което го вълнува, са уроците му по тенис, сякаш чрез тях остава свързан с Мелиса.

— О, глупости — това беше твърде сантиментална проява, за да бъде асимилирана от Керълайн. — Той винаги се е отвърщавал от всеки вид спорт.

— Знам, но се захвана с тениса само за да ѝ достави удоволствие. Мисля, че все още я обича.

— И как би могъл след това, което е направила? Не, той много скоро ще се осъзнае и още тази година ти ще станеш лейди Ленъкс — заяви разпалено и убедено Керълайн.

Шийна само сви рамене — тя самата не беше чак толкова сигурна.

Джулиет трябваше да изчака двете жени да напуснат стаята, вече трепереше от студ, когато най-сетне успя да се измъкне от прикритието си. Протегна вкочанените си крайници пред огъня, после изяде останалите сандвичи и кейк, преди да се втурне към Джесика да ѝ съобщи сензационната новина, която току-що беше узнала.

Когато на следващата сутрин Ник слезе на закуска, облечен в екип и понесъл ракетата за тенис, Джулиет изчурулика:

— Мога ли да дойда с теб, чичо Ник?

— Да, предполагам — равнодушно отвърна той, неспособен да измисли достатъчно добра причина, за да откаже. И с неудобство си помисли, че не се представяше като твърде любезен домакин.

— Аз ще стана професионална тенисистка — заяви Джулиет, когато се настаниха в колата.

— Струва ми се, че съм чувал сестра ти да прави същото изявление.

— Знам, но аз съм по-добра от Джес. Мога много лесно да я победея някой ден — стрелна го с поглед тя, — един ден ще бия и Мелиса Феръл. Мразя я.

— Така ли? И защо? — Ник запази физиономията и гласа си равнодушни.

— Забрави ли как унижи горката Джес на Ийстбърн? — разгорещи се Джулиет. — Джес можеше да бъде много добра, но никога не тренира достатъчно. Искам да отида на турнира в Щатите и да играя всеки ден. Мама ще ме пусне, но татко казва, че е прекалено скъпо — добави кисело тя.

Ник не коментира чутото, но когато пристигнаха в клуба, ѝ отстъпи времето си на корта и помоли Гейвин Брус да предаде уменията си на племенницата му.

Той наблюдаваше от страничната линия и му се стори, че Джулиет наистина е по-добра от сестра си. По-късно подхвана с Гейвин темата за условията и приемането в най-добрите училища по тенис.

— Ако тя си мисли, че я очаква една безкрайна ваканция на слънце, много се лъже. Ще трябва да работи изключително упорито. Всички ние слушаме твърде много за чуждите успехи — Агаси, Селеш — да не ги изреждам, но никога не научаваме за хилядите, които се провалят, както и за мъките от загубите при фаворитите.

— Значи или ще стане човек, или ще се прекърши? — каза замислено Ник и се обърна към Джулиет: — Ако родителите ти се съгласят, ще ти помогна с таксите.

— Благодаря ти, чичо Ник! — грейна от щастие Джулиет. — Ще работя упорито. И наистина го мисля — един ден ще срещна Мелиса Феръл!

— Не тази е причината, поради която искам да ти помогна — каза остро Ник, но веднага наум се запита за мотивите си. Толкова

ниско ли беше паднал? Действително ли искаше да сложи в ръцете на племенницата си осъществяването на едно унижение на Мелиса, знаейки, че е спомогнал за него?

От Сан Франциско Мелиса отлетя за Перт, където двамата с Джек се представиха на смесените двойки. Оттам заедно заминаха в Сидни, за подгряващ турнир под егидата на Австралийския открит шампионат, който щеше да се проведе в Мелбърн през следващата седмица. Кати вече я очакваше в Сидни и двете отново бяха готови да се срещнат с Лиза и Хол Ренуик в Мелбърн.

— Да не би да ходиш с Хол? — попита я Джек.

— Не — тя неволно сведе поглед към сапфира, обкръжен с диаманти, който все още носеше.

— Никакъв изглед за сдобряване? — продължи меко той, забелязал жеста ѝ.

Мелиса просто поклати глава и притихна, замислена дали да посвети брат си в тайната, или не.

— Джек? Ако Кати беше забременяла от теб, когато бяхте заедно, ти какво щеше да направиш? — попита тя прекалено спокойно.

О, боже, това ли беше причината за разрива помежду им? Бедното малко дете!

— Винаги внимавахме много, за да не се случи — започна малко сковано, въпреки че, без съмнение, тя добре беше разбрала мястото си във връзката им. — Мисля, че бих приел решението на Кати, каквото и да е то — продължи бавно той. — Не бих се оженил за нея, но бих я подкрепял финансово, в случай че пожелаеше да задържи детето.

— А ако не пожелаеше? — настоя Мелиса и той само сви рамене.

— Както вече ти казах, бих се съобразил с всяко нейно решение — тя не би имала много за губене, между впрочем.

— Хм... — Мелиса се усмихна и се поотпусна. Може би все пак Хол щеше да се окаже прав; може би тя не беше чак толкова отвратителна. Само ако Джек можеше да разбере пред каква дилема е била изправена, щеше да си даде сметка за мъченията, които е изтърпяла и продължаваше да търпи.

Джек смени темата, но си каза, че ако сестра му е направила аборт, Кати нямаше начин да не го знае.

— Искам да поговорим — каза ѝ навъсено той, с особено напрегнато изражение на лицето, което не беше виждала до този момент.

Тя го погледна въпросително.

— За аборта на Мелиса.

— Тя ти е казала? — не успя да скрие изненадата си; Мелиса беше обещала да запази тайната.

— Не, ти току-що го направи — процеди ледено той. — Ти беше наета, за да се грижиш за нея, Кати.

— И какво се очакваше от мен — да наглеждам сексуалните ѝ изпълнения, за да съм сигурна, че е взела необходимите предпазни мерки?

Джек въздъхна и прокара пръсти през косата си.

— Не, разбира се, че не. Съжалявам, не беше честно — призна неохотно той и гневът ѝ се уталожи тутакси. — Ти очевидно си действала според случая — никога и думичка не се е чуло за това. Кой знае всъщност?

— Само майка ви и Ник, освен ако Мелиса не е споделила с Лиза. О, и Ейс, разбира се.

— Моля? — помисли, че не е чул правилно. — О, небеса! — избухна той.

— Не можах да се сетя за някой по-подходящ, който да ми даде съвет — започна колебливо тя. — Ти вече беше напуснал Ню Йорк, а аз не можех просто да вляза в съблекалнята и да попитам дали някой не е чувал за дискретна клиника, която прави аборти!

— Да, но... о, по дяволите! — изруга Джек. — Не се доверявай повече на Ейс!

Той се обърна и ядосано излезе, като си мислеше: „Дявол го взел, сега ще трябва да правя мили очи на копелето.“ Ако Ейс реши да направи малката им тайна публично достояние, всъщност двете тайни — връзката си с Роуз и аборта на Мелиса, каква храна за клюкарската преса щеше да бъде това! Вече нямаше да има нужда журналистите да висят край съблекалните и във фойетата на хотелите седмици, ако не и месеци наред. Роман с продължение и подлистници — очаквайте следващия брой!

За разлика от Мелиса той винаги четеше списъка с подреждането, отбелязваше си потенциалните противници и вече знаеше, че ако и двамата с Ейс спечелят първия си мач, ще играят един срещу друг.

Искрено се надяваше, молеше се Ейс да загуби срещата си с номер четири от класацията, но в действителност той спечели една от най-големите си единични победи в сряда следобед. Двамата бивши партньори и приятели се изправиха лице в лице, един срещу друг.

За пръв път в своята професионална кариера Джек се напи предварително с бира — искаше напълно съзнателно да загуби този мач. Страхуваше се какво би предприел Ейс, разочарован и вбесен от едно поражение, и какво би изтърсил в интервюто след мача. Той по-добре от всеки друг познаваше стила му, сигурните сервиси и мощните волета, които биха затруднили всеки друг играч.

Но не и този път. Нямахше нужда от преиграване: той умишлено се бавеше до последната секунда, съвсем последователно и твърде очевидно, докато Ейс му хвърли един мрачен поглед и мълчаливо му нареди да се вземе в ръце и да играе както трябва. Джек спечели третия и четвъртия сет, преди да даде възможност на Ейс да се наложи в петия и да спечели мача. Знаеше, че би могъл да спечели и затова поражението беше още по-горчиво; първият Голям шлем на годината и възделеното четвърто място в ранглистата...

— Днес си нещо прекалено остър — да не би да страдаш от липсата на махмурлук? — попита любезно Джек, докато се ръкуваха над мрежата.

— Да-а, позна — кимна Ейс, но изглеждаше по-скоро притеснен. — Но не и утре. Възнамерявам да направя парти за Ал Монтоя. Искаш ли да наминеш? — добави небрежно.

— Може — съгласи се учтиво Джек. Само да запази привидния мир, помисли горчиво той, докато прибираше хавлиите и ракетите си, преди да се отправи към съблекалнята.

Пълчища от фенове се трупаха за автограф и Ейс дори подписа няколко, преди окончателно да загуби търпение и да си тръгне, но Джек остана по-дълго от обичайното, като подписваше наред програми и бърбеше с хора в тълпата, на които иначе не би обърнал внимание, само и само да избегне по-нататъшни разговори с него.

Знаеше, че няма начин да избегне партито, но отиде възможно най-късно, без да бъде неучтив. Както и предполагаше, в апартамента на Ейс беше гъмжило от хора, но сърцето му подскочи, когато видя, че и Мелиса е една от гостите. Поне Хол беше тук, суетеше се около нея, прихванал я през кръста.

— Радвам се, че успя да се класираш — домакинът си запроправя път през навалищата, за да го посрещне. — Грабвай си питие или пък момиче.

— А не може ли и двете? — насили се да се усмихне Джек и Ейс се усмихна от своя страна.

— Обслужвай се — той се поколеба, после добави тихо: — Дай да спрем с мусенето, съгласен ли си?

Джек сви рамене.

— И двамата сте свободни, признавам, че не ми влиза в работата. Но не очаквай да й хареса — знам колко зле се отнасяш с жените. А и освен това никой не обича да мисли, че майка му има сексуален живот, нали?

— Може би само там, откъдето идваш ти — изрече с равен глас Ейс. — Там, където аз израснах, всяка една майка беше курва.

„Кое то не е причина да превърнеш и майка ми в такава“, помисли си ядосано Джек, но запази самообладание и разсеяно огледа помещението, сякаш специално търсеше някого. Усмихна се топло на Мелиса, която изглеждаше неустоима в права къса рокля от черна дантела без талия. Тя тъкмо си проправяше път към него, а Хол я придържаше за лакътя. Какво само правя заради теб, помисли си той с горчивина. Но винаги беше я обичал и закрилял от мига на раждането ѝ и осъзнаваше, че би могъл да ѝ предложи много повече от умишлената загуба на един мач, за да утеша мъката ѝ.

— Здравсти и чао! — извика весело Мелиса. — Тръгвам си.

— Амий? — Ейс хвърли многозначителен поглед към Хол. — Рано в креватчето, защо, скъпа?

— Да, но не и за това, което си мислиш — наежи се тя. — За утре имам два мача в списъка.

— Кофти късмет, Хол! — провлече Ейс и се ухили на неловката му физиономия.

Помисли си, че Хол е твърде мек с нея — изминали бяха месеци от скъсването с Ленъкс, а той все още не беше я завел в кревата си,

завърши презрително мисълта си. Единственото, което предлагаше, беше едно рамо, на което да поплаче и много скоро щеше да хване ревматизъм.

Изглежда я настойчиво — тя наистина се нуждаеше от нов любовник, реши той, но със съжаление отхвърли идеята — поне засега. В този момент имаше нужда много повече от Джек, отколкото от сестра му или майка им.

— Отвратителен си! — изсъска тя, после премести погледа си от единия към другия. Никога не беше повярвала на официалната версия за тяхната раздяла. — Отново ли сте приятели? За какво беше цялата тая суматоха?

— О, Джек реши, че всички са прави да мислят, че съм истински кучи син и гадно копеле — започна Ейс, като погледът му не се отместваше от него в очакване на реакцията му. Джек направи грешката да се усмихне, после осъзна, че това всъщност беше тест за истинските му чувства. Ейс беше напълно убеден, че той няма да приеме ролята на безгрижен зрител, ръкопляскащ на изпълнението на клоуна. Очите му потъмняха.

— Не проигравай късмета си — изрече меко той, като се обърна така, че Мелиса да не може да го чуе.

— Съжалявам, не можах да устоя на изкушението — подхвърли невинно Ейс.

— Да устоиш на какво? — погледна го с очакване Мелиса.

— Нищо — изрекоха в един глас и двамата и тя въздъхна тежко.

— О, я си задръжте глупавите тайни за себе си — промърмори отегчено. — Хайде, Хол, да тръгваме.

Излязоха, като Хол я следваше неотлъчно.

— Хол, овчарското куче — изрече презрително Ейс.

— По-добре овчарско куче, отколкото вълк — не му остана дължен Джек. — Я ми кажи, коя е оная блондинка там? — смени темата той, изплашен, че Ейс би приел репликата му за извинение.

— Не й знам името — огледа я преценяващо Ейс. — Дойде с Алфредо.

— Е, ще си тръгне с мен. И хич не ми пука, че това е неговият рожден ден.

Ейс се разсмя.

— Радвам се, че се върна, приятелче — каза искрено той.

Хол и Мелиса изминаха краткото разстояние до хотела ѝ, хванати небрежно за ръце. Той не беше направил никакъв намек за последния им разговор в Сан Франциско, но беше съвсем очевидно, че чувствата му към нея не бяха се променили, въпреки че знаеше ужасната ѝ тайна. Кафявите му лешникови очи все още бяха пълни с топлота и възхищение, освен това даде всичко от себе си, за да я тренира и участва в подгриващите мачове, докато бедната Кати лежеше болна от грип, и оставаше при нея в стаята ѝ, за да не се зарази.

Мелиса беше започнала турнира малко нервно. Превзела деветнадесетото място в световната ранглиста, тя стремително се изкачи на шестнадесето, като победи в няколко мача много по-известни от нея тенисистки. Това беше ново усещане, но и нов натиск — очакваше се да достигне до четвъртия мач на Големия шлем.

Вече беше настръхнала срещу телевизионните репортери, които представяха на зрителите имената на участниците, като изписваха с удебелени букви имената на онези, които бяха загубили — сякаш бяха умрели! Кати го наричаше „позорния списък“, но сега Мелиса вървеше стремително към третия мач и самочувствието ѝ непрекъснато нарастваше, тъй като много от фаворитките бяха отпаднали.

Мелиса измъкна връзката с ключове и се обърна към Хол, като се надигна на пръсти и му подаде бузата си за целувка. Поколеба се — знаеше, че той очаква далеч повече от нея. До този миг беше устоявала, но внезапно се почувства толкова самотна, толкова уморена да очаква една-единствена думичка от Ник, дума, която така и не дойде. А ето тук имаше мъж, който я искаше, който я разбираше, нея и нейните амбиции, и начина ѝ на живот така, както Ник никога не беше го правил.

— Искаш ли да останеш? — прошепна тя.

Устата му пресъхна, той едва успя сковано да кимне и да благодари мълчаливо на Бог за това, че в джоба си имаше пакетче презервативи.

Когато останаха сами в стаята, Мелиса почувства как я обзема плахост и нежелание подобно на девственица. Започна нервно да рови в чантата си, като избягваше да среща погледа му.

— Ако си променила решението си, само ми кажи и аз ще си отида и ще се самоубия — изрече небрежно той.

Мелиса се засмя и тръгна бавно към него, без да отмества поглед от тъмните топли очи, които я гледаха с такава любов.

— Не го прави. Не съм променила решението си — просто никога не съм била с друг мъж, освен с Ник.

— Предположих го — промълви Хол и я притисна нежно, но настойчиво. Насили се да действа бавно — истинска агония, тъй като в действителност копнееше да разкъса дрехите ѝ, да я повали на леглото и да я накара да забрави завинаги името на онова копеле. Но нагонът надделя, подсилен от желанието и възможността да бъде най-сетне с момичето, за което толкова дълго беше копнял, и той свърши прекалено бързо.

— Господи, съжалявам — простена, докато се задъхваше. — Бях като ученик на първата си среща.

— Не се извинявай, беше чудесен — излъга учтиво Мелиса. Сякаш се намираше на досадно английско чаено парти, помисли горчиво Хол. После се смъкна надолу, спря за миг да целуне гърдите ѝ и продължи към бедрата ѝ, като зарови лице в меката влага между тях.

— Хол, няма значение — изрече бързо Мелиса и го отблъсна. Той беше очаквал да го повторят... о, боже!

— Уморена съм, а и двамата имаме мачове утре.

— Окей — съгласи се неохотно след известна неловка пауза. — Следващият път ще бъде по-добре — обеща и я притисна в обятията си.

Мелиса се усмихна и кимна, после се отпусна до него, докато не чу равномерното му дишане. Надигна се предпазливо и се отмести от него — не можеше да заспи в прегръдките му, не можеше да се настани уютно във вдлъбнатините на тялото му по начина, по който заспиваше до Ник. Отвратена и нещастна, изпълнена с чувство за вина, сякаш го беше предала, тя се обърна настрани и затвори очи.

Не след дълго се събуди, усещайки приятната топлина от допира на ръцете му, които нежно милваха гърба и хълбоците ѝ. Пообърна се към него, така че да може да стигне гърдата ѝ, която той обхвана в шепата си, нежно затърка връхчето ѝ между двата си пръста. О, така вече е много по-добре — помисли томително тя.

Затаи дъх, когато ръката му се спусна надолу. Раздалечи бедрата ѝ и се плъзна в нея. Простена от удоволствие и притисна гърба си поплътено до тялото му, повдигайки лекичко таза си. Той я обхвана отзад с другата си ръка и зарови пръсти в топлата ѝ утроба. Мелиса затвори очи и се остави страстта му да я повлече и погълне; здравето ѝ младо тяло копнееше за силата и нежността му; изви се като дъга под него и простена дълбоко, за първи път удовлетворена истински от толкова много време насам.

— Получих оргазъм! — възкликна въодушевено тя, толкова впечатлена, че Хол си помисли дали не ѝ се случва за първи път. Испита невероятно облекчение, усмихна се и я обсипа с целувки. Проклетите студенокръвни англичани, явно ненапразно им се носеше славата, че са слаби любовници, помисли си злорадо. Тя сигурно никога повече няма да поиска да се върне при онази безкръвна риба.

— Обичам те.

— О, Хол! — прегърна го силно, като ѝ се искаше и тя да изпитва същите чувства, но той беше твърде щастлив, за да забележи фалшивата нотка в гласа ѝ. Много скоро отново потъна в сън, напълно доволен от живота и съдбата си.

Кати остана доста изненадана, когато позвъни на другата сутрин, за да обсъдят тактиката на предстоящия ѝ мач, а ѝ отговори Хол.

— Тя е под душа — заяви весело той. — Няма нужда повече да се притесняваш за Ник Ленъкс — той вече е минало.

Само в мечтите ти, помисли мрачно Кати.

Нетърпелива да види как това ново преживяване ще се отрази на играта ѝ, Кати напусна леглото и се настани до страничната линия, за да може да я наблюдава по-добре, докато тя тренираше с Хол и Лиза. Стори ѝ се, че изглежда по-спокойна, бодра и с желание за победа. Нямахте и следа от замечтани погледи и полуусмивки, нито пък от стреса, какво ще стане и дали ще се справи добре, който обикновено я събаряше преди всеки решителен мач, особено след прекарана с Ник нощ — нещо, което винаги беше вбесявало Кати.

Когато тренировката приключи, тя тръгна с нея към съблекалните.

— Не искам да ти натяквам... — започна тя.

— И откога? — попита Мелиса в най-добро разположение на духа.

— Ти взе всички предпазни мерки, нали? Снощи, имам предвид.
— Разбира се. Девствен пояс и желязна мрежа.
— Е, добре — въздъхна Кати. — И как е той в леглото?
Мелиса се усмихна, но отказа да отговори на въпроса ѝ.

След Откритото първенство на Австралия Мелиса се състезава в Далечния изток, преди да се върне в Щатите на зелените американски кортове. Те бяха по-жилави от европейските и повече подхождаха на естествения ѝ начин на игра.

Връзката ѝ с Хол продължаваше, но повече по навик, като съжителство върху твърдо изградена база, без изненади и емоции — нещо, което я удовлетворяваше много повече, отколкото него. Участията им бяха най-често в различни щати, но той често прелиташе при нея, за да си изпроси няколко дни в нейната компания, преди да продължи към следващата спирка в турнира.

Сексуалният им живот се развиваше в пълна хармония и тя винаги го посрещаше с радост, но не му позволяваше да я отклонява от тениса. Работеше по-упорито отвсякога и даже Кати започна да протестира, че се пренатоварва. Мелиса избягваше дискусиите, но тя знаеше какво я тласка към това убийствено изтощение — приближаваше времето, когато би трябвало бебето да се появи на бял свят и Мелиса не можеше да го забрави, не можеше да понася спокойно гледката на бременни жени или малки бебета. Продължаваше безконечната си въртележка на обикаляне по света, трениране, игра, ядене и спане, а Кати я наблюдаваше от страни в очакване на експлозията.

И тя се появи през един горещ, задушен и влажен следобед във Флорида.

Мелиса играеше срещу Лиза — нещо, което мразеше да прави, и като фаворитка от ранглистата от нея се очакваше да победи. Публиката неотклонно стоеше зад американката, и то най-вече една особено гласовита групичка ученици, които открито злорадстваха при грешките на Мелиса и полудяваха от възторг, когато Лиза пречупваше сервиса ѝ, за да си спечели втория сет.

Мелиса им хвърли поглед, докато вървеше към стола си, после се обърна още веднъж, тъй като ѝ се стори, че разпозна помежду им нечие лице. Ами да, Джулиет Стентън! Не можеше да бъде... освен

ако... може би Ник беше довел племенничките си на почивка във Флорида.

Насили се да не мисли за това и се съсредоточи върху втория сет, но Лиза спечели без усилие началото на гейма. Ядосана на себе си, Мелиса се приготви за сервис, решена на всяка цена да накара хиените да млъкнат, като спечели.

Вдигна високо топката и се приготви да замахне с ракетата; остър писък на бебе разцепи въздуха и го проряза като с нож. Тя отпусна ракетата и удари няколко пъти топката в земята, за да се съвземе, после повтори дословно първоначалните си действия. Заигра яростно, но и бебето не се отказваше — Мелиса не можеше да издържа повече — що за изчанчена идиотка беше довела едно бебе да гледа тенис?

— Ще махнете ли проклетото бебе оттук? — изкрещя тя и добави още някоя и друга ругатня.

Кати се намръщи и обхвана с ръце лицето си. Лиза замръзна с отворена уста, невярваща на ушите си. Един от учениците се изхили, но тълпата мълчеше обвинително. Жената с бебето се надигна от мястото си и се запрепъва надолу между редовете, докато изнасяше смутителя, лицето ѝ беше покрито с тъмночервени петна.

— Предупреждение за непристойно поведение, мис Феръл — обяви съдията с мрачен вид и я изгледа строго.

Мелиса прехапа устната си и се опита да измести инцидента от съзнанието си. Публиката обаче нямаше намерение да я остави да се измъкне току-така и Лиза поведе с четири на един.

Докато си сменяха местата, Мелиса отново се убеди, че съзира в тълпата Джулиет Стентън, точно злорадото изражение на лицето ѝ я накара да събере сили — тя **НЯМАШЕ** да загуби този мач!

Блокира съзнанието си за всички странични явления: забрави жегата, враждебната публика, умората и отчаянието, забрави, че играе срещу приятел.

Кати наблюдаваше с гордост и одобрение тази трансформация и си отдъхна, когато Мелиса изравни резултата. После поведе с пет на четири и спечели мача.

— Гейм, сет, мач, Феръл!

— Почти те бях съборила този път! — промърмори със съжаление Лиза, докато се ръкуваха над мрежата.

Мелиса се усмихна и се обърна да погледне Кати.

— Добра игра — каза спокойно тя. — Но следващия път, когато ти хрумне да ругаеш някого от зрителите, внимавай да не бъде съпругата на директора на турнира — добави остро тя.

— О, по дяволите, тя ли беше наистина? — възкликна Мелиса. Знаеше, че не заслужава овации за поведението си, но не може да се въздържи и се разсмя. — Предполагам, че няма да ме споменат в списъка за парични субсидии през следващата година — въздъхна печално тя, но настроението ѝ мигом падна, когато съзря Джулиет. Смушка Кати. — Виждаш ли високото русо момиче ей там горе? Сигурна съм, че това е племенницата на Ник.

— Не може да бъде — какво ще дири тук... искаш да кажеш, че имаш предвид момичето, което те нападна в Ийстбърн, когато победи сестра му? — продължи замислено Кати, припомнила си ужасния мигренозен пристъп.

— Да, това е една от сестрите.

— Действително прилича на нея — съгласи се неохотно. — О, забрави го, хайде да вървим.

Лиза бързешком раздаваше автографи, но за пръв път никой не се обърна към Мелиса и тя тръгна след бодигарда към изхода на корта.

— Мелиса!

Тя се обърна по посока на гласа. Наистина беше Джулиет.

— Здравей, Джулиет — поздрави хладно. — На почивка ли си?

— Не, записах се в Академията по тенис. Чичо Ник ще плати за обучението ми — заяви гордо тя и я прикова със сивите си очи, които толкова приличаха на неговите, и сега бяха пълни с неприязън.

— Така ли? Съмнявам се, че разполага с достатъчно пари, за да покрие разноските — отвърна ледено Мелиса. — Между другото, ако наистина си толкова добра, Академията би ти отпуснала стипендия.

— Добре казано — промърмори зад нея Кати, хвана я за ръката и я поведе напред, преди Джулиет да е имала възможност за достоен отговор.

— Чичо Ник помоли Шийна да се омъжи за него! — извика Джулиет след нея.

Кати почувства как цялото ѝ тяло се напруга и решително я поведе напред.

— Обзалагам се, че е лъжа — изсъска тя. — Тази малка подла кучка!

— Господи, той наистина ме мрази — простена Мелиса и се срина върху първата пейка в съблекалнята. — Той никога не е проявявал и най-нищожния интерес към моята кариера, но е готов да плати купища пари за тази на племенницата си, единствено, за да ме засегне. И знаеш ли кое всъщност е най-глупавото? — попита с треперещ глас и тръгна, преди да дочака отговора ѝ. — Че когато за пръв път забелязах Джулиет в публиката, ми се прииска и Ник да е там, помислих си, че е дошъл да ме гледа. — Тя преглътна сълзите си. — Това не е ли най-патетичната дивотия, която някога си чувала?

— Не — промълви меко Кати. — Хайде, ще се почувстваш по-добре след един душ и масаж — каза тя и ѝ подаде шепа хапчета, които да блокират пристъпа на мигрената.

— Нямам нужда от тях.

— Вземи ги, просто превантивно. По-късно ще играеш на двойки.

Мелиса само сви рамене и ги погълна с отвращение.

Докато физиотерапевтът премахваше болката и умората от схванатото ѝ тяло, Кати тръгна да търси отдушник и за пръв път се зарадва, когато налетя на Хол.

— Радвам се, че си тук — извика ентузиазирано тя. — Мелиса ще има рамо, на което да поплаче.

— Победи ли я Лиза? — попита изненадан той.

— Не, но Ник Ленъкс се опитва да го направи — каза навъсено Кати и му разказа набързо случката.

За разлика от нея Лиза не се зарадва да види брат си отново.

— Не и още една загуба в първия мач? — въздъхна тя.

— Мдаа, и какво от това? — заяви безгрижно Хол.

Лиза сви рамене, но не каза нищо. Щом като смяташе, че Мелиса е по-важна от кариерата му, това си беше негов избор.

Мелиса също не беше във възторг от срещата им. Мислите ѝ бяха прекалено заети с Ник, с наглостта на Джулиет и инцидента на корта, от който вече ужасно се срамуваше. Все пак съумя да се престори достатъчно и да му се усмихне, успя да събере сили за победата си по двойки същата вечер, но всъщност нямаше какво да предложи на Хол.

Не можеше да събере достатъчно ентузиазъм за секс, а не искаше да го разочарова — беше прелетял стотици мили, за да бъде с нея.

— Знаеш, че винаги можеш да ми се довериш — каза прочувствено той, обиден от мълчанието ѝ.

— Съжалявам, уморена съм — извини се Мелиса и изпита облекчение, когато той се отдръпна от нея и се отпусна на леглото.

— Няма да ти позволя да го казваш, когато се оженим — пошегува се той и се засмя насила.

— Съжалявам — повтори немощно тя. — Съжалявам, че не мога да те обикна, съжалявам, че все още обичам Ник...

ДЕВЕТА ГЛАВА

След още два турнира в Щатите Мелиса отлетя за Европа, където щеше да се състезава на ниските червени терени, в Испания, Италия и Германия, преди втория Голям шлем — Откритото първенство в Париж, в края на май.

Фурорът от нейното избухване на корта много скоро отшумя, тя беше изрекла своите извинения и платила, но за нещастие в английската преса бяха се появили детайли от скандала. Независимо от неспирния си възход „Английската роза“ вече не се радваше на същото страхопочитание и възторг, и то най-вече поради отказа си да участва в първенството на федералната купа, представлявайки страната си — женския вариант на Купата Дейвис.

Решението беше на треньора, а не нейно, но това или не се знаеше, или не му обръщаха внимание. Резкият коментар на Кати, че Мелиса няма намерение да попълва празноти в тима и да подкрепя една предварително изгубена кауза, се приписваше на Мелиса Феръл.

Тя се чудеше измъчено дали Ник е чел репортажите за скандала и за участието ѝ, или по-точно за отказа ѝ да представлява своята страна. Мислите за него я тормозеха все повече и повече с напредването на лятото и тя започна да брои седмиците до настъпването на сезона за мачовете на трева в Англия.

Винаги някъде дълбоко в подсъзнанието ѝ проблясваше мисълта за уговорката, която имаха двамата: „Каквото и да се случи!“, беше казал той. Те трябваше да се срещнат през същия уикенд на същото място — „Ред Лайън“, както през онзи уикенд, две седмици преди Уимбълдън.

Но преди това трябваше да събере всички сили и да съсредоточи енергията си в набирането на точки на „любимите“ си кортове. За нейна изненада обаче сега се движеше много по-леко върху твърдата повърхност, отколкото миналата година и се класира и в трите си участия в Откритото първенство на Франция. Хол беше ѝ предложил да му партнира на смесени двойки, но тя му отказа с извинението, че е

обещала на Джек да играе с него, както винаги досега — което си беше чиста лъжа. След това трябваше да звъни на Джек, за да го помоли да подкрепи версията ѝ.

— Ще ми се със същото ревностно желание да партнира и на мен! — избухна Джек. — А той винаги ме зарязва и то в последната минута, и вината за това е най-вече твоя! — завърши заядливо той и доста несправедливо.

— И как се случват тези неща? — поиска да узнае тя.

— Известно ли ти е докъде е паднал рейтингът му на Сингъл тази година?

— Тъ... не — призна тя.

— От двадесет и пети на осемдесет и пети. В съблекарните му се подиграват. Всички момчета знаят, че не е никакъв подвиг да го съборят. И в действителност на него не му пука дали ще загуби, защото тогава може да напусне града и да хукне при теб.

— О, не, това е ужасно! — слушаше го смаяно и взе решение да спре Хол, преди да е провалил кариерата си. Но как да го стори?

— Ако искаш, аз ще го направя — предложи Кати. — Ще му кажа, че подкопава авторитета ти.

— Струва ми се, че това няма да помогне — каза със съмнение в гласа Мелиса. — Най-вероятно ще започне да си мисли, че сме двойка звездни любовници, разделени от жестоката съдба! Или от жестокия треньор в случая. Не, сама трябва да го направя — въздъхна тя, без да знае обаче как.

— Какво искаш да кажеш с това „да се поохладим“? — повиши тон Хол, когато се опита да го убеди да не лети до Рим, за да бъде с нея.

— Само това, което казах. И двамата трябва да се концентрираме и да работим упорито за Откритото първенство на Франция, а после — и за Уимбълдън — обясни му с безличен глас.

— Но ние ще бъдем заедно в Париж и Лондон...

— Кати вече е запазила стаи — прекъсна го бързо тя. — Възнамерявам да работя, а не да се забавлявам.

— Но аз мога да ти помогна да се подготвиш за мачовете си!

— Това е задължение на Кати. Между другото, ще трябва да се заемеш с подготовката на собствените си мачове, не моите — натърти тя. Съвсем намясто, реши доволна.

— Ще се видиш ли с Ленъкс, когато се върнеш в Англия? — попита ревниво и Мелиса се поколеба.

— Може би.

— Ще спиш ли с него?

— Не мисля, че той ме желае — отвърна и гласът ѝ го удари като юмрук в стомаха.

— Но ти го желаеш — промълви горчиво Хол.

— О, Хол, изопачаваш думите ми — отвърна тя и се почувства доста неловко.

— В този момент ми се ще да ти извия врата! — Хол тресна телефона и се запъти към хотелския бар.

— Твоята проклета сестра! — изсъска обвинително към Джек, който си седеше кротко, четеше и обмисляше собствените си проблеми. Той вдигна поглед изненадано, отвори уста да попита какво не е наред, после я затвори. Разбра, че по-добре щеше да не знае.

Двамата се срещнаха отново в Париж, което беше неизбежно, тъй като Хол партнираше на Джек, а тя самата — на Лиза. Отначало общуването им беше доста неловко, но Мелиса скоро си отдъхна, разбрала, че той няма нищо против връзката им да остане платонична. Всъщност той изчакваше убеден, че тя ще се върне при него, когато най-сетне изхвърли Ник от ума си.

Въпреки че се представи повече от блестящо на Ролан Гарос, Мелиса с радост щеше да смени твърдия червен терен на Париж с тучните тревни кортове на Англия. Докато останалите състезатели се оплакваха от лоши удари и съсипващо време, тя прелетя през всички мачове като насън и се класира дванадесета. Самочувствието ѝ беше непоклатимо, когато две седмици по-късно започнаха Уимбълдън, както и духът ѝ, когато позвъни в „Ред Лайън“, за да запази стая за втората събота.

Запази тайната за себе си, като се опитваше да не гради прекалено оптимистични планове за осъществяването ѝ. Той можеше и да не дойде; можеше просто да е забравил датата и да е запазил стаята за друг ден. Но за себе си реши, че непременно ще отиде. Ако Ник не дойдеше, щеше да прекара времето си мирно и кротко сама със себе си, спомняйки си времето, прекарано заедно, след което мълчаливо ще си вземе сбогом с тази част от живота си.

Късно следобед в понеделник Мелиса се изправи лице в лице с първия си противник — Кристен Хаардраат, датчанка, класирана пониско в квалификациите. Срещата се играеше на трети корт. По време на дългото очакване бляновете ѝ се носеха към Ник, но за нещастие ги пренесе и на корта, и загуби първия сет, преди да успее да се смъмри достатъчно. За щастие Кати я нямаше, за да стане свидетел на падението ѝ. Убедена в безспорната ѝ победа, тя беше решила да гледа мача, който щеше да реши с кого ще се играе втората среща.

Мелиса успя да се мобилизира навреме, осъзнавайки, че едва ли ще има възможност да види Ник, ако загуби мача.

Тя щеше да го види, но след дванадесет дни в хотел „Ред Лайън“. Сега беше тук, на корта, и имаше да изиграе доста мачове, които трябваше да спечели! Трябваше да го направи, дори и само заради оправданието, че е предпочела кариерата пред семейството.

От този миг играта ѝ претърпя драматичен поврат и много скоро Кристен се задъхваше, докато препускаше по корта, за да посреща победните ѝ удари. Тя спечели втория сет с шест на едно и се усмихна на Кати, на която бяха казали, че Мелиса е в беда, така че тя тутакси беше дотърчала на корта.

След като загуби гейма си, в който откриваше със сервис, Кристен се демобилизира напълно и Мелиса спечели финалния сет с шест на нула, аплодирана от пощурели фенове.

— Какво се случи, по дяволите? — попита ядосано Кати. — Не мога и за минута да те оставя сама.

— Просто се нуждаех от известно време, за да намеря ритъма си — сви рамене Мелиса, без да посмее да ѝ каже истината.

След този неубедителен старт Мелиса насочи цялото си внимание към турнира. Останалите ѝ мачове се играеха на представителните кортове и тълпата изцяло беше на нейна страна. Група тийнейджъри скандираха „Обичам Мелиса“, носеха тениски със същата щампа и не спираха да я окуражават. Тя подобри резултата от миналогодишното си представяне, като достигна четвъртфиналите в Сингъла и полуфиналите по двойки. Двете с Лиза загубиха в петък вечерта, но мачът ѝ с Джек беше определен за събота следобед.

Тя не беше предполагала, че ще стигне толкова напред, опиянението да бъде част от бурните трепети на финалите измести на заден план мисълта, че може да закъснее за срещата с Ник. Все пак

логично беше, освен ако не изключваше телевизора и отказваше да четете вестници, да е наясно къде се намира тя в момента. Само се молеше той да се гордее с нейните постижения и да си даде сметка защо беше пожертвала бременността си.

С никого не беше споделила, че възнамерява да прескочи до Ню Форест, успя да наеме кола, която да я вземе от Ол Ингълънд Клуб и да я откара направо в хотела.

За щастие техният мач щеше да се играе пръв от полуфиналите и малко след приключването на Сингъла за жени излязоха на централния корт.

Мелиса отчаяно се молеше да спечели в два сета и събра целия си потенциал за постигането на тази цел: играеше с мощен сервис, атакуваше безмилостно и показваше най-добрата си техника при волетата.

— Укроти топката — изпъшка Джек след един особено див удар.
— Да не би да гониш влак?

— Не — усмихна се загадъчно тя.

— Е, задръж малко тогава. Караш ме да изглеждам в лоша форма — оплака се той.

— Съжалявам — тя се съсредоточи върху играта и те спечелиха поредни сетове.

Дори не остана да си вземе душ и да се преоблече, съобщи на Кати, че отива да гледа финалите на централния корт, спря за миг, колкото да грабне чантата, приготвена по-рано, само с дрехи за преобличане, и се мушна в очакващата я лимузина.

Облекчението ѝ от безболезненото измъкване много скоро отстъпи място на тревогата, дали Ник действително щеше да се появи и ако го стори, как щеше да се държи.

Докато се регистрираше на рецепцията, цялата беше като кълбо нерви. Ник не беше пристигнал... все още, успокои се Мелиса. Беше подранила — той едва ли я очакваше да пристигне по-рано от час.

Поръча в стаята чай и сандвичи и се зае да пълни ваната с гореща вода. През това време си извади чисти дрехи и грим. Събу обувката си, докато се навеждаше за другата, извика от болка. Вдигна ходилото си и смаяно се загледа в капчиците кръв. Погледът ѝ обходи килима, който блестеше от стотици натрошени стъкълца. Закуцука към телефона и поръча да изпратят камериерката. Докато тя дойде, ваната

се напълни. Мелиса нямаше търпение да се потопи в уханната вода, за да посрещне свежа и чиста Ник.

— Влизам да се изкъпя, бихте ли заключили, когато свършите?
— попита плахо тя.

Камериерката я увери, че ще го стори и Мелиса хлътна в банята, съблече се набързо и потъна в горещата благоуханна вана. Затвори очи и се опита да се отпусне.

— Привърших! — извика момичето. — Съжалявам, че по-рано не съм ги забелязала.

— Всичко е наред, благодаря.

Ник вървеше бавно по коридора. Въпреки че беше преживял търпеливо ужасните девет месеца от живота си, все още не беше наясно как трябва да се държи, когато се изправи очи в очи с Мелиса; тя беше му липсвала ужасно, даже и сега, след толкова време, ядът го изгаряше като незараснала рана, все едно че онзи ден в Белууд беше вчера.

Изненада се, когато вратата се отвори и от стаята излезе камериерка, после се дръпна настрани и я изчака да мине, преди да влезе. Звукът от плискаща се вода му подсказа къде е Мелиса; той пое дълбоко дъх и бутна вратата на банята.

Мелиса тъкмо беше се изправила, за да изплакне косата си, и за един дълъг миг двамата останаха втренчени един в друг, неспособни да кажат или направят нещо.

Ник я зяпаше, опиянен от красотата на младото ѝ голо тяло. Тя все още беше слаба и гъвкава, стомахът му се присви от желание, от копнеж да я докосне, да обхване пълните ѝ гърди, да сграбчи тънката ѝ талия, да усети тези дълги крака как се увиват около бедрата му. Но, нямаше начин тя да изглежда същата, прониза го внезапна мисъл; бюстът ѝ би трябвало да бъде по-отпуснат, тялото по-закръглено и женствено, след като беше носила и убила неговото дете. Неговото дете, изтръгнато така безмилостно!

Заля го вълна от желание и гняв, неопикуема смесица, която го тласна напред и той сграбчи ръцете ѝ, за да я измъкне от ваната.

— Ник! — извика Мелиса, загуби равновесие, политна напред и дясната ѝ буза се удари в мивката.

Тя извика от болка, но той дори не чу, хвърли я на леглото, сякаш беше футболна топка.

Сгърчена от болка, Мелиса не разбра какво възнамерява да направи, докато не почувства две груби ръце да раздалечат бедрата ѝ.

— Ник! Не! Недей! Не по този начин! — тя се опита да се претърколи настрани, но той беше твърде силен, лесно хвана двете ѝ ръце с една ръка и я притисна надолу.

— Моля те, недей! — примоли се тя. — Нека да поговорим...

— Няма за какво да говорим. Никога не е имало. Единственото, което сме имали, е било добър секс — изсъска злобно той — И тази е единствената причина, поради която съм тук сега — излъга той. — Малко е късничко да изпитваш угризения по отношение на Хол Ренуик, нали?

Той стисна грубо гърдата ѝ, преди да свали ципа си, а Мелиса притихна и се отказа да се съпротивлява. Почувства как в гърлото ѝ се надига буца на унижение. Ник направи грешката да я погледне в очите — две тъмни, дълбоки езера, пълни с неизказана болка и сълзи на унижение.

— Небеса! Какво направи с мене ти! На какво ме превърна? — изстена той и се отпусна до нея. Тази ненавист беше насочена към него, не към нея, но тя не го разбра и се опита да не заплаче, докато се изправяше нерешително, търкайки прежулените си китки и бузата си, която беше започнала да отича.

— Ти... ти ожени ли се за Шийна? — прошепна Мелиса.

Ник я погледна смаяно и леко се намръщи.

— Не — отвърна лаконично той, но не ѝ достави удоволствието да си помисли, че е незаменима. — Помолих я, но тя не прие. Все пак има доста жени на възраст за женене в Единбург — добави той.

Мелиса се сви като ударена.

— Толкова си жесток.

— Поне не убивам бебета.

Мелиса се опита отново да спре сълзите си, но те потекоха по бузите ѝ. Ник я наблюдава известно време, в душата му се бореха смесени чувства — на любов, омраза, мъка и гняв. Трябваше или да ѝ прости, или да я забрави, но Бог да му е на помощ, не можеше да направи нито едно от двете.

Настойчиво чукане на вратата го изтръгна от мислите му.

— Моля? — извика недоволно той.

— Закуската.

— Отвори си сам! — нареди, но бързо осъзна в какво положение се намираше и трескаво се заоблича, а Мелиса изчезна в банята да наметне някоя хавлия.

Остана известно време неподвижна, после намокри една тениска и я притисна до бузата си, която вече чувствително беше се подула. Пусна водата и започна да плиска очите си, подути и зачервени от плач.

Когато се върна в спалнята, я намери празна. На масата се мъдреше поднос с чай и сандвичи — преди колко години беше ги поръчала? После видя бележката, оставена от Ник на огледалото и се смрази. Използвайки червилото ѝ, той беше надраскал „Догодина“. Той имаше намерение да се върне следващата година? И за какво? За да довърши изнасилването, което така успешно започна? Как ли пък не, вбесено си помисли тя и изтри с един замах думата. Трябва да е луд, за да си представи, че тя ще се появи тук на другата година!

Треперейки като лист, Мелиса се пъкна под завивките, твърде разстроена, за да разсъждава логично. Пийна малко чай и затърси хапчетата си — все още не беше мигрената, но главата започваше ужасно да я боли, а и малката червена таблетка щеше да я приспи — единственото облекчение, за което копнееше в този миг.

Спа почти дванадесет часа и се събуди в шест часа. Изстена при спомена за случилото се и веднага се намръщи от последвалата като тътен в главата ѝ болка. Повлече се към банята и с ужас се вгледа в отражението си — цялата дясна половина на лицето ѝ беше подпухнала и морава.

— О, господи! — изстена тя. Единственото, което искаше, беше отново да се свие в леглото, но не можеше да си го позволи. Предстоеше ѝ мач; не можеше да изостави Джек в този момент и със сигурност нямаше да достави на Ник удоволствието да провали първата ѝ поява на финалите на Големия шлем.

Поръча си закуска и кола, която да я върне обратно в Лондон, после позвъни на Кати с надеждата, че не са открили отсъствието ѝ през нощта. Де такъв късмет!

— Къде, по дяволите, беше? — изпищя Кати. — Едва не се обадох на ченгетата!

Мелиса направи гримаса.

— Откъде можех да предположа, че ще липсвам на някого?

— Само на мен. Обърнах света да те търся. Къде беше?

— Уредих си среща с Ник — призна си Мелиса.

— О, Мелиса — възкликна Кати, — добре ли си? Звучиш ужасно!

— И даже още по-ужасно изглеждам, но ще оживея. Можеш ли да донесеш екипа ми на корта? Няма да се появя преди десет.

— Разбира се. Ще кажа на Джек, че ще се срещнем там. Какво...

— Ще се видим по-късно — прекъсна я и затвори.

Опита се да замаскира оттока с грим, но не постигна твърде голям успех и очите на Кати невярващо се разшириха, когато я видя.

— Ник направи това? — смаяно попита тя.

— Не — отрече бързо Мелиса, вече съжалила, че изобщо спомена името му. — Ще отида да се преоблека. Кой спечели другия полуфинал? — попита небрежно тя.

— Лучия Конти и Стив Бартън — каза Кати и се намръщи, докато я наблюдаваше как се отдалечава.

Малко след това се появи Джек и премигна два пъти, като видя сестра си.

— Как се случи това?

— Подхлъзнах се, докато излизах от ваната и се ударих в мивката — обясни хладнокръвно Мелиса.

— Мивка, наречена Ник Ленъкс — изстреля Кати.

Мелиса я погледна мрачно.

— Ник? Къде е сега? Няма да го оставя да се измъкне току-така! — избухна Джек.

— Не беше Ник! Имах уговорка да се видя с него, но той не се появи. Плачех, когато излизах от ваната, загубих равновесие и се подхлъзнах, вече ти казах! Ще тренираме ли за този мач или не? — Тя запристъпва нетърпеливо от крак на крак и се отправя към корта, за да им даде знак, че дискусиата е приключила, поне що се касаеше до нея. Джек погледна безпомощно Кати, която само сви рамене.

— По-добре направи това, което иска. Рутинните занимания ще я успокоят — подхвърли хапливо тя.

— Може да е контузена — каза замислено Джек. — Може да ѝ е строшена някоя лицева кост?

Кати не беше помислила за такава вероятност.

— Възможно е да си прав. Ще отида да видя какво може да се направи.

Хол и Лиза бяха предложили да им помогнат в подготовката за мача и Мелиса стоически понесе още шокирани погледи и настойчиви въпроси, когато пристигнаха. И тримата като че ли смятаха, че тя всеки миг ще падне мъртва и държаха топката далеч от нея за нейно най-голямо раздражение.

— Не мислите сериозно, че Лучия ще ми направи реверанс само защото съм си натъртила бузата, нали? — сопна се тя. — Аз съм добре! Удряйте топката и към мен, по дяволите — тя се изплези на Джек. — Ако ме третирате като дете, ще се държа като такава!

— Кажи ми нещо, което да не знам!

Тя изглежда в дяволски добра форма, помисли си той. В заплашително добра при това. Продължи внимателно да я наблюдава, докато тренираха. После отново настоя да я прегледа лекар.

— О, много добре! — капитулира Мелиса. — Искаш да влезеш в ролята на загрижен родител ли?

— Позна.

Мачът щеше да се състои на централния корт след състезанието за финалите на Сингъл — мъже и Мелиса прекара следобеда в съблекалнята, хоризонтирана и покрита с ледени компреси над пулсиращата си буза. Когато Лучия влезе да се преоблече, замръзна при вида на съперничката си.

— Тъй-тъй — започна саркастично тя с ръце на кръста.

— Битката на красавиците, а? — не беше забравила заглавията на вестниците от предишната им среща. — Днес е по-скоро на Красавицата и Звяра, както виждам!

— Млъквай, Лучия! — прекъсна я остро Кати. Тя се суетеше над Мелиса като квачка над пиленцето си. — По-добре се пригответи за играта — обърна се тя към Мелиса.

— Скоро ще започне представлението.

Тя кимна и се изправи, като направи лека гримаса.

— Искаш ли още болкоуспокояващи? — попита разтревожено Кати, забелязала физиономията ѝ.

— Не, ще бъде прекалено замаяна, за да играя.

Вдигна косата си на опашка, както обикновено, но така лицето ѝ изглеждаше прекалено голо, оттеклата ѝ буза сякаш висеше. Реши да я пусне отново.

— Чувствам се, сякаш имам заушка — оплака се тя някак уплашена и обезсърчена.

— Изглеждаш окей — излъга Кати. — Не знам обаче какво ще правим с фотографите. Спонсорите ще припаднат!

— Майната им — отсече кратко и ясно Мелиса. Вдигна чантата и ракетите си и излезе да чака Джек. Пътеката към чакалнята зад централния корт сега вече ѝ беше много позната, но Мелиса почувства, как все пак потръпва от нерви — явно не беше в най-добрата си форма.

— Надявам се всички телевизионни камери да блокират — промърмори тя по посока на Джек, после простена, забелязала Ейс, който се плъзгаше към нея сякаш не стъпваше по земята. Той беше последният човек, когото искаше да срещне. При вида ѝ повдигна едната си вежда.

— Здравсти, сладурче! Да не си имала вземане-даване с Майк Тайсън напоследък?

— Остави я на мира! — изсъска Джек, хвана я за ръката и я побутна напред.

За Мелиса, която крачеше като насън към централния корт, и този ден беше почти толкова ужасен, като онзи първи ден, преди две години — на първия ѝ мач в Уимбълдън. Тогава се съмняваше само в способностите си. Сега се чувстваше като жертва на престъпление, изложена на показ пред безжалостната публика.

Отначало като че ли никой нищо не забеляза, но тя трябваше да се обърне и да направи реверанс към ложата с кралското семейство. Чу как по редовете премина вълна от шепот на ужас и изненада, последвана от възбудени разговори на зрителите.

— Дръж главата си високо изправена — прошепна Джек. — Не си направила нищо, от което да се срамуваш!

Съдията я погледна, отмести бързо поглед и отправи обясненията си към Джек. Когато излезе на корта за загряване, Мелиса вдигна поглед към ложата, където стояха близките на тенисистите за подкрепа. Кати вдигна палец; Хол и Лиза бяха там, също и Даниъл и Роуз. Джек беше успял да ги държи настрани от Мелиса, като им

спомена бегло, че се е подхлъзнала и си е насинила окото, без да говори за какъвто и да било инцидент. Неочаквано в ложата се появи Ейс. Той ѝ помахаше и вдигна една от тениските с щампа „Обичам Мелиса“, които се продаваха навсякъде, после я просна на парапета на ложата. Мелиса кимна в знак, че е разбрала и се отдалечи, освобождавайки съзнанието си от всичко друго, освен от предстоящия мач.

След това повторно дълго кормуване в разстояние на два дни Ник остави колата в Гленгъри и тръгна към планините. Имаше нужда от физическо натоварване и свеж въздух, за да проясни възпаления си мозък. Беше направил точно онова, в което обвиняваше Мелиса — беше избягал от един емоционален проблем. Но не беше посмял да остане — просто нямаше начин да се довери на себе си. Тази загуба на контрол го разтърси до мозъка на костите. През целия си живот беше ненавиждал грубияните, а сега се превърна в един от тях; беше причинил физическа болка и се беше проявил почти криминално към момиче, което някога толкова обичаше. И все още обичаше, призна си неохотно. Не че признанието помагаше с нещо — пропастта помежду им сега беше още по-дълбока.

Въздъхна тежко и спря да хвърли поглед на красотата, която се разстиляше наоколо — зелените и свежи планински склонове и езерото долу, чиито тъмни загадъчни води примамливо проблясваха на слънчевите лъчи.

Колко често през изминалите месеци беше търсил покой за наранената си душа на това място, но откакто загуби Мелиса, уединението носеше със себе си единствено болка.

Постоя известно време, въздъхна дълбоко и заслиза обратно по пътеката към клисурата. Когато влезе в къщата, дочу звука на телевизора в малката всекидневна, която използваше Шийна. В този момент тя наблюдаваше Уимбълдън — отново. Сигурен беше, че гледа репортажите само за да го дразни!

Шийна видя колата му да спира на алеята и сега забърза да го посрещне.

— Помислих, че са те взели запас снощи — каза тя. Почти обвинително, помисли горчиво Ник. — Но ти си бил с Мелиса Феръл,

нали?

— Така ли? — въздъхна Ник.

— Така ли? — апострофира го тя. — Какво сте правили, Ник? Тя изглежда отвратително!

— Там ли е? — той нетърпеливо пристъпи в стаята, а Шийна поклати със съжаление глава.

— Не, в телевизора е. Тя и брат ѝ играят смесени двойки на финалите — обясни Шийна и отбеляза как светлината в погледа му угасна.

— Разбира се. Колко глупаво от моя страна — промълви горчиво той, но въпреки това влезе в стаята. Шийна го последва. Мелиса играеше с гръб към камерата и изглеждаше в перфектна форма, докато отбиваше поредния удар на Конти.

— На мен ми изглежда добре... о, боже! — той се приближи до аппарата; в този момент показваха лицето ѝ в едър план. — И ти си мислиш, че аз съм ѝ сторил това? — невярващо попита той.

— Коментаторът каза, че се е подхлъзнала, докато излизала от ваната и се ударила в мивката — съобщи му Шийна, но тонът ѝ показваше, че дълбоко се съмнява.

Ник затвори очи и простена, после се отпусна в един фотьойл и зарови лице в ръцете си. Така да загуби контрол над действията си! Сякаш се гледаше отстрани, сякаш някой друг я измъкваше от ваната. Но отговорността си оставаше за негова сметка — за това и всичко последвало.

— Ник? — чу разтревожения глас на Шийна. Вдигна глава и я погледна.

— Ти беше права — изрече мрачно той. — Аз го направих. Не умишлено, но го направих.

— И защо си тук тогава? Връщай се обратно и поговори с нея...

— Да поговоря?! Точно това възнамерявах да направя вчера и виж какво се случи! — той махна ожесточено по посока на телевизора. — Съвсем честно си мислех, че е минало достатъчно време, за да се изправим лице в лице и да поприказваме спокойно за аборта, но като я видях... — той сви безпомощно рамене. — Не смея да припаря и на миля от нея.

— Не разбирам. Ти каза, че си я наранил случайно — погледна го объркано Шийна.

— Аз почти я изнасих, Шийна! — избухна Ник. — Все още ли си на мнение, че трябва да се върна? — извика той, но говореше на празната стая. Шийна беше избягала, ужасена от признанието му.

Ник насочи вниманието си към мача. Мелиса и Джек бяха спечелили първия сет и доколкото виждаше, прекъсваха Стийв Бартън да поведе с два на нула във втория. Мелиса зае позицията на крайната линия за своя сервис.

Напълно спокойна външно, тя се обърна към момчето с топките и го изчака да ѝ избере една, физическото усилие я накара да се намръщи от болка, отчаяно ѝ се искаше да откаже третия сет, което означаваше, че трябва да преотстъпи сервиса си.

Пое няколко пъти дълбоко дъх, вдигна топката и я удари силно към ъгъла, после бързо хукна към мрежата, тъй като Лучия пропусна удара.

— Остави я! — извика Джек. Той разбра, че волето ѝ е изпратило топката надалеч. Мелиса бързо отстъпи встрани и зачака следващия удар.

По-късно не можеше да си спомни как точно се случи, но някак успя да удари лицето си с дръжката на ракетата, като разпори вече доста набъбналата кожа. Болката беше толкова неописуема, че тя неволно се свлече на колене, притиснала бузата си с ръка. Сред зрителите се понесе шепот на съчувствие, Джек се втурна към нея и внимателно отмести ръката ѝ, за да не инфектира раната.

— Господи, тече ти кръв — промълви, той, ужасен от гледката. — Пратете треньора тук! — извика към съдията, докато ѝ помагаше да се изправи и да отиде да седне.

— Добре ли си, Мелиса? — пропя сладко Лучия, когато се оказа достатъчно близо до страничния микрофон, за да я чуят и от публиката.

— О, скъпа, такова нещастно стечение на обстоятелствата — отбеляза коментаторът. — А и тя докосна топката, така че губи точка. Колко жалко.

— Лицемер такъв — промърмори Ник, докато наблюдаваше безпомощно как Джек и Кати се суеят около Мелиса и се опитват да спрат кръвотечението.

— Можем да прекъснем, нали знаеш, няма никакво значение — каза тихо Джек.

— Шегуваш ли се? Това е първият ми финал в Големия шлем. Ще се оправя.

Когато тръгна към корта, я съпроводи ликуващите викове на тълпата и тя успя да пусне една крива усмивка на благодарност. С навременната помощ на Джек и подкрепата на феновете си тя беше в състояние да продължи, но не беше сигурна доколко ще издържи. Главата ѝ кълтеше от болка, повръщаше ѝ се и ѝ се виеше свят. Но те вече имаха нужния брейк за сервис и Мелиса непоколебимо се втурна в играта, отвоювайки петнадесет на четиридесет, за да поведе с три на нула.

Смяната ѝ позволи да си поеме дъх, след нея успя да свалят Лучия с четири на нула. Мелиса трябваше да сервира за мача и титлата с пет на едно. Да сервира за мача само по себе си беше доста гадничко, но да сервира — и то за пръв път — за титлата на Уимбълдън, беше направо ужасяващо.

Тя стоеше до страничната линия и се концентрираше неподвижно. Щеше ѝ се Джек да изиграе този сервис вместо нея... ако тя го изпорти, наистина ще му се наложи, помисли с горчива ирония тя. Но тогава противниците им ще си наваксат самочувствието и за изхода на мача можеше само да се гадае.

Джек, заел позиция до мрежата, я изгледа въпросително и тя кимна. Многобройните тренировки и дивата воля да успее си казаха думата, Джек довърши останалото. Той сякаш улавяше с магическа пръчка всяка топка и я връщаше с непоколебими волета.

— Гейм, сет, мач...

Мелиса почти припадна в обятията на Джек и той продължи да я подкрепя, докато се ръкуваха с противниците си и съдията. Имаше няколко минути до представителната церемония. Стъпалата до кралската ложа ѝ се сториха безкрай, тя дори забрави да се поклони на дука и дукесата на Кент, но те не го забелязаха, щастливи да връчат купата на британци.

Воят от трибуните все още беше оглушителен, но постепенно затихна, когато пристъпиха напред да поемат трофея. Мелиса се огледа над смълчаната арена, която внезапно подивя, хиляди ръце ръкопляскаха, хиляди уста скандираха и екзалтацията я помете като бурен поток, притъпявайки болката и изтощението ѝ. Искаше ѝ се само да няма толкова много камери, които да я снимат.

— Тези снимки определено не са за семейния албум — измърмори в ухото на Джек и пусна косата си така, че да покрие наранената си буза и поне отчасти да скрие подутината.

— Толкова си суетна. Аз наистина се гордея с теб.

— Нямахте да бъда тук без твоята помощ — каза замислено, припомняйки си неговото безкрайно търпение, когато беше дете, тренировъчните удари, които продължаваха с часове, защото малкото момиче толкова искаше да подражава на големия си брат.

— Мисля, че щеше. Може би щеше да ти отнеме по-дълго време, но щеше да успееш.

Думите му означаваха повече от сребърния трофей, който държаха и Мелиса се надигна да го целуне.

— О, не е ли прекрасно! — говореше коментаторът на милионите телевизионни зрители, включително и на Ник.

— Какво чудо е да има британци на финала през този последен ден на Шампионата. Първата титла от Големия шлем за Мелиса Феръл, но със сигурност не и последната. Тя все още е само на двадесет, а е постигнала толкова много. Но всички ние чувстваме, че за това талантиво дете ще има и други триумфи. Четвъртфиналите на Сингъл тази година — резултат, който я класира в първата десетка — и тя има потенциална възможност да се класира и да стане шампион за жени. И няма ли това да бъде един върховен миг за Великобритания? За британския тенис? Може би следващата година...

Когато Мелиса напусна Кралската ложа, Ник изключи телевизора. Гордост и щастие от успеха ѝ се бореха със срама, че едва не бе провалил видяното току-що. Ето там ѝ е мястото, помисли той, с Джек и Кати, с... — получи спазъм на ревност в стомаха — с Хол, даже Ейс никога не беше я наранявал и никога не беше се опитвал да застава на пътя ѝ, за разлика от, него.

Заизкачва се към втория етаж, за да си вземе душ и да се преоблече, и да измъкне портрета на Мелиса от скришното му място. Вгледа се в прекрасното, безхитростно лице, после леко докосна бузата, която беше ударил.

— Съжалявам, миличка измърмори той, преди да отиде до стената и да го закачи на предишното му място.

— Може би следващата година — повтори думите на коментатора.

Тя трябва да е видяла бележката му на огледалото. Ще дойде ли да се срещне с него? Ще дойде — друг път, отговори си сам с горчивина, но портретът остана на стената — наслада и мъчение за месеците, които предстояха.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Мелиса твърдо се придържаше към своя вариант на историята за злополуката и категорично отричаше да е виждала Ник — Кати най-вероятно беше разбрала погрешно.

— А какво ще кажеш за червените следи по китките ти? — попита язвително Кати. — Сигурно си изтървала четката си за зъби и тя те е наранила!

— Остави това, Кати, моля те — погледна я отегчено Мелиса. — Не искам Джек да хукне към Шотландия, или което е по-лошото, баща ми да разбере защо Ник ми е толкова сърдит.

— Добре — съгласи се неохотно Кати.

В продължение на няколко дни медиите спекулираха със случая, разнищваха го и снимките ѝ редовно се появяваха в едър план в таблоидите. Но постепенно шумотевицата заглъхна, Уимбълдън вече не беше новина номер едно. Инцидентът беше забравен.

Но не и от Ник. Не и от Мелиса. Шокът и ужасът от проявеното насилие постепенно се отдалечиха и Мелиса се улавяше, че на моменти дори е оптимистично настроена за тяхното съвместно бъдеще. Може би напразно се надяваше, но все ѝ се искаше да повярва, че той е отишъл в хотела единствено заради секса, нито че е намерил утеха при друга жена — ако беше така, защо си беше направил целия труд да предприеме това дълго пътуване?

Често, преди да се унесе в сън или докато дремеше по време на полет, пред вътрешния ѝ взор изпъкваше онази бележка, надраскана по диагонал на огледалото — и беше сигурна, че и двамата ще бъдат там за това рандеву — една среща, която сигурно щеше да приключи пощастливо от последната, може би.

Междувременно трябваше упорито да работи, за да затвърди позицията си в първата десетка и да защити точките, които беше натрупала в компютъра предишната година. Винаги се стремеше да върви крачка напред в класацията.

Сега парите потекоха — не само тези от високия награден фонд, но и от изгодните сделки на спонсорите. Грег упорито защитаваше интересите ѝ и тя успя да сключи договори с различни компании за козметика и конфекция — носеше дрехите им и употребяваше продуктите им. Играеше с ракетите на производителите. На корта се освежаваше с нискокалорични напитки с високо енергийно съдържание, придружени с подходящ коментар.

— Но аз пия единствено вода по време на мачовете — възрази раздражено тя.

— Можеш да пиеш и чиста водка, ако щеш, и никой не го е грижа — стига да е в техните бутилки — обясни ѝ търпеливо Грег. Мелиса само сви рамене и вдигна усмихнато поредната бутилка.

Последваха принадлежности за плуване, дамско бельо обаче отказа да рекламира.

Най-изгодното предложение беше за ръчни часовници — на корта винаги трябваше да се появява с някое стилно бижу.

— Акуратни и елегантни като Мелиса Феръл — подкачаше я Кати, докато двете разглеждаха огромния плакат. Въпреки че приходите им в момента бяха повече, отколкото им бяха необходими, тя не се противопостави на новото предложение. Нейното намерение беше да изтласка Мелиса колкото се може по-високо в ранглистата.

Пристигнаха в Ню Йорк в края на август. И на двете им беше трудно да забравят какво им се случи миналата година, въпреки че никоя не спомена аборта. Мелиса все пак грейна от радост, когато два дни преди Откритото първенство се появи Джек. Бяха отседнали в един хотел и той ѝ позвъни от стаята си, за да се уговорят да вечерят заедно.

— Току-що пристигам и съм скапан — ще имаш ли нещо против да ядем тук?

— Не, разбира се, че не. Ще запазя маса — за кое време?

— Дай ми половин час да си взема душ и да се преоблека. Ще се видим на бара.

— Екстра.

Мелиса направи резервацията и вече с повишено настроение от присъствието на брат си, бързо се преоблече в тесни бели джинси и тъмночервена тениска, след което се отправи надолу по стълбите. Въпреки че често бяха говорили по телефона, тя не беше го виждала от

началото на юли, когато напусна Англия. Сега не спираше да бърбори, докато се охлаждаха с ледена бира.

Когато влязоха в салона за вечеря, Мелиса забеляза Ейс, седнал на една маса със зашеметяваща червенокоса дама и тръгна към него, преди Джек да я спре.

— Здравсти, сладурче, изглеждаш великолепно — Ейс се изправи и я целуна по бузата, докато кимаше за поздрав към Джек. — Ще се присъедините ли към нас за вечеря? — предложи той, без да дочака отговор, махна към сервитьора да донесе още два стола.

— И ти ли си отседнал тук? Какво съвпадение — отбеляза Мелиса.

Съвпадение — другия път, помисли мрачно Джек, докато се настаняваше неохотно на масата. Опитваше се по всякакъв начин да избягва Ейс по време на турнирите; най-вероятно щеше да се наложи да сменят с Мелиса хотела.

Забеляза, че червенокосата се чувства почти толкова комфортно, колкото и той самият, и ѝ се усмихна.

— Здравсти, аз съм Джек Феръл, а това е сестра ми Мелиса — той се пресегна, за да стисне ръката ѝ.

— О, да-а — Ейс си припомни със закъснение добрите маниери. — Това е... — замълча за миг, за да помисли — Сали Лу. Къде е овчарското ти куче? — обърна се към Мелиса той.

— Кати? Отиде да посети родителите си.

— Имах предвид Хол. Обикновено не мога да припаря до теб, без да се препъна в него.

— И той си има добрите страни — отбеляза кисело Джек. — Знаех си, че непременно трябва да има причина, за да го привлека насам.

— О, спрете, той е сладък — запротестира Мелиса.

— Сладък? — Ейс направи физиономия. — Всичко сладко ти е противоположно, защото ще надобелееш и ще повредиш зъбите си.

Мелиса се изкикоти.

— Бил ли си напоследък в Англия? Как са нещата у дома? Мама и татко добре ли са?

— Биват. Изпращат ти поздрави — Ейс хвърли кос поглед към Джек, който внимателно изучаваше менюто и отбягваше погледа му. — Опитах се да убедя майка ти да дойде на Шампионата, но тя не пожела

— заяви по-скоро остро той. Всъщност последната му покана към Роуз беше доста куртоазна. Щом като искаше да си стои в Белууд, толкова по-добре за него.

Той не беше осъзнал факта — за разлика от нея, че именно тайната придаваше вкус на дълготрайност на връзката им. Тя беше сигурна, че не може да се съревновава с младите момичета, които следваха тенисистите в турнетата им или пък се присъединяваха пътем към тях — и даже не искаше да опитва. Самата мисъл за това беше изтощителна. Да не говорим за присмеха, когато връзката им излезеше наяве или, не дай, боже, той я оставеше заради по-млада жена.

Мелиса не беше обърнала внимание на тона му — беше твърде заета да разглежда Сали Лу — толкова красива, че дъхът ти спираше. Но тя изглеждаше отегчена, докато си играеше със златните верижки на тънката си китка.

— В Ню Йорк ли живеете? — осведоми се учтиво Мелиса.

— Да-аа.

— Фотомодел ли сте?

— Да-аа. А вие сте също тенисистка, нали така? — попита Сали Лу с тон, сякаш пълчища нещастни тенисисти бяха нападнали града.

— Да-аа — подигра я Мелиса с нейния бруклински жаргон, но тя беше твърде дебелокожа, за да забележи сарказма.

— И Мелиса е модел — намеси се бързо Ейс. — И се обзалагам, че изкарва повече от теб — добави злорадо той. — Милион гущерчета за онези плувни джунджурийки, така ли беше, сладурче?

— Не, не чак толкова — припряно отрече тя. — Не трябва да вярваш на всичко, което четеш в таблоидите.

— Видях я онази дебелана — каза Сали Лу. — Дубльор ли използвате за моделите? Може би само за тялото?

— Не, не използват дубльор — процеди ядосано Мелиса.

Мъжете се разсмяха и размениха погледи. Очевидно много се забавляваха и за миг забравиха враждата, свикнали да общуват само с погледи. После Джек отмести поглед. Манекенката се нацупи и Мелиса се опита да изкупи вината си.

— Предполагам, че и ти си уморена от пътуването като нас.

— Да-аа.

Мелиса въздъхна. Това момиче просто пращеше от интелигентност. Къде ги намираше Ейс? Е, не че избираше момичетата

според уменията им да разговарят!

— Извинете ме за миг — тя се изправи. — Поръчай за мен пиле и салата, става ли? — обърна се тя към Джек, после се отправи към тоалетната.

След минутка Сали Лу я последва и на масата настъпи неловко мълчание.

— Чувам, че си завършил добре първия мач — каза най-накрая Джек.

— Да-аа, само че го победих, преди това — каза Ейс и двамата изпитаха облекчение да прехвърлят разговора на делова тема.

Междувременно манекенката беше се присъединила към Мелиса пред огледалото и си играеше с косата си, докато ѝ хвърляше кратки погледи.

— Ти си тая, дето пресата я кръсти „Английската роза“, нали? — безцеремонно попита тя.

— Измежду доста други сравнения, да — съгласи се сухо Мелиса.

— И аз си го помислих — ти си момичето! Ейс ми разказа. Е, няма нужда да се безпокоиш, тази нощ хващам „Червеното око“ за Ел Ей, така че той целият е твой — изсъска тя.

Мелиса я зяпна с отворена уста, после се ухили.

— Сигурно те е будалкал, между нас никога не е имало нищо.

— О, я стига! „Английската роза“! Той е купил твоята къща в Англия, нали?

— Да, но не за мен...

— И той така ми каза.

Грабна чантата си и изфуча от помещението. Мелиса се намръщи, беше озадачена. Ейс сигурно се е шегувал или е искал да я накара да ревнува? Винаги беше казвал, че страхът от съперници кара момичетата да се изправят на палци. Е, би могло да се каже да лягат по гръб, помисли ехидно Мелиса и се приведе към огледалото, за да начерви устните си. Догодина! Сякаш буквите изникнаха пред очите ѝ, толкова ясно ги видя.

— Дяволите да те вземат, Ник — промълви горчиво.

В Ню Йорк я застигнаха купища писма — стотици фенове, напълно непознати, бяха ѝ писали, за да я поздравят за Уимбълдън и да ѝ изкажат съчувствие за инцидента. А Ник опита ли се да се свърже с

нея? Другия път! Само тази единствена дума, с която ѝ заповядваше да се срещне за една нощ с него следващия юли!

Ами ако Ейс не беше поканил Сали Лу? Тя го познаваше от години, много преди да срещне Ник. Ейс имаше репутацията на най-добрия любовник по турнетата... кой по-бързо щеше да я накара да забрави Ник — макар и за кратко време?

Върна се на масата и зарови в чинията, като същевременно разглеждаше Ейс изпод спуснатите си клепачи. Колко често беше се осланяла на близостта му през изминалите години, колко запленена се чувстваше от излъчването му, преди да срещне Ник! Съсредоточи се върху дългите му загорели пръсти, които неспирно потрепваха по плота на масата, докато говореше. И това стройно, жилаво тяло, пълно с неизказани обещания! Толкова красив и опасен с този негов индиански профил и небрежна, самодоволна усмивка. Вгледа се в ръцете му, които ѝ действаха почти магически и наистина бяха такива, ако можеше да се вярва на Лучия, която три пъти беше се обвързвала с него през последните години, за да им се наслади... каква оперативна дума само!

— Ох, извинете — Джек закри устата си с ръка; отново се прозяваше. — Смазан съм и веднага си лягам.

Той се изправи — изобщо не се съмняваше, че манекенката ще прекара нощта с Ейс, иначе би изчакал Мелиса да привърши вечерята си, за да я ескортира в стаята ѝ.

— Лека нощ, Джек — усмихна му се сладко и си наля още кафе.

Когато излязоха от ресторанта, тя се засуети във фойайето на хотела, докато Ейс спре такси и настани приятелката си. След като влезе обратно, Мелиса тръгна към него.

— Ще ме почерпиш ли едно късно питие? — попита невинно тя с усещането, че ѝ трябва доста кураж.

— Разбира се — той се обърна да отиде на бара, но Мелиса положи възпираща длан върху лакътя му.

— В твоя апартамент?

Ейс се поколеба.

— Не си в беда, нали, сладурче?

Отново. Не го изрече на глас, но и двамата си спомниха сърцераздирателната сцена почти година по-рано. Мелиса пое дълбоко дъх и се усмихна.

— Не — изрече меко и се взря в очите му.

Ейс я изгледа остро и малко предпазливо.

— И искаш да се качиш при мен?

Мелиса не отговори, обърна се и закрачи към асансьорите, като се опитваше да изглежда спокойна и самоуверена.

— На кой етаж?

— Тъ, седмия — пристъпи до нея и натисна бутона. Облегна се на стената и я загледа с подозрение. Сигурно беше клопка, аранжирана от Джек. Не, той едва ли би използвал сестра си за примамка. Въпреки това претърси апартамента за следи от него.

— Какво ще пиеш?

— Бренди? — предложи Мелиса.

Той кимна и ѝ напълни малка чашка. Остана загледан в нея, докато тя се разхождаше и разглеждаше стаите. Господи, тя е прекрасна, мина през ума му. Толкова приличаше на Роуз, но в по-млад вариант, по-красива, по-стройна, повече уверена в своята сексапилност... въпреки че точно сега беше много нервна, прецени той. Почуди се какво ли я подтикваше да извърши това, но бързо пропъди мисълта от съзнанието си. Кой го беше грижа за причините?

— Ела тук — заповяда ѝ нежно той.

Мелиса се приближи колебливо, сърцето ѝ биеше като чук. Той взе чашата от ръката ѝ и я постави на масата, без да отмества поглед от нейния.

— Защо точно тази вечер?

— Защо не? — контрира го лесно тя, затвори очи и се остави да я притисне до гърдите си. Той я зацелува жадно. О, добър е, помисли блажено Мелиса, обгърна шията му и се притисна по-плътно до гърдите му.

Ейс прокара пръстите си бегло по гръбнака ѝ, слезе надолу и нежно обхвана таза ѝ. Тя потрепери, искаше ѝ се да продължи. Палците му обиколиха пъпа ѝ и бавно, о, колко бавно се придвижиха нагоре, за да помилват гърдите ѝ, заиграха с връхчетата им, докато те се втвърдиха болезнено и се изправиха нагоре. Простена, когато я връхлетяха вълни на екстаз. С Хол никога не беше почувствала подобна тръпка; вече беше започнала да се страхува, че не може да се възбуди от друг мъж, освен от Ник. Беше сгрещила.

Поведете я към спалнята, без да отделя тялото си от нейното. Положи я на леглото и се отпусна до нея. Ръката му не спираше да я милва, пръстите му сякаш бяха навсякъде и тя не усети как свали джинсите ѝ с обигран жест.

— Мечтаех за този миг, когато бях на четиринадесет — промълви замечтано тя.

Ейс се усмихна и сведе поглед към нея, към сините очи, потъмнели от страст, даже повече, отколкото тези на Роуз... И двете ще ме намразят за това.

В душата му се разразяваше битка. Ръцете му замръзнаха. Само да не изглеждаше толкова доверчива, почти невинна! Каквато, разбира се, не беше. Преди него бяха онова английско копеле, което ѝ направи бебето, Хол, може би още дузина други, чиито имена не знаеше, нито му пукаше за тях. Но внезапно се улови, че му пука.

— Ах, мамка му! — изруга Ейс и рязко се отдръпна.

— Какво има? — объркано го погледна Мелиса.

— Току-що открих, че имам скрупули. А това е доста неудобно, миличка — добави самоиронично той.

— Не те разбирам. Вече не съм на четиринадесет...

— Не е това — прекъсна я рязко Ейс.

— Какво е тогава? — настоя и се изправи, преди гордостта ѝ окончателно да пострада. Той я отблъскваше? — Хайде просто да го забравим — каза припряно; чувстваше се толкова унижена и не знаеше дали изобщо ще може някога да го погледне в лицето. Плъзна се от леглото, готова да избяга, но Ейс я хвана здраво за ръката.

— Нека ти обясня — започна настойчиво, но тя го отблъсна.

— Какво има да се обяснява? Не искаш да спиш с мен — горчиво промълви. — От ясно по-ясно.

— О, искам, сладурче, и още как. Повярвай ми — въздъхна тежко, така очевидно нещастен, че Мелиса спря и го погледна.

— И защо ме отблъскваш тогава?

— Спомняш ли си, когато преди няколко години ти казах, че сексът с теб би бил равносилен на кръвосмешение?

— Да. И?

— Нямах предвид отношенията ни с Джек. Мислех си за Роуз.

— Мама? Какво общо има тя с... — очите ѝ се разшириха, когато най-сетне проумя. — Имал си връзка с майка ми? И още имаш — заяви

тя и внезапно всичко ѝ се проясни; разбра коя „Английска роза“ е имала предвид Сали Лу.

— Мм... — Ейс кимна наежено.

— Ти и мама? — повтори невярващо тя и зачака потвърждение.

— Да.

— Ти и мама? — повтори като на себе си, докато се опитваше да асимилира информацията. Шокът се смени с неудобство, гняв, ревност и мъка. Струпаните емоции трябваше да бъдат смлени една по една; тя тръсна глава, за да се отърси от тях.

— Джек знае ли? Разбира се, че знае — отговори си тутакси сама. — Затова се скарахте, нали? Това е истинската причина да развалите партньорството си, нали?

— Да. Ти го приемаш доста по-спокойно от него — но все още предпазливо очакваше сълзи и упреци.

— Така ли? Той е закрильник по душа, притеснил се е да не я нараниш. Все пак е доста по-добре осведомен от мен за твоите подвизи! Между другото, аз... — тя млъкна внезапно. Мога да проумея в действителност защо мама се е оставила да бъде прелъстена, помисли си Мелиса. Джек е виждал само лошата страна на нещата, болката и несъответствието във възрастта. Не е допускал, че мама има нужда от това, че може да изпитва удоволствие.

— И защо е тази потайност? — попита тя на глас, а той само сви рамене.

— Роуз се страхуваше, че Джек ще се разстрои, но най-вече не искаше да нарани теб — ти малко си падаше по мен, когато започна всичко — добави той.

— Преживях го — отрязва го тя. Ейс едва-едва погледна към леглото, където доскоро се търкаляха, по нейно настояване, и тя се изчерви. — Копеле!

— Най-вероятно — съгласи се той. — Ти не си луда по мен, така ли е, скъпа? Аз съм добър за нея — добави арогантно той. Обзалагам се, че си, помисли ядно Мелиса.

— Не, не съм — отвърна откровено тя. — Но щях да полудея, ако беше изчакал и...

— И ти го бях съобщил утре сутринта? — довърши вместо нея Ейс. — Дадох си сметка за това. Но след като вече знаеш истината, не мисля, че... — той повдигна едната си тъмна вежда.

— Не — каза, въпреки че доста се изкушаваше.

— Сигурна ли си?

— Не — призна си и той се изхили.

Облегнат на таблата на леглото, той изглеждаше ужасно възбуждащ и мъжествен и изобщо не се стремеше да го скрие. Подаде ѝ ръка и Мелиса направи крачка напред, после се закова на мястото си.

— Как бих могла да погледна мама в очите? — възкликна ужасено тя.

Ейс въздъхна. Беше я загубил, поне засега.

— Целуни ме за лека нощ, после можеш да се върнеш в самотното си студено легло — усмихна ѝ се иронично той.

Мелиса не беше толкова глупава! Изпрати му въздушна целувка, после се обърна и решително тръгна навън.

Когато Откритият шампионат навлезе във втората си седмица, Мелиса и Джек отново бяха единствените англичани, които удържаха до този момент, въпреки че Джек беше загубил в индивидуалния мач. Мелиса все още продължаваше и в трите класации, като в единичните беше девета, а на двойки — даже още по-нагоре.

Този щеше да бъде последният турнир на Хол. След като отново загуби още в първия мач на Сингъл, той изненада всички със съобщението, че се оттегля от състезателна дейност и за в бъдеще ще тренира сестра си.

Мелиса не беше съвсем сигурна как се чувства — той не беше направил никакъв опит да възобнови връзката им, винаги беше неизменно любезен, когато им помагаше с Лиза да се подготвят за мачовете си по двойки, но трябваше да признае с охота, че все още беше влюбен в нея и често я наблюдаваше с погледа на вярно куче.

— Какво ще правим с Хол? — обърна се, както винаги, към Кати.

— Ще го използваме — заяви без колебание тя. — И ще го направим официално, като го включим във ведомостта за заплащане. Ти ще имаш полза да те тренира за ударите партньор, който е мъж. Ако не потръгне, просто ще намерим някой друг на мястото ѝ за двойките.

В понеделник вечерта Мелиса отиде да гледа Джек и Хол, които се състезаваха на двойки мъже. Само след няколко минути към нея в ложата, запазена за играчи и близките им, се присъедини Ейс, който безцеремонно разблъска насядалите, за да се настани до нея. Мелиса се престори, че не го е забелязала и остана с поглед, вперен в корта.

— Здравей, прекрасна — той прокара длан по голото ѝ бедро; Мелиса прехапа устната си. — Изглеждаш уморена — не спиш ли добре? — попита ехидно той и очите му заблестяха подигравателно.

— Така ти се струва — процеди през зъби тя. Много добре знаеше, че е в пълно въздържание след онази вечер в апартамента му. Независимо от превъзходната си физическа форма, тя действително спеше зле, сънищата ѝ бяха мъчителни, изпълнени с еротични видения, в които участваха или Ник, или Ейс, или понякога и двамата — за неин ужас!

Тя спря да му обръща внимание и се опита да се концентрира върху мача. Ейс се облегна назад и я загледа. Упрекваше се, че тогава я остави да си отиде — сигурен беше, че нямаше да допусне повече тази грешка! Протегна се и небрежно отмахна кичур черни къдрици от челото ѝ, задържайки пръстите си на бузата ѝ по-дълго от необходимото.

— Каза ли си на Джек? — промърмори той.

— Че съм била в спалнята ти ли? Все още съм жива, нали така?

— Не че има някакво значение. Имах предвид дали си му казала, че знаеш за Роуз и мен и че го приемаш спокойно — поясни той.

— Не — поклати глава тя и се отдръпна от милувката на пръстите му. — Престани! Джек забеляза! — изсъска Мелиса.

— Знам. Както и Хол. Ако не се концентрират, ще загубят този мач — обяви злонамерено той. Мелиса извърна очи, после тутакси подскочи, почувствала ръката му от вътрешната страна на бедрото си.

— Ако не спреш, ще стана и ще си отида — заплаши го тя.

— Ако го направиш, ще тръгна след теб — не ѝ остана дължен той и обгърна раменете ѝ. — Те най-вероятно ще загубят и...

— Какво искаш? — попита го вбесена тя.

— Само една малка услуга. Накарай Джек отново да възстанови партньорството ни. И двамата губим пари, а когато Хол се откаже, ще започне да търси нов партньор.

— Добре, ще го направя. Ако спреш да ме докосваш! — изсъска злобно тя.

Кати се приближи в този момент и тутакси забеляза дискомфорта на Мелиса.

— Какво става тук? — подозрително попита тя.

— Нищо — той има скрупули, — промърмори язвително Мелиса.

— Какво има? — Кати си помисли, че не е чула добре.

— Какво се е случило — да не си правиш нов тест за СПИН? — ужасено заекна тя с надеждата, че камерите не ги снимат в този момент. Джек беше я предупредил много отдавна да внимава какво говори, докато е сред публиката. Според него винаги се намираше някой, който да разчита по устните, докато гледа телевизия!

— Като нищо! Тя е абсолютно предразположена към промискуитет! — изкиска се Ейс, после, усетил, че е отишъл твърде далеч, се изправи и си тръгна.

Мелиса изпита едновременно облекчение и съжаление, като го видя да се отдалечава, но поне отсъствието му щеше да помогне на Хол и Джек да се концентрират върху играта. Те с лекота завършиха сета с шест на един.

По-късно Мелиса се срещна с Джек във фойето на хотела, за да изпият по едно питие, и поиска мнението му да наемат Хол. Той беше съгласен с Кати, но предложи шестмесечен изпитателен срок.

— Аз ще бъда по-спокоен, както и татко, ако заедно с теб пътува мъж. Вие, момичетата, привличате твърде много нездравословно внимание.

— Можем и сами да се грижим за себе си — заяви раздражено Мелиса. — Виждал ли си как се справя Кати с кикбокса?

— Дали съм го виждал? Преживял съм го!

Джек изкриви физиономия и тя се разсмя.

— Какво ще правиш без Хол? — попита предпазливо тя. — Ще му търсиш заместник ли?

— Не още.

— Какво ще кажеш за Ейс? Вие бяхте страхотна двойка, а и никой от двамата не постигна такъв успех след раздялата ви, нали?

— Не, само не и Ейс — заяви категорично Джек.

— И защо не? Защото спи с мама ли? — спокойно попита тя.

Джек подскочи и се втренчи в нея с увиснала челюст.

— Откъде знаеш?

— Направих така, че Ейс да ми го каже.

Което беше вярно донякъде.

— И не ти пука?

— Всъщност не. Малко ревнувам само — ухили се тя, после се намръщи. — Мисля, че за мама е много важно, повдига самочувствието ѝ и я кара да се чувства желана. След развода беше съсипана, ако си спомняш. Тя има нужда от някого, който отново да я събуди за живот.

— Може би, но не и Ейс. Той се отнася с жените като с боклук — повиши тон Джек.

— Знам това. Както и мама. Разговаряла съм с нея по темата и те уверявам, че за нея не е нищо ново. Тя не очаква вярност, една дълготрайна връзка е това, от което има нужда. Не бъди такъв инат, Джек. Ти и Ейс бяхте най-добрите.

— Е, добре — капитулира накрая той. — Но единствено заради парите — извън корта пътищата ни се разделят. Освен това ще трябва да се откаже от наркотиците. Ако го хванат, аз също ще бъда дисквалифициран.

— Сигурна съм, че ще приеме условията ти — каза бързо Мелиса.

— Точно така, ние си имаме приказката. Свърши ли вече с изненадите? — погледна я накриво той. — Не само ти искаш да си на върха. Хайде да ходим да спим.

— Окей — Мелиса се измъкна от стола и го целуна по бузата.

На другия ден в хотела се получи малко пакетче. Мелиса отвори кутийката на Картие. Върху черното кадифе проблясваха две неприлично скъпи диамантени обеци. Придружаваше ги кратка бележка: „Благодаря, скъпа!“

— Ник, тук ли си? — Шийна почука лекичко по вратата на кабинета му. — Може ли да поговоря с теб?

— Разбира се — той остави химикалката и вдигна поглед. — Какво си намислила?

— Има един човек, с когото бих искала да те запозная — започна тя, като нервно чупеше пръсти. — Срецнах някого, един мъж...

— Не ти е нужно моето позволение — отвърна с безразличие той.

— Знам. Всичко стана доста внезапно и е малко... Странно... Ще разбереш, когато го видиш. Сега е тук — искаш ли да дойдеш?

— Разбира се — изправи се и я последва навън, озадачен от нейната тайнственост.

Много бързо разбра причината — мъжът, който чакаше в хола, поразително напомняше Рори: същата стойка, същите черти, даже изражението му беше подобно на неговото — очите и дълбоката трапчинка на брадичката. Но този мъж беше по-възрастен, в началото на четиридесетте, предположи Ник, докато вървеше към него.

— Ник, искам да те запозная с Ричард. Ричард Ленъкс — добави тихо Шийна.

Ник протегна ръка и се насили да се усмихне.

— Ленъкс? Вие трябва да сте далечен роднина? — произнесе безгрижно тъй. Или измамник. Може би и двете.

— И Шийна смята така — той раздруса силно ръката му.

Гласът беше различен, по-дълбок и с лек акцент, сякаш беше прекарал дълго време в Австралия, не, по-скоро в Южна Африка, помисли Ник.

— Шийна едва не припадна, когато ме видя за пръв път — той й се усмихна с любов и тя се изчерви. — Помислих си, че моят неустойчив чар е причината и бях убеден в това, докато не ми показа снимка на съпруга си.

— Кога се запознахте? — поиска да узнае Ник.

— Бях тук по-рано през лятото — знаех, че предците ми произхождат от този край, и реших да хвърля един поглед — говореше безгрижно Ричард.

И намери богата вдовица, чийто мъртъв съпруг би могъл да ти бъде близък, помисли ядосано Ник.

— Беше точно след Уимбълдън — намеси се бързо Шийна. — Ти беше... зает, Ник.

Той кимна. Зает, не — просто объркан, нещастен и недостъпен. Пожела — твърде късно — да беше разбрал какво става наоколо.

Все пак успя да потисне неприязънта си и да покани Ричард на вечеря, после, щом разбра, че е отседнал в „Гленгъри Армс“, му предложи да им бъде гост.

Дръж приятелите си наблизко, а враговете още по-наблизко, докато...

През седмиците, които последваха, той опозна своя нов „братовчед“ и без да ще започна да го харесва. Мислите му се

разведриха и от факта, че Ричард притежаваше богатство, в сравнение, с което зестрата на Шийна изглеждаше нищожна. Той беше ликвидирал по-голяма част от собствеността си зад граница и се оглеждаше за нещо в Шотландия.

— Смяташ ли, че биха обявили за продан Балморал? — попита той, като се шегуваше само отчасти.

— Не мисля, че положението в двореца е чак толкова отчайващо — отвърна сухо Ник.

После внезапно млъкна, припомнил си колко тежко беше реагирала Мелиса на последния скандал в Уиндзор, причинил толкова огорчения на Кралското семейство.

— Обзалагам се, че всички беди идват от тези безконечни семейни ваканции в разни резиденции. Представете си да имате свекърва до себе си и тя единствена в страната да може да отговори на въпроса: Кой си ти и чия армия стои зад теб?

Ник се усмихна леко при спомена. Толкова малко време беше прекарала Мелиса в Гленгъри, а сякаш всичко наоколо беше свързано с нея.

— Извинете, не ви разбрах? — той с нежелание върна мислите си в настоящето.

— Всъщност имах предвид женитбата си с Шийна — искам да съм сигурен, че няма да вижда Рори всеки път, когато ме погледне.

Ник разбираше опасенията му, но те бяха напълно безпочвени след разговорите, които беше водил с нея. Тя беше напълно убедена в чувствата си и в необходимостта от тази женитба — много повече, отколкото когато се омъжваше за Рори.

Ник много малко се вживяваше в ролята на сватовник и си отдъхна, когато Шийна с гордост му показа годещия си пръстен с диаманти. Трудно беше да остане настрана от щастието, което струеше от нея и създаваше празнична атмосфера в къщата — твърде далеч от собствените му чувства в момента. С истинско облекчение посрещна стария си приятел Дейл Купланд, току-що уволнен, от армията.

Той се отби да го види, преди да се залови с бизнес, и отседна за неопределено време в замъка.

— Единствената просперираща индустрия в момента са престъпленията — говореше Куп. — Хората са уплашени, те искат

закрила — за себе си и своята собственост, и са готови да платят за нея.

Ник повдигна въпросително вежди:

— Не ми казвай, че се каниш да поставяш алармени инсталации!

— Не, разбира се, че не. Имам предвид лична охрана, многознайко. И дори съм наясно как да си спретна екип — нали знаеш колко бивши военни си търсят подходяща работа и колко малко успяват да се приспособят към цивилния живот? Нямам предвид теб, естествено.

— Да, това наистина е проблем — погледна го сериозно Ник. — Повечето от тях са отишли в армията веднага след училище. Армията ги е хранила, давала им е подслон и ги е обличала, и много ясно им е казвала какви са задълженията им за следващите двадесет години. Трудно е да се пренастроиш.

— Точно така. Но те са били добри войници и са идеални за идеята, която имам. — Куп се наведе напред и го погледна оживено: — Те могат да се грижат за себе си и за хората, които ще ги наемат! Очертава се дяволски добър бизнес, Ник. Защо не се включиш с мен?

— Трябват ти пари? Сигурно — подметна небрежно Ник.

— Нямах предвид това! — извика разгорещено Куп. — Започни с мен като равностоен партньор. Какво ще кажеш?

— Не мога. Имам прекалено много задължения тук — той поклати глава.

— Това са глупости. Продай всичко на Ричард. Дай му и титлата — бездруго не я искаш. Хайде, Ник, защо не се поразмърдаш? Какво те задържа тук? Лоялност към фамилията? Е, това е фамилията на Ричард, нали така?

— О, да — съгласи се неохотно Ник. — Проверих го, когато пристигна — добави засрамено той, но преди време му се стори абсолютно необходимо да го направи. — Произхождаме от един и същи род, пет поколения по-назад.

— И както стоят нещата сега, той най-вероятно е прекият ти наследник — каза натъртено Куп.

— Е, нещата, както ти се изрази, все още са в процес на изясняване — измърмори Ник.

— Но той е от семейството. И иска да се пресели в Шотландия. Продай му онова, което не е завещано, и остави адвоката си да свърши

останалото — продължи да настоява той.

— Старецът ще се обърне в гроба си — изрече замислено Ник, вече доста изкушен от предложението му. Все пак изглеждаше толкова нелоялно — дължеше много на стария човек.

— О, добре, не мога да споря с един дух — въздъхна Куп и смени темата.

Но Ник продължи да предъква мислено разговора и накрая се свърза с адвокатата си, с правния си съветник, даже разговаря с Алън Дънкан — иконом в имението от четиридесет години насам. След няколко дни, докато слушаше Шийна и Ричард да обсъждат поредното имение, което бяха ходили да разглеждат, взе решение.

— Как би се почувствал, ако можеш да купиш това място? — попита внезапно той.

Шийна зяпна и повдигна ръка към устата си, втрещена смаяно в Ричард.

— Каж ми цената — заяви протичко той.

Късно през октомври Шийна се омъжи за Ричард в църквата в Гленгъри, в която беше се венчала за Рори седем години по-рано. Тогава Ник присъстваше като шафер на младоженеца; сега водеше булката. Нямахше ги духовете — нито на Рори, нито на Стареца, и Ник се опитваше да не мисли колко беше се надявал следващата булка в Гленгъри да бъде Мелиса. Въпреки че беше изцяло обсебена от щастието си, Шийна не можеше да не усети как се чувства той. Дръпна Куп настрана и му прошепна:

— Не го оставяй да се провали, моля те! Веднага щом се преместите в Лондон, го запознай с някое момиче. Все ще се намери някоя да заеме мястото на Мелиса Феръл!

— Все още тя! Още преди години му казах, че му трябва едно добро напиване и много лоши жени, за да я изхвърли от ума си.

— Опита и двете. Някое не се оказа ефикасно.

— Защо тогава не пробва да изглади нещата с Мелиса?

— И това опита — каза Шийна след известна пауза. — Сигурно си видял резултата — снимката й я имаше по всички вестници.

— Не — Куп поклати глава, после очите му се разшириха. — Искаш да кажеш... когато тя паднала във ваната или нещо такова...

— Да, Ник ми каза, че носи отговорността за случилото се. А и по-лошо е щяло да стане...

— Боже мой! — беше истински шокиран. — Бих заложил живота си, че Ник не може да направи подобно нещо. Какво... — той млъкна, спомняйки си, че е на сватба, и се усмихна. — Не се тревожи, ще му намеря някоя. Купланд и Ленъкс са неустоима комбинация.

— Ленъкс и Купланд — поправи го Ник, чул последните думи. За щастие предположи, че двамата обсъждат тяхното професионално бъдеще като бизнес партньори. — Аз бях с по-висок чин, не си ли спомняш?

Той се обърна към Шийна и я целуна по бузата:

— Твоят съпруг те чака. Желая ти късмет, скъпа.

— Благодаря, Ник. За всичко — тя го прегърна напористо, после се отдръпна и бързо тръгна към Ричард.

Ник се съгласи да остане в Гленгъри, докато траеше меденият им месец в Кения. Настроението му лека-полека се повишаваше, докато опаковаше личните си вещи и ги изпращаше в апартамента в Челси, който отсега нататък щеше да бъде единственият му дом. Куп се върна в Лондон веднага след венчавката; вече беше наел офис и човек, който да го обслужва. Още първите обяви доведоха наплив от бивши войници и настоящи охранители, недоволни от работата си.

В началото на декември Ник окончателно предаде управлението на Гленгъри в ръцете на Ричард и се качи в колата си с чувство на пуснат на свобода затворник. Целият му досегашен живот оставаше зад него, мислеше си, докато караше на юг. Шансовете да изгради свой собствен дом... И Мелиса никога нямаше да се настани и да заживее щастливо в Гленгъри... Мисълта го споходи неочаквано и той изруга, разтърсвайки нетърпеливо глава. По дяволите, не правеше това заради Мелиса! Или може би все пак беше заради нея?

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Хол не можеше да повярва на късмета си — плащаха му, за да гледа Мелиса, докато играе! Той знаеше, че е нает за изпитателен срок и много внимаваше да не настъпи Кати по мазола. Тренираше усилено Лиза, като полагаше невероятни усилия да я придвижи нагоре от мястото ѝ в първите тридесет, на което беше се застопорила от години, но с Мелиса играеше единствено като подавач, докато Кати не го попита за мнението му да раздвижат тренировките.

Практиката с мъж се оказа от полза за Мелиса; тя започна да забива по-твърдо топката, даже започна да се движи по-пъргаво из целия корт. Прибави към списъка си още две титли от индивидуалните; вече не ѝ изглеждаше невъзможна перспективата догодина да спечели първия си Голям шлем. Следващата година... тези проклети думи, изписани на огледалото, я преследваха като призрак, колкото и яростно да ги отблъскваше от съзнанието си. Връщаха се в сънищата и мечтите ѝ, хилеха ѝ се подигравателно, тормозеха я и я изнервяха.

Бяха в Ню Йорк за Световния шампионат на Световната асоциация по тенис в началото на декември, после Хол и Лиза си тръгнаха за Калифорния, а Мелиса щеше да се присъедини към тях по Коледа. Кати също получи покана, но реши да прекара останалото време при родителите си, докато Мелиса отлетя за Франция, за да не изпусне една особено доходоносна рекламна кампания. Хол предложи и Джек да прекара с тях ваканцията в Сан Франциско, но в момента той беше в Германия и Мелиса се обади да му предаде поканата.

— Мда-а, защо пък не? Но все пак трябва да отидем да видим мама и татко. Защо не се срещнем в Лондон другата седмица и да ги посетим, преди да отлетим за Щатите?

— Окей — прие Мелиса. — Не съм била у дома от векове — британската преса пак раздухва клюката, че имам лош период, само защото се отказах да се състезавам в Националния шампионат на Британия през октомври — въздъхна тя.

— Знам — в гласа му прозвуча съчувствие. Той беше участвал в този шампионат и повечето от въпросите на журналистите бяха насочени към отказа на сестра му, като се намекваше, че другаде получава повече пари и съответно точки в компютърната класация. — Не се безпокой, преди си била любимката и пак ще бъдеш — каза успокоително той. — На тях изглежда им е приятно да издигнат някого на пиедестал единствено заради удоволствието после да го сринат.

— Не се безпокоя — отсече Мелиса, но не твърде убедено. Обичаше да чете репортажите в пресата, но напоследък ги избягваше.

Останаха два дни в Лондон, колкото да разменят клюки и коледни подаръци с родителите си, а и да се срещнат с Грег — техния агент. Той ги заведе на обед — за нещастие избра точно този ресторант, в който Мелиса и Ник толкова често бяха се хранили, просто защото се намираше на една крачка от апартамента му. Почувства, че ѝ е ужасно трудно да се концентрира върху разговора. Все още пазеше ключовете, които беше ѝ дал, и ужасно се изкушаваше да ги използва.

Когато излязоха от ресторанта, студът хапеше безмилостно, небето беше притъмняло.

— Господи, погледнете колко е натоварено движението! — възкликна Джек. — Май ще направя по-добре да се върна пеша в хотела.

— Ти тръгвай, аз имам да направя още покупки — обади се бързо Мелиса. — Все още не съм купила нищо за мистър и мисис Ренуик.

— Не се бави много, най-късно в пет и половина трябва да тръгнем за летището — извика подире ѝ Джек.

Мелиса му махна, че го е чула и се изгуби в навалищата коледни купувачи.

Закопча яката на палтото си, за да скрие ушите си и забърза по „Кингс Роуд“, където спря пред една телефонна кабина. Потропваше нетърпеливо с крак и чакаше реда си. Натисна цифрите на номера, който така добре знаеше, и изчака десетина позвънявания, за да е сигурна, че в апартамента няма никой.

Излезе от кабинката и бързешком измина останалото разстояние. Спря пред редицата блокове и вдигна поглед към тъмните стъкла. Въпреки че цялата трепереше от нерви, не можа да устои на импулса и

краката ѝ сами я понесоха към сградата. Много бавно се заизкачва по стълбите, докато разсеяно се питаше дали Ник е сменил бравата.

Ключът ѝ влезе много лесно в отвора и тя нерешително посегна към бутона за осветлението. Примигна във внезапната ярка светлина и тръгна бавно из апартамента, връхлетяна от спомени. Докосваше различни предмети, погалваше някой шкаф или други, познати ѝ от по-рано неща.

Последната стая, в която влезе, беше спалнята и тя се поколеба на прага.

Бяха изминали осемнадесет месеца от последното ѝ идване тук — щастлива и влюбена. Сякаш онази Мелиса беше съвсем чужд човек!

Отвори гардероба и свря лице в якето от туид, което висеше вътре — то ухаеше на Ник — чиста, мъжка миризма, която не можеше да сбърка. Ядосана внезапно на себе си, тя затръшна вратата и се завъртя на пети. Точно насреща ѝ я гледаше нейният портрет. Сигурно Шийна беше го изхвърлила от Гленгъри, помисли си злорадо, с мъничко привкус на болка. Глупаво постъпи, че изобщо дойде — какво беше очаквала?

Спря за миг, преди да си тръгне, нещо я караше да остави знак, който да му покаже, че е била тук. Зарови в чантата си и измъкна червилото. Тънка усмивка изкриви устните ѝ, докато се навеждаше над огледалото. **Догодина** — изписа по диагонал на стъклото. Отстъпи назад, за да се наслади на изкуството си — никой нямаше да го разгадае, с изключение на Ник, но той щеше да знае, че е била тук. Напусна апартамента, доволна от себе си и забърза по „Кингс Роуд“, за да хване такси.

В Калифорния грееше слънце и беше горещо, тя бързо започна да се отпуска и да се наслаждава на така дългоочакваното прекъсване на състезания и ангажименти. След няколко дни, прекарани в мързелуване и размотаване, се почувства изцяло изпълнена с нова енергия, готова да опознае Сан Франциско и околностите му. Предишната година беше се чувствала прекалено изтощена и паднала духом, за да разглежда забележителности, а сега Хол и Лиза се зарадваха да компенсират това, горди със своя град. Те задоволиха

желанието ѝ да вземат въжената железница, откъдето ѝ посочваха всички исторически ценности.

— Исторически ли? — поднасяше ги Джек. — Вие не знаете значението на думата, обявявате всяка сграда, построена след 1906 година, за паметник на културата. Би трябвало да видите Белууд!

— Който понастоящем е притежание на Ейс — не можа да се стърпи Хол.

— О, престанете вие двамата. Харесва ми това място — извика Мелиса с блеснали от възторг очи. — Може да си купя къща и да се преселя тук — добави небрежно тя. Но думите ѝ я прорязаха неочаквано с прозрението, че *наистина* имаше нужда от място, някъде, където и да е, за да се приютява от време на време след безконечното циганско странстване. Освен това би било изгодно да инвестира част от парите си в недвижима собственост, но не и в Англия, там пресата винаги застава на нокти, когато преминеше границата.

Няколко дни по-късно видя точно къщата, която ѝ трябваше. Четиримата пътуваха през лозята на долината Напа и тя мързеливо се наслаждаваше на гледката, когато къщата неочаквано изникна пред тях.

— Спри! — извика нетърпеливо тя.

Хол стъпи на спирачките.

— Какво има?

— Тази къща — вижте я само! — тя посочи към снежнобялата хазиенда, сгушена в подножието на хълмовете, обградена с акри лозя. — Продава се!

— О, Мелиса, какво ще правиш с това лозе? — въздъхна Джек.

— Ще продам по-голяма част от земята — заяви въодушевено тя. — Карай нататък! — нареди на Хол.

— Това е частна собственост — възрази неубедително той, но даде назад и се отправи по лъкатушещия път.

— Те искат да го продадат, нали така? — настоя тя и изскочи от колата, преди той да е спрял.

Тъмна веранда опасваше къщата и тя пристъпи в сенките ѝ, за да почука на извитата дъбова врата. След като никой не ѝ отговори, тръгна да я обикаля и да наднича през прозорците.

— Мелиса, престани! — извика притеснено Джек.

— Празна е — съобщи му тя и продължи с инспекцията, вървеше бавно покрай фасадата и оглеждаше стаите, като си ги представяше обзаведени с мебели, избрани по неин вкус. Мястото е избрано перфектно, мислеше Мелиса, толкова уединено и спокойно, и само на един час път от града, освен това бяха минали през едно прелестно градче само на няколко мили от къщата — там можеше да пазарува и други неща. И най-хубавото беше, че щеше да бъде напълно сама — американската преса си имаше достатъчно местни величия, за да се занимава с нея.

— Окей, видях достатъчно — заяви бодро тя и се върна при колата.

Записа си името на агенцията, после се настани на мястото си и заговори за друго; след като възнамеряваше да си има тайно убежище, нямаше нужда да бие барабани.

— Мелиса, Ейс се обади, докато ти беше на пазар — посрещна я на прага Джек и бързо я дръпна настрана, за да не ги чуе Лиза. — Не беше в Белууд, а в Ел Ей на летището и чакал да обявят полета му. Нямам време за подробности, но успях да разбера, че идва тук и иска да го чакаме в „Пасифик“ в седем и половина.

— И двамата? — Мелиса се намръщи. — И защо трябва да идвам и аз?

— Мисля, че има нещо общо с мама — въздъхна Джек. — Не мислиш, че ѝ е направил предложение, нали?

— Господи, надявам се, че не! — възкликна прочувствено Мелиса, ужасена, както и Джек от тази перспектива, макар и по други причини. Ейс — неин втори баща?

Пристигнаха по-рано в хотела, седяха, потънали в мълчание, всеки зает със собствените си мисли и бавно отпиваха от питиетата си, когато Ейс се приближи до бара и седна шумно на високото столче.

— Здравсти, деца — поздрави любезно и ги прегърна зад вратовете.

Джек изръмжа и се отърси от ръката му, очаквайки да чуе най-лошото.

— Не трябва да те наричаме „татко“, надявам се — изхихика нервно Мелиса.

— Не — махна на бармана и се настани по-удобно. Беше необичайно нервен, но го прикриваше доста добре. Откакто Мелиса дойде в апартамента му в Ню Йорк, той търсеше начин да скъса връзката си с Роуз. Прекъсването на някоя връзка никога не беше представлявало проблем за него — поне в близкото минало — но сега беше по-различно, толкова много неща бяха намесени! Трябваше да постъпи по начин, който нямаше да се хареса както на Джек, така и на Мелиса. Освен това беше разбрал причината, поради която Роуз отказа да го придружи в Австралия за Нова година, въпреки че я уговаряше през всичките дни на Коледа.

— Благодаря, че дойдохте, ще карам направо. Роуз и аз разговаряхме надълго и нашироко и решихме, че това доникъде няма да ни доведе. Тя поиска да скъсаме и аз приех. Не са намесени твърде съдбовни чувства и аз й казах, че може да остане в Белууд, докато пожелае — аз се мяркам там от дъжд на вятър и оставането й няма да представлява проблем, докато играя тенис — изрече спокойно той.

Джек си отдъхна с облекчение.

— О! — успя единствено да каже Мелиса. Мама сигурно си е възвърнала здравия разум, помисли тя.

— Въпреки това ще запазиш Белууд? — поинтересува се Джек. — И няма да го продадеш?

— Не съм мислил за това — каза бавно Ейс. Всъщност притежаването на подобна собственост доста олекотяваше джоба му; беше сигурен, че управителят, когото назначи, го ограбва най-нагло. Провинцията беше чудесно местенце да се отбиваш от време на време, но никога не беше мислил да се засели за постоянно там — в душата си беше градско дете. — Защо?

— Може би пък аз съм помислил — заяви Джек за изненада на Мелиса.

— Ти не прояви интерес, когато татко го обяви за продан — възкликна тя.

— Знам, но нямам намерение вечно да пътувам насам-натам, нали така? Все някога ще поискам да се установя на едно определено място и защо то да не е родният ми дом?

— Има ли нещо или някой, за когото би трябвало да зная? — осведоми се спокойно Мелиса, но Джек само се ухили и замълча.

Ейс изгълта скоча си и остави чашата.

— Ще ви уведомя, ако реша да продавам — каза той. — Вие яли ли сте?

— Не, мисис Ренуик ни очаква да се върнем. Ти също си поканен.

— Не, благодаря, скапан съм. Ще си поръчам нещо в стаята и няма да стана от леглото поне седемдесет и два часа.

Той се изправи, после добави почти настойнически:

— Ще ви видя утре, нали?

— Сигурно — кимна Джек. След като поговоря с мама, добави мислено.

— Окей. Леща нощ.

— Лека нощ, Ейс — повториха хорowo двамата.

— Хайде да се връщаме при семейство Ренуик. Сигурно вече се тревожат за нас.

— Дадено — Мелиса хвърли поглед към часовника си, изчислявайки наум часовата разлика с Великобритания. Нямаше търпение да поговори с майка си!

Роуз се чувстваше доста неловко да обсъжда сексуалния си живот с дъщеря си, даже и от далечно разстояние и по телефона, така че отбягваше въпросите ѝ, доколкото ѝ беше възможно, преди окончателно да капитулира.

— Знам, че не мога да го задържа — въздъхна тя. — Винаги съм го знаела. И не бих понесла унижението да ме видят официално с мъж, два пъти по-млад от мен.

— Това би бил най-малкият проблем — отбеляза Мелиса. — И говори за понижено самочувствие.

— Не, само за болезнено осъзнаване на реалността — въздъхна Роуз. — Ти не можеш да го разбереш, а и как би могла — твърде си млада, за да се тревожиш от бръчки и побеляваща коса, и отпускаща се плът, неподвластна на волята ти. Да продължавам ли?

— Изглеждаш страхотно! — възрази Мелиса.

— За възрастта си, да — съгласи се Роуз. — Просто няма начин да поддържам пълнокръвна връзка с Ейс, нямаме основа за това — промълви тя и в гласа ѝ прозвуча огорчение. — Това ще бъде цяло

наказание — да ставам рано и да се гримирам, преди да е видял лицето ми. Даже бях решила да ходя на курорт за отслабване, представи си.

— В това няма нищо осъдително!

— Не и ако исках да го направя за себе си. Но аз не искам. Добре ми е както съм си. Просто исках да излъжа годините. Не, не се оплаквам, беше прекрасно, но не съжалявам, че свърши. Ще се съобразявам с възрастта си и ще чакам внуци... О, скъпа, съжалявам!...

— Няма значение — прекъсна я Мелиса. — Ето ти Джек — добави тя и припряно бутна слушалката в ръцете на брат си.

— Тя добре ли е? — попита нетърпеливо Роуз. — Не мога да повярвам, че споменах за внуци.

— Отиде някъде — какво каза току-що? Добре ли си? — извика Джек.

— О, аз съм си наред — отвърна нетърпеливо тя. — Просто прегърни Мелиса от мен, ще го направиш ли?

— Разбира се, но какво става с теб?

— Вече ти казах — добре съм и никога не съм била по-добре. И няма нужда да се ядосваш на Ейс; той се държа абсолютно благородно, както винаги. Но аз повече се безпокоя за Мелиса — не знаех дали трябва да ѝ го кажа или не. — Роуз замълча. — Ник се обади тук на следващия ден, след като двамата ни бяхте на гости.

— Какво искаше?

— Да разбере къде е. Сигурно е прочел във вестниците, че е в страната. Извини се, като ми каза, че тя е оставила нещо в апартамента му, но това едва ли може да бъде истина, не мислиш ли?

— Да. Какво му каза?

— Че е била тук, но си е заминала, за да прекара Коледа с Хол — каза Роуз малко виновно. — Най-вероятно съм го оставила с погрешно впечатление — знам, че има всички основания да ѝ бъде ядосан, но не мога да му простя, че я удари.

— Нито пък аз — процеди навъсено Джек. — И съм сигурен, че го е направил, въпреки че тя отрича. Не го споменавай на Мелиса, може пак да се разстрои, а аз искам да се съберат с Хол — той е добър момък и много помага за кариерата ѝ — което е повече, отколкото Ленъкс някога е правил.

— Знам и съм щастлива, че приемаш така спокойно това, което ти казах — въздъхна с облекчение Роуз. Ник звучеше толкова настойчиво, а след като му казах — толкова обидено. Очевидно гореше от нетърпение да се срещне с нея и се опита да потисне разочарованието си, когато му съобщих, че Мелиса току-що е напуснала страната.

След като приключи разговора, Роуз се запъти към кухнята, където си отрязва голямо парче от коледния кейк, изхлузи обувките си и се сви на канапето пред телевизора. Ейс ѝ липсваше, но все пак колко беше прекрасно, че успя да го остави да си тръгне! Усмихна се щастливо и посегна към кутия с шоколадчета.

Първата седмица на Открития шампионат на Австралия премина бързо — трафикът на Мелиса бе толкова натоварен, че едва успяваше да отдели няколко минути да си поприказва с Ейс. В неделя вечер обаче, докато чакаше Лиза в „Плеърс бар“, го видя седнал самотен да отпива от портокаловия си сок без ентусиазъм — сдържаше обещанието си към Джек да не близва алкохол по време на турнирите.

Гледа го известно време и си даде сметка колко се е променил. За пръв път, откакто изобщо някой си спомняше, беше се отказал от имиджа си на индиански вожд, сега косата му бе отрязана съвсем късо и едва покриваше черепа му.

— Вчера направих велик мач — каза тя. — Косата ти ми харесва повече къса. — Той все още изглеждаше неустойимо привлекателен, чаровен и опасен. — Кати е на мнение, че сега изглеждаш почти нормален.

— Мили боже, по-добре пак да я пусна дълга — направи физиономия той. Можеше да понесе всичко друго, но не и да го окачествят като нормален. — Искаш ли да пийнеш нещо, душичке?

— Не, благодаря. Лиза би трябвало да дойде всеки миг — ще имаме разговор с журналистите.

— А след това? — настоя той.

— В леглото — отвърна му с отсъстващ глас тя.

— С някой интересен мъж? — тъмните му очи заблестяха. Мелиса го погледна бързо с усещането, че хиляди мравки запълзват по тялото ѝ.

— Не мога да си простя, че те оставих да си отидеш миналия септември — проговори дрезгаво той. — Как стоят нещата при теб? Зае ли някой мястото на Хол в леглото ти?

— Не — поклати глава, но мислите ѝ отлетяха при Ник, Не при Хол. Непрекъснато се питаше дали вече е бил в Лондон, дали е видял бележката ѝ и каква е била реакцията му? Имаше чувството, че е опарила пръстите си, изписвайки думите. Ник беше започнал играта в „Ред Лайън“ и оставяйки му на свой ред послание, тя беше приела щафетата на предизвикателството.

Ейс я наблюдаваше с присвити очи. Не знаеше нищо за миналото им и за евентуалното им бъдеще, но най-вероятно онзи английски мерзавец беше причината да продължава да живее сама.

— Все още си хлътнала по Негова светлост лорда, нали?

— Да — призна Мелиса.

— Аз мога да те накарам да го забравиш — заяви убедено той.

— Удовлетворението гарантирано, така ли? — подигра го тя.

— Абсолютно — натъртено произнесе той и лека съблазнителна усмивка изви ъгълчетата на устните му. — Знаеш номера на апартамента ми — 612.

Изправи се и си тръгна, като я остави сама да вземе своето решение.

Мелиса го гледаше как се отдалечава и изпитваше по-скоро съжаление. Доста се изкушаваше, но... онази история с майка ѝ? И защо трябваше някога да го узнае? — помисли тя и изпита внезапно облекчение — също както и Роуз няколко години по-рано, убедена, че няма начин да нарани дъщеря си.

На следващата сутрин Кати наблюдаваше тренировката на Мелиса и Хол за подготовката им за четвъртфиналите и се мръщеше. Мелиса играеше разсеяно, движеше се тромаво и удряше от лошо положение. Изведнъж се прозя и се протегна. Очите на Кати потъмняха. Видът на Мелиса беше като след нощ, прекарана с Ник. Вгледа се изпитателно в Хол, после отхвърли идеята — той изглеждаше толкова объркан, колкото и тя самата. Не и Хол, значи, но тогава... Мелиса изтича да смени ракетата си с нова.

— Не ти е виновна ракетата — изсъска ѝ Кати. — Какво, или би трябвало да попитам кой те е подредил така?

— Не знам какво се опитваш да ми кажеш — излъга лекомислено Мелиса. — Не се безпокой, Катенце, аз съм си окей.

Катенце!

На физиономията ѝ се изписа такова отвращение, че Мелиса избухна в смях и се отдалечи с грациозни подскоци.

Чувстваше се прекрасно, макар и уморена. Ейс наистина заслужаваше репутацията си на велик любовник — такава огнена нощ, изпълнена със страст, бяха прекарали двамата, освободена от предразсъдъци, изсмукваща силите от тялото и вливайки нови сокове в тази така зажадняла плът. Най-хубавото в случая беше, че душата ѝ оставаше недокосната — предполагаше, че ще се чувства омърсена, но нищо подобно не изпитваше.

— Махни тази самодоволна физиономия от лицето си! — изсъска Кати отново подире ѝ.

— Съжалявам! — извика жизнерадостно Мелиса и се опита да се съсредоточи в играта. По-късно отново имаше среща с Ейс — той вече беше запазил стая в друг хотел под друго име, за да не излезе връзката им наяве. А и реакцията на Джек не беше за подценяване.

Мелиса никога по-рано не беше се състезавала със сегашната си противничка — относително ново име във втория кръг, която играеше ожесточено, за да достигне до класацията на първия си Голям шлем.

В пресата печатаха в продължение на цяла седмица хвалебствени дитирамби за Рената, а в съблекалнята неизменно посрещаха Мелиса с възгласа: „Хайде, Мелиса, дай урок на детенцето!“. Въпреки че сред състезателите рядко се създаваха големи приятелства поради непрестанната конкуренция, Мелиса се почувства внезапно обградена от доброжелатели.

И ето я сега, уморена, с разфокусиран поглед и натежали от слава рамена, Мелиса се изправи пред непознатата си съперница. Рената, естествено, беше много по-осведомена за нейния стил, въпреки че и Хол, и Кати се опитаха да научат повече за рускинята. Мисълта на Мелиса летеше все още към леглото на Ейс, когато внезапно се намери лице в лице с играч в превъзходна форма и неоспоримо самочувствие. Рената спечели първия сет с шест на едно.

— Време е да преминем към „План Б“ — промърмори Хол към Кати.

— Никакъв проклет план няма да ѝ помогне — изсъска в отговор Кати, объркана и отчаяна.

Жалката форма на Мелиса продължи да се проявява и много скоро тя се изправи пред окончателното поражение с две на пет. Тя хвърли бегъл поглед към трибуната, където седяха нейните поддръжници: Джек и Лиза изглеждаха озадачени, Хол се мръщеше объркано, а Кати готова да припадне. Ще ги разочаровам всичките, помисли Мелиса. Спомни си какво ѝ каза Хол, след като загуби мача си с Щефи: „Шампионите никога не се предават, никога не се отказват, никога не се оставят да им проличи — даже и в най-лошите си дни. Те са неприкосновени — могат да ги победят, но по принцип никога нищо не се губи — просто този път съперникът им е спечелил“ — беше подчертал разликата той.

Окей, лейди, давай да видим дали можеш да спечелиш, помисли мрачно тя и реши да приложи стария трик — затвори мислено всяка врата в съзнанието си, докато остана единствено мисълта за мача ѝ. Една съвършено променена Мелиса се върна обратно на корта, за да сервира на свой ред и Кати тутакси го разбра.

— Благодаря ти, господи, тя се събуди!

Все още седяха на ръба на седалките си, но лека-полека се отпуснаха, когато Мелиса сервира с резултат три на пет в края на сета. Още повече си отдъхнаха, когато Мелиса срази Рената за втори път, макар и с равен резултат — пет на пет. Рускинята губеше самочувствие толкова скоростно, колкото Мелиса го наваксваше, а и започна да губи самообладание. Мелиса шеметно се носеше към висините със седем на пет.

Третият сет приключи за двадесет минути и Мелиса триумфираше: едно шест, седем пет, шест едно. Беше преминала полуфинала на първия си Голям шлем за единична игра! Издиша удовлетворено, докато крачеше по корта, но все още не можеше да срещне погледа на Кати. Знаеше, че едва не беше се провалила и можеше да обвинява единствено себе си — и Ейс. Знаеше също така, че беше пълна лудост да започва афера по време на толкова решителен шампионат като Големия шлем, но все пак реши да се срещне с него според уговорката им.

Мелиса се протегна блажено, просната гола до него в леглото, напълно преситена след пет прекрасни, изпълнени със секс дни и нощи.

— Ще ми липсва — въздъхна тя.

Турнирът беше приключил и всички напуснаха Мелбърн, за да поемат по своите пътища.

— Беше прекрасно — ти изобщо не искаш от мен да променя начина си на живот, за разлика от Ник, или пък да те обичам, което искаше от мене Хол. Само обикновен секс.

— Обикновен? Трябва да съм се изложил — промърмори Ейс и тя се изкикоти.

— Избрах неподходяща дума — съгласи се тя, претърколи се по корем и подпря глава на длани. — Предполагам, че е така хубаво, защото може да свърши безболезнено. Мисля, че Кати подозира нещо и съм изненадана, че Джек все още не се е усетил.

— Твърде е ангажиран със собствената си връзка, за да забележи какви ги вършиш.

— Връзка? Коя е дамата? Не и Кати, тя е твърде нещастна.

— Не, не и Кати — каза само Ейс; той си спомняше горчивото ѝ разочарование, когато му призна, че всичко между тях е приключило.

„Всичко беше твърде хубаво, но време е да приключваме“, тези вълшебни думички си бяха негов прерогатив. Но не се разтревожи особено; знаеше, че лесно може да си я върне обратно, а и самочувствието му беше прекалено високо, за да повярва, че тя може да го замести с лека ръка, докато са разделени. Хол не влизаше в сметката, а тя щеше да бъде в различен град всяка седмица — достатъчно време, за да започне нова връзка; освен това не беше в неин стил да спи с всеки срещнат. В момента приемаше лесно раздялата им само защото беше презадоволена, но само след няколко месеца щеше да почувства толкова остро липсата му, че сама щеше да дотича в леглото му.

В стаята беше ужасно задушно и Мелиса се протегна над него, за да си вземе няколко кубчета лед от купата, които постави на слепоочията си, после разтърси ръце.

— Изглежда доста забавно — Ейс загреба шепа ледчета и започна да си играе с нея, като очертаваше зърната на гърдите ѝ с бавни и сладни движения, докато те се втвърдиха и изтръпнаха, и той

ги пое в горещата си уста. Продължи да търка леда надолу по ребрата ѝ, докато се стопи, постави мъничко кубче в пъпа ѝ и се наведе да го изсмуче; Мелиса простена и се вкопчи в косата му.

— Нямаме време... — започна неубедително тя. — Трябва да се видим с останалите за едно последно питие — напомни му тя. — И между другото, ще подпухна от студ!

— Млъкни — посъветва я Ейс и се пресегна за още лед. Мелиса изписка шокирано, когато пхна едното кубче дълбоко в нея и го последва друго.

— О-о, това се казва удоволствие! — измърка накрая, успяла да се наслади на контраста между жегата и лед, и той дори ѝ хареса. Хвана дланта му и притисна пръстите му още по-навътре.

— Толкова си гореща, те се топят страхотно бързо — промълви Ейс, като смени кубчетата с нови, след което разтвори бедрата ѝ широко, за да поеме влагата с език. Мелиса прехапа долната си устна, за да не извика.

— Ейс?

— Нямаме време, забрави ли? — подкачи я той и се отдръпна, наслаждавайки се на гърча ѝ.

Изучава я в продължение на един дълъг миг — това красиво лице, поруменяло от възбуда, потъмнелите очи, прибулени и далечни, розовите устни, великолепното тяло, простряно в очакване на неговото.

Тя щеше да му липсва — осъзна внезапно той — и не само приказният секс, на който се наслаждаваха и двамата. Тя просто бе една от малкото жени, с която му беше приятно. Изпитваше интерес към нея, тя можеше да го накара да се смее и беше толкова независима — не искаше от времето му нито секунда повече от това, което беше готов да ѝ даде. Не искаше парите му. По дяволите, той даже би могъл да се ожени за нея! Изказа мислите си на глас и тя му отвърна с бурен смях. Тъмните му очи потъмняха още повече — може би беше прекалено независима!

Не каза нищо, но възобнови бавната разходка на ръцете си по тялото ѝ, възбуждайки я близо до оргазма, после внезапно и преднамерено спря и стана от леглото.

— Ейс! — Мелиса застана на колене и го загледа очаквателно, почти отчаяна. — Какво има?

— Искаш ме само за да свършиш, нали? — ухили се той.

— Да!

— Ами тогава кажи, че ме обичаш и искаш да се омъжиш за мен — изрече бавно той. — Хайде, кажи го — продължи да настоява, тъй като тя мълчеше.

Мелиса се поколеба, после кръстоса пръсти под главата си, за да не се виждат.

— Да, обичам те и искам да се омъжа за теб — заяви тя. — А сега ела тук и ме люби...

Ейс се засмя, удовлетворен от капитулацията ѝ и се върна в леглото.

Положи я по гръб и прегъна широко разтворените ѝ крака силно нагоре, докато коленете ѝ опряха в раменете. Даже гъвкавите стави на Мелиса се възпротивиха на подобно отношение, но той проникна така внезапно в нея, силните му тласъци я опияниха и всяка мисъл изчезна от ума ѝ. Изкрещя, докато свършваше и после пак и пак, струваше ѝ се, че конвулсиите никога няма да отшумят и го притисна още по-дълбоко в себе си. Най-сетне Ейс свърши едва дишайки, а дъхът му излизаше на пресекулки и се смесваше с нейния. Отпусна хватката си и Мелиса внимателно протегна крака.

— Ти си садист — оплака се тя.

— На теб ти хареса — заяви самодоволно той, докато се отдръпваше и освобождаваше от презерватива.

Мелиса не си направи труда да го отрече. Беше прекалено изтощена, за да се движи изобщо, но един поглед към часовника я накара да подскочи и тя припряно засъбира нахвърляните си на куп дрехи.

— Смяташ ли, че е добра идеята да се появим заедно довечера? — попита тя, докато се обличаше бързо. И двамата старателно бяха крили връзката си от самото ѝ начало.

— Не, още по-малко добра е идеята да не го направим — отвърна Ейс. — Джек го организира и ще очаква да види двама ни, няма да го оставим да се пита защо сме се покрили, нали така?

— Господи, не — съгласи се неохотно Мелиса. — Просто не казвай и не прави нищо провокативно — примоли се тя, целуна го за последно и се измъкна от стаята.

Когато се увери, че си е тръгнала, Ейс се приближи до етажерката, в която беше скрил видеокамера зад някакво растение в саксия, филмът би станал доста по-добър със съзнателното ѝ участие, разбира се, но той не искаше да рискува, като ѝ го предложи директно.

Взе си душ и си позволи една-единствена цигара сега, когато турнирът беше свършил, после се върна в хотела си. Когато по-късно се присъедини към останалите на бара, забеляза Мелиса, седнала между Кати и Хол, зашеметяваща във вечерната си рокля от тафта в наситено тъмносиньо. Тя избягваше погледа му и упорито разговаряше с останалите.

— Аз черпя — какво ще пиете? — попита безгрижно той и подвижна към бармана. — Мелиса?

— Само портокалов сок, моля — отвърна безизразно тя.

— Искаш ли лед в него, сладурче? — попита с равен глас той.

Мелиса едва потисна надигащия се кикот и се закашля мъчително, което поне успя да обясни гъстата руменина по бузите ѝ. Ейс услужливо се наведе и я потупа по гърба.

— Какво има, да не ти е влязло някое ледче в кривото гърло? — попита невинно той и направи нещата още по-лоши. Тя му хвърли кос поглед и той я изгледа със съчувствие, след което се обърна и заговори с Джек.

Мелиса се опитваше да се преструва, че я няма и се замисли за къщата в Калифорния. Беше получила потвърждение, че собствениците са готови да разделят земята и да продадат по-голямата част на един от съседите, а къщата, обградена с няколко акра — на Мелиса. Наричаха я „Роуз Арбър“ и това повлия на решението ѝ да я купи. Вече нямаше търпение да прекара известно време там, в нейното потайно местенце. Даже Джек не знаеше и тя продължи да пази тайната за себе си — до момента, в който къщата щеше да бъде готова да приеме първите си гости.

— Много си тиха — отбеляза Кати. — Добре ли се чувстваш?

— Да, просто съм уморена — усмихна се Мелиса.

— Да си ходим тогава — Кати вдигна поглед към Джек, който току-що ѝ беше казал нещо. — Трябва да хващаме ранен полет.

— Добре — Мелиса безропотно я последва, като спря единствено да целуне брат си. — Чао, Джек, скоро ще се чуем. О, щях

да забравя — какво чувам, имал си нова приятелка? Защо не си ми казал?

— Няма нищо за каване все още — отвърна той и се намръщи.
— Кой ти каза между впрочем?

— О, просто нещо, което чух в съблекалнята — отвърна бързо Мелиса.

— Ти не се заслушваш много-много в клюките, които си разменят там, нали?

— Да се заслушвам ли? Че нали повечето ги започвам аз? — възкликна тя и Джек се разсмя.

— Вярвам ти — отвърна сухо той. — И точно по тази причина не ти издавам тайните си. Хайде, махай се оттук! — добави шеговито той, за да изглади нещата и я прегърна.

— Тръгваме си толкова рано, сладурче? — надвеси се над нея Ейс. — Ти направи някои доста добри изпълнения тук. — Мелиса затаи дъх и го зачака да продължи, което ѝ се стори цяла вечност. — Единичните полуфинали и финала на двойки в двете представяния — добави накрая той с крива усмивка, а от гъстата руменина, покрила бузите ѝ, разбра, че нямаше предвид тениса. Той не би устоял на изкушението да я докосне, но и двамата си даваха сметка, че трябва добре да играят, за да не разбере никой двусмислието на разговора им.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Следвайки възхода си в ранглистата, в Мелбърн Мелиса се класира шеста. Внезапен грип обаче ѝ попречи да защити точките, които беше спечелила предишната година, и когато реши да постави ново начало в състезателната си кариера, почти достигна десетката на твърдите кортове в Европа.

— Не мога да играя на тази гадост! — избухна тя и запрати топката толкова яростно, че тенисистът на съседния корт трябваше да се наведе, за да не го цапардоса.

— Извинявам се! — извика виновно Мелиса, след това се обърна към Хол и Кати. — Едва стигнах до двадесет и едно и вече го пропуснах — измърмори намръщено тя.

— Не прави мелодрами — въздъхна Кати. — Всеки минава през своя лош период. Ти си прекалено нетърпелива, когато играеш на твърд терен.

— Окей, ще опитаме пак — сви примирително рамене Мелиса, но полза нямаше.

Самочувствието ѝ се понижи още повече, когато в Рим загуби срещу състезателка, класирана по-ниско от нея. Същото се повтори в Хамбург и Берлин. Откритото първенство на Франция чукаше на вратата. Тя все още не беше влязла във формата, която ѝ беше нужна, за да се почувства в състояние да играе на твърда настилка. Едва успя да се добере до шестнадесетото място.

— Мисля, че ѝ е необходимо прекъсване — започна Хол, когато пристигнаха в Париж. — Твърде е напрегната, ще спечели много повече от няколко дни почивка — пазаруване, шляене, такива неща. Вместо тренировки, имам предвид.

— Мисля, че трябва да се откажа от Откритото и да обявя, че се оттеглям — обади се печално Мелиса.

— Много добре — прие блъфа Кати. — Адски ми е неприятно да гледам пораженчески физиономии, изпаднали от ранглистата — изрече бързо тя.

Мелиса я загледа изпитателно.

— Само се пошегувах.

— Добре. Направи в такъв случай това, което ти предлага Хол, отпусни се за няколко дни и после се върни поправена и закърпена, и дано спреш да падаш по стълбищата. Ще се почувстваш по-добре, когато дойде Джек — добави окуражително тя.

Мелиса кимна. Това си беше чистата истина, единственият проблем оставаше Ейс, който щеше да го придружава.

Нейната болест и различното им участие в състезанията бяха станали причина да не се срещнат преди Мелбърн, но за сметка на това бяха разговаряли по телефона, а последният разговор датираше отпреди няколко дни и той настояваше да продължат връзката си. Тялото ѝ копнееше да даде ясен отговор на настоятелното му предложение, но сърцето ѝ казваше друго. Беше твърде близо до Ник — погледнато географски, а и датата на уговорената им среща приближаваше. Не можеше да се задоволи с Ейс. Бездруго щеше да ѝ е ужасно трудно да се изправи лице в лице с Ник — оставаше да се притеснява и от чувството за вина, че току-що е излязла от леглото на друг мъж. Ако обаче Ник все още ме мрази, ще се върна при Ейс, реши тя накрая, твърде неразумно при това.

Когато Джек пристигна в Париж сам, изпита облекчение, но това облекчение беше примесено с разочарование.

— Ейс разтегна мускул в Рим — обясни ѝ той и тя не посмя да попита как е станало, нито с кого. — Не е много сериозно, но реши да се откаже от Откритото, за да избегне други неприятности. Иска да е сигурен, че ще бъде тип-топ за Уимбълдън.

Първият мач на Мелиса беше близо до пълния провал. Играеше срещу францужойка, класирана много по-надолу, която иначе би победила без проблем. Отново обаче се появи усещането, че играе с чужда ракета: темпото ѝ се изплъзваше, координацията око — ръка сякаш изобщо не съществуваха. Мелиса мълчаливо преодоляваше всеки ход на францужойката като препятствие и едва успя да спечели първия сет на тайбрека, последва мъчително включване във втория сет, с унизителния сервис след дванадесет двойни фаула.

— Такова безгранично невежество! — възкликна тя, почти избухнала в сълзи. — Би трябвало публиката да поиска да ѝ върнат парите за билетите. Слава богу, че не бях на централния корт!

— Все пак си наложи да успееш и спечели! — отсече Хол. — Това е, което има значение.

Кати кимна одобрително, но беше разтревожена. Мелиса нямаше да се измъкне още веднъж с подобно представяне.

За щастие този полупровал се оказа повратна точка в Шампионата — Мелиса се преобърна на сто и осемдесет градуса и спечели следващата среща. Това ѝ даде ново самочувствие. Следващият мач в сряда — „Деня на детето“, когато хиляди пищящи от възторг деца, поддръжници на Ролан Гарос, бяха окупирали стадиона, отново се оказа изпитание, борба със себе си, равносилна на битката срещу противничката ѝ, но отново успя да достигне триумф за три сета.

Няколкото мача за смесените двойки, в които игра с Джек, ѝ помогнаха да се успокои и отпусне и в петък спечели срещата си, която ѝ осигури шестнадесето място и игра с Фльор Паскал, друга францужойка и любимка на публиката. Мелиса беше подготвена за отношението им към нея: знаеше, че ще аплодират сънародничката си, и предварително реши да затвори уши и очи за звуците, долитащи откъм трибуната.

Фльор залагаше твърде много на стила си на игра, което идеално устройваше Мелиса — бавните, плавни и високи волета я побъркваха и я караха да допуска грешки. Колкото и твърдо да удряше топката Фльор, Мелиса я връщаше още по-твърдо и по-бързо и поне за този ден играеше перфектно. Спечели много лесно победата си над францужойката, за по-малко от час, и забърза към мрежата, за да изпълни ритуалната целувка по двете бузи — нещо, което ненавиждаше.

Четвъртфиналите преминаха като стълкновение, но поне вече имаше публиката на своя страна и най-сетне се почувства достатъчно добре — здрава и жизнена, изпълнена с подновена енергия и самочувствие. Спечели с осем на шест.

Мелиса запрати ракетата си във въздуха и за пръв път си позволи да ѝ проличи триумфът, докато се обръщаше, търсейки погледа на Кати и Хол. Полуфиналистка в Австралия, а сега и в Париж! Кати вдигна високо ръце с преплетени пръсти, за да потвърди, че тя отново е в първата десетка.

Мелиса едва не загуби полуфиналите, но вече знаеше, че може да се справи и на твърдия корт, освен това запуши устата на журналистите, които напоследък бяха на мнение, че е достигнала своя връх и няма какво да покаже повече. Тя им даде да разберат! А когато се върне в Англия, у дома, на еластичната трева щеше да направи чудеса, мислеше щастливо Мелиса и никакво предчувствие за кошмара от евентуален провал не помрачаваше безоблачната ѝ радост.

— Чичо Ник! Бързо ела! — Джулиет чукаше нетърпеливо по вратата на банята и той тихо изруга, когато се поряза по брадичката. Уви една хавлия около кръста си и попи пяната от лицето си, преди да излезе.

— Какво има? — промърмори объркано той. Племенничките му гостуваха само от два дни, а той вече се разкайваше за поканата си!

— Дават Мелиса Феръл по телевизията! — извика Джулиет и изчезна по посока на хола.

— Е, и? Днес се открива Уимбълдън, много ясно, че ще я дават. — Гласът му прозвуча напълно равнодушно, но той я последва в хола. Джес вдигна поглед, лицето ѝ беше пребледняло.

— Джек Феръл... той и Лиза Ренуик са катастрофирали вчера — промълви задъхано тя. — Искал е да заобиколи някакъв велосипедист и се е блъснал в една стена. — Тя кимна към телевизора. — Тъкмо показвах колата на Мелиса — направо е смачкана. — Тя потрепери.

Ник изтръпна. Беше доволен, че е изпуснал гледката.

— Той ще се оправи ли? — Ник не отделяше поглед от екрана, но репортерът беше приключил, поне засега.

— Не прозвучаха много обнадеждено, казаха, че състоянието му е критично, но го стабилизират — повтори Джес думите на лекуващия доктор. — В кома е.

— О, боже — изпъшка Ник. — Опитай на друг канал — предложи той и се настани пред телевизора. — Джулиет, ще ми направиш ли малко кафе и препечена филийка?

Тя се съгласи с готовност, която много би развеселила родителите ѝ. Но Джулиет си имаше мотив да бъде толкова жертвоготовна — напускайки Тенис академията във Флорида, тя много

се надяваше да убеди Ник да плати обучението и тренировките ѝ за професионалния спорт.

— Мелиса ще бъде съсипана, ако той умре — обади се Джеси Ник само кимна. Вдигна поглед, когато Джулиет влезе в стаята, понесла табла със закуската му. Отпиваше кафе и не отделяше поглед от телевизора в очакване на последния бюлетин.

— Мелиса трябва да играе днес, мислиш ли, че ще го направи? — попита Джулиет.

— Разбира се, че няма — тросна се презрително Ник, после ѝ изшътка да мълчи и се наведе напред, за да чуе последните новини. Показаха картина с Джек и Мелиса, спечелили последната си титла за смесени двойки предишната година и Ник се сви вътрешно при вида на умореното ѝ, изпито лице, на което още по-ясно се открояваше подутината на слепоочието. Сега му се струваше абсолютно невероятно, че беше изгубил контрол до такава степен, че да удари жена. Но беше го направил и за това нямаше извинение.

Джес усили звука и всички застинаха в мълчание, но не научиха нищо ново — показваха единствено кадри от минали участия на Джек или на двамата, или само на Мелиса. Самият репортер, застанал пред болницата, се опитваше да надвика десетките журналисти и фотографи, които се блъскаха напред, жадни за сензации и повече информация, защото точно в този момент от сградата излизаше Мелиса. Носеше тъмни очила и вървеше с наведена глава, без да отговаря на въпросите им, а докато се опитваше да си пробие път, я буташа от всички страни. Чакаше я кола.

— Нахалници! Защо не я оставят на мира! — изруга Ник и в този миг му се щеше да е до нея и да я закриля. Но тя си беше по-добре без неговата закрила, помисли горчиво той и отново се намръщи при спомена за насилието, което беше упражнил върху нея. Все пак тя беше дошла в апартамента и беше му оставила съобщение, което той приемаше като потвърждение на предстоящата им среща. Това го възпламени, но Роуз много бързо попари надеждите му. Мелиса беше заминала да прекара Коледа с Хол.

Само след тринадесет... не, след дванадесет дни щеше да разбере истинските ѝ чувства, но сега с тази катастрофа на Джек, който навярно умираше...

— Ах, ти, егоистично копеле — изрече на глас, отвратен от себе си. Как ли пък не, смъртта на Джек щеше да се отрази на собствените му планове.

Междувременно журналистите притискаха Мелиса с въпросите си.

— Как е Джек?

— Истина ли е, че има сътресение на мозъка?

— Ще остане ли парализиран?

— Ще се състезавате ли следобед?

Мелиса пропусна въпросите и изви глава встрани от камерите. Ник зърна гъстите къдрици на Кати, после и Хол, накрая — един висок, тъмен мъж, който разблъска тълпата, за да ѝ освободи път.

— Добра работа, друже. Искаш ли да те наема? — измърмори Ник, после внезапно осъзна потресен, че вижда Ейс Дилейни. Но с късо подстриганата си коса той имаше почти човешки вид, реши Ник; след това мъжът се обърна и той тутакси промени мнението си: тъмните му очи блестяха хищнически и мятаха мълнии, зловеща гримаса изкриви чертите му и той едва не счупи камерата на един от фотографите. Нещастникът все пак успя да отскочи встрани. Ейс даде най-доброто — или най-лошото — от себе си; размахваше юмруци, събаряше камери и най-сетне успя да вкара Кати и Мелиса в колата, която веднага подкара със свистящи гуми в неизвестна посока.

Ник се облегна назад в креслото и се втренчи в Хол, който далеч не се справяше така добре и скоро журналистите го обградиха.

— Как е сестра ви? — извика някой.

— Благодаря за интереса — отвърна саркастично Хол, защото до този момент всички въпроси бяха насочени към Джек и Мелиса. — Има контузии и повърхностни порязвания по лицето и гърдите, но най-вероятно по-късно днес ще напусне болницата.

— Къде отиде Мелиса? Ще играе ли днес?

— Дайте ѝ да си поеме дъх! — изсъска Хол. — Изобщо не е спала — както и никой от нас. Извинете ме, трябва да се свържа с родителите си...

Изгубил търпение, той отказа да отговаря повече на въпросите и си запробива път през тълпата.

Мелиса и Кати седяха притихнали на задната седалка, твърде изтощени и обсебени от мрачните си мисли, за да разговарят. Мелиса затвори очи, но единственото, което виждаше, беше Джек, който лежи така блед и безмълвен, поддържан жив единствено от апаратите. Пое дълбоко дъх, за да пропъди внезапния кошмарни смъкна стъклото на колата. Искаше свежият въздух да пропъди острия, септичен мирис на болницата.

— Пътуваме в погрешна посока — забеляза внезапно тя и се наведе напред, за да даде указания на шофьора.

— Не, не е в погрешна посока — обади се Кати. — Връщаме се в Уимбълдън, за да можеш да си починеш — заяви късо тя.

Мелиса уморено поклати глава.

— Отиваме в Белууд, за да вземем някои неща на мама.

— Ейс ще го направи, чистачката му е приготвила куфар и той просто ще го вземе — тя направи пауза и пое дълбоко дъх. — Разговарях с родителите ти и те са съгласни с мен — ти ще играеш следобед.

— Да не си полудяла? — Мелиса се втренчи в нея. Знаеше, че Кати е дълбоко потресена от случилото се — възможно ли беше въпреки всичко тенисът да не излиза от ума ѝ?

— Няма да се състезавам. И не ми казвай, че Джек би го искал.

— Сигурно би го направил, но не по тази причина искам да играеш — Кати се намръщи, опитвайки се да подбере правилно думите. — Може и да съм луда или просто малко побъркана, но имам някакво странно предчувствие, че ако ти успееш и Джек ще се пребори — изрече сериозно тя и очевидно го мислеше.

Мелиса поклати глава със съмнение — практичната Кати ли казваше това? Момичето, което се подиграваше с нейните страхови неврози и предчувствия?

— Моля те, Мелиса. Мелиса? Нося си мобифона, баща ти обеща да се обади, ако има новини. Освен това ще държа на разположение кола с шофьор — ако стане нужда, ще можеш веднага да напуснеш корта, но искам поне да опиташ, моля те! Моля те.

— О, господи, не знам. Толкова съм уморена — въздъхна мъчително Мелиса.

— Знам, но ще имаш няколко часа за почивка, преди да започне подготовката ти за мача.

— Окей, ще опитам — съгласи се неохотно. Не споделяше предчувствията на Кати, но не смееше и да ги отхвърли. Ами ако се окажеше права?

От пресата все още не бяха открили адреса на временното им жилище в Уимбълдън и тя успя да се отпусне и да си полегне за малко, но не успя да заспи. По обед слезе долу и пийна малко мляко, но не можеше да погледне храната, която Кати се опита да ѝ пробута.

Телевизорът беше включен; Мелиса бе определена да играе на първи корт в два часа, но състезанията вече се предаваха на живо от страничните кортове. Както и по-рано се приказваше единствено за Джек и Лиза, както и за решението на Мелиса да участва в състезанието.

Ник гледаше в своя офис в Белгрейвия, без да може да повярва на очите и ушите си. Господи, нищо ли не можеше да я спре?! — клатеше глава в недоумение той. Нито бебе, нито брат ѝ, който лежеше в кома. А тя все пак го обичаше, даже го беше издигнала в култ.

— Амбициозно момиче, нали? — подхвърли Куп, леко неодобрително.

— Не бе, лъжа те — измърмори горчиво Ник. Никога не беше разбрал какво я тласка напред, никога.

Излезе на първи корт като в транс. Съперничката ѝ беше млада англичанка, класирана няколко места по-надолу от нея. Зрителите не вярваха, че Мелиса ще се появи, даже когато името ѝ се появи на светлинното табло.

— Какво безсърдечие! — изсъска някаква жена и зарови в чантата си за пакетче ягоди. — Искате ли? — предложи на съседката си тя. — Купих ги тази сутрин на пазара. Тук не си струва да вземаш нищо. Прекалено е скъпо.

— Благодаря.

За известно време двете дъвкаха мълчаливо, загледани в петминутното загреване на състезателите. Мелиса беше елегантна, както обикновено, облечена в искрящ бял екип, единствените цветове на тениската ѝ бяха пурпурното и зеленото на Уимбълдън. Цялата тази безучастна, жадна за сензации и втренчена в нея публика не намираше никаква разлика в нея; единствено зрителите близо до телевизионните монитори можеха да забележат колко е измъчена, обърквана и самотна, какъв ужас се чете по лицето ѝ.

Беше преминала през обичайните рутинни упражнения в съблекалнята, но чувстваше тялото си сковано и неподатливо; движеше се непохватно на корта, извършвайки механично всички движения, а съзнанието и мислите ѝ бяха другаде.

Мача започна със сервис Манди Лейн — това беше по начало първото ѝ участие в Уимбълдън. Изключително нервна, тя сервира ниско и плахо — нещо, за което в друг случай Мелиса би я сразила тутакси, но днес играеше вяло и механично, пропускайки връщането на топките. Успя да запрати две в мрежата и още две извън линията. Чудна игра за неопитната Манди.

Мелиса тръгна бавно към стола си и се срина омаломощена, втренчила блуждаещ поглед към трибуните на тенисистите. Единствено Кати присъстваше, за да ѝ бъде опора и отчаяно се опитваше да не обръща внимание на нелепата ѝ игра. Мислите ѝ препуснаха назад, когато на този същия корт победи триумфално Карлота Мендоса — само преди две години. Тогава присъстваше и Джек с родителите ѝ, и Ник. Щеше ли изобщо Джек да дойде някога и да я гледа? Щеше ли да я подкача, да я окуражава, да я съветва? Очите ѝ се изпълниха със сълзи и тя бързо посегна към хавлията, за да ги попие. Но състоянието ѝ не остана незабелязано, сред тълпата се понесе съчувствен шепот.

— Ах, бедното дете — промърмори същата жена, която беше я нарекла безсърдечна.

Секундите минаваха; Кати много искаше Мелиса да се съвземе, убедена, че има много общо между мъчителната надпревара на Джек със смъртта и на Мелиса с нейната съперничка. Моля те, Мелиса, заклинаше я мълчаливо тя.

— Време е! — обяви съдията. Мелиса даже не го чу.

Манди се върна на корта, поглеждайки несигурно към нея, докато се разминаваха.

— Време е — повтори съдията, после изключи микрофона и се наведе към нея. — Ще можете ли да продължите? — попита тихо той, но не получи отговор. Погледна часовника си, потисна една въздишка със съзнанието, че може да се превърне в най-обругания мъж в Кралството. Включи неохотно микрофона:

— Предупреждение, мис Феръл. Нарушаване на правилата. Губите време — обяви той.

Тълпата се раздвижи и заропта и той затвори очи от неудобство.
— Копеле! — провикна се някой.

Суматохата сякаш я извади от трансa ѝ, тя се изправи и се огледа безпомощно наоколо.

— Всичко е наред — изрече едва чуто, без да се обръща конкретно към някого. — Той трябва да направи точно това, така е по правилата.

— Можете ли да продължите? — попита отново той и този път тя кимна, разкърши рамене и тръгна полека към корта. Кати се отпусна с въздишка на облекчение.

Сълзите сякаш бяха освободили напрежението от тялото ѝ и тя го почувства в момента, в който започна да играе; физическото натоварване ускори процеса. Отчаянието, че е безсилна да помогне на брат си, вля нови сили в ударите ѝ и насочи всичката ѝ енергия към играта. След по-малко от тридесет минути чу телевизионния коментатор да обявява, че играта ѝ е „сплав от забележително мъжество и професионализъм“ и могат единствено да ѝ се възхищават. Спечели с шест на едно, шест на едно.

— Колата чака ли? — обърна се тя нетърпеливо към Кати, която кимна. — Идвам след десет минути — взе си набързо душ и се преоблече, отказвайки се от така нужния ѝ масаж и пренебрегвайки наплива на журналистите. Не обърна внимание и на тълпата почитатели, които я очакваха, и закриляна от бодигарда, бързо си запроправя път с наведена глава.

— Позвъних в болницата, няма промяна — информира я мрачно Кати.

Прехапа устни, но не каза нищо. Толкова глупава беше да повярва в суеверията на Кати! Но го направи и сега се чувстваше излъгана.

Пред болницата нямаше охрана и те си проправиха път почти с ръкопашен бой.

— Как е Джек? — извика един репортер.

— Ако се махнете от пътя ми, след известно време сигурно ще имам възможност да отговоря на въпроса ви — каза тя и рязко изви глава, за да избегне обсега на камерата. В стаята на Джек лекарят разговаряше с Роуз и Даниъл и тя запристъпя нетърпеливо от крак на

крак. Ейс седеше отпуснат на един стол с прострени напред дълги крака. Той я загледа в продължение на няколко минути.

— Престани, започна да ми се вие свят.

— Съжалявам — седна до него и започна нервно да кърши пръсти, докато наблюдаваше родителите си през стъклото на вратата. Господи, тя е готова да експлодира всеки момент, помисли Ейс. Наведе се към нея и сниши глас:

— Сигурна ли си, че това място е благонадеждно? Един приятел спомена, че лечението е безплатно, така че едва ли можем да очакваме големи резултати. Не мислиш ли, че би трябвало да наемем някой свестен лекар, вместо да оставяме Джек в ръцете на аматьори? — попита я надутото той.

— О, Ейс! — Мелиса въздъхна тежко и тъкмо се канеше да му обясни значението на професионализма във всякакъв вид болници, когато се усети, че той я поднася. — Не си прави майтапи с мен, в момента нямам настроение!

— Абсолютно същата си като брат си — без всякакво чувство за хумор. Изгубих часове днес следобед да му разправам всички мръсни вицове, които знам, а той даже една усмивка не пусна.

— О, Ейс! — повтори тя, но поне се поусмихна.

— Така вече е по-добре. Джек ще се оправи, сладурче. Той е жилаво старо магаре.

— Знам... — тя млъкна и скочи на крака, когато баща ѝ излезе от стаята. — Татко!

Хвърли се в обятията му и Даниъл се насили да се усмихне, докато я прегръщаше.

— Какво казаха лекарите? — попита настойчиво тя.

— Направиха няколко теста и Джек ще трябва да се подложи на операция, ако... ако има сила за това — довърши Даниъл. — Кракът му е доста раздробен и ще трябва да поработят върху него, преди да го поставят на екстензия заради тазобедрената става. Страхувам се, че има и увреждания на гръбначния стълб, но не е така зле, както предполагаха първоначално.

— Извинявай, мисля, че ми е лошо — Мелиса се обърна и хукна към тоалетната, горчиво засрамена от слабостта си, докато изпразваше съдържанието на стомаха си в тоалетната чиния.

— Глътни ги — Кати ѝ подаде някакви таблетки и чаша вода.

— Благодаря. Господи, толкова съм апатична — изплака Мелиса и пое лекарството с трепереща ръка. — Трябва да бъда силна духом, да подкрепям мама и татко, а аз какво?

— Не, не си права, не можеш да го предотвратиш с волята си — успокой я Кати. — Хол е дошъл да прибере Лиза. Искаш ли да тръгнеш с него?

— Не, ще остана тук. Добре съм, не ме гледай така. Как е Лиза? — попита с чувство на вина — едва беше помислила за нея.

— Добре — отвърна късо Кати, но Мелиса не обърна внимание на тона ѝ.

Кимна едва-едва и започна да плиска лицето си със студена вода, преди да се върне в чакалнята.

— Мога ли да постоя малко с Джек? — обърна се към Даниъл тя.

— Разбира се. Донеси малко чай на майка си и се опитай да я придумаш да си почине — погледна я настойчиво той.

Когато Мелиса влезе, Роуз едва вдигна поглед и по лицето ѝ пробягна насилена усмивка, докато поемаше чашата с чай. Изглежда ужасно, помисли си Мелиса, бледа е почти колкото Джек, лицето ѝ е изопнато от тревога и безсъние.

— Мисля, че цветът на лицето му сега е по-добър — промълви Роуз плахо, сякаш се страхуваше, че Мелиса може да ѝ противоречи. — И съм сигурна, че просветна, когато му казахме, че си спечелила мача си.

— Това е добре — Мелиса се опита да прозвучи така, сякаш ѝ е повярвала. Приседна на крайчеца на леглото и колебливо докосна ръката на Джек, като се опитваше да не обръща внимание на всички жички и машинарии, с които беше свързан и които го поддържаха жив.

— Здравсти — прошепна тя. — Сключихме сделка — никой ли не ти го каза? Ако спечеля мача си, ти ще можеш да се събудиш. — Тя замлъкна и преглътна сълзите си. Колко странно беше да му говори, без да знае дали изобщо я чува, въпреки че бяха ѝ казали, че той навярно ще може да ги чува, без да регистрира видимо реакциите си.

Така че продължи да бръцолови, а Роуз дремеше в стола си на срещуположната страна на леглото.

В стаята беше горещо; към омарата се прибавяха безсънната нощ и напрегнатия ден и Мелиса почувства как клепачите ѝ натезават. Буквално подскочи, когато след няколко часа Кати влезе в стаята. Тя

остана загледана известно време в Джек, после отпусна ръце върху рамото на Мелиса.

— Долу има няколко момчета от охраната, те ще ни върнат в Уимбълдън, когато си готова.

Мелиса кимна сънено, масажирайки основата на врата си, доволна от ескорта, който беше осигурила Кати.

Роуз се разбуди внезапно и затърка очи, после се втренчи с надежда в Джек. Прехапа устни и се опита да прикрие разочарованието си, щом разбра, че промяна няма.

— Да, трябва да тръгваш — обърна се тя към Мелиса. — Няма никакъв смисъл всички да се мотаем наоколо, да се измъчваме и да го чакаме кога ще се събуди. Ти обаче трябва да се погрижиш за себе си, за да можеш да се състезаваш.

— Това сякаш не е най-важното сега — изкриви устни Мелиса.

— За нас е важно — настоя Роуз. — Ще имаме нужда и от някоя и друга добра новина.

— Ще се върна в къщата, ако дойдеш и ти — заинати се Мелиса.

Роуз помръкна, но Даниъл се намеси в нейна подкрепа и тя най-сетне прие с неохота.

Когато трите излязоха от асансьора, към тях тръгна сковано набит мъж с тъмна коса, на възраст около тридесетте.

— Мелиса? Срецнахме се в Бекънхем преди няколко години — аз съм Дейл Купланд, приятел на Ник и негов бизнеспартньор — представи се набързо той, подавайки ѝ малка визитна картичка. Мелиса прочете: „Ленъкс и Купланд, консултанти и осигуровка“ — Ник ме помоли да видя как сте.

— Ник ли? Вие сте бодигардове? — бавно попита тя. Този човек имаше общ бизнес с Ник?

— Точно така. Имам няколко коли отвън — къде бихте желали да отидете? — припряно попита той.

— Обратно в Уимбълдън.

Куп каза няколко думи в микрофона и само след секунди се появиха още двама мъже, които ги обградиха и ги поведоха към изхода.

— Роулинс, Малрой — Куп кимна към всеки от мъжете и Мелиса се усмихна малко сконфузено. Едва си го спомняше — приятел на Ник от времето в армията. Реши, че той е инвестирал някакви пари в

бизнеса на Куп. И през ум не би й минало, че той живее в Лондон и взема най-дейно участие в съвместното предприятие.

Тримата бързо и ефективно съпроводиха жените до чакащите ги коли, където се разделиха: Мелиса с Куп и Роулинс, след тях караше Малрой с Кати и Роуз.

Без нейно знание ги последва трета кола, с Ник на волана, който спазваше прилична дистанция.

— Ник ви видя по телевизията и всички онези репортери, които ви тормозеха. Предположи, че ще имате нужда от помощ.

— Така е. Благодаря — отвърна кратко и почувства как я залива вълна на спокойствие: ето Ник, макар и отдалеч, се грижи за нея. Направил си е труда да се обади на Куп. Беше прекалено изморена, за да води учтив разговор, даже и такъв, който засягаше него, така че се облегна и затвори очи, опитвайки да се отпусне.

Пред къщата ги очакваше малка, но сплотена групичка журналисти, които неохотно се разделиха при появата на бодигардовете и им направиха път да минат. Куп провери дали къщата е надеждно затворена и си тръгна.

— Роулинс и Малрой ще, останат до пристигането на нощната охрана и ще се върнат отново утре сутринта. Обадете се, ако имате нужда от нещо.

Имам нужда от Ник, помисли си отчаяно Мелиса, но само се усмихна и кимна.

Куп каза набързо по няколко думи на двамата мъже, после подкара колата към отбивката, където го очакваше Ник.

— Как е тя? — попита начумерено той.

— Изцедена. Нещастна. Защо просто не отидеш и не видиш сам? — избухна внезапно той; не можеше да проумее всичките тези игри на жмичка; даже собственото му чувство за достойнство и куртоазия отказваше да ги асимилира.

— Не... — поклати глава със съжаление Ник. — Не съм я виждал от една година, освен това се разделихме при доста лоши обстоятелства. Много лоши. Тя най-вероятно изживява повратен момент в живота си и една среща с мен ще й причини повече болка, отколкото радост.

— Ти си знаеш. Ето ти телефонния й номер — Куп му подаде парче хартия, което беше смачкал в джоба си. — Връщам се в града.

Колко време мислиш да останеш?

— Не много — отговори уклончиво Ник. Даже не беше напълно сигурен защо изобщо е тук. Достатъчно беше объркан от последните събития, от натиска, който ѝ оказваше пресата, от решението ѝ да играе и спечелената победа. Но не можеше да стои настрана и да следи развоя на събитията безучастно.

Въздъхна и се настани по-удобно на седалката. За миг успя да я зърне на прозореца на горния етаж. Тя погледна надолу към репортерите, после спусна завесите. За малко лампата в спалнята ѝ остана да свети, после угасна. Ник чакаше. Мина полунощ. Лампата светна още веднъж и той посегна към мобилния телефон — реши, че е получила лоши новини от болницата. Набра номера, който беше дала на Куп и отсреща вдигнаха веднага.

— Ало? — в гласа ѝ прозвуча неподправен ужас.

— Ник е — изрече припряно той. — Извинявай, не исках да те изплаша.

— Всичко е наред; тъкмо мислех да си пийна нещо. Не мога да спя — изрече с равен глас тя и стисна силно слушалката. Късното позвъняване ужасно беше я изплашило, а сега сърцето ѝ щеше да изскочи — макар и по съвсем различна причина. — Благодаря ти, че изпрати Куп — изрече учтиво тя. — Сега имаме двама от неговите хора навън.

Трима, поправи я наум Ник.

— Знам! — каза на глас. — Ще те закарат, където поискаш и ще направят така, че да стигнеш невредима. — Той замълча. Толкова много имаше за казване, но сега не му беше времето. Мелиса също мълчеше — донякъде по същата причина. — Как се справя майка ти? — рече най-сетне Ник.

— Не твърде добре, но поне заспа. Поиска аспирин, има главоболие и Кати ѝ даде приспивателно — това момиче е походна аптека.

Помня това, помисли си Ник по-скоро ядосано; винаги беше смятал, че Кати проявява нездравото отношение към употребата на всичките тези лекарства, които на всичкото отгоре раздаваше с лека ръка. Мълчанието му се стори на Мелиса векове и тя го наруши почти отбранително:

— Мама имаше нужда да поспи — Джек може да остане в кома дни наред или... — тя преглътна — даже седмици.

Или още по-дълго, помисли си Ник, но реши, че тя бездруго го знае — просто не смееше да изрече на глас евентуалната перспектива.

— Знам. Постъпила си правилно. Има ли нещо, от което се нуждаеш?

В гласа му прозвуча надеждата да чуе „да, от теб“. Същото си помисли и Мелиса, закопняла за присъствието му, равносилно на закрила, за силните му ръце и неповторимото му излъчване. И ако знаеше, че е само на няколко ярда от къщата, а не на петстотин мили в Гленгъри, сигурно би го изрекла на глас.

— Не, добре съм си така — очевидната лъжа прозвуча в гласа ѝ, но Ник я пропусна край ушите си. Причината, поради която изпрати Куп, все още оставаше валидна. Помежду им имаше твърде много непрегълтната горчилка, а Мелиса беше преживяла травма, която той не можеше да излекува по никакъв начин.

— Ще държим връзка — насили се да изрече той и Мелиса се почувства някак по-уютно.

Мина да провери дали Роуз все още спи, върна се в леглото си и се потопи в безпамятен сън.

Във вторник нямаше никакво подобрение в състоянието на Джек, но с напредването на деня дишането му постепенно се стабилизираше и това можеше да се почувства осезателно. Всички се изпълниха с надежда и оптимизъм.

Когато Джеф Роулинс и Стийв Малрой я оставиха пред къщата същата вечер, Мелиса изпита усещането, че са били част от живота ѝ винаги досега. Вкарваха я и я изкарваха от разни коли, слизаше пред болницата или на корта и накрая ѝ се зави свят. Струваше ѝ се, че всеки от тях има по осем чифта ръце и веднага успяваше да пропъди репортерите много по-ефикасно, отколкото го беше правил някога Ейс. А и доста по-учтиво при това!

Успя да хапне малко на вечеря, след което се застополи на телефона с надеждата Ник да позвъни; вдигна слушалката още при първото позвъняване и с радост чу гласа му.

— Добре ли се грижат за теб Роулинс и Малрой? — попита той.

— Да, направо са върхът — прозвуча с благодарност от нейна страна.

— Добре. Утре пак ще бъдат с теб — той направи пауза. — Вестниците днес сипят хвалебствия по твой адрес.

— Това е заради Джек. Той поне си го е заслужил — Мелиса въздъхна. — Обикновено дълбаят как съм спечелила един милион от спорта и нищо друго не ги интересува. Би трябвало да видят данъчните ми сметки — обяви горчиво тя и Ник се усмихна тихо. Сега звучеше повече като онази Мелиса, която познаваше; предишната нощ едва беше разпознал гласа ѝ — толкова чужд и далечен.

Както и да е, той успя да задържи разговора встрани от лични проблеми, противоречиви схващания и дълбоки разриви, но в него постепенно започна да покълва надеждата, че двамата ще намерят път един към друг и ще преодолеят изминалите две години. А колко скоро щяха да го сторят, зависеше единствено от Джек.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

В сряда следобед Мелиса игра втория си мач от кръга, отново на корт номер едно. И този път Хол се присъедини към Кати на трибуната на поддръжниците. Ейс току-що беше загубил своя мач на един от страничните кортове и се качи при тях, за да наблюдава как се справя тя.

Ник, който гледаше телевизия в офиса си, се намръщи, когато камерата спря и го показа в близък план. Извърна се от екрана, за да продължи работата си по организиране на графика за двадесет и четири часовата охрана на Мелиса, който беше в пълен безпорядък.

— О, какво пък става сега! — промърмори недоволено, доловил напрежение в гласа на коментатора. Камерата се фокусира върху Мелиса. Тя беше спряла да играе и настойчиво се взираше към Кати на трибуните, която съсредоточено говореше, притиснала мобифона към ухото си.

— Предполагам, че има новини за Джек... ще ви съобщим веднага, щом разберем какви са...

Камерата не се отделяше от Мелиса, вадейки на показ неприкосновеността на нейните интимни преживявания, помисли гневно Ник, но пък никой не ѝ беше крив, че се появяваше така открито в този трагичен за семейството момент. Лицето ѝ издаваше обзелия я ужас, после се озари от колеблива усмивка и цялата нация се усмихна с нея.

— Събудил се е? — извика тя и когато Хол и Кати закимаха енергично, се извърна, за да скрие сълзите на облекчение.

Ейс се придвижи бързо, за да размени няколко думи с Кати, после изчезна от трибуната. Съдията, който се преструваше, че не е забелязал разменената информация, ѝ напомни, че трябва да играе.

Концентрацията ѝ намаляваше с всяка следваща игра и тя едва не загуби, нетърпелива да хукне към болницата, но знаеше, че няма да му хареса, ако го сюрпризира с поражение. Пък и щеше да изпита чувство

за вина, точно тази мисъл я накара да мобилизира силите си и да се съсредоточи върху мача.

— Сигурен съм, че всички ще почувстват облекчение, като узнаете, че Джек Феръл е дошъл в съзнание — информира коментаторът онези, които гледаха вкъщи. — Претърпял е сериозна травма на крака и на гръбначния стълб, но всички ние се надяваме, че възстановяването му ще бъде бързо и окончателно.

Амин, промърмори Ник, действително зарадван от развитието на нещата — както за Джек, така и за себе си. Сега отново мисълта за предстоящата им среща щеше да си пробие път в съзнанието на Мелиса. Гледаше със смесица от гордост и снизхождение как тя спечели мача си, преди да напусне припряно корта.

— Хайде, давай да се махаме отгук — подвикна Мелиса към Кати, но тя се бавеше.

— Ти върви, аз ще го видя утре. Сега е моментът семейството му да бъде при него. А и все някой от нас трябва да остане и да говори с журналистите — добави прозаично тя, но Мелиса не си направи труда да спори. Новината бързо се разпространяваше всички се усмихваха, спираха я и я уверяваха колко се радват за нея.

Когато най-сетне се добра до болницата, с облекчение разбра, че Джек е излязъл от интензивното и са го преместили в по-комфортна самостоятелна стая. Ейс беше единственият посетител. Успя да убеди Роуз и Даниъл да си тръгнат и да си наваксат със съня.

— Здравсти! — гласът ѝ секна, просто не можеше да произнесе и думичка в повече. Приседна в края на леглото и стисна ръката му.

Джек се усмихна насила и някак вдървено; беше настоял да научи истината от лекарите и знаеше, че най-вероятно с кариерата му е свършено.

— Съжалявам, че потроших колата ти — произнесе той и се взря умолително в Ейс над главата ѝ. Беше прекалено мъчително да се преструва, когато изпитваше такова неудържимо желание да излее гнева и мъката си. Ейс разбра и се изправи.

— Хайде, сладурче, той е уморен. Утре ще поговорите.

— Но аз току-що дойдох.

— Мърдай — Ейс я изправи на крака.

— Джек? — погледна го въпросително тя, после забеляза колебанието в погледа му. — Окей, но как всъщност можеш да бъдеш

уморен, след като си спал в продължение на три денонощия? — попита лековато и се наведе да го целуне по бузата. — Обичам те — прошепна и се измъкна от стаята.

Джек ядосано изтри сълзите от очите си.

— Мда-аа — Ейс го загледа съчувствено. — Да пукна, ако мога да разбера защо реши да цапардосаш тухлената стена вместо някакъв шибан велосипедист. Аз бих премазал този идиот!

— И после да го съдят, че е повредил боята на стената? — попита саркастично Джек и Ейс не си направи труда да му противоречи. — Както и да е, нищо не си спомням.

— Същото каза и Лиза на ченгетата. Кретенът изскочил от пешеходната пътека точно пред теб. Това е било по негова вина, не по твоя, даже той го признава, което обаче не му е попречило да продаде на таблоидите жалката си история — добави с отвращение той.

Джек само сви рамене, после сякаш се сети нещо и се втренчи с панически ужас в Ейс.

— Ами пресата — имаше ли някакви спекулации за Лиза и мен?

— Не, за изненада на всички, но мисля, че Кати подозира, че сте нещо повече от приятели — ухили се Ейс. — Не можеш да си представиш хленчовете и вайканиците през тези няколко дни! Страхувам се, че Лиза скоро ще се отдръпне от играта на криеница.

— По дяволите! — изруга тихо Джек. — Не исках Кати да го разбере, преди да е приключил Уимбълдън; Мелиса толкова разчита на нея, а сега тя е единствената, която печели някакви пари. Хол и Кати вече не се състезават, Лиза трябва да лекува навехнат глезен и да си търси нов партньор за смесените двойки. Господи, каква каша сме!

— Без теб не е весело, амиго — заяви безгрижно Ейс.

— Ами възползвай се от случая — промърмори горчиво Джек.

— Задръж за малко! Аз ще те изправа на крака — изрече сериозно той и думите му прозвучаха като клетва. — А този ортопед, който ще пристигне от Щатите, е наистина върхът.

— Добре — промълви уморено Джек, очевидно без да е твърде убеден.

През последвалите няколко дни Ейс беше този, който запазваше разсъдъка му да не се срине. Седеше в мълчание и слушаше безконечните му тиради, като само кимаше насърчително. През останалото време обаче ги забавляваше с вицове и непресекващ хумор.

Джек си даваше сметка, че е излязъл голям късметлия, като остана жив; изключително щастлив, че няма да остане парализиран, но тези мисли някак не стигаха до душата му и той потъваше все по-дълбоко в мрачна меланхолия, която стоически се опитваше да скрие от всички, с изключение на партньора си.

В стаята си имаше телевизор, но не можеше да се насили да гледа нито един от мачовете на Уимбълдън, докато не дойде ред на Мелиса да играе в петък следобед. Гордееше се с нея, но внезапно, макар и за един съвсем кратък миг, изпадна в самосъжаление, чудейки се дали самият той някога ще се изправи на крака, и изпита почти панически ужас от тълпата на централния корт.

Пропъди насила лошите мисли и се съсредоточи върху играта на Мелиса. На корта тя запазваше присъствие на духа, помисли одобрително, докато я гледаше как спокойно изчаква всички да се настанят по местата си, преди да започне играта. Оглеждаше ги царствено и повелително, но не защото шумът я притесняваше — просто ги чакаше да се укротят, за да си свърши работата, за която беше дошла. Не се вълнуваше ни най-малко от това, че разговаряха, четяха програма или ближеха сладолед.

Спечели лесно и без особени усилия, така че той изключи телевизора и се зае да ровичка в торбите писма, пристигнали за него в болницата. Много скоро се отегчи и се отпусна уморено назад, въздишайки тежко. Лекарствата тушираха болката; пасивността беше тази, която го побъркваше.

— Последния път, когато престоях толкова време в леглото, с мен имаше и една стюардеса — каза на Ейс.

— Искаш ли да те уредя с някоя? — Ейс явно прие насериозно репликата и Джек едва-едва се усмихна.

— Не, благодаря. Кажи ми, вярно ли е това, което чувам за Ник Ленъкс? — попита той.

Очите на Ейс потъмняха.

— Негова светлост лорда? Не се е върнал на сцената, надявам се?

— Както изглежда, пазачите на Мелиса работят за него — били са в неговата част още от времето на армията.

— Така ли? Не го знаех — произнесе бавно Ейс; откакто Джек пострада, беше поел ролята на закрилник над нея, което засили

собственическото му чувство. Нямахме намерение да го подела с Ник Ленъкс, нито да му позволява да узурпира неговата роля.

— Не искам да го виждам отново около нея — продължи Джек.
— Той вече достатъчно обърка живота ѝ. Опита се да попречи на кариерата ѝ, направи ѝ бебе, удари я...

— Ударил я е? — повтори невярващо Ейс. — И кога се е случило това?

— Преди година — не си ли спомняш в какво състояние беше на финала за смесени двойки? Споделила е с Кати, че е била с него, когато уж се е подхлъзнала в банята. Кати се притеснява, че най-вероятно са се уговорили да се срещнат след Уимбълдън.

— Нима? — провлече замислено Ейс. — Аз би трябвало да го предотвратя, нали така?

— Да. Не — изрече панически Джек. Главата му се маеше от лекарствата; той като, в просъница си даде сметка, че би трябвало да води този разговор с баща си, в краен случай — с Хол, но Ейс... Ейс беше последният човек, към когото можеше да се обърне. Все едно да възложиш на лисицата да охранява кокошарника. — Да не си посмял да я тревожиш!

— О, няма, разбира се — какво си въобразяваш? Не ми отговаряй — изрече бързо той. — Ще накарам Негова светлост да се откаже от набезите си — заяви убедено той. — Нали това искаш в крайна сметка?

— Ами, да, добре — отвърна със съмнение в гласа Джек.

— Мога да го уредя. Имай ми доверие — ухили се нахално Ейс.

— О, боже — промърмори Джек.

В неделя, докато рехабилитаторката обслужваше Джек, Ейс тръгна за Белууд, за да прибере филма, който беше заснел тайно с Мелиса в леглото.

Касетата беше скрита заедно с още няколко на една от етажерките във вградения гардероб — той предвидливо беше преценил, че ако я скрие в затворен шкаф, само ще възбуди любопитството на Роуз.

Пъхна касетата във видеото и се настани да гледа, натискаше дистанционното и подбираше особено еротичните сцени. За известно

време остана обсебен от мисълта да има някой до него — Мелиса, Роуз, или която и да е... За бога, той още беше Господарят на замъка — нямаше ли всички момичета да дотърчат, само да им щракне с пръсти? Обаче в къщата беше единствено мисис Чарлз — чистачката, а тя приближаваше шестдесетте, помисли със съжаление той.

Внезапно се приведе напред и замръзна, после трескаво върна кадрите.

— Съвсем бях забравил за това, ами да — тънка и злобна усмивка повдигна леко кривите краища на устните му.

— Ако това не може да спре Ленъкс, то...

Съществуваше, естествено, рискът Ник да дойде с изваден пистолет, което много щеше да му подхожда като пенсиониран военен от армията на Нейно Кралско Величество — в зловещо мълчание и упорито издадена напред долна устна. А ако продължеше да гледа филмчето, устната му нямаше да остане единственият орган от калената му анатомия, така недвусмислено напрегнат. Такива мисли спохождаха Ейс и той се ухили сардонично. Копелето само си го търсеше, а който чака, винаги дочаква. Напълно доволен от себе си, той взе касетата и се отправи обратно към Лондон, за да намери отдушник на споходилите го вълнения.

Мелиса отново беше на корта в понеделник и доста по-спокойна — операцията на гръбначния стълб на Джек беше минала успешно, кракът му беше наместен. Щеше да мине много време, преди да започнат с раздвижването и рехабилитацията, но тя беше сигурна, че той ще се справи и гледаше оптимистично напред в бъдещето — към деня, когато двамата отново щяха да играят в смесените двойки и да обикалят света.

Победи без усилия и си извоюва място в четвъртфиналите, като този път остана да даде интервю за пресата, после отиде да пие чай в барчето на стадиона, преди да се срещне с двамата си телохранители. Вече всъщност нямаше нужда от тях, но не го призна — те бяха част от тънката нишка, която я свързваше с Ник. Той се обаждаше всяка вечер, за да се увери, че е добре и да уточни маршрутите на охраната за следващия ден; винаги се държеше любезно, но делово и все още не беше споменал „уговорката“ им за уикенда.

Мелиса седеше отзад в колата и пътуваше към болницата, заслушана лениво в бърборенето на Джеф и Стийв, когато Джеф спомена нещо за Ник в офиса и тя наостри уши.

— Извинете — наведе се нетърпеливо напред. — Не казахте ли току-що, че майор Ленъкс е в Лондон? — попита припряно с разтуптяно сърце.

— Точно така — Джеф размени озадачен поглед към Стийв.

— Кога е пристигнал? — продължи Мелиса и двамата мъже отново се спогледаха.

— Той не е напуснал Лондон — каза ѝ Джеф.

Мелиса го гледаше, леко намръщена.

— Искате да кажете, че през цялата седмица е бил тук? Откакто вие ме охранявате?

— Точно така — потвърди Джеф и тя се отпусна назад върху тапицираната облегалка със склучени вежди. Очевидно не го беше грижа чак толкова за нея, но защо тогава беше изпратил Куп? Защото мрази да оскърбяват някого, даже и това да си ти, отговори си сама и се усмихна горчиво. Същата вечер, когато той позвъни, му отговаряше студено и лаконично.

Четвъртфиналите за жени бяха определени за четвъртък и Мелиса трябваше да играе срещу старата си съперница Лучия. С течение на времето съперничеството им се задълбочаваше, но сега се отнасяха една към друга с нужния респект, особено когато се срещаха на корта и се съревноваваха за титлите и за вниманието на спонсорите. Лучия беше класирана по-високо от нея след един великолепен сезон на кортове с твърдо покритие, но италианката си даваше сметка, че Мелиса е по-добра на затревени терени, освен това е и всеобща фаворитка на публиката.

Ник наблюдаваше срещата в офиса си, когато влезе Куп, понесъл обемист плик.

— От Мелиса, надписано „лично и поверително“, току-що го донесоха — каза той и се загледа в екрана. — А ето и самото златно момиче. Как се справя? — подхвърли небрежно той.

— Загуби първия сет, побесня като фурия, премина през втория като ураган и сега спечели — осведоми го накратко Ник.

— Значи не гледаш много съсредоточено — изкоментира сухо Куп и Ник се ухили. Отвори плика, измъкна видеокасетата без надписи

и озадачено я завъртя в ръце.

— Имаше ли някаква бележка?

— Не мисля — каза Куп, — но все пак ще отида да проверя.

Тръгна към вратата точно когато Мелиса спечели сервиса с пет на два. Върна се и поклати глава. Ник тъкмо пъхаше касетата във видеото и двамата мъже се настаниха пред екрана, върху който изображението драматично се промени. Допреди малко Мелиса, елегантна и спретнато облечена, отпиваше грациозно от бутилката вода. Сега беше гола и лежеше с широко разтворени крака на някакво легло, гърдите ѝ възбудено се издигаха, буйната коса беше омотана около главата ѝ и се спускаше надолу по раменете; в момента говореше на някого извън кадър.

„Да, обичам те и искам да се омъжа за теб!“, заяви шеговито тя. „А сега идвай тук и ме люби, не издържам повече.“

— Господи! — възкликна Куп и извърна поглед от екрана, когато Ейс Дилейни се приближи към леглото също гол и очевидно напълно готов за отправената покана, която нямаше търпение да удовлетвори.

Куп не смееше да погледне Ник; изправи се и припряно се изниза от стаята, усетил неловко, че също се възбужда.

Господи, какво секси парче беше тя!

Първоначалният шок на смайване и недоверие хвърли Ник в бездна от смесени чувства, в които доминираше парализата. Последва пристъп на гняв, той натисна злобно копчето на дистанционното управление, измъкна с един замах касетата и започна да развива лентата. След като това не му стигна, я запрати към бюрото, вдигна я и я смачка в ръба му. Повлякоха го диви вълни на гняв, омраза и ревност, надигнаха се до гърлото му и той усети как всеки миг ще повърне.

Тръгна като слепец, улучи ръба на стола и се отпусна тежко, заровил лице в длани. За един кратък миг беше помислил, че съобщението е отправено към него... и колко забавно, колко действително забавно се получи, разсъждаваше горчиво той: добре биха се посмели и двамата, тя и Дилейни, ако можеха да го зърнат отнякъде! Ейс Дилейни! Боже господи! — изруга на глас той. Как беше позволила на това извратено, напълно аморално копеле изобщо да я докосне! Камо ли да се съгласи да се омъжи за него! Ученическото ѝ увлечение по звездата би било разбираемо, дори обяснимо, въпреки че него самия го объркваше. Но това! И да си позволи да го измъчва него,

Ник, като му изпрати тази долнопробна касета! Кучка! Пръстите му се сгърчиха като нокти на граблива птица, сякаш предчувствайки удоволствието от проникването в меката ѝ шия... Щеше да я убие много бавно и много мъчително... А колкото до Ейс Дилейни...

— Ето, изпий това — Куп прекъсна убийствените му мисли, подавайки му чаша скоч. Докато я пяхаше в ръцете му, осъзна, че жестът е абсолютно неадекватен. Но това беше най-доброто, което можа да измисли. Телевизорът все още беше включен на канала, който предаваше срещата и Куп побърза да го изгаси, за да не го сполети същата съдба като касетата. Изчезна триумфиращата усмивка на Мелиса, докато пристъпваше — като победителка — към мрежата.

— Мелиса не го е изпратила — проговори той. — Дилейни го е дал на Малрой и му е казал, че е от нея, но аз съм склонен да мисля, че тя и понятие си няма за касетата — промърмори загрижено Куп, опитвайки се да намери подходящите думи за утеха.

— Едва ли има някакво значение кой от двамата я е изпратил! — избухна Ник.

— Ти... ти няма да предприемеш нищо, надявам се? Не и толкова прибързано? — попита тихо Куп.

Ник бавно извърна поглед към него, блед и с безкомпромисно изражение на лицето, и Куп додаде припряно:

— Искам да кажа, нали не възнамеряваш да го убиеш или да извършиш покушение над нея, или каквато и да е там друга простотия?

— Защо би трябвало да я отвличам? Тя нямаше вид насилствено да е подложена на тормоз, нали така?

— Правилно.

— Какво, по дяволите, трябва да означава това?

— Това означава, че ти нямаш основателна причина да преследваш Дилейни. Разбира се, да ти изпрати тази касета е доста мръсен номер от негова страна, но той не е откраднал твоето момиче — тя не е твое момиче от няколко години насам, ако не се лъжа...

— Има ли смисъл от, този разговор? — прекъсна го Ник.

— Да. Знам, че искаш да отидеш и да му извадиш червата, но не можеш да го направиш. Той ще свърши в болницата, а ти — в затвора. И като капак на всичко пресата ще надуши пикантния скандал. Ние отчаяно се опитваме да постигнем някакъв успех в този бизнес, който означава дяволски много за мен, аз просто нямам препитание извън

него — напомни му той, като го гледаше втренчено. — Ако отидеш и натупаш Дилейни, нашите настоящи и потенциални клиенти ще си помислят, че не сме нищо друго, освен банда разбойници. И ще имат право — добави той.

— Трябва ли да бъдеш толкова разумен? — изръмжа Ник.

— Един от нас все трябва да е. Остави това, Ник — примоли се той. — Тя е направила своя избор. Не ги доближавай.

— Добре — съгласи се Ник след известен размисъл.

— Наистина ли го мислиш? — изгледа го замислено Куп; беше очаквал ожесточена съпротива и борба до премала.

— Имаш думата ми — Ник погледна в очите съдружника си и Куп кимна удовлетворено. — Стига ми това, което се случи.

Въпреки че разсъжденията на Куп звучаха напълно логично, не те го откъснаха от първоначалния му замисъл, от инстинктивния импулс да ги размаже. Причина за промяната в намеренията му беше споменът за тяхната последна среща и за видението на голата Мелиса върху леглото. Тогава тя крещеше да я пусне и се бореше неистово — на касетата Мелиса умоляваше час по-скоро да я задоволят.

Контрастът между тяхното последно преживяване и сцената, на която току-що беше станал свидетел, беше толкова болезнен, че думите ѝ продължаваха да отекуват в мозъка му и да го прогарят. Даже в най-страстните мигове на връзката им тя винаги беше заобикаляла въпроса за евентуален брак — той можеше само да мечтае за толкова непосредствено изречено признание в любов.

Ник въздъхна тежко и изпразни остатъка от скоча в чашата. После отвори тефтерчето си с адреси и посегна към телефона, а Куп пристъпваше плахо край него.

— Няма нужда да се мотаеш наоколо — раздражено промърмори Ник. — Имах уговорена среща с Мелиса в събота, сега просто искам да отменя резервацията, ясно ли е?

— Хубаво — кимна Куп, очевидно напълно облекчен, но не помръдна от мястото си. — Защо не заминеш за Гленгъри за няколко дни? — продължи нерешително той.

— Да избягам имаш предвид? — изви едната си вежда Ник. — Благодаря, но не — заяви решително той.

— Просто си помислих, че така ще ти бъде по-лесно. Сега те може да започнат да се появяват заедно на обществени места — нали

брат ѝ е вече по-добре.

— Мисля да направя резервация за бала в Савой клуб за следващата събота — стрелна го ехидно с крайчеца на окоето си Ник, предугаждайки следващата им стъпка. — Но все пак Лондон е достатъчно голям за трима ни, нали?

— Мм... — Куп не беше толкова убеден. — И още нещо — ще изпратим ли сметка на Мелиса? Сумичката е доста тлъста.

— Да, тя може да си я позволи — каза бързо и тутакси промени намерението си: — Не, аз ще покрия разноските. Все пак тя не ме е молила за охрана. Идеята беше изцяло моя — завърши той; чувството за почтеност беше надделяло над болката, обидата и първоначалната реакция.

— Така е справедливо — кимна Куп. — Имаш ли нужда от компания тази вечер? Бихме могли да излезем, да се напием и да уловим някоя и друга птичка.

— Не, благодаря ти. Момичетата са при мен. Все пак можеш да ми направиш една услуга — поеми случая на Мелиса, става ли? Не искам да разговарям с нея.

— Разбира се — съгласи се с готовност Куп и когато Мелиса го попита, ѝ каза, че Ник е извън града по работа и ще отсъства няколко дни.

Мелиса трябваше да играе срещу Карлота Мендоса на полуфиналите — момичето, което Ейс беше нарекъл „товарен кон“. Без съмнение тя беше една от най-силните състезателки в турнира — висока и яко сложена, и Мелиса си даваше сметка, че ще бъде трудна работа да спечели срещу нея даже и с ревящата в нейна подкрепа тълпа зад гърба ѝ. Но тя вече веднъж беше победила Карлота на Уимбълдън, както и на Откритото първенство на Щатите, така че предстоящата задача не ѝ изглеждаше съвсем непосилна.

Мелиса започна в превъзходна форма, лесно задържаеше нивото на собствените си сервиси, отблъсквайки ожесточените атаки на Карлота с лекота и грация, като плавно се движеше от едното крило към другото. Успя да постигне брейк в десетия сет и да го спечели с шест на четири.

Вторият сет беше огледално отражение на първия. Само още един брейк и мачът е мой, мислеше обнадеждено тя. Водеше с пет на четири. Но Карлота не беше класирана напразно на трето място в Световната ранглиста. Успя да постигне тайбрек във втория сет.

Играта се проточи мъчително; всяка една последователно печелеше следващата си точка. Карлота стоически игнорираше дивите викове на тълпата. Мелиса от своя страна също запуши уши и концентрира всяка фибра на тялото си в играта. Толкова близо беше до финалите на Уимбълдън.

Смениха местата си при резултат три на три; после — при шест на шест. Мелиса направи пауза и пое няколко пъти дълбоко дъх, като го затаи максимално, преди да сервира. Удари топката високо и я запрати точно на централната линия; Карлота едва успя да я докосне, но не можа да осигури връщането ѝ и Мелиса се възползва от ситуацията, пое я с мощно воле и я изстреля извън обсега ѝ.

— Седем на шест, Феръл!

Върхов поврат в мача!

Мелиса изтри длани в поличката си и здраво стисна ракетата, като лекичко се поклащаше на пети, без да откъсва поглед от Карлота, която се готвеше за сервис. По-късно ѝ казаха, че това е бил най-краткият сервис на жена през целия шампионат — но засега единственото, което знаеше, беше, че не може да определи посоката на удара, камо ли да го засече.

— Седем на седем!

По дяволите! — помисли Мелиса, но лицето ѝ остана безизразно, докато направи бързо движение, за да посрещне втория сервис на Карлота. Съзнанието ѝ все още беше крачка назад към предишния сервис и тя изпусна момента на връщането, улови топката в последния миг и я запрати далеч над крайната линия.

— Осем на седем, Мендоса.

Още една точка в сета за Карлота.

Мелиса се извърна да посрещне топката и изпусна момента на предварителната подготовка. Това беше добър, силен сервис и Карлота върна висока топка. Мелиса хукна, за да направи това, което изглеждаше най-лесното воле в мача, но... топката улучи мрежата.

— Гейм, втори сет, Мендоса.

Тълпата зави като един от възмущение. Мелиса се насили да запази хладнокръвие, докато вървеше към стола си; отпусна се внимателно, като се стараяше езикът на тялото ѝ да не издаде бушуващите мисли. Седеше видимо спокойна, отпиваше жадно студената вода, после попи лицето и ръцете си с хавлията. Не смееше да погледне нагоре към Кати; знаеше, не ще бъде бясна и нямаше да направи опит да го скрие.

— Последен сет, мис Мендоса сервира.

Двете състезателки се изправиха и се отправиха към корта. Карлота с лекота спечели своята начална игра със сервис, което означаваше твърдо повеждане от началото на мача — за пръв път, факт, който видимо повиши самочувствието ѝ и Мелиса предпочете да се откаже от дуела.

Играта се превърна в тест за издръжливост, в битка както на умения, така и на воля. Мелиса вече беше изтощена — точно сега се нуждаеше отчаяно от сервис, за да изравни резултата. Тялото ѝ отчаяно се съпротивляваше на натоварването, краката ѝ се огъваха, болката, която напоследък чувстваше в дясното си рамо, стана непоносима, пришката, която започваше да излиза на десния ѝ палец, най-сетне се поду и се спуска, причинявайки ѝ непоносима болка при всеки удар.

Продължи като насън: четири на четири; след смяната — пет на пет. Карлота, сякаш заредена с нова енергия от невидима сила, сервира четири брилянтни сервиса, за да увенчае края на мача: шест на пет.

Мелиса чувстваше как силите я напускат. След един час ожесточена битка имаше една точка преднина, Карлота веднага изравни и ги направи три.

Като събра всичките си сили и останала гордост, Мелиса спря да обръща внимание на тялото си, на болките, които го пронизваха и съсредоточи енергията си в предстоящия сервис. Сполучлив ейс предизвика рева на тълпата и мъничко надежда в нея — петнадесет на четиридесет.

Грешка от страна на Карлота ѝ даде още една точка: тридесет на четиридесет. Тълпата ликуваше, сякаш Мелиса вече беше спечелила мача, но все още не ѝ достигаше една точка.

Използва времето от почивката — деветдесет секунди, за да попие потта от лицето и дланите си и да успокои дишането си.

Първият ѝ сервис пропусна линията на сантиметър и тя отложи максимално втория, разчитайки на спокоен и уверен удар.

Удари топката; ракетата се впи болезнено в мехурите, набъбнали по дланта ѝ; тя усети триенето ѝ почти на голо месо и още докато замахваше, знаеше, че е направила грешка. Двойна грешка — най-нежелания момент във всеки мач и най-вече — в този за полуфиналите на Големия шлем. Две поредни грешки! Тя прехапа устни, докато вървеше, привидно напълно безразлично, към мрежата за прощално ръкуване.

— Гейм, сет, мач, Мендоса! С два сета на един, четири на шест, седем на шест, седем на пет.

Единственото, което искаше, беше час по-скоро да се махне от корта и да остане сама. Знаеше, че е разочаровала всички. Двойна грешка! Сломена от мъка, от умора и унижение, Мелиса претупа интервюто и тихо се измъкна от Уимбълдън. Шампионатът беше приключил — поне за нея и поне за една година. А и никаква утеха не можеше да очаква през тази година, поне за двойките — не беше намерила други партньори нито за Лиза, нито за Джек.

Затвори се в стаята си; не искаше да вижда никого. Отново и отново превърташе наум лентата на мача и онази последна, върхова точка, която ѝ костваше битката, и последвалия дабълфолт — нейния крах.

В петък сутринта се измъкна от леглото, накуцвайки от болки в цялото тяло, но много скоро установи с облекчение, че къщата е празна. Стийв Малрой чакаше отвън и тя го помоли да я откара до болницата. Преди да пристъпи в стаята на Джек спря в коридора, пое дълбоко дъх и залепи усмивка на лицето си.

— Здравсти!

Той нито за миг не се остави да бъде заблуден и я изгледа със съчувствие.

— Няма нужда да се преструваш с мен; мога да си представя как се чувстваш.

— Ще го преживея — сви рамене и се отпусна до него, като упорито отбягваше погледа му. — Няма значение; ще ми се предоставят и други шансове. Това си беше просто един мач — бърбореше нежно тя, внезапно млъкна и избухна в ридания.

Джек се усмихна тъжно и отпусна ръката си на рамото ѝ.

— Разбира се, че има значение — изрече внимателно той. — Беше на крачка от точката — и точно за това мечтаеш от малка; точно за това се претрепа от работа и тренировки... — Той замълча, после продължи, налучквайки интуитивно: — Това, че си скапана заради мача, не означава, че не ти пука за мен.

— Знам — подсмръкна Мелиса и зарови за кърпичка, — но не трябваше толкова да се самосъжалявам...

— Разбира се, че трябваше — и аз бих го правил на твое място.

— Но от мен се очаква да бъда весела и бодра, да ти повдигам духа...

— За какво са батковците? Докато си лежах тук, се чувствах напълно безполезен. Между другото, гади ми се от всеки, който се прави на бодър и весел.

— Е, в такъв случай днес аз съм твоят идеален посетител — подсмръкна навъсено тя, после се насили да разтегне устните си в усмивка.

Оставиха темата за мача и се заеха да разглеждат множеството проспекти на курорти за бързо възстановяване, които пристигаха в болницата. По обед пристигна Роуз и Мелиса си тръгна; помоли да я откарат обратно в Уимбълдън.

Пристъпи уморено към къщата и спря стъписана от крясъците, които долитаха отвътре, изпълнени с гняв, омраза, болка и жлъч. Тръгна по посока на виковете. Кати и Хол крещяха, застанали един срещу друг, без да се изслушват, като всеки се стремеше да надвика другия.

Мелиса ги гледа известно време смаяна, неспособна да реагира, после пъкна два пръста в устата си и изсвири пронизително. Внезапната тишина надвисна заплашително.

— Какво, по дяволите, става тук?

— Напускам! — изсъска Кати с почервеняло като косата си лице.

— Ти какво? Защо? — Мелиса я гледаше ужасено, изпълнена с недоверие и чувството, че не е чула добре. — Искаш да останеш в Англия, за да си по-близо до Джек? — попита с надежда тя, несъзнателно добавяйки още масло в огъня.

— Не, Лиза е тази, която остава с Джек — избълва на един дъх Кати.

— Лиза? Лиза и Джек? — повтори бавно Мелиса. — О, боже, Кати, съжалявам.

— Спести ми болничното си съчувствие! — сякаш се изплю Кати. Никога не беше се чувствала толкова унижена, никога в досегашния си живот. През всичкото това време Джек очевидно се е преструвал, че вярва в това, че тя вече не го обича; преструвал се е, че вярва в тази история за новия приятел; поднасял я е единствено, за да остане и да обучава сестричката му! Бедната глупачка! Да бъде толкова сляпа, всичко да се развива по план и под носа ѝ, а тя да живее с напразни илюзии! В своя гняв тя забрави удовлетворението — а и тлъстите сумички, които беше спечелила от успеха на Мелиса. Единственото, което чувстваше и осъзнаваше, беше, че е използвана и манипулирана. Мразеше ги всичките! Мразеше ги в червата, би могла тутакси да ги избие! — Вие сте знаели, всички сте знаели! Живели сте с мен, а сте ме лъгали, присмивали сте се зад гърба ми!

Тя спря задъхано и се извърна, но не и преди Мелиса да е видяла сълзите в очите ѝ.

— Кати, кълна се, че нямах никаква представа. А и никой от нас не се опитва да те прави на глупачка. Сигурна съм, че са мълчали, за да ти спестят страданията и да пощадят чувствата ти, а не от злоба — изрече Мелиса с напълно сериозен глас.

— И как си могла да не го знаеш? Започнало е в Сан Франциско миналата Коледа — ти и Хол сте били в същата къща!

— Никога не съм допускала, че те са нещо повече от приятели!

— О, добре, вярвам ти. Ти си толкова себична, толкова обсебена от собствената си значимост, че най-вероятно е да не си забелязала — промълви горчиво Кати. — Но това не прави нещата по-различни — напускам и толкова! Хол може да поеме моите задължения — ще ми бъде много интересно да го наблюдавам колко време ще издържи с теб! — Тя се втрени унищожително в нея, после се обърна към Хол: — Надявам се, че ти е ясно с какво се захващаш. Тя има нужда не само от треньор, ти ще трябва да бъдеш неин пътнически агент, неин доктор, да служиш като посредник между нея и спонсорите — даже да се грижиш бельото ѝ да бъде изпрано, което, без съмнение, ще ти достави върховна наслада — добави презрително тя.

— Задръж само за миг! — Мелиса започваше сериозно да се дразни. — Ти получи доста облаги персонално от моя успех, нали?

Спечели повече като треньор, отколкото изобщо някога си печелила като тенисистка — натърти тя справедливо, но доста нетактично.

Устните на Кати се присвиха в тясна права линия, от очите ѝ хвърчаха мълнии.

— Благодаря за напомнянето — каза с леден глас. — Много скоро ще разберем коя от нас се нуждае повече от другата, нали така?

— Не мислиш сериозно да ме оставиш? — Мелиса не можеше да си представи живота по време на безкрайните турнири без нея.

— Дяволски сериозно го мисля! Мога да получа нов ангажимент като треньор просто ей така — тя щракна презрително с пръсти.

— Е, в такъв случай ще се видим наоколо, предполагам? — сви рамене Мелиса с пресилено безразличие, което не изпитваше.

— И аз предполагам.

Останаха загледани една в друга за един дълъг миг, после Кати се обърна и излезе от стаята с високо вдигната у глава.

— Сега сме само ти и аз, бейби — изчурулика Хол безгрижно и положи утешително ръка на рамото ѝ. — Винаги съм искал Джек за мой шурей, но не си представях нещата точно така — добави със съжаление той.

Кати бързешком опакова нещата си и поръча такси. Заминаването ѝ, с багаж при това, не остана незабелязано от пресата и тя трябваше да признае, че те двете с Мелиса са се разделили, но отказа да обясни защо. Мелиса, когато я попитаха, отказа изобщо всякакъв коментар. В Ол Ингълнд Клуб слуховете се разпространяваха мълниеносно, носеха се из въздуха и се предаваха от уста на уста; в края на всеки спортен коментар се появяваше малък въпрос за пикантното събитие.

Джулиет Стентън побърза да извлече час по-скоро максимална изгода за собствената си кариера — на всеки беше известно, че Кати беше тази, която беше издигнала Мелиса до върха. За неин лош късмет обаче Ник беше не само кисел, но и мрачен като буреносен облак. Реши да изчака до събота сутринта, но положението се оказа още по-катастрофално.

— Треньорката на Мелиса Феръл я е напуснала — обяви тя, докато твърде прилежно му приготвяше закуската, която той изгледа с омерзение.

— Не съм изненадан — изръмжа той. Даже изпитваше известна симпатия към горкия Хол — бедния глупак се чувства навярно толкова зле, колкото и аз, мислеше Ник.

— Необходим ми е треньор за постоянно... — започна Джесика.

— Не ме занимавай с това сега! — изруга Ник и се оттегли към уединението на собствената си спалня. На прага едва не се сблъска с Джес.

— Не е ли време вие двете да си вървите вкъщи? — промърмори раздражено той; имаше чувството, че му досаждат поне от една година насам.

Облече се бързо, напусна апартамента и се отправи към гимнастическия салон, където да излее бесовете си върху боксовата круша, на която отдели специално внимание, представяйки си, че с всеки удар размазва физиономията на Ейс.

В същото време Мелиса беше на посещение при Джек и го осветляваше по последните събития.

— Наистина съжалявам, че скрих нещата от теб — обади се разкаяно Джек. — Надявах се, че Кати няма да постъпи по този начин, ако ти останеш в неведение.

— Знам, Лиза ми обясни — сви рамене тя. — И ти си същият като мама — прекалено забулваш в тайни личния си живот. — Може би е семейна черта все пак, помисли си тя, като се сети за Ейс и най-вече за тайната си уговорка с Ник. Потрепери от нетърпение: може би този път и тя ще има нещо романтично за криене, което щеше да запази само за себе си.

— Изглеждаше безсмислено да казваме, докато не бяхме напълно сигурни накъде ще ни изведе всичко — продължаваше Джек. — Знаеш колко трудно е да се поддържа връзка по време на турне и тя да се запази като такава.

— Мда-аа — съгласи се сънено Мелиса, все още при Ник в мислите си. — Тъ, извинявай, какво каза?

— Попитах дали ще ходиш да гледаш финалите за жени следобед?

— Не мисля, надявам се, че ще вали — изтърси мрачно тя и тутакси се засрами от себе си, но Джек само се засмя.

Опитваше се да забрави мача, в който би трябвало главната роля да е нейна, затова тръгна да пазарува. Избра си нова рокля за срещата с

Ник, в същия розов нюанс, с който беше пожънала такъв успех преди три години, когато събра кураж да отиде в казармените бараки. Отиде и на масаж и за пръв път през живота си посети салон за разхубавяване, където направи косата и ноктите си, а гримът ѝ бе положен от професионалистка.

Чувствайки се великолепно, Мелиса се върна в Уимбълдън и се засуети с мисълта дали е редно да помоли Стийв да я откара до хотела — дали Ник щеше да иска служителите му да знаят за личния му живот? Разговаряха известно време, като се въртяха около основната тема, докато най-накрая Стийв вдигна телефона и позвъни в кантората. Попадна обаче на Куп.

— Мис Феръл иска да отиде до Ню Форест, но ми се струва, че ѝ се ще майор Ленъкс да я откара дотам.

— По дяволите! — изруга тихо Куп. Нима на малката кучка можеше да ѝ мине през ума, че Ник ще иска да я види?! — Аз ще я откарам — реши накрая. — Стой там докато пристигна, ако ѝ хрумне да тръгнете, преди да съм дошъл, измисли нещо — кажи ѝ, че си спукал гума или каквото ти дойде наум.

— Да, сър — промърмори Стийв, по-сконфузен от всякога.

Куп караше бързо, колкото беше възможно при натоварения трафик и пристигна в къщата, където го очакваше една пленителна и доста нетърпелива Мелиса, докато Стийв човъркаше нещо по мотора. Мелиса се втурна към алеята, дочула приближаващата кола, но лицето ѝ помръкна, когато разбра, че не е Ник.

— Малрой каза, че се каниш да ходиш в Ню Форест — започна той. — Предполагам, че очакваш Ник да се присъедини към теб.

Мелиса посърна, изглеждаше толкова неподправено отчаяна и нещастна, че той изпита желание да я напъха в колата и да я откара при него. После си спомни видеокасетата и импулсът изчезна.

— Той не иска да те вижда, Мелиса.

— За... защо не? — прошепна най-сетне тя и очите ѝ заблестяха от сълзи.

— Заради това с теб и Ейс Дилейни, естествено!

— Ейс? — лицето ѝ се сви като от удар. — Ник знае за Ейс? — попита ужасено тя.

— Да — отсече Куп. Почуди се дали тя изобщо знае за съществуването на филма; определено обаче беше в неведение по

отношение на копието, изпратено на Ник. — Все още ли имаш нужда от Малрой, за да те откара тази вечер? — попита той след дълга пауза.

— Не — поклати глава Мелиса, после промени решението си. Останалите щяха да се върнат скоро в къщата, а тя не можеше да понесе да остане с тях, да ги гледа и разговаря, сякаш нищо не се е случило. А и вече беше им казала, че ще пренощува при бивша съученичка. — Да. Искам да отида в Белууд — промълви едва чуто. — Искам да си отида вкъщи.

Седеше онемяла от мъка и се опитваше да не плаче, докато Малрой караше към Белууд, сепваше се и подскачаше всеки път, когато я питаше за посоката, и не си даваше сметка, че я наблюдава неотклонно в панорамното огледало. Стийв я харесваше, тя се отнасяше с него и останалите от охраната като с равни, а не като със слуги, както някои от останалите им клиенти, а притежаваше и други качества. Ако правилно беше разбрал, майорът я изритваше, а в такъв случай би трябвало да си прегледа главата, реши Стийв. Офицери.

— Добре ли сте? — попита я, когато тя се измъкна мъчително от колата.

— Да, добре съм — излъга Мелиса. — Можете ли да дойдете и да ме вземете утре около десет?

— Разбира се. Лека нощ — той опря два пръста до челото си за кратък поздрав и изчезна.

Мелиса изрови ключа за задната врата от тайника и влезе в кухнята. Хвърли чантата на пода и се зае да пълни чайника.

— Мелиса! — Ейс стоеше на прага и я гледаше. Точно като по поръчка, помисли той. Каква неочаквана награда!

— О, Ейс, съжалявам. Забравих, че вече не живея тук — промълви тя и избухна в ридания.

— Сладурче, какво не е наред? — Ейс прекоси грациозно коридора и я взе в обятията си. — Нещо с Джек ли? — попита, знаейки дяволски добре, че не е това, след като преди малко беше разговарял с него по телефона и затвори набързо, когато чу да приближава кола.

— Не, той е добре. Заради... заради Ник! Тази вечер трябваше да се срещнем и той ме заряза! — проплака тя.

— Копелето! — възкликна възмутено Ейс, сякаш нямаше никаква вина за случилото се.

— Купих си нова рокля! И ходих в козметичен салон!

— Затворен ли беше? — попита невинно Ейс и тя се задави през смях и ридания.

— Не смей да си правиш шеги на мой гръб! Той знае за нас — каза тя и за пръв път се замисли откъде е изтекла информацията. Изтри очи и се втренчи в Ейс.

— Не съм разговарял с него — бързо и искрено заяви той.

— О, няма значение как го е разбрал — отсече Мелиса и Ейс си отдъхна с облекчение. — Обзалагам се, че и той не е живял като монах — продължи заканително тя. — Но аз не му го натяквам! А и не съм обвързана с него.

— Разбира се, че не си — винаги съм смятал, че е върховно копеле. Типичен англичанин — за него важат едни правила, за жените — други. Не си направила нищо лошо, сладурче — завърши победоносно той.

През цялото време, докато разговаряха, той поглаждаше нежно гръба ѝ, придърпвайки я неусетно все по-близо до тялото си. Почувства как започва да се отпуска, остави я да си поплаче известно време, после изтри сълзите ѝ с целувка, преди леко да притисне устни върху нейните.

— Радвам се, че дойде при мен за утеха.

— И аз — прошепна Мелиса, забравила, че дойде в Белууд, за да бъде сама. Окончателно прогони мисълта за Ник и се предаде на обиграните ласки на Ейс.

Той потисна дивото желание да я повлече нагоре по стълбите и да я тръшне на леглото или пък направо на кухненската маса, чувствайки, че такова агресивно отношение само би я отблъснало. Вместо това ѝ предложи милувките и нежните думички, от които знаеше, че се нуждае. Лека-полека я изведе от кухнята, после нагоре по стълбите, сваляйки в движение нейните и своите дрехи.

Люби я нежно, потушавайки болката и унижението, които Ник беше ѝ причинил. По-късно едва успя да се спре и да даде воля на дивата страст, с която обладаваше партньорките си и която много напомняше изнасилване — след една нощ, прекарана с него, те си тръгнаха натъртени, но удовлетворени. Съвършено задоволени, мина сънлива мисъл през ума му, докато се унасяше в дълбок сън.

Тя се събуди за кратко от звъна на часовника в шест.

— Трябва да вървя, ще летя до Роуд Айлън — прошепна Ейс, навеждайки се да я целуне набързо. — Чао, скъпа, ще се видим наоколо.

Мелиса се усмихна сънено, обърна се на другата страна, зарови лице във възглавницата и тутакси заспа.

Като знаеше, че Ейс ще замине на разсъмване, Роуз пристигна малко след осем, за да провери в ред ли е къщата, да прибере нещата си и да си вземе още дрехи — възнамеряваше да остане в Лондон, докато Джек се възстанови напълно и го изпишат от болницата.

Потропваше на високите си токчета, докато обикаляше дневната, после забеляза цветните петна по стълбището, осъзна, че са част от дрехи и замръзна. Устните ѝ се свиха в неодобрение — Ейс ѝ беше обещал да не води пеперудките си в Белууд! И ако кучката не си е тръгнала без дрехи, то тя все още беше горе!

Като мърмореше ядосано, Роуз се втурна нагоре по стълбите и закричи с маршова стъпка към спалнята на Ейс, където замръзна при вида на голото тяло на дъщеря си, омотано в чаршафите. Заля я вълна от смесени чувства, докато асимилираше мисълта, че „кучката“ всъщност беше собственото ѝ дете. Нахлуха спомени от нейната връзка с Ейс, интимни подробности, които я накараха да се изчерви, после да побледнее от ревност. Мелиса беше заела мястото ѝ в неговото легло.

Първият ѝ импулс беше да побегне, да се преструва, че никога не е ставала свидетел на тази сцена, но нещо я приковаваше на мястото ѝ. И моето тяло беше стройно и грациозно като нейното, помисли със завист. Когато бях на нейните години, аз... тя се намръщи. Не, това не беше вярно. На нейната възраст тя беше щастливо омъжена, а Джек щапукаше наоколо, толкова щастие и радост... Замисли се за всичко, което беше загубила Мелиса; и последните жлъчни струйки завист се стопиха, като си даде сметка, че единственото, което има смисъл, е Мелиса да намери мястото си в този свят и да спре да се лута между кариера и личен живот.

Излезе на пръсти от спалнята, събра нещата, за които беше дошла, написа инструкции за икономката, преди да се заеме с приготвянето на закуската. Тъкмо си сипваше втора чаша кафе, когато

се появи Мелиса — с разрошена коса, прозявайки се широко и сънено, облечена единствено в горницето на пижамата на Ейс.

— О, боже! — тя замръзна посред прозявката си и припряно притегна колана, за да прикрие тялото си. — Ти знаеш, нали? — попита тя и Роуз бавно кимна. — Ядосана ли си?

— Не — промълви искрено Роуз. — По-скоро само разтревожена. Не се влюбвай в него, скъпа. „Моногамия“ е мръсна дума за Ейс.

— Знам това и той не може да ме нарани, не го обичам — заяви категорично Мелиса. — Тази нощ не беше планирана. „Приятелката“, с която трябваше да се срещна, беше Ник, но той ми би шута и аз дойдох тук да си ближа раните. Дори не знаех, че Ейс е тук.

— Нека да отгатна, ти си била потънала в сълзи и той ти е предложил утешително рамо.

— Ами... И с теб ли започна така?

— Да. Все още бях наранена от развода и той... — Роуз млъкна и се изчерви леко. Всъщност, що за невероятен разговор между майка и дъщеря?! — По-добре ела и закуси — завърши бързо тя.

— Окей — съгласи се Мелиса, после си взе дълъг горещ душ и отиде да се облече.

От чувство на такт оправи изрядно леглото на Ейс, събра чаршафите и ги напъха в пералното помещение в сутерена, преди да поседне с Роуз на една последна чаша кафе.

— Наистина вярвах, че Ник и аз можем отново да се съберем — каза тъжно тя. — Мислех си, че е изпратил хората си да ме пазят, защото все още ме обича, но очевидно просто е проявил любезност. Предполагам, че би дошъл лично, ако наистина ме обичаше.

— Ще се опиташ ли да се свържеш с него?

— Не — поклати рязко глава Мелиса. — Той очевидно все още не ми е простил за аборта. Предполагам, че не мога да го виня за това, но ми се ще да не ми беше давал напразни надежди... не, така е по-добре. Просто продължавам по моя път.

— Кога тръгваш? — попита тъжно Роуз; тя мразеше приключването на турнира Уимбълдън след четиринадесетте напрегнати дни; мразеше да вижда как Джек и Мелиса тръгват към летището и изчезват към другия край на света. Тази година обаче би била много щастлива да види как Джек се качва на самолета...

— Колкото е възможно по-скоро — заяви разпалено Мелиса. Разполагаше с две свободни седмици преди следващия турнир и сега, когато Джек се възстановяваше бързо, реши да се откаже от първоначалния си план и да отлети за Калифорния, за да превърне Роуз Арбър в дом. — Отивам в... — тя прекъсна, когато на предната врата се почука силно. — О, това трябва да е Стийв, съвсем забравих за него! Дошъл е да ме вземе.

— Хайде да пътуваме заедно — погледна я умолително Роуз. — Взех колата на баща ти.

— Окей.

Докато Роуз разговаряше със Стийв, Мелиса потърси плик, извади ключовете на Ник от чантата си и ги напъха вътре. След краткотрайно колебание измъкна бавно пръстена от пръста си и също го сложи вътре.

Излезе да се извини, че го е разкарала дотук, и му подаде плика.

— Бихте ли го предали на майор Ленъкс? — попита с болка в гласа. — И му кажете да изпрати сметката на моя мениджър — той знае адреса. О, още нещо — тя затършува в чантата си, измъкна всичките налични банкноти в брой и ги сложи в ръката му. — Вие и Джеф бяхте супер. Почерпете се, моля ви — настоя, докато той се опитваше да ѝ върне парите.

Мъжът сви рамене и ги взе, пожела ѝ късмет и си тръгна.

Не успя да види Ник до понеделник сутринта, когато Мелиса вече беше напуснала страната.

— Само не и още една пратка от Мелиса — измърмори той и хвана плика, сякаш беше бомба с часовников механизъм. — Какво е този път — сватбена покана?

Опипа контурите на ключ и отвори плика. Не беше очаквал връщането на пръстена и се сепна, когато се търкулна в дланта му, докато изсипваше ключовете. Отпусна се тежко на стола и се загледа в светлината, която играеше и се пречупваше в ръбчетата на брилянтите и фасетките с рубини. Повъртя го между пръстите си, после го пусна в джоба си. След злополучната видеокасета смяташе, че вече нищо не може да го нарани. Беше сгрешил.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато пристигна в Калифорния, Мелиса беше очарована от напредъка по обновяването на къщата. Тенискортът беше отгъпан, бяха инсталирали надеждна алармена инсталация — даже съседското куче да влезеше в нейната собственост, полицията щеше да бъде алармирана за три минути.

Докато декораторите се занимаваха вътре, тя се впусна в истинска оргия за пазаруване — мебели, килими, картини — всеки ден от Сан Франциско пристигаха натъпкани фургони. Не пропусна и гардероба си — въпреки че печелеше доста, постоянното пътуване я принуждаваше да носи със себе си малко на брой и все практични дрехи — пропуск, който сега щеше да компенсира с най-голямо удоволствие.

През последвалите две седмици даже не се докосна до ракета и тялото ѝ постепенно се възстанови от леките контузии и болезки, които бяха неотменна част от начина, по който си изкарваше прехраната. Душевните рани също заздравяваха. Джек беше в Блууд, с неговото раздвижване ежедневно се занимаваше рехабилитатор, когото той наричаше „инквизитора“. Често си говореха по телефона и той изглеждаше, с повишен дух, щастлив от постоянното присъствие на Лиза до себе си.

Болката от напускането на Кати утихна, заменена от твърдата решимост без нея да постигне даже повече. Наближаваше Откритият шампионат на Щатите, където тя непременно искаше да направи нещо повече от класирането за полуфиналите и да заличи спомена за провала си на Уимбълдън. Колкото до Ник, опитваше се да не мисли за него и почти успяваше, освен в часовете, когато се събуждаше от сън.

Нае семейство местни хора да се грижат за къщата в нейно отсъствие и отново насочи вниманието си към тениса, най-вече за облекчение на Хол. Той нямаше търпение да възобновят тренировките; изпитваше известно притеснение от силното опекунство на Кати и все

още с горчивина си припомняше последните ѝ думи за тежкия кръст, с който се нагърбва.

Ник беше в Лондон, благодарен да се освободи най-сетне от Джесика и Джулиет, въпреки че последната доста често му се обаждаше с надеждата да ѝ уреди тренинг на пълно работно време. Той се побъркваше, както и всички наоколо, с болезненото очакване Мелиса и Ейс да обявят годеща си. Почти му се искаше вече да го направят, за да може веднъж завинаги да я пропъди от ума си.

Изненада се, когато научи, че Кати, а не Хол беше напуснала Мелиса и за да се отърве от Джулиет, ѝ позвъни в дома на родителите ѝ с предложение за работа. Тя, все още бясна от това, което наричаше „конспирацията Феръл-Ренуик“ срещу нея, отлетя за Лондон и се съгласи да види на какво е способна Джулиет.

— Тя никога няма да бъде толкова добра, колкото е Мелиса — заяви прямо Кати. Ник сви с безразличие рамене.

— Ще я поемеш ли? Да кажем, за година?

Кати се намръщи леко. Трябваше да защитава репутацията си на първокласен тренинг и чувстваше, че ще бъде направо щастлива, ако Джулиет успее да се добере до първите сто в ранглистата. От друга страна, вземайки я за своя ученичка, щеше да накърни болезнено самочувствието на Мелиса — само ако станеше тренинг на Лучия, би я вбесило повече. Така че прие, но при условие за твърда заплата, а не на процент от доходите ѝ.

Предполагаше, че решението на Ник да я наеме има нещо общо с отношенията им с Мелиса и точно тя беше тази, която повдигна въпроса.

— Защо вие двамата с Мелиса не изгладихте нещата? Бях сигурна, че ще го направите, особено след като ѝ осигури охраната.

— Е, аз не знаех за нея и Ейс, когато ѝ предложих телохранители.

— Мелиса и Ейс? — повтори смаяно Кати.

— Тя се е съгласила да се омъжи за него — но ти сигурно го знаеш? — попита недоверчиво той.

— Не — поклати глава. — Но аз и никога не съм забелязала, че помежду им има нещо, както и между Джек и Лиза, така че малко

можеш да се осланяш на моята наблюдателност.

— Но ти винаги си преследвала Мелиса като хрътка! — възкликна Ник.

— Точно така — кимна замислено тя. — И бих се заклела, че е надживяла тези глупости още преди години — тя не питае никакви илюзии по отношение на Ейс. Кой ти каза, че ще се женят? Ейс? Той би казал всякакви дивотии, единствено за да ти смачка фасона.

Ник се поколеба.

— Чух го от Мелиса — горчиво изрече той.

— Все още ми е трудно да го повярвам. Е, може да го е казала, за да ти го върне за нещо? — предположи тя, припомняйки си синината под окото ѝ.

— Не! — Ник нетърпеливо прокара пръсти в косата си, но не можеше да се насили да назове на глас източника на информацията. — Знам с абсолютна сигурност като факт, че тя е спала с него и каза... — той потрепери мъчително, — каза, че го обича и ще се омъжи за него.

— О! — Кати направи гримаса, тя наистина му съчувстваше, той изглеждаше толкова уязвим и така отчаяно се стараяше да го скрие. — Някаква идея кога е било това?

— Не съвсем. Може би в Париж? Трябва да е било наскоро — Ейс е с къса коса — добави той.

Веждите ѝ подскочиха нагоре: откъде, по дяволите, той... Единственият възможен отговор се изправи пред нея и тя изсумтя от отвращение. Ейс беше такъв гадняр!

— Ъъ... не е в Париж — проговори най-накрая тя. — Ейс пропусна Откритото на Франция — замълча и прехвърли в ума си изминалите месеци. Пътищата им рядко се бяха пресичали; тя самата пропусна турнира за смесени двойки в Кий Бискейн поради болест... — Разбира се! Ами да! Знаех си, че има някой, само че не предполагам, че ще бъде толкова глупава да се забърка с Ейс. Станало е в Мелбърн, през януари — заяви убедено тя.

— Сигурна ли си? — усмихна се внезапно Ник: януари — а сега сме август! Тя сигурно е променила решението си, помисли той, разбрала е що за копеле е той. — Къде е сега тя? — попита настойчиво.

— През тази седмица няма състезание — отговори му веднага Кати; все още помнеше наизуст предстоящите ангажименти на

Мелиса. — Следващата седмица ще бъде в Монреал, после има още една свободна седмица преди Откритото първенство на Щатите.

— Никога не съм бил в Канада — засмя се щастливо Ник, Кати също се усмихна. Сега, след като не беше лично отговорна за кариерата на Мелиса, го намираще почти очарователен.

— Желая ти късмет — усмихна му се тя и двамата се разделиха в приятелски отношения: Кати, за да пришпори Джулиет за къртовска работа, Ник — да направи постъпки за пътуването си.

Но не му бе писано да види Канада. Точно преди полета Куп получи силни болки и го приеха в болницата с остър апандисит. Горкият човек тъкмо се съвземаше след анестезията, когато отиде да го види в болницата.

— Сигурно вече ще можеш да поемеш работата? — избухна гневно той, но въпреки това остана в Лондон. Най-сетне успя да уреди пътуване до Ню Йорк за началото на последния и най-интересен кръг на Големия шлем — във Флашинг Мийдоу.

Джулиет беше взела участие в квалификационните мачове, но пропадна на последното препятствие. Въпреки това Кати реши да остане за няколко дни — да наблюдава истински професионалисти щеше да се отрази добре на работата ѝ, информира с нетърпящ възражения глас Джулиет за решението си. А и не на последно място не ѝ щеше да изпусне фойерверките между Мелиса и Ник!

Хол и Мелиса пристигнаха през уикенда преди началото на шампионата, регистрираха се в хотела и отидоха направо във Флашинг Мийдоу. Докато се преобличаше в съблекалнята, Мелиса научи, че Кати е още тук.

— Току-що видях Кати Оливър — осведоми я Бев Хънтър.

— Ами? — Мелиса се опита да прозвучи незаинтересовано.

— Тя тренира сега друга англичанка, Джулия коя беше...

Стандинг?

Мелиса замръзна.

— Стентън? — внимателно попита тя.

— Мдаа, така беше. Познаваш ли я?

— Джулиет Стентън? Страхувам се, че да. Тя ме мрази и в червата.

Както очевидно и Кати, помисли с тъга. Тя ѝ липсваше повече, отколкото беше предполагала и би признала, и не само заради

перфектния синхрон в съвместната им работа; просто ѝ липсваше постоянното ѝ присъствие наоколо, грижите и дори укорите ѝ.

С понижен дух тя излезе, за да се срещне с Хол в кафенето за тенисисти и да му съобщи последните новини.

— Ама че нелоялна кучка! — възкликна разгорещено той.

— Джулиет не е в моята половина на списъка, нали? — попита с ужас, както обикновено, тя не си беше направила труда да проучи срещу кого ще играе в първия мач.

— Не, успокой се — каза бързо Хол.

Тя изпусна въздишка на облекчение, но знаеше, че рано или късно щеше да ѝ се наложи да се изправи срещу Джулиет.

— По дяволите! — възкликна Хол. Мелиса го погледна въпросително, после проследи погледа му. Кати и Джулиет тъкмо влизаха и... сърцето ѝ лудо заби... придружаваше ги Ник. Разбира се, сигурно той плащаше обучението на Джулиет, даде си сметка тя с известна горчивина. Господи, той трябва да ме ненавижда толкова много, помисли Мелиса и гърлото ѝ се сви от мъка. Втренчи се невидящо в пода, докато Ник я изпиваше с поглед. Почувства го, но не можеше, не смееше да вдигне очи след всичко, което беше ѝ причинил.

Той естествено беше подготвен за евентуална среща с нея. Или поне си мислеше, че е и сам се изненада от силния копнеж, който го връхлетя в същия миг, в който я зърна. Почувства как пулсът му се ускорява. Внимателно се зае да преценява шансовете си: прекалено много хора имаше помежду им, за да може да се приближи до нея. Но чакането беше свършило, реши веднъж завинаги той и погледът му потъмня, докато наблюдаваше как свойски я обгърна през талията Хол и я притисна до себе си. Трябва да се махне, реши категорично Ник.

— Какво, по дяволите, прави Ленъкс тук? — попита ревниво Хол.

— Кой го е грижа? — сви рамене Мелиса и неочаквано зарови в чантата си за дребни монети. — Имаш ли монети?

— Какво?

— Монети! — повтори нетърпеливо тя. — И нещо, в което да ги сложа.

— Какво си намислила? — попита той и смаяно я загледа как се навежда към съседните маси и събира монети.

Мелиса не отговори, само преброи монетите и ги пусна в една празна чаша.

Отправи се към Кати, без да обръща внимание на Ник и Джулиет, и постави чашата пред бившата си треньорка.

— Обезщетение за прекъсване на трудовия договор — изрече с леден глас и веднага тръгна обратно.

— Мелиса! Почакай! Как е Джек? — извика след нея Кати.

Мелиса забави крачка и хвърли кос поглед през рамо.

— В инвалидна количка — жлъчно отвърна тя.

Кати се намръщи, насочвайки вниманието си към чашата и изсипа парите на масата.

— Това са някакви безразборни монети — американски, английски, канадски... Какво иска да каже тя? — обърна се към Ник. — Да не би да има предвид, че работя за жълти стотинки?

— Не — поклати глава той, броейки на глас монетите.

— Трийсет сребърника — каза тихо.

— Ама че коза! — избухна Джулиет.

— Млъквай! — изсъска Кати, преглъщайки сълзите си. — Пази дишането си за тренировките — тя се изправи. — Хайде!

— Мислех си да поразгледам наоколо този следобед — нацупи се Джулиет.

— Каква искаш да бъдеш: турист или тенисист? — раздражено попита Кати; същия въпрос беше задала някога и на Мелиса. Тогава отговорът беше категоричен и незабавен.

— Това е първото ми идване в Ню Йорк! — продължи да хленчи Джулиет. Кати въздъхна тежко.

— Ще се видим по-късно — обърна се тя към Ник.

— Добре — той също беше станал; нямаше смисъл точно тук да се опитва да говори с Мелиса. — Кати? Ще откриеш ли къде е отседнала тя?

— Няма проблем.

— Благодаря. Ще си бъда в хотела.

Тримата излязоха заедно и на входа застанаха лице в лице с Ейс, който тъкмо влизаше. Враждебността между двамата мъже беше така осезателна, че Кати отстъпи неволно назад, а Ник трябваше да стисне юмруци, за да не го удуши на място.

— Гледали ли сме някои интересни филми напоследък? — изгледа го присмехулно Ейс, убеден, че има много привърженици в помещението. Погледът му се плъзна пренебрежително покрай Кати и се закова върху Джулиет.

Ник подхвърли едно „ще се разправя по-късно с теб“ и мина покрай него.

— Хайде, Джулиет! — нареди той, стиснал зъби.

— Този път наистина го даваш съвсем педофилски, Ваша светлост — изгледа го подигравателно Ейс.

— Тя е моя племенница, кретен безподобен!

О! Това би се оказало твърде интересно, реши Ейс; животът на турнето досега бе доста скучен без Джек.

— Здравсти, сладурче, аз съм Ейс Дилейни — усмихна се подкупващо той.

— Знам — изчерви се Джулиет до върха на ушите си.

— Хайде, Джулиет!

Беше толкова вбесен, че се разхожда с часове, опитвайки да се успокои. Просто трябваше да си изяснят нещата с Мелиса, а не можеше да го стори, докато отвътре му ври и кипи от ревност. Внезапно реши да се върне в хотела и заедно с ключа му връчиха и бележка от Кати — името на хотела на Мелиса.

Взе набързо душ, преоблече се и се отправи със страх за там, потънал в мрачни мисли. Едва не подскочи, когато във фойето го спря някакъв мъж.

Това, което непознатият му каза, го загоря още повече и той почти кипеше вътрешно, докато се качваше в таксито. Мелиса още не беше се върнала от Флашинг Мийдоу и трябваше да чака, праметнал крак върху крак във фойето, почукваше с токове и мислено подреждаше това, което щеше да й каже.

— Мелиса! — той се изправи и бързо тръгна насреща ѝ, без да обръща внимание на Хол. — Трябва да поговорим насаме — изрече настойчиво и на един дъх. Обаче прозвуча повече като команда, отколкото като молба и брадичката ѝ се вирна войнствено. Той беше я зарязал в Лондон, беше наел Кати да обучава проклетата му племенница и сега очакваше от нея просто да си поговорят.

— Моля те, провери дали няма някакви съобщения — обърна се тя любезно към Хол, после отправи леден поглед към Ник, който би

трябвало тукатси да го превърне в айсберг. — Какво искаш? — изрече през зъби.

— Не тук — Ник се огледа притеснено. — Важно е, Мелиса.

— Окей — тя сви рамене, но демонстративно изчака Хол, преди да се отправи към асансьора. И двамата я последваха: Хол, втрещен настойчиво в Ник, и Ник, пренебрегвайки абсолютно треньора. Влязоха мълчаливо в асансьора.

— Казах насаме — повтори Ник пред вратата на нейния апартамент.

— Нямам тайни от него — заяви безгрижно Мелиса, докато влизаше във всекидневната.

— Сигурна ли си? — попита Ник и отправи поглед към Хол. — Мисля, че ще помрача илюзиите ви, Ренуик. — Той се обърна отново към нея: — Един репортер, флананган, ме чакаше във фойето на моя хотел преди малко...

— Той се обажда три пъти тук — прекъсна го Хол, прехвърляйки съобщенията за Мелиса.

— Какво иска? — попита остро тя. — Защо е искал да разговаря с теб?

— Попита ме дали има истина в клюката, че си абортирала моето дете преди две години — заяви безцеремонно Ник.

— О, боже! — изпъшка Хол. Мелиса стоеше онемяла очакваше всичко друго, но не и повторението на този кошмар.

— Съжалявам, Ренуик — обади се ехидно Ник. — Но аз ви предупредих за помрачените илюзии. Добре дошъл в клуба.

— Това не е нещо ново за мен — изгледа го презрително Хол. — И не съм единственият, на когото би трябвало да се извините. Вие я забъркахте в тази каша, а когато тя се справи с проблема, се отнесохте с нея като към престъпник! — извика гневно той.

— Да се извиня? — зяпна го Ник. — Тя абортира моето дете, а вие мислите, че трябва да ѝ се извиня?! — гласът му се повишаваше с всяка следваща дума: беше дошъл в Ню Йорк единствено с намерението да изглади нещата, но случката разбуди стари и неприятни чувства — гняв, омерзение и убеждението, че тя никога не го е обичала.

— Престанете и двамата, моля ви! Ти какво му каза? — попита несигурно тя.

— Отрекох го. Но се съмнявам, че това ще е краят на голямата клюка. Такива новини не изчезват току-така.

— Никога до този момент не се е чула и думичка за това — изгледа го подозрително Хол. — Това са две години все пак. Интересно, много интересно съвпадение с вашето пребиваване в Ню Йорк.

Ник само повдигна едната си вежда, без да му обръща внимание. Не даваше пукната пара за намеците му.

— Кати — изрече внезапно Мелиса. — Кати трябва да го е изпяла.

— Ъхъ — съгласи се и Хол, спомняйки си тридесетте сребърника, които ѝ даде Мелиса. Ето това се вика вече предателство!

— Може ли да го докаже? Притежава ли някакви сметки и документи?

— Не знам. Бях там под друго име. А Ейс ѝ каза да плати в брой.

— Ейс!

И двамата мъже се втренчиха в нея, изтръпнали от ужас.

— Обзалагам се, че той те е предал, а не Кати — процеди мрачно Ник. Хол кимна замислено.

— И защо би го направил? — възрази Мелиса, за да го вбеси още повече. — Кати поне беше провокирана донякъде.

— И откога Ейс се нуждае от логична причина, за да нарани някого? — попита горчиво Ник, още повече съкрушен, че тя беше споделила с Ейс, но не и с него самия, докато вече не беше станало ужасно късно. — Защо, по дяволите, си го посветила в тази история? — повиши заплашително глас той.

— Не съм съвсем сигурна — Мелиса сложи ръка на слепоочието си и се намръщи. Хол разпозна безпогрешно началните пристъпи на мигрената и бързо отиде в банята, за да донесе хапчетата ѝ. — Не знам, не мога да си спомня! — избухна тя.

— Ето, вземи това — Хол ѝ подаде две таблетки и чаша вода. — Имаш мач утре — напомни ѝ той.

Ник изсумтя с неодобрение. Мачове! Тенисът ли беше единственото нещо, което имаше значение за тези хора?

— Не се тревожи — продължаваше да ѝ говори Хол, — можеш да го отречеш. Даже и да имат проклетите сметки от болницата —

било Кати, било Ейс — твоето име не фигурира там. Не могат да го докажат.

— Откъде можем да бъдем сигурни? — изтъни глас Мелиса. — Не мога да живея цял живот с този меч над мен! Може би трябва да действам първа аз, да се появя публично и да дам интервю за пресата.

— Господи, не! — възкликна ужасено Хол. — В Щатите има прекалено силно лоби на противниците на аборта!

— А също и силно лоби на хората, които поддържат правото на избор — контрира го Мелиса.

— Твоите спонсори ще пощурят!

— Да вървят на майната си — избухна Мелиса.

— Мелиса, изслушай ме — започна сериозно Хол. — Те плащат милиони долари, защото всяко малко момиче, което играе тенис, иска да носи дрехите, които ти носиш; използва същата екипировка като твоята; пръска се със същия дезодорант. Те искат да пораснат с единствената мечта да бъдат точно като теб! Но те *не искат* да правят аборти!

— Какъв е проблемът, Ренуик? Тревожим се за нейния или за своя престиж?

Хол не му отговори; Мелиса даже не беше го чула, отчаяно се опитваше да мисли.

— Не смятам, че имаме някакъв избор — бавно изрече накрая. — Ник е прав — клюки като тая просто не отмират току-така.

— Поговори с Грег Рейнълдс — той би трябвало да знае как да се действа в случай като този.

— Не, това е нещо лично, то няма нищо общо с бизнеса — заяви упорито Мелиса. За пръв път погледна директно към Ник. — Какво смяташ, че трябва да направя? — попита го тихо.

— Кога моето мнение е имало някакво значение за теб? — контрира я горчиво той. — Направи това, което сметнеш за добре — както обикновено.

С тези думи се завъртя на пети и излезе стремително от стаята.

Измина пеша разстоянието до своя хотел с мисли, кръжащи около възпаления му мозък като разгневени оси. По-рано през деня беше оставил бележка на Кати, в която я молеше да го изчака, преди да разговаря с пресата и сега тя кръстосваше фойето с мрачно нетърпение.

— Какво става? — попита тя.

— Хайде да седнем там — Ник я поведе към една усамотена маса в бара, преди да ѝ разкаже събитията, като внимателно следеше реакцията ѝ.

— О, господи, горката Мелиса! — промълви Кати и звучеше искрено загрижена. — Това ще сложи траен отпечатък на тениса ѝ.

— О, за бога! — избухна Ник. — Тенис!

— Става въпрос за Откритото първенство на Щатите — изрече натъртено Кати. — Тя има всички шансове да грабне титлата, щеше да спечели и Уимбълдън, ако не беше се случил онзи инцидент с Джек. Стресът я извади от релси... — тя внезапно млъкна, осъзнала, че Ник едва ли иска да чуе за поражението на Мелиса. — Защо излъга Фланаган? — попита от чисто любопитство.

— Мразя намесата в личния си живот — каза сухо Ник, отказвайки да признае даже и пред себе си, че за Мелиса би дал живота си. — Ха! Личен живот. Та това е направо абсурдно! — изсмя се горчиво той. — Всъщност аз бях последният, който научи. Ти и Ейс сте били тези, на които се е доверила. — Той замълча, после думите, агонизиращи в него, изскочиха от устата му: — Мое ли беше детето? — попита с болка. — Защо е казала на Ейс, а не на мен? Тогава спеше ли с него?

— Не, не спеше! — отвърна рязко Кати. За части от секундата претегли всички „за“ и „против“ да му каже истината — най-лошото, което можеше да направи, беше да я уволни, а на нея бездруго започваше да ѝ писва от постоянните хленчове на Джулиет и пословичния ѝ мързел. — Мелиса не е казвала нищо на Ейс, аз го направих — тя пое дълбоко дъх. — Помислих си, че той най-вероятно знае някое дискретно местенце, както се и оказа; всичко беше организирано още преди Мелиса да е сигурна, че е бременна.

— Как може да не бъде сигурна? — Ник се намръщи в усилието си да асимилира току-що чуто; искаше да ѝ вярва, но тя звучеше толкова абсурдно!

— Тя предполагаше, че може да е бременна, но не беше напълно сигурна. Аз я излъгах, че тестът ѝ е отрицателен.

— И защо? Каква беше причината?

— Е, добре, това се случи точно преди турнира и аз не исках да се разстройва излишно, не исках мислите ѝ да са заети с нещо друго,

освен с тениса.

Ник въздъхна — защо изобщо си беше направил труда да попита? Хвърли ѝ поглед, пълен е отвращение и тя се сви на стола си.

— Тя не искаше да роди това бебе — погледна го умолително Кати. — Ако беше показала поне мъничко желание или разочарование от това, че тестът е отрицателен, бих действала по съвсем различен начин. Когато научи истината, тя искаше да говори с теб, но Ейс и аз ѝ попречихме. Знаех, че това ще сложи край на кариерата ѝ, каква безсмислена загуба на безспорен талант! — тя замълча, но Ник не каза нищо, чертите му останаха напълно безизразни, така че тя продължи: — Ако беше се омъжила за теб и родила детето, вече най-вероятно щяхте да бъдете разведени.

— Не — отговорът му прозвуча абсолютно категорично.

— Щеше да се чувства ограбена и нещастна. Това едва ли е добра основа за здрав брачен съюз.

— Благодаря ви, доктор Рут — процеди Ник. — А не ти ли хрумна, че това е решение, което трябваше да вземем двамата с Мелиса и то насаме?

— Не — призна си честно тя. — Аз те упрекнах за бъркотията, в която я завлече. Мелиса *не искаше* това бебе, разбери го веднъж завинаги. И аз го знаех! Трябваше да действам бързо, преди пресата да се е докопала до някоя небрежно изтървана дума! Изчаках да приключи турнира, съобщих ѝ го в неделя вечерта, когато вече беше записана за понеделник сутринта в дискретна клиника под чуждо име. Тя искаше само всичко да свърши час по-скоро, но не можеше да прецени как ще се чувства след това. Нито пък аз — добави тихо. — Беше ужасно, всичките тези сълзи и самообвинения, кошмарите и мигрените... Господи, тези мигрени — потрепери тя. — Мислех си, че ще умре.

— Видях я в Белууд — каза тихо Ник, припомняйки си целия ужас от преживяното. Погледна я и си представи как двамата с Ейс бомбардират Мелиса с настойчиви доводи да запази на всяка цена кариерата си и час по-скоро да се освободи от нежеланото бреме. — Помислих си, че е съсипана от чувство за вина.

— И така беше донякъде. Но най-вече от скръб.

Ник въздъхна тежко и си отбеляза още една черна точка в полза на Ейс. Това копеле прекалено често взе да се намесва в живота ми,

реши той, изпълнен с чувство за мъст.

— Мелиса как смята да се оправи с това?

— Не съм съвсем сигурен. Когато си тръгнах, все още спореше с Ренуик — каза той и се изправи. — Съжалявам, че не го направих две години по-рано — произнесе с равен тон и се отправи към стаята си.

Ама че бъркотия!

Мелиса се събуди със съзнанието, че трябва да каже истината — да запази мълчание за тази толкова интимна инквизиция беше едно, а да лъже — съвсем друго.

Позвъни в Белууд и предупреди Джек да бъде готов за инвазиите на пресата; журналистите много скоро щяха да го напълнят като мравки. Той изпитваше съчувствие към сестра си, но присъедини гласа си към Хол, съветвайки я да си седи кротко и да остави бурята да отшуми, предупреждавайки я за евентуалната загуба на парите от спонсорите.

— Осъзнавам всичко това, но промених мнението си — отсече Мелиса. Джек въздъхна, но си даде сметка, че няма смисъл да я убеждава повече.

— Казвала ли си изобщо някога на татко? — попита той.

Настъпи кратко, напрегнато мълчание.

— По дяволите! — изруга тихо Мелиса. — Не.

— Аз ще му кажа — предложи Джек.

— Не! Аз ще го направя.

Ако можеше да го сподели с баща си, останалата част на света изобщо не важеше, даде си сметка тя. Незабавно набра номера му, преди да е размислила и десет минути по-късно изхвърча от стаята със зачервени очи; Хол точно чукаше на вратата ѝ.

— Здравсти — поздрави я с плаха усмивка той.

Тя му кимна вяло.

— Който е казал, че изповедта облекчава душата, жестоко се е лъгал. Или е лъгал другите.

— Не си разговаряла с пресата, надявам се? — настръхна той.

— По-лошо — току-що съобщих на баща си — изрече с кух глас тя.

— О! — Хол направи физиономия. — Той ядоса ли се?

— Не. Беше тъжен, шокиран, объркан — тя преглътна сълзите си. После пое дълбоко дъх. — Хайде да отидем до Флашинг Мийдоу и да свършим малко работа — добави припряно.

— Хубаво, обаче ще излезем през задния вход. Онзи репортер, Фланаган, висеше във фойето.

— О, боже!

Мразеше да се измъква през задните входи на кухните, покрай любопитни готвачи и сервитьори, и мръсни чували с нечисто пране, но се насили да се съсредоточи към предстоящия мач и само въздъхна. Ако му е останал поне малко здрав разсъдък, Ник вече ще е в самолета си на път за Англия, помисли горчиво тя. Знаеше колко ненавижда всичко това, а нея я очакваше голямата гилотина от страна на пресата, която щеше да извади наяве всичкото им спално бельо.

Мачът ѝ бе определен за единадесет и след лека тренировка тя се преоблече и се вмъкна в съблекалнята. Веднага разбра, че Фланаган или някой от събратята му вече е разговарял с колегите ѝ. Всички изглеждаха безкрайно концентрирани в собствените си разговори, но хвърлените през рамо бегли погледи не оставяха място за никакво съмнение. Бързо скритите усмивки ясно ѝ говореха, че вече всички знаят нейната история. Обикновено обстановката беше дружеска; отношенията придобиваха сегашния си оттенък едва навън, на корта, когато се изправеха един срещу друг.

Докато си проправяше колебливо път към корта, тя вдигна поглед към зрителите, които очевидно не бяха повлияни от никакви зловерни слухове и я посрещнаха с бурни овации, както обикновено, въпреки че противничката ѝ беше американка. Кортът ѝ се стори много близък приятел, почти светилище и тя лесно спечели мача с шест на един и шест на два.

Размотава се известно време наоколо, даде няколко автографа, наслаждавайки се на аплодисментите, но от ума ѝ не излизаше мисълта, какво биха си помислили всичките тези хора, когато научат интимната ѝ тайна.

Взе си душ и се преоблече, преди да се появи пред пресата, даже успя да си сложи грим, за да повдигне самочувствието си.

— Осигури кола, която да ни чака — нареди тя на притеснения Хол, преди да тръгне към залата за интервюта.

Бегъл поглед ѝ бе достатъчен да се увери, че вече всички са чули мълвата; присъстваха много повече журналисти, отколкото при едно рутинно интервю след междинен мач.

С кънтящо като наковалня сърце зае мястото си зад микрофоните и ги изгледа хладно. Първите няколко въпроса касаеха тениса, но внезапно разговорът пое обрат на сто и осемдесет градуса и Мелиса се стегна вътрешно, после реши да нападне първа.

— Имам да направя кратко изявление — започна тя с премерен тон, звучащ много по-спокойно, отколкото се чувстваше. — Някои от вас може би са дочули мълвата за аборта ми преди две години.

Тя направи пауза и пое дълбоко дъх, всички чакаха, неподвижни, с хищни като на хиени погледи, занемели в зловредно предчувствие. Хол затвори очи.

— Отказвам да отговарям на въпроси, засягащи толкова интимна част от живота ми, но признавам, че слухът е достоверен. — Тя игнорира внезапно настъпилата суматоха и продължи спокойно, с вперен в камерите неவிждащ поглед: — Бих искала единствено да добавя, че по онова време бях на деветнадесет, неомъжена и като атлетка не виждах друга алтернатива, освен да прекъсна една неочаквана бременност. Това е всичко, което съм готова да споделя по въпроса сега и за в бъдеще.

Изправи се и си проправи път към вратата с високо вдигната глава.

— Измъкни ме оттук — прошепна отчаяно на Хол. Вече се тресеше неконтролируемо и той трябваше да я подхване, за да я изведе навън. Пътят до паркинга ѝ се стори безкраен, но най-сетне събра сили да се срине в лимузината, скривайки лицето си зад тъмните стъкла.

— Възхищавам се на себеотрицанието ти, въпреки че няма нищо общо с отношението ти към бизнеса — отбеляза той.

— Аз нямах избор; не можех да лъжа за това — обясни му простичко тя и те продължиха в мълчание до хотела, който за техен късмет беше празен откъм репортери — но не за дълго, прецени тя с горчивина.

Отиде направо в апартамента си, а Хол се разпореди за охрана и нае екип от хотела да се оправи с неочакваните натрапници, нежеланите телефонни обаждания и прочее попълзновения. После се оттегли в стаята си, без повече да обезпокои Мелиса.

Останала насаме, тя се преоблече в трико и си пусна релаксираща музика, за да изпълни няколко от йога упражненията, които използваше за рутинно възстановяване.

Почувства се облекчена и пречистена; далеч от това, което току-що беше преживяла, и изпълнена с нов заряд сили. Всичко щеше да бъде под контрол, нещата щяха да поемат своя естествен ход, в това нямаше съмнение. Миналото... Какво бе то, без връзка с настоящето и бъдещето, просто брънка, малко прекъсната, но не непоправима. Пластовете спомени, разринати за един нов поглед, малко по-зрял, малко по-трезв, без опиянението на младостта и надеждите... Е, ще го преживеем. Някак. Това уединение несъмнено я люшкеше в паяжините на съкровена интимност, преди да се изправи пред озверените фенове и врагове, и кой знае... Е, да, ще я нападат, ще я поругават, но може ли да се заличи частицата живот, колкото и дискредитираща да е тя?

През това време Хол и новоназначените секретари приемаха телефонни обаждания, отказваха коментари и срещи. Всички виеха вкупом: спонсори, фенове, преса и телевизия. В един момент се почувства толкова изтощен и изгладнял, че прати всичко по дяволите и тръгна да търси Мелиса.

— Здравсти — поздрави го спокойно тя, като бавно се изправи в цял ръст. Забравил гнева, глада и изтощението си, Хол се усети впримчен в грацията и неподправената красота на това тяло, толкова съвършено, че чак стомахът го присвиваше. Колко жалко, че тя го третираше единствено като близък приятел. Съсредоточи се и проумя отново мисълта. Какво мъчение: да я тренира, да я глези, да ѝ бъде бавачка... и толкова. И да я обича.

— Е? Каква е присъдата? — попита безгрижно тя.

— Тъ? — той бързо прогони предателските мисли. — Доколкото ми е известно, обнадеждаваща — заяви с възможно най-спокойния си глас. — Грег беше побеснял, но сега малко отпусна парата; изглежда повечето от твоите спонсори ще продължат да те подкрепят, стига обществеността да не ги подтикне към други действия. Повечето от обажданията бяха положителни — той реши, че няма нужда да я уведомява за отрицателните, повече от манияци, но въпреки всичко беше се погрижил за въоръжена охрана, докато затихне еуфорията. — Кати се обади, изглежда, че доста се притеснява и ти изпраща

съобщение: „Не оставяй копелетата да те сринат“ — прочете той и Мелиса лекичко се усмихна.

— Обади се и много тенисисти... ето имам списък — той ѝ подаде един лист и Мелиса го сложи настрана, за да го прочете покъсно. — Поканена си на интервюта, токшоу... не се притеснявай, отказах ги всичките — добави бързо той, забелязвайки реакцията ѝ.

— Благодаря. Изглеждаш уморен — отбеляза внезапно Мелиса. — Съжалявам, сигурно не си бил подготвен за всичко това, когато прие да ме тренираш.

— Не се оплаквам — усмихна се топло той. — Просто съм уморен. И гладен. Ти яде ли вече?

— Не, аз... — млъкна и леко се намръщи. — Какво става вън? — попита, повече озадачена, отколкото уплашена.

И двамата се заслушаха напрегнато; шумът много напомняше стадо слонове, препускащи в безлунна нощ по неотъпкани пътеки. И звукът се приближаваше застрашително все повече и все по-наблизо.

— Това вещае неприятности — предположи Хол и посегна към телефона; той поначало си беше практичен. — Отвън има въоръжена охрана, но ти по-добре се скатай в спалнята, докато разуча казуса. Върви! — изрева той и си спести обясненията, че това едва ли е една от най-добрите му идеи.

— Мелиса! — проплака той, виждайки я да поема в погрешна посока. Трясна телефона и хукна след нея, но тя отърси рамото си от ръката му като от непредвидена летяща твар.

Точно сега да проявява страх и паника — о, не, това не беше в нейния стил. Мелиса крачеше храбро напред... и в следващия миг замръзна, разпознала един от гласовете, който магически я връхлетя и я накара с един замах да отвори вратата.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Мелиса се оказа права за едно нещо — вниманието от страна на пресата предизвика върховно отвращение у Ник, особено след като му предложиха пари, за да разкаже историята си с Английската роза. Той обаче не се завърна в Англия и за свой късмет успя да се превъплъти в това, което наричаха анонимен турист.

Когато по телевизията избухна бомбата за „признанието“ на Мелиса, той си седеше кротко в едно претъпкано кафене. Въпреки че през целия ден не беше мислил за нищо друго, изявлението му подейства като шок и той седеше замаян и онемял, докато словоохотливите и безпardonни нийоркчани обсъждаха всички „за“ и „против“ един най-болезнен епизод в неговия живот.

— Много добре даже е постъпила! — заяви сервитьорката. — Ако аз трябваше да избирам между един доход от милиони и едно бебе, познайте какво щях да направя! Аз си знам много добре.

Последваха одобрителни кимания и измърморени проклетия, после пак одобрения, най-вече от женската част на аудиторията.

— Даа, то си е нейното тяло, може да прави с него каквото си иска — обади се някой.

— Знам много добре какво ми се иска да направя с нейното тяло! — изтърси един дебелак и веднага му креснаха да мълчи. Ник направи движение в неговата посока — искаше само да го удуши, но кафенето беше прекалено пренаселено, а масата му се намираше в края на салона. Не е много мъдра идеята ти, Ленъкс! — възпря се сам и се отпусна безсилно на стола си.

— Не е честно — мъжете тенисисти могат да си имат семейство и то никак да не вреди на кариерата им, защо жените да не могат? — подметна друг.

— Абортът винаги си е кофти тръпка — обади се самотен мъжки глас.

— Разчитай точно на някой мъж да ти го каже! — избухна сервитьорката. — Много е лесно да морализираш, особено пък ако

никога не ти се налага да забременееш!

— Можела е да внимава повече — настояваше мъжът.

— Ами какво ще кажеш за оня тип, дето й го е натресъл? Нали не забравяш, че двама трябва, за да...

Ник се изправи и поиска сметката си, заровил трепереща ръка в джоба си за дребни. Докато чакаше, не отделяше поглед от екрана и с ужас видя, че освобождават гореща линия, на която всеки можеше да позвъни. „Мислите ли, че Мелиса Феръл е имала право да направи аборт?“ Запремигнаха два телефонни номера, над единия светеше „да“, над другия — „не“. Това е отвратително, реши Ник и припряно напусна кафенето.

Предположи, че Мелиса се е барикадирала в хотела си, и забързано пое нататък. Тълпата беше се увеличила, установи объркано той, полицията и наетите бодигардове едва я удържаха. Различни групички репортери да заемат мястото на онези, които вече бяха се опитали да се доберат до него, и след като се увери, че никой няма да го познае, ускори крачка и се вмъкна в хотела. Мерна Ейс, който си проправяше път в тълпата, и в гърдите му се надигна гняв. Кимна хладно на портиера и забърза към асансьора. Отвън глъчката беше оглушителна, очевидно бяха разпознали Дилейни. Ник влезе в асансьора и поиска да го свалят на десетия етаж. Отбеляза си наличието на охрана пред вратата на Мелиса, не й обърна внимание и се облегна на стената, за да изчака пристигането на тенисиста. Търпението му не след дълго беше възнаградено. Само миг по-късно се появи самият Ейс от плът и кръв.

— Дилейни!

Гласът му прозвуча измамно мек, зареден със смъртоносна заплаха и Ейс се извъртя тутакси, предусетил опасността напълно инстинктивно с обонянието си на уличен боец. Въпреки бързите си рефлексии не успя да се извърне навреме, за да избегне правия десен на Ник, който се стовари върху му като парен чук, улучи го в лицето и главата му отхвъркна назад от силата на удара.

— Това е за аранжировката на аборта — процеди Ник, преди да го цапардоса в корема. — А това е за видеокасетата!

Ейс се свлече на коляно, но тутакси се изправи и се втурна в самоотвержен плонж, използвайки тежките си златни пръстени като бокс; при това твърде ефективно.

— А това ти е, дето й направи бебето, глупав задник такъв! — изрева Ейс и му нанесе два бързи последователни удара, преди Ник да се окопити и му нанесе още един прав десен, който го закова право в стената. Ейс не успя да запази равновесие и се стовари върху една маса, която се срина под тежестта му.

Сграбчи едно от изкъртените крачета и замахна, влагайки в удара цялата си сила. Беше превъзходно воле на трениран тенисист, което помете Ник като перце и несвикналите му на подобни тренировки ребра изпукаха зловещо под натиска на сто и двадесет мили в час. Той се опита да отскочи и в същото време успя да сграбчи импровизираното оръжие на Ейс. Започна диво да го дърпа, Ейс на свой ред загуби равновесие, но забрави всякакви правила за честна игра и го ритна в слабините.

— Забравих, че си дете на предградията — изруга Ник и замахна с дясната си ръка, преди да се сгърчи върху килима, подпрян на лявата. Ейс отскочи назад и се стовари върху поднос, оставен от гостите пред вратата, която успя да поеме тежестта му. Измъкна нож за рязане на пържола, малък, но затова пък остър, и го размаха застрашително пред лицето на Ник.

— Къде останаха добрите маниери, Дилейни? Не са ли те учили как се използва вилица? — изхихика Ник и само миг по-късно съжали, защото трябваше да предпази очите си от зловещо насочения въпросен прибор; Ейс не само че не губеше присъствие на духа, но и действаше с мълниеносна бързина. Господи, бива си ги рефлексите му! — мина през ума на Ник, който едва успя да докопа китката му и да извие вилицата настрани, поваляйки го по гръб.

Ейс се строполи тежко, но тутакси се претърколи и подобно на котка веднага се изправи на крака, все още стискайки снаряжението си, същински прегладнял канибал, нетърпелив да изчака да му приготвят обяда.

Ник го блъсна и разоръжи експедитивно и методично, наблюдаван с неприкрит интерес от страна на охраната. И двамата бяха силни и яки, с почти еднакъв ръст и тегло, така че надмощието клонеше с малки прекъсвания ту към едната, ту към другата страна. Ейс обаче нямаше скрупули по отношение на борбата, най-вече към мръсните хватки и след един втори добре премерен удар в слабините

му Ник също се отказа от честна битка; просто му дойде твърде много за още едно преимущество.

Вбесен и заслепен от болка, той скочи изотзад върху Ейс и трясна лицето му в стената, при което разклати живописната творба, висяща мирно и кротко, и тя унизително се стовари върху противника му. Ник се възползва от случая и го срита в бърбеците.

— Копеле! — изрева Ейс и изплю един зъб, гарниран с малко кръв, вдигна силно напред лакътя си и го заби в диафрагмата му. Този път Ник не успя да предвиди силата на удара, само послушно се превеи одве и запълзя странишком, за да избегне ритника на маратонката му, която като по чудо се появи пред очите му след една великолепна ротация в стил кунгфу.

Ейс обаче не беше премерил добре удара си и улучи кана, пълна с кафе; без да губи време и присъствие на духа, той я сграбчи и изля съдържанието ѝ в лицето на Ник. За щастие кафето се оказа студено, но докато той бършеше гъстата течност от лицето си, Ейс успя да стовари тежкото сребро върху темето му.

Ник се срина на пода, но вече беше докопал края на ризата му, така че и Ейс го последва и двамата отново се запремятаха в усилие да вземат превес в борбата. Отваряха се врати, къде по-плахо, къде по-нахално; някои веднага се затръшваха, пред други заставаха обитателите и викаха за единия или за другия.

И понеже доста бяха напреднали по пътя си в коридора, аудиторията им неусетно се увеличаваше, а те се приближаваха към апартамента на Мелиса. Бодигардът хвана пистолета си и за пръв път застана нащрек. Но не се намеси; прекалено много се забавляваше, за да развали веселбата.

Като се олюляваха пиански, двамата се клатушкаха и вместо да се нападат, замахваха омаломощени и по-скоро се подпираха един на друг, всеки сгърчен от своята болка. Ейс знаеше, че трябва да приключи, при това много бързо, и се нахвърли на Ник, който отстъпи грациозно и го халоса по капачката на коляното, с което го принуди да приклепне. Този път той сякаш щеше да си остане долу и Ник бързо отстъпи, като се подпря за по-сигурно на стената, опитвайки се да възстанови силите си и изчакайки да види дали противникът ще се надигне за нов рунд. С надеждата, разбира се, това да не се случи.

Точно в този миг отсрещната врата се отвори със замах и Мелиса се изправи на прага с ръце на кръста, с мълнии, изскачащи от очите ѝ. Присви гневно поглед и се втренчи немигащо в двамата борци, които се търкаляха по коридора, и в печалните останки от хотелската посуда, които се търкаляха заедно с тях: прекатурени масички за списания, масички за сервиране и постаменти за малки пластики, строшени вази и смачкани цветя, парчета от чаши и чинии, картини, изкорубени от рамките си. Това е ангелът, дошъл да ме прибере, мина сънена мисъл през ума на Ник и той зяпна безпомощно облеченото в трико тяло. Ангел на отмъщението обаче, реши малко по-късно.

— Какво, по дяволите, става тук?! — извика Мелиса.

Дясното му око застрашително се затваряше, но за сметка на това с другото виждаше двоен образ. В природата винаги цари хармония и човек си получава заслужената компенсация, прониза го удивително прозрение. Цели две Мелиси!

— Дойдох на помощ — изломоти той с надебелял език; думите се превъртаха трудно в устата му, сякаш беше пиан.

— На помощ? На помощ?! — изкрещя Мелиса с тон на фелдфебел, мъмрещ нещастен войник, реши гордо Ник. — И ти наричаш това помощ? — саркастичният ѝ глас го проряза както нож полуразтопено масло. Тя замахна царствено и обхвана с жеста си всичките разрушения наоколо.

— Не ми ли стига публичността, която имам, точно сега? Долу ме дебне цяла глутница журналисти с камери — защо не слезеш да ги поканиш тук?

Няма отговор на този въпрос, мина през ума му, и той бавно започнала се свлича по стената.

— Защо не ги спряхте? — обърна се тя вбесено към бодигарда. Той само сви рамене.

— Аз съм тук, за да спирам онези, които искат да нападнат вас, а те нека да се трепят взаимно — заяви спокойно той; тя само скръцна със зъби и насочи вниманието си към една от гостенките на хотела, която беше открехнала вратата на съседния апартамент и надничаше любопитно оттам.

— Какво гледате? — изсъска Мелиса и жената тутакси се скри.

Ейс, който се чувстваше така, сякаш десният му крак моментално трябваше да бъде опериран, опита една плаха, макар и

доста крива усмивка, доволен, че бесът на Мелиса в момента е насочен към другия.

— Той ми се нахвърли без причина, сладурче. Джек ме помоли да дойда и да ти бъда морална подкрепа...

— Морална? — Мелиса го изпепели с поглед. — Ти не знаеш значението на думата! — процеди презрително тя, после изкрещя: — За бога, надигайте се и двамата!

И двамата биха предпочели да не го правят, но гордостта ги задължаваше поне да опитат, така че всеки по свой начин се заопитва да се изправи на крака, стиснал зъби от болка.

— А сега се махайте! Вън! — изкрещя тя извън себе си, когато се опитаха да ѝ възразят. Обърна се към бодигарда:

— Ако отново видите някой от тях да се навърта наоколо, имате моето позволение да го застреляте!

С тези думи тя се завъртя на пети и се втурна в апартамента си. Хол, който едва се сдържаше да не прихне, сега неудържимо се разкикоти, но усмивката му помръкна, когато разбра, че Мелиса го е заключила отвън в коридора.

Точно в този миг се появи управителят на хотела, алармиран от разтревожени гости, следван по петите от своите пърхашите служители. Хол бързо се втурна към търкалящите се мъже и ги задърпа нагоре, без да обръща внимание на стоновете и огъващите им се тела, после ги забута по-далеч от вратата на Мелиса.

— Дръжте Мелиса настрана от тази каша! Извинявайте се, плащайте щетите, оправдавайте се както искате, само името ѝ да не се споменава! И престанете да капете с тая кръв по килима! — добави грубо той.

Тримата се втурнаха да спасяват ситуацията, омайвайки управителя с пачки в брой и реверанси на заден ход. Той от своя страна успя да овладее положението, без да допусне повече публичност и любопитни погледи, безкрайно щастлив да ги съпроводи до кухните и задния вход.

— Стойте тук и по-далеч от камерите, докато спра такси! — нареди им Хол и ги подпря на стената. Ейс тутакси се свлече на земята и остана седнал върху кофа за боклук, при което зае мястото на една беззащитна улична котка. Тя се втурна в самоотбрана, вкопчвайки се в

крака му и той извреця от болка, докато замахваше да я срита, забравил за крехката си в този миг физика.

— Две таксита — обади се Ник.

— По дяволите! — изруга Хол и тръгна забързано, клатейки глава. Нямахше да се изненада или натъжи много, ако при завръщането си намереше два трупа, но те бяха прекалено изтощени, за да се проявят достойно и увенчаят битката със завършек. Така че успя безпрепятствено да ги набути в две отделни таксита. После се върна в хотела и се опита да се промъкне в апартамента на Мелиса.

— Лиса, аз съм. И двамата си тръгнаха! — извика той, чукайки нетърпеливо на вратата.

— Махай се!

— Няма справедливост на тая земя — измърмори съкрушено Хол към бодигарда. — Какво лошо съм направил?

Звукът от пневматична бормашина, пронизителен и непресъхващ, успя най-сетне да го върне към живота и Ник предпазливо отвори очи. Е, по-скоро само едното, другото отчаяно отказваше да погледне белия свят. Все още беше напълно облечен и лежеше напреки на леглото, където едва успя да се строполи предишната вечер. Телефонът звънеше.

Протегна се да го докопа, забравил за контузените си ребра, изруга яростно и вече по-предпазливо заопипва за адската машина — по-скоро от крещяща нужда от тишина, отколкото от горещо желание да си поприказва с някого.

— Ммм...? — успя да произнесе на глас.

— Ник? Кати се обажда. Гледа ли новините? — започна бодро тя.

— Даже не съм прогледнал още — изръмжа в отговор той.

— О, извинявай. Спеше ли? Никога няма да познаеш — Ейс са го нападнали в Сентрал парк снощи и сега трябва да се откаже от турнира — изрече на един дъх, като се опитваше да не звучи прекалено злорадо. — Джулиет и аз тръгваме днес — невъзможно е да се работи с всичките тия журналисти, дето ме притискат с въпроси за Мелиса. Ако още веднъж произнеса „без коментар“, ще се превърна в папагал!

— Мм... въъ... Кати, да ти се намират някакви лекарства, нещо обезболяващо?

— Да. Искаш ли да ти донеса?

— Ако обичаш. И, Кати, не споменавай нищо на Джулиет.

— О, няма проблеми — съгласи се тя след известна пауза.

Ник предпазливо седна в леглото, после, жалко подобие на Джон Уейн, се заклатушка към вратата, за да отключи, спря, за да се ориентира в обстановката, и се потътри несигурно към банята, където пусна ледената вода да облива главата му. Потръпна при вида на отражението си в огледалото: дясната половина на лицето му зловещо беше отекла, придобила неистов патладжанен цвят; изглеждаше почти като Мелиса, когато... поетична справедливост, реши той, пристъпвайки внимателно към спалнята, където се срина върху леглото.

— Влез! — извика прегракнало, когато Кати почука.

— Тези би трябвало да... О, Свещена краво! — възкликна тя със страхопочитание, съзирайки лицето му.

Ник не каза нищо, само протегна ръка за шишенцето с хапчетата.

— Ейс — осъзна в този миг Кати и трябваше да прехапе долната си устна, за да не избухне в смях. — Той също ли изглежда толкова зле?

— Надявам се да се чувства малко по-зле.

— Защо лъже, че са го нападнали? Повече е в неговия стил да обвини теб и да те съди за морални и материални щети — нали се отказва от турнира.

— Предполагам, че не иска името на Мелиса да се намесва — промърмори по-скоро засрамено Ник.

— Мелиса?

— Бихме се в нейния хотел — въздъхна той.

— О, гледката си е струвала!

— Знам, знам — въздъхна отново Ник и опипа предпазливо главата си, опитвайки се да реши кое се нуждае повече от незабавна помощ — тя или ребрата му.

— Би трябвало да те прегледа лекар — намръщи се Кати; като се изключеха раните и отоците, лицето му изглеждаше пепеляво.

— Ще го направя, но първо ми се ще да поговоря с Мелиса — макар че един бог знаеше какво би могъл да й каже. Ейс беше предизвикал всичко, естествено, но не можеше да не признае, че и той се справи добре.

— Тя все още не приема обаждания — аз опитах по-рано тази сутрин. Искаше ми се да видя дали ще мога да се свържа с Хол.

— Моля те — кимна Ник и веднага съжали: главата му сякаш щеше да се откъсне.

Когато Кати си тръгна, бавно се измъкна от дрехите си, влезе в банята и пусна горещата вода. Това в комбинация с хапчетата до голяма степен притъпи поне основната болка — тътена в главата му и усещането, че гръдният му кош се разпада. Когато обаче докосна ребрата си, за да се изтрие, му призля и го обля вълна от световъртеж. Най-сетне си даде сметка, че все пак действително се нуждае от медицинска намеса; ударът със счупения крак на масата беше строшил две от ребрата му.

Мелиса спа дълго, което поутоложи донякъде бесовете ѝ, и когато се появи Хол, го поздрави доста спокойно. Тъкмо закусваше, така че го покани да се присъедини към нея. Той мъкнеше цял куп сутрешни вестници; Мелиса им хвърли враждебен поглед.

— Добри или лоши новини?

— Повечето пърхат по ръба на вентилатора, изчакват да видят накъде ще задуха вятърът — каза той, докато се настаняваше и си сипваше кафе. Вече беше закусил, но сега се наслаждаваше на интимния момент да бъде с нея. — Повечето от радиостанциите и телевизионните програми са пуснили телефонен номер за обаждания „за“ и „против“ решението ти. До този момент се радваш на около осемдесет процента подкрепа.

— Добре — каза някак отсъстващо тя. Знаеше, че е важно от гледна точка на спонсорите, но в продължение на две години беше си задавала същите въпроси, както и Ник, така че мнението на широката публика малко я вълнуваше.

— Ейс има счупена капачка на коляното наред с другите натъртвания. Трябваше да се откаже от Откритото първенство.

— О, не! — погледна го ужасена тя. — Проклетият Ник!

— Ммм... Кати ми позвъни — той искал да разговаря с теб.

— Едва ли ще му хареса това, което имам, да му кажа — изсъска заядливо тя. — Имаш ли номера му?

— Да. — Хол ѝ го подаде и се опита да не се чувства прекалено обиден, когато тя се затвори в спалнята, за да се обади.

Удоволствието на Ник от гласа ѝ имаше кратък живот.

— Би могъл да съсипеш кариерата на Ейс, копеле ирландско! — избухна Мелиса. — И по каква причина? Защото бил имал някаква си незначителна връзчица с мен! Това не ти влиза в работата — мога да спя с всеки мъж, когото срещна в съблекалнята, стига да искам! — продължаваше да крещи тя, увеличавайки пулсиращата болка в главата — както и в сърцето му.

— Не — беше всичко, което успя да каже.

— Ти ми каза, че искаш да ми помогнеш, нали това имаше предвид? — попита го вече доста по-спокойно.

— Да. Какво мога да направя за теб? — попита с трепет в гласа, нетърпелив да заглади нещата.

— Върни се в Англия — заяви тя и болката, която той изпита, нямаше нищо общо с физическата контузия. — Никой няма да повярва, че Ейс е бил нападнат от непознати, стига само да зърнат физиономията ти — натърти тя.

— Аз съм неузнаваем — проговори тежко той. — Бих предпочел да остана. От пресата продължават да настояват за интервю. Мога да бъда от полза, ако остана и се обявя в подкрепа на решението ти.

— Но ти не се обяви, нали? — в гласа ѝ прозвуча равнодушие, което го смая. — *Ти* дори не направи опит да ме разбереш!

— Ти не ми даде тази възможност — изстреля в отговор той, после въздъхна: — Извинявай.

— Даже и да се обявиш в моя защита, това няма да умилюва противниците на аборта. Моля те, Ник, просто си върви. Знам, че не ти си предизвикал цялата тази суматоха, но присъствието ти тук действа като катализатор.

— Това не беше честно — той повиши глас, изпълнен с болка. — А що се отнася до това кой е подбудителят на суматохата, какво ще кажеш за Прекрасния и неотразим Ейс? — добави горчиво Ник. — Той ме видя във Флашинг Мийдоу в неделя и е решил да ни раздели окончателно.

— Не е бил Ейс — отсече веднага Мелиса с такава убеденост, че той застана нащрек. Защо му трябваше, по дяволите, да моли за позволение да остане в Ню Йорк?

— Вземам следващия полет! — изрече Ник и трясна телефона.

Много по-късно, след посещението при доктора и на половината път над Атлантика, в съзнанието му изплуваха нейните думици то с такава яснота, че тъпанчетата му запищяха: „... е имал кратка връзка с мен... е имал!“ Имал?

Минало време? И Ейс беше казал, че идва да я види по молба на Джек?... Ами да, той просто не приличаше на мъж, забъркан в романтична връзка с нея. Бледа усмивка изкриви устните му и той се отпусна назад, вече успокоен, и най-сетне потъна в дълбок сън.

След разговора с него Мелиса закрачи из апартамента си, неспособна да се захване с каквото и да било. Известно време наблюдава група демонстранти, които дефилираха под прозорците ѝ, понесли плакати, но полицията бързо ги разпръсна.

Най-сетне гневът ѝ се уталожил, оставяйки горчивия привкус на загуба. Предложението му да я защити публично си беше един галантен жест, а тя дори не беше го попитала как са раните му, осъзна с чувство на вина. Реши пак да му позвъни, но той току-що беше напуснал хотела.

Погледа малко телевизия, направи няколко телефонни разговора, колкото да позвъни на откритата линия, която приемаше обаждания в нейна полза. Скоро и това ѝ омръзна и позвъни в стаята на Хол.

— Искам да отида да се поупражнявам — заяви Мелиса. — Ще полудея, ако остана тук цял ден. И няма да се промъквам през кухните, така да знаеш — не съм извършила престъпление.

— Окей — съгласи се Хол. — Ще уредя кола и въоръжен ескорт...

— О, боже! — Мелиса въздъхна и затвори. Преоблече се в спортен екип и докато го чакаше, реши да позвъни на Ейс. Колко сладко от негова страна да скрие нападението на Ник и да го припише на неизвестни лица. А и като професионалистка и негова приятелка беше сериозно загрижена за състоянието му. Той едва ли щеше да участва в най-големите турнири до края на годината.

— Здравсти, сладурче — поздрави я почти жизнерадостно той.

— Съжالياвам за снощи — изхвърлиха ли те от хотела ти?

— Не още — Хол пръскаше наляво и надясно долари като конфети — изрече закачливо и двамата се усмихнаха.

— Някаква идея кое копеле те натопи в тази каша?

— Не. Ти изглежда си на първо място във всеки списък от подозрителни лица.

— Амии? — гласът му прозвуча заинтригувано. — Ти вярваш ли наистина, че съм способен да го направя?

— Не — заяви решително тя. — Нямах никаква изгода и не би рискувал да загубиш отново приятелството на Джек заради нещо толкова маловажно — добави язвително и той не посмя да ѝ противоречи. — Колко зле са контузиите ти?

— Коляното ми е с размерите на футболна топка и имам чувството, че ми е нужна спешна трансплантация на бъбреци, но можеше да бъде и по-лошо — рече философски той. — Реших да прескоча до Белууд, докато се оправя, и да наема физиотерапевта на Джек. Намислил съм да обърна това място в санаториум за реконвалесценция.

— Предай поздрави на Джек, също на мама и татко — промълви глухо и по-скоро с копнеж тя.

— Дадено. Имаш ли нужда от нещо? Дрога, пиячка, секс?

Тя се засмя.

— Мислех си, че си претърпял контузии? Би могъл да предизвикаш още по-голям скандал, ако се опиташ да ми помогнеш. Жалко, че си извън турнира — би могъл да спечелиш купата или нещо подобно. Би могъл дори да набиеш някой съдия — добави игриво тя.

— Няма нужда да участвам в турнира, за да напердаша някой съдия. Има един-двама, които...

— Шегувах се, по дяволите! — каза бързо Мелиса. — Аз съм си добре, честно. Сега тръгвам за Флашинг Мийдоу да поиграя... О, Хол пристигна. Трябва да тръгвам. Чао.

— Чао, сладурче. Късмет.

— Сигурна ли си, че искаш да правиш това? — попита я Хол, самата загриженост. — Доста голяма навалица се е събрала навън.

— Знам, видях ги — каза безгрижно тя, вдигна сака с ракетите, после по лицето ѝ премина сянка на ужас.

— Какво има? — намръщи се Хол.

— Ейс и Ник — и двамата се връщат в Англия — какво ще стане, ако се случат в един и същи самолет?

— Ако имат този късмет, ще продължат да се бият и капитанът ще ги изхвърли през аварийния изход от хиляда фута височина — заяви безцеремонно Хол. — Хайде, колата чака.

Двама от въоръжената охрана крачеха неотлъчно зад тях, когато се отправиха надолу по стълбището. Мелиса потрепери лекичко, когато приближиха остъклената врата — тълпата сега ѝ изглеждаше доста по-разлютена, отколкото от птичи поглед и зад прикритието на стените.

Някои от демонстрантите развяваха знамена; един носеше огромен плакат, който изобразяваше ембрион, на друг я заклеимяваха като убийца на деца. Мелиса пое остро дъх, задържа го и смело завъртя летящата врата.

— Не можеш да излезеш навън! — изкрещя Хол.

— Вече го правя — заинати се Мелиса, но коленете ѝ трепереха, докато пристъпваше на тротоара.

Мръсни възгласи приветстваха появата ѝ и тя вдигна високо глава, игнорирайки въпросите, които заваляха от журналистите. Нямаше обаче как да се скрие от камерите и светкавиците на фотоапаратите.

— По дяволите! — изруга Хол. — Колата! Сигурно ченгетата са наредили на шофьора да се махне от входа!

Той настойчиво се заглежда нагоре и надолу по улицата, за да съзре някоя лимузина или поне такси.

Бодигардовете оглеждаха тълпата за потенциални нападатели и внезапно точно в този миг адът се продъни.

— Хванете онова момче с червената тениска — той има оръжие!

Докато крещеше предупреждението, гардът, следващ плътно Мелиса, я блъсна на земята и я затисна с тялото си, посягайки към собствения си пистолет.

Тя се строполи тежко, ръката ѝ болезнено изпука притисната между неравния паваж и острия ръб на сака с ракетите. Инстинктивно се размърда, за да облекчи тежестта върху себе си, обаче гардът разтълкува погрешно намеренията ѝ като желание да се изправи, притисна я по-настойчиво надолу и с това направи нещата още по-

лоши. Мелиса прехапа устни от болка, за да не извика на глас и да се унижи пред тази разбесняла се тълпа.

— Стойте долу! — нареди той, докато наблюдаваше как един полицай свали мъжа на земята и закопча ръцете му на гърба с белезници. — Окей, вече можете да станете.

— Не мога — изломоти Мелиса. — Не ме докосвайте! Вие счупихте ръката ми! — проплака тя и със залитане се опита да се изправи на крака. Лицето ѝ имаше пепеляв цвят. — Е, поне е лявата — процеди през зъби, мина покрай него и се озова в обятията на Хол.

Много бързо забрави последвалото оттеглянето ѝ меле. Докато я отвеждаха в болницата, противниците на аборта се изправиха лице в лице за достоен ръкопашен бой с радетелите на свободния избор. Размятаха се камъни и ругатни и когато полицията най-сетне успя да вземе нещата под контрол, още четиринадесет души се нуждаеха от спешна медицинска помощ, а повече от двадесет бяха арестувани. А оръжието, предизвикало цялата тази суматоха, се оказа импровизирано.

Самолетът на Ник се приземи в Хийтроу точно на разсъмване. Изтощен, със смърдящо и натъртено тяло, той едва успя да вземе колата си и да подкара към центъра на Лондон. За негов късмет движението не беше натоварено, така че пристигна безпрепятствено. Изпълзя бавно по стъпалата към апартамента си, успя само да си свали обувките и се строполи на леглото.

Когато се събуди, беше тъмно и той остана известно време неподвижен, събирайки сили да се надигне. Дългият сън обаче беше направил чудеса: счупените ребра все още, го боляха, но тътенът в главата му беше утихнал до поносимо ниво и той успяваше доста по-лесно да се придвижва наоколо.

Гладът го подгони към кухнята, където си приготви закуска и я отнесе в хола. Пусна телевизора, избра спортния канал и се приготви да чуе как се е представила Мелиса на мача си от втория кръг. Тъкмо показваха състезанието за мъже и той едва хвърляше по едно око, но скоро коментаторът прикова вниманието му с обявяване на резултатите при смяната:

— ... Лучия Конти също се класира, ние всички се надявахме да се повтори блестящият двубой Конти — Феръл, на който се наслаждавахме на Уимбълдън, но след злополучния инцидент вчера...

— Злополучен инцидент? — повтори на глас Ник. Какво, по дяволите, беше се случило? Смътен страх пропълзя в мозъка му и ръката му трепереше, докато посягаше към телефона; доста трябваше да се напругне, за да си припомни номера.

Измина цял век, преди да осъзнае, че най-вероятно са изключили телефона. Бързо набра друг номер. Куп сигурно ще знае... Всеки друг, с изключение на мен ще знае, помисли горчиво той. Докато сладко-сладко си е спял, Мелиса е претърпяла някакъв „злополучен инцидент“.

— Куп! Слава богу, какво се е случило с Мелиса? — изкрещя той.

— Ти не си ли бил там? — прозя се Куп, очевидно вдигнат от сън.

— Не, по дяволите! В Лондон съм! — избухна Ник. — Какво се е случило с нея?

— Тя е добре — успокои го бързо Куп. — Имало демонстрация пред хотела вчера и я блъснали на земята, но нищо по-сериозно. Тънка пукнатина на ръката и изкълчена китка.

— О! — Ник въздъхна с облекчение. — На коя ръка? — попита плахо после.

— На лявата.

— Е, значи наистина не е толкова зле — реши Ник. — Но аз се връщам в Ню Йорк...

— Не го прави — прекъсна го Куп. — Тя се връща в Англия.

— Сигурен ли си?

— Абсолютно. Нейният треньор — Ренуик? — даде интервю по телевизията тази сутрин. Вече ѝ е запазил полет.

— Значи точно в този момент тя може би е в Белууд? — усмихна се глуповато той.

— Да — Куп се поколеба. — Но там е и Ейс Дилейни — добави предпазливо той.

— О, дявол го взел — изруга Ник. — И точно аз го изпратих там.

— Чудех се дали ти не си го подредил. Едно нападение ми изглеждаше твърде пресилено, даже и в Ню Йорк! Е, поне в пресата не

те споменават, така че няма да се засегнат нашите бизнес интереси. Знаех си, че един ден ще си го изкараш. Кой спечели? — попита с интерес.

— Мисля, че това е, което наричат „мексиканско състояние“, или май ще бъде по-точно да кажа „отлежание“ — поясни сухо Ник. — И двамата бяхме еднакво размазани. Майчице, доста мръсно се бие този тип! — добави с чувство. — Даже и да беше се съгласила Мелиса на изглаждане на отношенията, едва ли бих имал сили за това!

Куп се сдържа с мъка да не прихне и съжали, че не е бил там да ги гледа.

— В такъв случай утре няма да идваш в офиса?

— Не, освен ако нямаш отчаяна нужда от мен. Както изглеждам в този миг, само ще подплаша нашите клиенти.

— Толкова ли е зле, тъ? Не си прави труда тогава. — Куп замълча, искаше да помоли Ник да не тръгва за Белууд, но навреме осъзна безполезността на съвета си и само му пожела лека нощ.

Въпреки напредналото време Ник беше безнадеждно буден и предпочете да се върне към закуската си пред телевизора, за да изгледа късния финал. Испитваше донякъде облекчение: „Злощастният инцидент“ беше върнал Мелиса у дома, а заедно с това я отдалечаваше от нажежената обстановка в Ню Йорк и от силните страсти на побеснялата тълпа. Слуховете щяха да затихнат, скандалът да отшуми и да се превърне в банален прецедент много преди тя да се почувства във форма, за да се състезава пред публика.

Тя беше си дошла у дома, може би дори вече беше тук! Избягна негативните мисли за Ейс — все пак Джек и Роуз също бяха в Белууд, убеди сам себе си той.

Изтегната в болничното легло, Мелиса планираше непосредственото си бъдеще. В първия момент, разтърсена и разстроена от случилото се, изпита едно-единствено желание — отчаяна нужда веднага да се върне вкъщи при майка си, така че помоли Хол да ѝ запази място за първия полет. Но сега, след като размисли, беше променила намеренията си.

— Британската преса ще бъде още по-нахална от репортерите тук. Върви в някоя театрална агенция и наеми човек, който да се представи за мен и да отлети за Англия на мое място. Можеш да я придружиш до летището и дано всичките да повярват, че сме напуснали Ню Йорк. След като веднъж пристигне в Англия, тя би могла просто да изчезне.

— А ти къде ще бъдеш през това време?

— В Калифорния. Едва ли някой знае за Роуз Арбър. Ще пътувам под чуждо име, разбира се, и ще се надявам да не ме познаят.

— Идвам с теб.

— Не, това означава по-лесно да ни хванат. Остани тук до края на Откритото, а после можеш да обявиш на медиите, че отиваш при родителите си в Сан Франциско — тъкмо вече ще съм готова за тренировки.

— Няма да останат заблудени задълго — изрече със съмнение той. — Много бързо ще разберат, че изобщо не си пристигала в Англия.

— Ммм, помислих за това. Запиши ме в различни хотели на Карибското крайбрежие — това ще притъпи обонянието им, поне за известно време.

— Окей, ще го уредя.

Планът на Мелиса се задейства безотказно. Появи се актриса с нейния ръст и приблизителна външност, накипrena с перука, тъмни очила и превръзка през врата, която държеше лявата ѝ ръка. Следвана от въоръжена охрана и придружена от Хол, тя излезе от болницата и се настани в лимузината, която я очакваше и я откара на летище „Кенеди“; репортерите не се отделяха от тях.

В същото време върху покрива на болницата се приземи хеликоптер, който взе Мелиса и я откара на летище извън града. Оттам нае частен лайнер по Западното крайбрежие, прехвърли се на един малък самолет за Ел Ей и с това пътешествието ѝ приключи. Пристигна изтощена на малък аеродром недалеч от Роуз Арбър, но по петите ѝ нямаше нито един репортер и тя се усмихна победоносно, сякаш току-що беше покорила Форт Нокс.

Когато Откритият шампионат приключи, медийният и публичен интерес към тенисистите отпада от само себе си; само няколко много упорити членове на Британската медийна асоциация напразно я издирваха по Карибското крайбрежие — повече за нейно забавление. Мелиса беше изчезнала. Знаеше, че им прави услуга — нали пътуваха за сметка на изданията си все пак!

Хол пристигна в Сан Франциско, без да се крие, и остана няколко дена в града, преди да поеме за Роуз Арбър, след като се убеди, че никой не го следи.

Мелиса поддържаше формата си, доколкото ѝ бе възможно и веднага след пристигането му се заеха с тренировките. Внимателно следяха рейтинга ѝ, който спадаше с всяка изминала седмица — бавно и по-малко, но не незабележимо тя губеше точките, които беше събрала в компютърната класация.

Веднага след свалянето на бандажа започна ежедневна физиотерапия, за да възвърне силата на лявата си ръка и най-вече на юмрука, но подобрението беше отчайващо слабо. Външно Хол си оставаше оптимистично настроен за крайния изход на пълното ѝ раздвижване, но реши да сподели тревогите си с Джек — самият той все още на бавния си и мъчителен път да си върне добрата форма; в същото положение се намираше и Ейс след побоя с Ник — коляното му заздравяваше обезпокоително бавно.

— Тя има деветдесет процента раздвижване, но се страхува да използва ръката си. Нейният двоен бекхенд е загубил пъргавината и силата си. Сега това е отбранителен, а не агресивен удар.

— Ще има достатъчно време да се тревожи за бекхенда си по време на тренировките — успокой го Джек. — Прекалено голям професионалист е, за да се откаже от него по време на състезание. Ускори нещата и я вкарай в някой турнир час по-скоро — посъветва го той. — Вече слезе от първата двадесетина — трябва да я върнеш много скоро на корта, в противен случай ще наблюдава Големия шлем догодина като декласиран състезател.

— Знам. А това автоматически ще понижи самочувствието ѝ по-бързо и от спадането на точките — въздъхна Хол.

— Проблемът ѝ чисто физически ли е? Или се страхува да се появи пред публика?

— Тя твърди, че не е така, но мисля, че е станала плаха. Повечето като че ли я подкрепят, или поне са толерантни да признаят, че решението си е било нейна работа, но винаги съществува опасност сред зрителите да има група антиабортионисти, които да се развикат в неподходящ момент.

— Знам, но тя трябва да се изправи лице в лице с проблема — рано или късно. Или да се откаже от кариерата си — добави загрижено Джек. — Когато реши, че е готова, вкарай я в някой турнир. Между другото, Ник Ленъкс беше тук и настояваше да разбере къде е тя.

— Ти да не си му казал? — попита Хол с паника в гласа.

— Разбира се, че не. Казах му, че е на почивка на Карибите! Не мисля, че ми повярва, но очевидно е решил, че от един инвалид полесно могат да се измъкнат сведения — добави горчиво той, после припряно продължи: — Извинявай, не исках да прозвучи като самосъжаление. Не, не му казах — той просто ще трябва да почака и да прочете за това в пресата.

Не трябваше дълго да чака. Само две седмици по-късно директорът на един от турнирите в Тексас обяви, че в последния момент Мелиса Феръл е била включена в турнира, който започваше през следващата седмица.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Мелиса нервно кръстосваше хотелската си стая, обхваната от съмнения, абсолютно несигурна в себе си и в способността си да се изправи лице в лице срещу света. По-рано беше ходила да потренира, наблюдавана зорко от репортерите, които обикновено не се появяваха на подобни маловажни турнири.

Никой от топтенисистите не се състезаваше, така че тя беше на четвърто място въпреки своето двадесет и седмо място в ранглистата и трябваше да играе за квалификациите на мача, който откриваше състезанието. Ами какво щеше да стане, ако куражът я напуснеше и тя загубеше от напълно непознат и неизвестен тенисист? Потрепери при тази мисъл, после се завъртя на пети да поздрави Хол, който точно влизаше в стаята, отбелязвайки веднага напрегнатото му изражение.

— Какво има? — попита уплашено.

— Първият ти противник... е Джулиет Стентън.

— О, боже! — Мелиса се срина на стола.

— Лесно ще я победиш — току-що гледах играта ѝ, тя не представлява опасност за теб — заяви бодро той.

— О, представлява и още как — тя има на своя страна Кати — тихо промълви Мелиса. И подкрепата на Ник, добави наум. — Никой по-добре от Кати не знае как може да спечели срещу мен.

— Да знаеш нещо на теория е едно, да го приложиш на практика — съвсем друго нещо. Пак ти повтарям, тя не притежава това, с което би могла да те победи — заяви убедено той. — Успях да се сдобия с видеозапис на един от последните ѝ мачове. Ела го виж и пак ще говорим!

— Окей.

Мелиса видимо се успокои, след като изгледаха касетата и бързо се върна в старата, позната рутина. Хол си отдъхна — тя така бързо уравни еквилибристиката си, че можеше само да ѝ завижда, но все още не знаеше как ще посрещне новината, която имаше да ѝ съобщи — а именно, че Ник вече е пристигнал да гледа племенницата си.

Каза ѝ го съвсем неочаквано, докато се хранеха. Мелиса замълча за миг, после безгрижно сви рамене и продължи да яде. Но храната беше изгубила вкус, а вътрешно тя вече се бореше с наранените си чувства. Той никога не си направи труда да дойде и да гледа моите мачове, мислеше горчиво тя. Нито в Англия, нито даже най-големите. Постепенно горчилката се превърна в гняв — сега беше прелетял целия този път единствено за да аплодира некадърната си племенница, да подкрепя болните ѝ амбиции и да се надява да я победи!

— Ще спечеля два златни сета — заяви внезапно. „Златен“ беше сетът, в който играчът не губеше нито една точка.

— Задръж малко, не си поставяй висши цели и няма да се разочароваш — притесни се Хол.

— Прекалено много се тревожиш! — заяви безгрижно Мелиса.

Отбягваше да среща погледите на Джулиет и Кати в съблекалнята, но постоянно чувстваше как Кати я следи изпод вежди. Цял ден беше тренирала с Хол и сега потропваше нетърпеливо като жребче, очакващо голямото родео. За късмет мачът ѝ бе определен да се играе пръв на централния корт, зает докрай с пълния му капацитет от две хиляди места — в никакъв случай голяма публика според стандартите на Мелиса, но вероятно ужасяваща за Джулиет, злорадо си мислеше тя.

До този момент всички с радост бяха приветствали завръщането ѝ — както играчите, така и пресата, и публиката. И когато тръгна към корта, почувства съвсем лек полъх от пърхане на пеперуди в стомаха си. На няколко крачки след нея вървеше Джулиет. Гръмнаха оглушителни ръкопляскания и Мелиса се усмихна на топлото приветствие, оглеждайки бавно претъпканите трибуни. Хубаво беше да се върнеш там, където ти е мястото.

Джулиет спечели жребия — това е единственото, което ще спечели, закани се Мелиса — и избра да сервира първа. Мелиса определи половинката от корта, която беше по-близо до ложата, на тенисистите и се усмихна широко на Хол, докато се разгриваше за мача.

Видя, че Кати се е присъединила към Ник, който седеше, скръстил ръце на широките си гърди и с непроницаемо лице зад

тъмните очила. Доста изнервящо беше да не знае дали гледа към нея или Джулиет, така че Мелиса отмести поглед.

В този миг някакво далечно движение сред публиката прикова вниманието ѝ и тя невярващо се взря в Лиза, и което беше още по-невероятно — в Джек, които си проправяха път към първите редове. Джек се движеше мъчително с патериците си, но вървеше доста по-уверено от последния път, когато го беше видяла.

Замръзна на мястото си и зрителите от трибуните, проследили погледа ѝ, избухнаха в спонтанни овации, поздравявайки голямото име в тениса. Джек им махна с благодарност, преди да се усмихне топло на Мелиса и да се отпусне на мястото си, протягайки широко напред контузения си крак.

Изпита неистово желание да се втурне към него, но се задоволи само да му изпрати въздушна целувка. Ник, седнал недалеч, едва потисна импулса си да протегне ръка и да я улови.

— Сега тя ще бъде непобедима — измърмори по посока на Кати.

— Не съм толкова сигурна. Това е невероятна морална подкрепа, но пък е лошо за концентрацията ѝ — отвърна Кати по-скоро отсъстващо. Беше наблюдавала съсредоточено Джек и с радост установи, че изпитва единствено съчувствие към контузения му крак. Вече не беше влюбена в него. Без да го осъзнава, месеците, прекарани далеч от Мелиса и Джек, бяха излекували сърцето ѝ.

Петнадесетминутното загряване приключи много бързо за Мелиса — очевидно както присъствието на Джек, така и на Ник ѝ се отразяваше деструктивно. Пое няколко пъти дълбоко дъх, за да се успокои, когато тълпата зашумя, нетърпелива да гледа играта, и зачака Джулиет да сервира. Тя много приличаше на Джесика, но беше далеч по-добра — по-бърза, по-спортна, удряше топката по-силно и по-добре, отколкото сестра ѝ изобщо някога беше го правила.

Винаги е трудно, когато играеш с някого за първи път; и Мелиса внимателно започна със стари, отработени удари, за да изпробва издръжливостта и повратливостта на Джулиет, както и да се приспособи към обстановката на заобикалящата я ревяща тълпа.

Първият гейм течеше в третия си сет с три равни резултата, после Мелиса направи грешка при волето и даде преднина на Джулиет. Направи гримаса и се върна при крайната линия; последваха три

брилянтни връщания на сервис и геймът беше неин. Тръгна към стола си, за да си поеме дъх.

— По дяволите, възстановила се е по-бързо, отколкото предполагам — измърмори Кати, но не прозвуча твърде разочаровано, отбеляза Ник и се усмихна лекичко.

Мелиса беше абсолютно убедена в собствения си сервис; вече беше събрала всичката информация относно възможностите на противничката ѝ, която ѝ беше нужна. Спечели четири поредни точки на сервис и с два на нула се хвърли в атака.

Джулиет, успокоена от предпазливата ѝ игра и заблудена относно преценката си за физическото ѝ състояние, много скоро осъзна грешката си, загубвайки с нула на три. Само след минути резултатът беше пет на нула и Мелиса приключи сета със сервис — шест на нула. Е, не беше „златен сет“, за който беше се закарала, но все пак достатъчно добър.

Самочувствието на Джулиет висеше на парцали; отново загуби сервис и започна да се деморализира. Ник, който наблюдаваше съсредоточено, изпита усещането за нещо вече преживяно, макар че стандартът на играта беше доста по-висок, това, което виждаше, много му напомняше за сцената в онзи ден, когато беше гледал как Мелиса побеждава Джесика: и в двата случая разликата беше само между породист кон и товарно муле. Как се повтаряха нещата!

Мелиса прекъсна отново с резултат три на нула; сега вече наистина се наслаждаваше на играта. Колко прекрасно беше да се върнеш пред тази благосклонна публика, да слушаш одобрителните възгласи, всичкото това ахкане и охкане, което вливаше допълнително адреналин в кръвта ѝ и може би задоволяваше онази екхибиционистична страна на характера ѝ, скрита дълбоко под повърхността.

Кати разбра — даже по-бързо и от Хол — какво прави Мелиса и без да се замисля, присви око и ѝ намигна закачливо, после ѝ махна с онзи жест на одобрение и съзаклятничество, който и двете така добре познаваха, когато си правеха тайни знаци. Той означаваше: престани да тормозиш горкото същество и приключвай по-скоро с това! Мелиса остана загледана за известно време в бившата си тренировка, после широко се усмихна, а Кати отпусна глава в ръцете си.

— О, господи, съжалявам — изпъшка тя. — Току-що поучавах Мелиса!

Ник само сви рамене.

— Не мисля, че тя има нужда от това — заяви небрежно той, чудейки се дали сред зрителите има поне един човек, който да иска Джулиет да победи. Поне той със сигурност не искаше, независимо от парите, които беше пръснал по обучението ѝ.

Джулиет, решила, че играе твърде далеч, се придвижи напред и зае позиция до мрежата — там, където Мелиса беше спечелила толкова много точки. Отговорът на Мелиса беше перфектен удар с върха на ракетата, който приземи топката на ръба на крайната линия. Джулиет хукна назад с почервеняло лице и тресящо се от гняв тяло, но успя да подскочи и да я улови в последния момент.

След още един дуел до мрежата, който Джулиет загуби, тя метна с отвращение ракетата далеч зад гърба си. Тя удари ръба на мрежата, подскочи и тупна в краката на Мелиса. Това си беше чист инцидент, но той ѝ спечели неодобрението на публиката и строг поглед от страна на съдията. Ако не чувстваше, че е на изпитателен срок пред публиката, Мелиса щеше да я метне обратно. Вместо това я вдигна и мълчаливо я подаде с лека усмивка и дяволично изражение на лицето.

— Виж я само — и масло би се разтопило в устата ѝ — възкликна през смях Джек. Хол кимна, обаче му се щеше Мелиса да ускори мача.

Неочаквана болка в лявата ръка я пришпори и тя, сякаш прочела мислите му, направи това, което той искаше. Приключи набързо с четири ужасяващи сервिसа: шест на нула, шест на нула.

Джулиет избягна погледа ѝ, докато си разменяха едно от най-кратките ръкувания, които историята на тениса помнеше, после мина бързо покрай нея, за да разговаря с Ник и Кати.

— Предполагам, че сега ще ми опяваш колко лошо съм играла — просъска към Кати тя.

— Може да прекара остатъка от живота си във водене на подобни разговори — отбеляза безгрижно Мелиса, без да се обръща конкретно към някого.

Устните на Ник се изкривиха присмехулно, но не каза нищо, само я загледа как бърза да поздрави брат си.

Още веднъж съдбата се намеси, за да му попречи да се разбере окончателно с нея: първо трябваше да разговаря с Джулиет, а и неочакваното пристигане на Джек отлагаше за кой ли път този момент.

— Джек! — Мелиса само се притисна в широките му гърди. — Благодаря ти, че дойде — толкова съм щастлива, че си тук!

После добави:

— Но нямаше нужда да изминаваш всичкия този път.

— Няма проблем, вече съм добре. Самолетът беше полупразен и аз имах възможност да се опъна и да спя през цялото време.

— Добра игра — поздрави я Лиза. Мелиса кимна и се обърна към Хол, за да го целуне по бузата.

— Идеята е била твоя, предполагам?

— Ъхъ. Отложиха полета им и доста се притеснявах, че няма да се класират навреме.

— Браво, Мелиса! — Кати се поспря, за да я поздрави. — Здравсти, Джек — добави сухо.

— Кати — поздрави я кратко и без усмивка той; все още подозираше, че цялата история в пресата за аборта на Мелиса тръгва от нея.

Тя се поколеба, после продължи пътя си. Мелиса се обърна и я загледа как се отдалечава, после погледът ѝ попадна на Ник, който си проправяше път в тълпата. Въздъхна, обърна се отново към брат си и го засипа с въпроси за дома и за всички случки, на които не беше присъствала.

По-късно същата вечер, когато Джек си легна, изтощен от емоциите и дългия път, а Лиза и Хол подхванаха клюките от дома, Мелиса излезе от хотела да поеме глътка въздух.

— Трябва ли да си тук по това време без бодигард? — дълбокият глас на Ник я накара да подскочи и тя затисна уста с длан, за да заглуши надигащия се вик на ужас. Все още си спомняше за гневния му изблик, когато беше победила Джесика в Ийстбърн и проклета да бъде, ако се остави да изслуша още веднъж натякванията му! Дотук с роднинските реверанси!

— Очевидно не — захапа го тя. — Ако знаех, че има някакъв неблагоприятен тип, който се мотае наоколо, поне щях да взема със себе си Джек!

— Защо се сърдиш? — Ник изглеждаше искрено учуден. — Нали не се впрягаш все още за това, че се бихме с Ейс? — добави той и сърцето му замря.

— Отчасти — той все още не е в състояние да се състезава. Но всъщност не, по-скоро... О, когато имам няколко часа за губене, ще ти направя списък! — избухна тя, вбесена, че той изобщо дръзва да ѝ задава подобни въпроси.

— Не. Сега ми кажи — промълви глухо той и пристъпи напред. Твърде близо, помисли Мелиса, за да се чувства комфортно, така че му обърна гръб. Той обаче направи още една крачка и протегна ръце, за да докосне раменете ѝ, но те бяха толкова напрегнати, че се отказа. — Кажи ми — настоя отново.

— Окей, ще го направя. Гленгъри, като начало!

— Гленгъри? — веждите му озадачено се повдигнаха. — И какво за Гленгъри?

— Винаги си твърдял, че твое задължение е да живееш там и очакваше от мен да се оттегля от кариерата си и да работя като безплатен социален работник със селяните! А сега си започнал някакъв бизнес с Куп в Лондон! — извика с гняв тя, припомняйки си с болка колко близо беше стоял до нея през онези първи дни след катастрофата с Джек, когато беше я накарал да повярва, че все още живее в Шотландия.

— Собствеността *все още* е в семейството — Шийна се омъжи за мой далечен братовчед — обясни кратко Ник. — Радвах се, че съм се отървал от тези окови — и не на последно място, защото знаех, че ти никога няма да дойдеш да живееш там — добави спокойно и Мелиса се извърна, за да срещне ясения му поглед. — Нещо друго? Следващият упрек?

Мелиса обаче прехапа устни и сведе поглед към земята.

— Нае Кати да обучава племенницата ти. Проявяваш повече интерес към нейната кариера, отколкото изобщо някога си проявявал към моята! — възропта тя, макар да съзнаваше, че звучи детински.

— Забърках се в този спорт само и единствено защото ти го обичаше толкова много, а наех Кати, защото е добър треньор и защото е прекалено близко до теб, но не и за да те наскърбя. И не съм дошъл тук, нито пък в Ню Йорк, за да подкрепям Джулиет. Беше, защото

исках да те видя, да се опитам да подреда нещата и живота си, нашия живот — добави нежно.

— Беше? — прошепна Мелиса.

— Да. Коя е следващата точка от твоя списък? — настоя той и тя се сви като ударена. Трепереше толкова силно, че пъкна ръце в джобовете на джинсите си.

— Лондон — изстреля в отговор. — Ти изпрати свои служители да ми помогнат, но не дойде сам. Аз... — тя едва се спря да не изрече: имах нужда от *теб*. Вместо това възобнови атаката: — Ти ме отхвърли. Просто ми би дузпата. Вече бях на път за „Ред Лайън“, когато Куп ми каза, че ти няма да бъдеш там! — тя го изгледа обвинително.

— Не можех. Искях го, отчаяно при това, но не бях сигурен в себе си дотолкова, че да се приближа до теб — току-що бях научил, че си приела да се омъжиш за Ейс — изрече горчиво той.

Главата ѝ подскочи от изненада.

— Това не е вярно! Ако той ти е казал това, значи те е излъгал, а и ти едва ли си му повярвал — погледна го заядливо тя.

— Не, но повярвах на теб — изрече той с равен глас, който заглъхна при ужасния спомен.

— Не разбирам — объркано поклати глава. — Никога не съм казвала, че ще се омъжа за него. Е, поне откакто навърших седемнадесет години — вметна тя.

Ник въздъхна тежко, после посегна и я сграбчи за раменете.

— Аз те видях. Аз те чух да го казваш — изстреля той. — Ейс беше направил видеозапис на двама ви в леглото и любезно ми изпрати копие! Ти каза, че го обичаш и ще се омъжиш за него!

Той не отместваше поглед от лицето ѝ и видя как изражението на неудобство се заменя от това на неописуем ужас.

— Той?... — не можеше да продължи и се обърна с намерение да избяга от целия този срам, но Ник прегради пътя ѝ и я хвана здраво, така че не ѝ оставаше нищо друго, освен да наведе глава, за да избегне погледа му. — Спомням си, че казах това, но никога не съм го мислила сериозно, то беше... просто игра — изпелтечи тя. — И освен това не се брой. Бях заключила пръстите си, докато го изричах.

Ник остана за един дълъг миг загледан в сведената ѝ глава, после почувства как огромна тежест се свлича от раменете и сърцето му, отметна глава и избухна в смях. Игра!

— О, недей да се смееш, това е отвратително — изломоти объркано Мелиса, твърде близо до сълзите и със сериозното намерение да удуши Ейс при първа възможност.

— Не е отвратително, чудесно е! — опроверга я Ник. — Не разбираш ли? Когато видях записа, помислих, че съм те загубил. До онзи момент винаги бях смятал, че ти си моето момиче, независимо от всичко случило се, независимо от разстоянията и превратностите на съдбата... което ни отвежда неизбежно до следващия упрек от твоя списък.

Той вдигна ръка и докосна дясната ѝ буза. Толкова нежно, сякаш все още беше подута и насинена. Мелиса автоматично притисна лице до дланта му, като котенце, което си проси милувка.

— Така ли? — попита тя, затаила дъх. Неговото момиче?

— Аз ти причиних болка. Почти те изнасих — изрече с мъка той.

— О, това ли — подхвърли небрежно тя. — Не ти се сърдя въобще. А и никога не съм го правила, не и насериозно. Бях разстроена, да, но не и сърдита.

Ник я изглежда озадачено: тя беше раздразнена от факта, че той беше напуснал Гленгъри и бе дошъл в Щатите да подкрепя Джулиет, а не ѝ пукаше, че едва не я уби тогава в „Ред Лайън“?

Хвърли поглед над главата ѝ и огледа това, което ги заобикаляше: хотелският паркинг едва ли беше най-подходящият фон за онова, което беше намислил, но не можеше да понесе да чака повече. Бръкна в джоба си и протегна към нея ръка с дланта нагоре. На нея ярко блестеше пръстенът със сапфири и диаманти и Мелиса се втренчи като хипнотизирана в него.

— Ще го приемеш ли обратно? Ще ме приемеш ли обратно? — попита с презрегавял глас. — Обичам те, Мелиса. Ще... ще се омъжиш ли за мен?

Мелиса преглътна мъчително, сърцето ѝ биеше така оглушително, сякаш го чуваше в ушите си.

— Да се омъжа? — тя поклати глава, по-скоро от неудобство, отколкото в знак на отказ, Ник обаче изтълкува погрешно жеста и се опита да скрие разочарованието в гласа си.

— Имаш ли нужда от време, за да го обмислиш?

— Не — прекъсна го Мелиса. — Искам да кажа да, да, ще се омъжа за теб, ако... — думите ѝ бяха заглушени от целувката му, като в същото време дребното ѝ тяло се изгуби в обятията му. Внезапно се завърна старата магия, неописуемата наслада и тя се разтопи цялата, обвила ръце около врата му. Пияна от щастие, Мелиса го прегърна, без да обръща внимание на света около тях, неспособна да повярва, че чудото беше станало, но нямаше никакво съмнение в страстта му и в силата на неговата прегръдка. Най-сетне беше се озовала там, където ѝ бе мястото! Почти припаднала от щастие, тя стисна очи, за да спре сълзите си. Никога повече сълзи, зарече се в себе си Мелиса и се усмихна щастливо.

— Извинете, мога ли да ви помоля за автограф?

— Само в Америка — измърмори Ник и я пусна обратно на земята.

Един миг Мелиса объркано гледа жената, която беше се приближила до тях и държеше в ръце програмата от днешните срещи и химикалка.

— Моят съпруг и аз ви наблюдавахме днес и ще бъдем на мача ви утре. Искрено се надявам да спечелите турнира.

— Благодаря — усмихна ѝ се Мелиса. — Извинявай за това — тя хвърли почти плах поглед към Ник.

— Нямам нищо против, поне докато не започнат да се обръщат към мен с „мистър Феръл“ — сухо заяви той. — Ще трябва да се науча да те поделям със света, нали така? — попита жизнерадостно той. Мелиса дълго го гледа, преди да проумее значението на думите му.

— Да ме поделяш? Нямах нищо против да продължа да се състезавам, така ли? Поне за известно време? — развесели се тя.

— Ти беше готова да се откажеш, така ли? — контрира той, не по-малко изненадан.

— Ако трябваше да направя избор, да — заяви решително тя.

— Не бих те помолил да го правиш. Смятам да бъдем женени през останалите петдесет години, така че ако искаш да се състезаваш през следващите пет или дори десет от тях, то аз нямам нищо против.

— О, няма да продължи толкова дълго — изрече бързо Мелиса, почувствала внезапно прилошаване от тази перспектива. — Ще пътуваш ли с мен? — невярващо го попита тя.

— Разбира се. Куп лесно може да ми намери заместник — има толкова много бивши военни, които търсят работа. Няма да те пусна да си идеш, никога повече — заяви простичко той, после се поколеба, но реши да продължи: — Ако бях с теб първия път, когато предположи, че си бременна, ти щеше да се обърнеш към мен, а не към Кати и ние сами щяхме да се справим със ситуацията, заедно. А аз бях един упорит глупак, дето си върти палците в Гленгъри и се надява, че толкова ще ти домъчнее за него, че ще зарежеш кариерата си и ще хукнеш през глава към Шотландия. А ти, толкова млада, изпаднала в паника и под това напрежение...

— О, моля те, не търси оправдания за постъпката ми.

— Не го и правя, опитвам се да ти кажа, че разбирам как се е случило и че вече е в миналото. И аз трябва да понеса своя дял от цялата бъркотия, нали? Не бях убеден дали сме взели всички мерки, като някакъв непростим егоист смятах, че това е твоя грижа или че ще приемеш всякакви последствия, независимо че бях наясно колко държиш на кариерата си. Не можем да променим това, което сторихме, но можем да го оставим зад себе си и да поставим ново начало. Но този път аз ще ти помагам в твоята кариера, вместо да те спъвам. И за да го докажа, точно сега ще те изпратя до стаята ти — и после ще си тръгна — заяви той; преследвачката на автографи беше му напомнила, че Мелиса има мач на другия ден.

— Мили небеса! — изрече тя със страхопочитание.

— Именно!

Ник въздъхна, после се усмихна:

— Моето момиче?

— Твоето момиче — потвърди щастливо Мелиса.

Бавно се отправиха към хотела, преплели здраво ръце.

Мелиса отключи вратата, после се обърна, копнееща да я последва.

— Не ме гледай по този начин — изръмжа Ник, решен твърдо да отстои добрите си намерения. Прегърна я силно и я целуна със страст, която остави и двамата без дъх, незадоволени и жадуващи.

Ник с неохота се отдръпна, но първо нахлузи пръстена на лявата ѝ ръка, целуна пръстите ѝ, а после, много нежно, и контузената ѝ китка.

— Сега ми се ще да бях останал в Ню Йорк, за да те закрилям. Никой повече няма да те нарани — обеща ѝ той. — Сънувай ме — изрече с предрезгавял глас, залепи още една целувка на устните ѝ, завъртя се решително на пети и си тръгна.

Мелиса остана загледана в него, докато зави по коридора, после влезе в стаята и се хвърли на леглото. Той ме обича! Той още ме обича, мислеше тя отново и отново, докато най-сетне започна да си вярва. Пръстенът беше неопровержимо доказателство и тя го доближи до устните си, после се разсмя — силно и волно, щастлива като птичка. Но така ѝ се щеше да не беше си тръгвал... Надявам се да не приема кариерата ми *чак* толкова насериозно все пак. Усмихна се и се зае да си оправя леглото. Въпреки последните му думи спа дълбоко и без сънища, в пълен покой за първи път от години.

Ник се върна към хотела си; кръстосваше улиците с глуповато ухилена физиономия и уханието на Мелиса в ноздрите си. Внезапно хлътна в някакъв нощен бар и поръча пиене на всички — жест, който му спечели дузина новооткрити и напълно пияни приятели.

— Ще се женя — заяви той.

— Амиии? Направи си предбрачен договор — предложи му добронамереният барман.

Ник се разсмя.

— Това ще трае цял живот — погледна го убедено той.

— Сигурно — сви рамене барманът; и по-рано беше чувал тези думи.

Леко подпийнал и все още в еуфорично настроение, Ник се завърна в хотела си в осем часа и налетя на Кати и Джулиет във фойето. Кати отбеляза мислено, че носи дрехите от предишната вечер и се нуждае от бръснар, и отгоре на всичко се хили глупаво, а погледът му е безумно отнесен.

— Оправил си нещата с Мелиса — предположи тя.

Усмивката му разцъфтя още повече.

— Умно момиче — призна той.

— Не може да си го направил! — изкрещя внезапно Джулиет. — Ти я мразиш!

— Ти *не* си умно момиче — Ник погледна племенницата си с неодобрение.

— Но... точно така си беше. Спомняш ли си, че дойдохме в Гленгъри за Коледа, месеци след аборта ѝ. Ти даже отказваше да разговаряш с нас! Шийна каза... — тя внезапно млъкна, твърде късно осъзнала, че си копае гроб.

— Шийна има голяма уста — изрече студено Ник.

— Тя не е единствената — намеси се презрително Кати.

— Малката мис Невинност беше толкова шокирана и, потресена, когато избухна скандалът в Ню Йорк, въпреки че вече знаеше за него. Защо е този театър, Джулиет? — попита остро тя. Ник, леденостуден и с каменно изражение, не отместваше поглед от племенницата си. Тя упорито го отбягваше; поруменелите ѝ бузи бяха самата виновност.

— Ти ли събщи на пресата? — невярващо попита той.

— Нямах намерение да го правя — изломоти тя. — Онзи репортер, Фланаган, мислеше, че е познал в теб бившия приятел на Мелиса и започна да ми задава въпроси...

— Предполагам, че ти е забивал клечки под ноктите? — изсъска презрително Кати. — Подла кучка такава! Не, знаеше ли какво причиняваш на Мелиса? — тя се обърна към Ник. — Знам, че приех да я обучавам една година, но напускам. А и само си прахосваш парите между впрочем.

— Не за дълго — изрече студено Ник, без да откъсва поглед от Джулиет. — Ще уредя сметката за хотела и ще ти купя билет за самолета — оставям на теб да решиш дали ще поемеш към следващия си турнир или се връщаш при родителите си.

— Не можеш да го направиш! — проплака Джулиет, но вече говореше на себе си. Кати се беше отдръпнала с отвращение, а Ник изчезна по посока на асансьора.

Веднага щом влезе в стаята си, набра номера на Мелиса, като напълно си даваше сметка, че изворът на всички сполетели я беди се намира пред неговата врата, макар и индиректно. Хвана я на прага и набързо ѝ обясни ситуацията.

— Наистина съжалявам, съкровище, не биваше да казвам на Шийна.

— Няма значение — увери го тя. — Всъщност дори се радвам, че го е направил някой, когото не харесвам. Страшно неприятна ми беше мисълта, че може да е Кати. Между другото, вчера се реванширах —

мислиш ли, че ѝ е харесал урокът по тенис, който ѝ дадох? — попита тя и Ник се усмихна.

— Не, но със сигурност е един от онези, които винаги ще помни... — той замълча и се понамръщи, дочул гласа на Хол някъде зад нея — той я прищпорваше да побърза. Напомни си за решението, което беше взел и се насили да запази спокойствие. Та Ренуик беше просто и само един треньор. — Ти върви да тренираш — продължи спокойно Ник. — Аз още не съм си лягал, така че ще подремна за няколко часа.

— Къде си бил цяла нощ? — попита подозрително тя.

— На седмото небе.

— И аз — гласът ѝ омекна. — Ще те видя ли скоро?

— Разчитай на това.

— Окей. Чао.

Всеки зачака другият да затвори, после се разсмяха и го направиха едновременно.

Ник изхлузи дрехите си и си взе бърз душ, преди да се покатери на леглото, където почти веднага потъна в дълбок сън. Сънува прекрасен сън: момичето, което обичаше, лежеше голо до него. Беше толкова реално, че той затърси опипом да притисне тялото си до нейното, с тази мека кожа, с тази гъста и буйна коса, каквата друга нямаше.

— Подкупих камериерката, за да ме пусне — прошепна Мелиса и той се събуди напълно.

— Правиш много трудно изпълнимо за мен решението да се грижа за кариерата ти и да я поставям на първо място — възропта Ник, докато жадно протягаше ръце, повтаряйки извивките на тялото ѝ.

— Отложиха мача ми — съобщи му радостно тя. — Вчера Людмила е разтегнала мускул и се е отказала да играе.

— Горката Людмила — зарадва се той и тя избухна в смях.

Ник се извъртя и покри тялото ѝ със своето, езикът му се стрелна жадно в устата ѝ, опипвайки и най-потайното местенце, изследвайки го милиметър по милиметър. Когато плъзна пръсти между бедрата ѝ, откри, че е гореща и влажна, толкова готова за любов, колкото и той самият.

— По дяволите. Презервативи — измърмори Ник. Единствено Мелиса бе състояние да го накара да забрави — винаги толкова силно

беше я желал, а тази негова небрежност им бе коствала толкова много в миналото.

— Донесох няколко — обади се тя, бързо и с умение разопакова един и го постави без проблем, докосвайки го толкова нежно, че всеки миг той щеше да експлодира. Кой я беше научил на това? — мина ревнива мисъл през ума му. Ейс? Хол? Или някой от десетките други мъже, за чието съществуване и не подозираше, но за които непрекъснато се намекуваше в пресата? В съзнанието му нахлу картината на една гола Мелиса в леглото, която умолява Ейс час по-скоро да я люби, но той бързо я пропъди. И той беше имал други; сега те нямаха значение.

Безмълвно раздалечи бедрата ѝ и проникна в нея. Тя го посрещна с щастлив вик и склочи ръце и крака около него, притискайки го все по-дълбоко и по-дълбоко в меката влага на своето тяло.

— Господи, Мелиса, толкова дълго ми се стори, толкова ми липсваше през всичкото това време. Без теб сякаш бях наполовина жив — изстена той. Вече беше почти готов да свърши, дори не се опита да се сдържи. Това беше един акт на взаимно обсебване, на разкрепостяване и върховност. Той беше нейният първи любовник; щеше да остане и последният.

Освободи я от тежестта си и се опря на лакът, втренчен в прекрасните морскосини очи, сега още по-тъмни от страстта, меки от любов.

— Никога не съм преставала да те обичам — промълви Мелиса. Той се наведе и я целуна.

— А останалите? — почувства се задължен да попита той. — Не искам списък с имена, само някакво обяснение, но... кажи ми все пак, обичала ли си някого от тях?

— Не, не съм, а и не бяха чак толкова много, колкото ги изкараха в пресата. Хол... той беше толкова мил с мен във време, когато се чувствах смазана. Но това бързо приключи, много преди да ми стане треньор. Това е самата истина — добави с хитри пламъчета в очите. — Репортерите ще бъдат доста разочаровани да го научат.

— Е, аз поне не съм — въздъхна с облекчение той.

— Мисля, че не бих искала да знам за твоите... приятелки — усмихна се горчиво тя — Освен... познавам ли някоя от тях?

— Не — отвърна Ник, правилно разбрал, че тя има предвид Шийна. — Винаги съм обичал само теб — увери я той. Наведе се и целуна очите ѝ, проправи пътечка надолу по шията ѝ, безпогрешно откривайки най-чувствителното местенце до сънната артерия.

Мелиса отметна назад глава и застана от удоволствие, когато езикът му обхвана връхчето на гърдата ѝ, втвърдяващо се бързо и съблазнително, преди да насочи вниманието си към другата.

Този път я люби бавно и чувствено, без да губи самоконтрол, насочил всичкото си внимание към това да ѝ достави сладост. Шепнеше неразбираеми думи в устата ѝ, докосваше я почти болезнено и я водеше бавно и сигурно към върха.

Почувства как ноктите ѝ се забиват в гърба му, как тя все повече и повече се приближава, с учестен дъх, с разширени и нищо невиждащи очи, как главата ѝ се разтресе неудържимо върху възглавницата и задъханите ѝ стонове процепват тишината. Тя изпъна още веднъж тялото си като тетива на лък, отхвърляйки го нагоре, притисна силно хълбоците му към ханша си, потрепери за последен път и утихна.

— Никога повече не ме оставяй — прошепна дрезгаво той.

— Няма, обещавам, и никога няма да ти дам повод да ме напуснеш — заяви решително, спомняйки си ужаса, който изпита през онзи ден в Белууд, когато му призна за аборта.

— Съжалявам, толкова съжалявам — прошепна тя и той инстинктивно разбра какво имаше предвид. — Ако можех да повтора всичко, никога нямаше да го направя, но очевидно е, че не мога. Това не е оправдание, но няхах никаква представа как ще се чувствам след това. Звучи глупаво, но даже не мислех за него като за „бебето“, докато него вече го нямаше... — тя пое дълбоко и откъслечно дъх и Ник я притисна още по-здраво, в ушите му звучеше цялата болка на гласа ѝ.

— Даже и една дузина деца да имам в бъдеще, никога няма да върна точно това — продължи тъжно тя. — Беше толкова страшно — не знам дали се дължи на хормоните или просто на въображението ми, но точно в дните, когато би трябвало да се роди, отново се почувствах бременна. — Тя млъкна и преглътна мъчително, после разтвори безпомощно ръце: — Копнеех да си имам моето бебе. Ръцете ми бяха толкова празни...

— Прегърни мен — промълви нещастно Ник и почувства как горещите ѝ сълзи капят по гърдите му. — Престани да се самоизмъчваш.

Той се опитваше да я утеши в ръцете си, не спираше да я докосва и милва, докато треперенето ѝ най-сетне утихна. Насили се да намери някакви думи на утеха, нещо, което поне малко да помогне, накрая ѝ заговори за двуличието на Кати.

— Тя не ме е карала да го правя — изрече Мелиса с равен глас. — Аз би трябвало да ѝ кажа да върви по дяволите, на нея и Ейс, но не го направих. Искях само нещата да са както преди бременността ми, всичко да е отново нормално.

— Знам — Ник продължаваше да разтрива ритмично гърба и раменете ѝ, докато тя най-сетне се унесе в сън. Беше решил да остане буден, но тялото ѝ излъчваше такава топлина и спокойствие, че неусетно я последва.

Събудиха го гласове. Той поотвори едното си око, за да види Мелиса, загъната само в една хавлия и безгрижно бърбеща със сервитьора, който очевидно никак не бързаше да си тръгне, помисли ревниво Ник. Прочисти гърлото си и момчето тутакси изчезна.

— Поръчах закуска — обяви весело тя. Изглеждаше отново ведра и щастлива и той се отпусна с доволна въздишка назад. Ядоха в леглото, обсъждаха времето, правиха планове за венчавката, говориха за всичко и нищо. Мелиса му каза за Роуз Арбър, нетърпелива да го заведе там.

— Аз обичам това местенце, мисля, че и ти ще го обикнеш — разказваше ентусиазирано тя. — Това е запазена територия, неприкосновена за мъже — подхвърли с хитра усмивка. — Хол е бил там, но само на двора и на корта, за да играе тенис. Ейс даже не знае, че притежавам тази вила.

— В такъв случай съм абсолютно сигурен, че ще ми хареса — реши Ник и отново посегна към нея. Едва задоволили един глад, той сякаш възбуждаше друг и те се любеха отново и отново, и всеки път беше като нов, и всеки беше по-хубав от предишния.

Доста по-късно се изтегнаха във ваната, плискаха се и се пръскаха като деца, заливаха се от смях, когато телефонът започна да звъни.

— Най-вероятно са хората от долния апартамент и идват да се оплачат, че таванът им е протекъл — усмихна се Мелиса, когато следващата вълна преля ръба на ваната.

Телефонът замлъкна, но не след дълго беше последван от силни удари по вратата.

— Ник! Там ли си?

Беше Кати и Ник простена.

— Какво има пък сега?

— Ник! Мелиса при тебе ли е? — извика нетърпеливо Кати.

— Не! — извика в отговор Мелиса и се разкикоти.

— Бъди по-сериозна! Джек вече се кани да се обади на ченгетата! Хол и Лиза преобърнаха целия град да те търсят — вече си мислехме, че са те отвлекли!

— О, боже! — Мелиса се разкикоти така неудържимо, че щеше да се удави, измъкна се от ваната, добра се Някакси до телефона и набра номера на Джек.

— Къде си, по дяволите? — изрева той с груб от тревогата глас. — Как смееш да се покриеш, без да кажеш и дума на някого от нас, след като наоколо се мотаят поне хиляда души, които биха искали да те убият?

— Съжалявам — изчурулика Мелиса с глас, който опровергаваше думите ѝ. — Аз съм добре, през целия ден си имах бодигард. — Тя намигна на Ник, който се ухили в отговор. — Вече тръгвам, скоро ще се видим. Чао! — извика и затвори бързо, преди Джек да е имал възможност да продължи.

Когато влезе в стаята на Джек и видя Ник застанал до нея, Хол беше този, който реагира пръв. Той премести бързо поглед от сияещото ѝ лице към пръстена на ръката ѝ, после се изправи с пепеляво лице.

— Ще ти помогна да подготвиш мачовете си за тази седмица, после напускам — изрече сковано и бързо излезе от стаята. Лиза размени поглед с Джек и също се изправи.

— Ще го настигна. Не се тревожи, Мелиса, той наистина трябва да си тръгне сега — изрече припряно и хукна навън след брат си, оставяйки Мелиса лице в лице с нейния.

Джек беше се съвзел от паниката, обхванала ги по обед, когато бяха открили, че Мелиса е в неизвестност от сутринта. Страхът за

нейната сигурност беше се заменил с гняв, който той насочи директно към Ник.

— Мислехме, че си напуснал града! — изръмжа той.

— Нима? — Ник повдигна едната си вежда. Мелиса реши да се намеси и бавно запристъпва към мястото, където седеше Джек. Там се отпусна на колене и вдигна поглед към него.

— Ще се женим. Другата седмица — каза тя и се помоли наум той да се зарадва на новината.

Джек зяпна от изненада.

— Другата седмица?

— Да, дискретно и тайно, преди пресата да го е надушила. Само църковна благословия, а после голямото „да“ ще бъде в Англия — когато нещата се поуталожат.

— Изглежда всичко си планирала предварително — въздъхна Джек. — И аз не мога да те спра, предполагам.

— И защо би искал да го направиш? — намеси се Ник.

— Твърде умело боравиш с юмруците си, например! — изгледа го гневно Джек. — Не съм забравил как я преби, въпреки че тя го е забравила. И оказваш пагубно влияние върху кариерата ѝ.

— Той не ме е пребил — възрази бързо Мелиса. — Това беше нещастен случай, нали, Ник?

— Да, но за него нося отговорност аз — въздъхна Ник. Защо, по дяволите, трябваше да бъде толкова почтен?

— И двамата извършихме неща, с които не се гордеем, но вече всичко е минало — обади се Мелиса. — И той ще подкрепя моята кариера.

— По какъв начин? Той току-що те лиши от твоя треньор — напомни ѝ язвително Джек.

Ник започваше решително да губи търпение, пое дълбоко дъх и заброи до десет, после повтори упражнението. Джек очевидно изпитваше физическа болка, беше се изплашил до смърт за живота на Мелиса, а сега съвсем разбираемо се тревожеше за бъдещето ѝ, за щастието и сигурността ѝ. Но най-вече щастието, повтаряше си отново и отново.

— Моля те, Джек — гласът ѝ прозвуча доста верноподанически, реши Ник, после внезапно срази брат си с думите: — Нужна ни е твоята помощ!

— Така ли? — Джек протегна крака си и направи гримаса — за пръв път, откакто колата катастрофира, се нуждаеха от помощта му.

— Да. Заради Ейс — изрече бързо и хвърли извинителен поглед към Ник. — Знаеш колко мрази да губи — било мач, било игра на покер или пък някое момиче, независимо дали го харесва или не — промърмори сконфузено тя.

— Сигурно. Но какво общо... — той млъкна и я зяпна невярващо. — Ти и Ейс?

Тя кимна, а той само прокара пръсти през косата си и въздъхна.

— Ами да, нали си дъщеря на майка си. Но какъв е всъщност проблемът? — попита той и се взря в каменното изражение на Ник. — Ник очевидно вече е наясно — какво би могъл да ви причини Ейс?

— Ами... — Мелиса почервения, — съществува възможност Ейс да притежава няколко порнофилма — с мен в главната роля — завърши горчиво тя.

— О, господи, Мелиса! — избухна Джек. — Как си могла да постъпиш толкова глупаво!

— Аз не съм знаела! Трябва да е инсталирал скрита камера... Джек, той ще се съобрази с теб. Ако аз го помоля само ще се изсмее — никога няма да бъда напълно сигурна дали не притежава още някое и друго копие.

— Окей, ще говоря с него заради теб. Всъщност още сега ще го направя — той се надигна бавно и мъчително и закуцука към телефона. — Той сигурно спи, това е най-добрият момент да се добереш до истината.

Мелиса се приближи до Ник и положи ръка на рамото му — мускулите му ѝ се сториха втвърдени от напрежение.

— Съжалявам — промълви тя и вдигна към него поглед, пълен с разкаяние.

— Всичко е наред, разбирам всичко — въздъхна той. — Само не се доближавай никога повече до това копеле — изрече грубо и отдръпна ръката си.

— Няма — обеща Мелиса.

Разговорът беше кратък и Джек изглеждаше доста засрамен, докато поставяше телефона обратно на вилката.

— Каза ми, че има само един филм и че вече го е изпратил на теб — каза той, гледайки Ник с известна симпатия.

— Унищожих го — отвърна лаконично Ник. — Сигурен ли си, че говореше истината?

— Да — каза Джек с повече убедителност, отколкото чувстваше — кой би могъл изобщо да бъде сигурен относно реакциите на Ейс? — Сигурни ли сте в това, което сте намислили? — обърна се той отново към Мелиса и погледна Ник над главата ѝ.

— Сигурен съм — заяви кратко Ник.

— Благодаря ти за помощта, Джек — Мелиса се втурна към него и го целуна по бузата. Той я прегърна, после двамата мъже разтърсиха ръце, макар и с нежелание.

— И като си помисля, че ще трябва да се срещна още и с баща ти! — въздъхна Ник, докато се връщаха към апартамента на Мелиса. — Когато Джек каза, че си като майка си... за едно и също нещо ли сме мислили?

— Боя се, че да — изкикоти се Мелиса на физиономията, която направи Ник. Отключи вратата и се обърна към него: — Утре имам мач, така че трябва да си легна рано — изрече със сериозен глас.

Ник се опита да прикрие разочарованието си.

— Но трябва да хапна... какво ще кажеш за вечеря в леглото?

— Звучи ми добре — измърмори Ник и я последва в стаята, като заключи набързо вратата след себе си.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Осемнадесет месеца по-късно Мелиса, външно спокойна, седеше в тясната стаичка зад централния корт на Уимбълдън и очакваше да ги призоват за мача. Вътрешно се тресеше от нерви — това беше първата ѝ поява на финалите на Големия шлем за Сингъл: великият трофей, за който беше мечтала като дете, сега се намираще на един мач разстояние. И можеше да бъде неин.

Нейната противничка — какво постоянство на Съдбата само — беше Лучия Конти. През изминалите години често бяха играли една срещу друга, може би по-често, отколкото ѝ се щеше — общо двадесет и четири пъти и с резултат дванадесет на дванадесет. Този мач щеше да бъде фаталният тринадесети за една от двете.

Мелиса стисна букета с цветя и събра всичките си сили, за да не изпадне в паника. Господи, тези последни минути на очакване бяха най-ужасните... Откъм трибуните долиташе грохотът на нетърпението, но някак приглушено: вътре беше тихо и спокойно. За да се вземе в ръце, Мелиса насочи мислите си към изминалите осемнадесет месеца, към онзи съдбоносен турнир в Тексас, който беше преобърнал кариерата и живота ѝ.

Спечели го като на шега, всичко от онези дни се сливаше в една нестихваща еуфория и безкраен празник, помрачен единствено от напускането на Хол, но не задълго. Той беше се задържал, колкото да наблюдава спечелването на титлата от Мелиса, но вече тайно беше събрал багажа си и тихо се измъкна, без да си вземе довиждане. Оттогава бяха се виждали само веднъж — на сватбата на Джек и Лиза, далеч по-пищна и светска от — тяхната, състояла се само шест месеца по-късно.

Когато разбра за тайната венчавка, Роуз изпадна в паника, но обещанието, че ще повторят ритуала в по-широк кръг, я успокои. Новината за бързата женитба разбуни вълни на любопитство сред спортисти, преса и фенове. Експертите самонадеяно предричаха, че

бракът ѝ ще има кратък живот, ако се задържи в тениса, или обратното — че завръщането ѝ в тениса ще бъде съвсем спорадично и за малко.

Бурните дебати амбицираха Ник много повече от нея самата.

За известно време обаче изглеждаше, че вторите ще се окажат прави: Мелиса реши да не наема треньор, който да пътува непрекъснато с тях, не искаше трето лице да се намесва в щастието им, така че трябваше сама да поддържа формата си. Резултатите много скоро бяха налице. Първо, беше твърде щастлива в личния си живот, за да се вълнува прекомерно от резултатите на някакъв си мач. А и липсата на треньор си каза думата. Първата унизителна загуба претърпя на Откритото първенство на Франция — още в първия кръг. Когато седнаха да обсъдят нещата, тя му каза: или трябва да вложи сто процента от енергията си в тениса, или да се оттегли. Почти ѝ се щеше той да пожелае второто.

— Защо не наемеш Кати? — подхвърли небрежно той. — Сигурен съм, че никога повече няма да се намесва в живота ни, освен това никой по-добре от нея не познава качествата и слабостите ти.

И така, Кати беше наета за втори път и през следващата година двете бяха незаменим тандем: Мелиса загуби само веднъж еднинствена точка и то, защото бързаше да претупа мача; задаваше се буря, а тя нямаше намерение лошото време да помрачи триумфа ѝ.

Завоюва две първи места на полуфиналите и в пресата жлъчно отбелязаха, че точно финалите ще поохладят ентусиазма на двете непобедими момичета.

Стори ѝ се, че са изминали часове, когато най-сетне двете последваха рефера на турнира навън, като улавяха в движение букетите, подхвърлени от непознати хора. Мелиса вдигна поглед към блока на журналистите — сега Джек работеше като спортен коментатор за сателитната телевизия, но за този мач беше получил специална покана. Джек, нейното вдъхновение: какво ли щеше да прави днес, ако вместо към ракетата той беше посегнал към стика за крикет?

Джек долови погледа ѝ и се усмихна широко — толкова се гордееше с нея и с всичко, което беше постигнала! Даже и да не беше така скоро прекъсната от автомобилната злополука, собствената му

кариера едва ли щеше да достигне подобни висоти, помисли тъжно, но без сянка на завист или огорчение.

Беше се възстановил напълно, но сега, на двадесет и осем години, нямаше смисъл да тренира упорито и да се стреми да си върне старата форма и позиции. Освен работата в телевизията, той се занимаваше и с Белууд с помощта на Даниъл. Ейс рядко се задържаше в Англия напоследък, решил да увенчае тридесетата си годишнина с нова кариера в Холивуд. По тази причина се съгласи да продаде обратно имението на собствениците му, които го притежаваха повече от триста години насам.

Мелиса и Лучия достигнаха страничната линия, обърнаха се едновременно и направиха реверанс към кралската ложа, преди да продължат към мястото на съдията. Мелиса си избра ракета и вдигна поглед към трибуните — да играе на централния корт за нея винаги си оставаше незабравимо преживяване, но днес във въздуха витаеше особеното настроение на решителен двубой.

Долу на корта се тълпяха фотографи и двете момичета послушно позираха за снимки, после се обърнаха, за да поздравят зрителите от отсрещната страна на трибуните. Мелиса подскочаше от нерви, вече нямаше търпение да започнат и вдигна поглед към специалната ложа за тенисистите и техните близки — за последно окуражително кимване. Ник, който беше се навел през Кати и разговаряше с Даниъл, вдигна глава, сякаш приел посланието, срещна погледа ѝ и се усмихна.

Всички можеха да видят любовта и гордостта, изписани на лицето му; внезапно я обзе спокойствие. И през ум не би ѝ минало някога, че един-единствен мъж ще окаже такова влияние върху живота ѝ и ще направлява щастието ѝ. Кати кимна окуражително и вдигна палци.

— Тя ще бъде окей, стига час по-скоро да започнат играта — увери го тя и успокои Роуз, която нервно кършеше ръце.

— Да-а, вижда се, че е във форма — присъедини се и Ник. — Виж как ни гледа само.

Гледаше как жена му се подготвя да изиграе най-решителния мач в живота си и сърцето му преля от обич. Решението му да подкрепи кариерата ѝ от толерантност много скоро беше възнаградено с

удовлетворението, че е постъпил съвсем правилно, заменено много бързо от възхищение и преклонение.

Осемнадесетте месеца бяха изминали неусетно, всеки следващ — по-хубав и по-щастлив от предишния. Имението в Гленгъри процъфтяваше под умелата ръка на Ричард. „Ленъкс и Купланд“ просперираше и честите отсъствия на Ник не се отразяваха на работата на фирмата. Освен това подкрепяше Мелиса, грижеше се за нейните бизнес интереси, беше посредник между нея, спонсорите и пресата, искаше да бъде сигурен, че тя няма други грижи, освен тениса. Тя му беше благодарна за съпричастието, за нежността и любовта, а най-голямата награда беше напълно изчезналата мигрена.

— Мис Феръл спечели жребия и избра да сервира — обяви съдията, докато двете момичета излизаха на корта за петминутно загряване. Предложението да запази моминското си име беше на Ник — поне докато играе, и с течение на месеците разбра, че е бил прав: уважаваха го и преса, и фенове, тъй като Мелиса Феръл беше собственост на публиката, докато Мелиса Ленъкс определено не би била.

Мелиса започна да изключва съзнанието си за всичко наоколо, концентрирайки се единствено върху корта, топката и противничката си. По-рано същия ден беше потренирала с Джек и Кати и сега те я наблюдаваха внимателно от удобните си позиции, доволни от плавните ѝ движения по корта и точните попадения на ударите ѝ.

Мелиса съвсем очевидно се отпускате и докато чакаше да разпределят топките, по цялото ѝ тяло премина съвсем лека, едва видима тръпка.

— Игра! — обяви съдията началото на мача.

И двете твърде добре познаваха играта на другата — Лучия, солидна и уверена в своя нисък удар, способна да взривява насрещния удар като миномет, сякаш ракетата беше сраснала с ръката ѝ подобно на крило; и Мелиса — подвижна, грациозна, неуловимо пърхаща покрай мрежата.

Мелиса беше твърдо убедена, че ще удържи сервиса; беше загубила един-единствен сервис през целия турнир, тогава водеше с пет на едно и отново много бързаше да приключи мача. Беше доста

добра на сервиса, да, но същото можеше да се каже и за Лучия. Тя в никакъв случай не беше една от най-бързите играчи на турнира, но да я атакуваш се оказваше изключително трудно, както и да отгатнеш посоката и силата на нейния сервис.

Резултатът си оставаше равен: четири на четири, после пет на пет и мачът се превърна в игра на нерви, физически тест на издръжливост и талант. При шест на шест и двете подхванаха лотарията за тайбрек.

Мелиса сервира първата топка. Велик сервис, великолепен и елегантен. Той изпрати Лучия далеч назад, тя почти преплете крака в задно салто, за да улови топката. Мелиса знаеше, че контролира играта, когато внезапно, при третия удар в ушите ѝ болезнено прозвуча звукът на скъсана корда. Отчаяно се замоли Лучия да не е разбрала нищо, но тя беше твърде добър професионалист и, разбира се, веднага усети фала. Сега трябваше единствено да задържи топката, за да спечели точка.

Мелиса рискува част от секундата, за да прецени степента на повредата — точно в центъра на ракетата, бяха се скъсали две корди, по дяволите!

Все едно, щяха да играят подаване на топка! Лучия внимателно връщаше, плътно до крайната линия. Мелиса даваше всичко от себе си, но ударът ѝ попадна в мрежата.

— Едно на нула, Конти — провъзгласи съдията.

Тълпата заропта; някои знаеха какво се е случило, останалите очевидно не и си искаха доброто шоу, разочаровани от слабия ѝ удар. Докато вървеше към стола си, Мелиса вдигна високо ракетата, за да я покаже на съдията, но най-вече на трибуната — не беше изтървала нервите си, не, слабата игра се дължеше единствено на техническа неизправност.

Недоволното мърморене се замени с приглушени възгласи на съчувствие, докато Мелиса използва времето си за почивка в избиране на нова ракета, като си остави няколко мига за съсредоточаване и концентрация. Това е само една точка, напомняше си непрекъснато. Но точно този жизненоважен брейк беше фатален — Лучия продължи с мощните си сервиси и спечели тайбрека със седем на четири.

— Гейм и първи сет, Конти.

Лучия наперено се отправи към стола си и седна. Мелиса я последва, доста по-умърлушено, опитвайки се да скрие огорчението и страха си. Умишлено не вдигна поглед към трибуната на играчите — поддръжниците на Лучия щяха да бъдат с широки усмивки на физиономиите, нейните — с тревожни.

Най-запалените ѝ фенове подвикваха окуражително, докато се връщаше на корта за втория сет. Този път Лучия сервира първа и въпреки отчаяните усилия на Мелиса успя да удържи водещото място в играта. Резултатът ритмично се покачваше и внезапно Лучия подхвана онзи върховен тенис, характерен за най-добрите ѝ мачове, донесъл ѝ заслужена слава.

Никога не е играла толкова добре срещу мен, мина през ума на Мелиса, даже и на твърд терен. Трескаво разсъждаваше: отново беше притисната до крайната линия от дълбочината и акуратните удари на Лучия, винаги плътно над корта.

Достигнала резултат четири на три, Лучия усили натиска и заигра още по-агресивно, атакувайки сервиса на Мелиса, решена твърдо да я държи далеч от мрежата. При тридесет на четиридесет Мелиса осъзна, че е в голяма беда, брейк в този момент би означавал точка в полза на мача. Ако Лучия спечелеше тази игра, тя щеше да сервира в Шампионата.

Мелиса изтри длани и пое дълбоко дъх на няколко пъти, когато дойде нейният ред да сервира, Лучия вдигна ръка, за да я спре и приклепна на едно коляно, за да завърже маратонките си — това едва ли беше нужно, помисли горчиво Мелиса. Иска само да я отклони, да я разконцентрира, това си беше!

— Кучка! — измърмори под мустак, но твърде добре познаваше похватите ѝ, за да се остави да я надвие. Отговорът ѝ на провокативната тактика беше безотказен ейс^[1].

— Равен резултат.

Тълпата зарева окуражително; звукът се стори по-скоро заплашителен на Мелиса, докато избираше нова топка. Този ейс действително се оказа ефикасен и възможно най-добрият отговор на точката за брейк и тя почувства прилив на самочувствие, докато подготвяше следващата топка. Лучия не успя да разчете посоката на сервиса и Мелиса лесно продължи с елегантно воле.

— Авантаж, Феръл.

— Хайде, Мелиса! Пречупи я, **Сега!** — ревеше тълпата.

Ударът беше бърз и силен, повече от сто мили в час и изпрати топката до линията.

— Гейм, сет, мач, Феръл! С два сета на един, шест на седем, шест на четири, шест на два.

Мелиса разшири невярващо зеници и като автомат тръгна към мрежата, където зачака Лучия. Мълчаливо стиснаха ръце, после се извърнаха да благодарят на съдията. Мелиса, която трепереше като лист, се строполи на стола си и покри лице с хавлията, за да се скрие от шума и тълпата и да осмисли невъзможното, което беше постигнала. Шампион на Уимбълдън.

Вдигна поглед към семейството си, замъглен от сълзи, и видя родителите си да се прегръщат, а Кати да подскача като дете от въодушевление. Ник, изправен на крака, даваше самоотвержено своя принос към аплодисментите на тълпата с широка, щастлива усмивка на физиономията си.

Очевидно най-сдържания измежду тях, сега дори и той ликуваше и се пръскаше от гордост, само дето не подскачаше. Той най-добре знаеше какво изпитва тя след пет години в професионалния тенис — и не само тя, но и тялото ѝ: мускулите ѝ щяха да бъдат като стегнати въжета дни наред, нито горещият душ, нито умелият масаж щяха да ги отпуснат. Щеше да следва дълъг период на физическо и душевно възстановяване. Едно е сигурно: в този миг тя не изпитва никаква физическа болка, помисли с надежда той. Крепи я единствено мисълта за голямата победа.

Първият ѝ импулс беше да се покатери на трибуните и да отиде при тях, но бързо го отхвърли. Беше твърде първично, освен това едва ли щеше да събере нужните сили. Вместо това тръгна бавно към Лучия, която седеше отпусната на своя стол, а на лицето ѝ бяха изписани разочарование и изтощение.

— Беше голям мач — подхвана с добронамерен тон Мелиса, като силно се надяваше да звучи искрено, така както го чувстваше. — Вече никой няма да смее да каже, че женският тенис е скучен — добави тя.

Лучия сви безразлично рамене, но нито я погледна, нито каза нещо в отговор. Мелиса въздъхна, но нищо не беше в състояние да помрачи щастието ѝ, въодушевлението ѝ.

Момичетата и момчетата, които отговаряха за топките, се строиха в две плътни редици, изчакайки дука и дукесата на Кент да слязат от кралската ложа. Групичката се показа и както обикновено кралските особи се поспряха за кратък разговор с младежите, преди да се придвижат напред и да извършат представянето.

Мелиса не отделяше поглед от златния трофей; не можеше да повярва, че е спечелила титлата на Уимбълдън, и нямаше да го повярва, докато не хванеше безценната кула в ръцете си, докато не я притиснеше до сърцето си — колко пъти беше виждала да го правят нейните фаворитки в тениса, и то от най-ранна детска възраст. Сега най-сетне детската ѝ мечта щеше да се изпълни, да се превърне в реалност!

Опита се да прикрие нетърпението си, докато течеше познатият ритуал. Този път обаче тя беше участникът, а не завистливият наблюдател. Съдията първи получи поздравления, след него напред пристъпи Лучия, бавно и сковано. Тя или забрави, или умишлено пропусна задължителния реверанс, докато я поздравяваха и ѝ връчваха медала на втория класиран. Мелиса учтиво се присъедини към аплодисментите в чест на момичето, което едва не спечели купата, после дойде нейният ред да пристъпи напред.

Ликуващите възгласи достигнаха кресчендо, когато най-сетне пое големия цилиндричен трофей, на който бяха гравирани имената на всички досегашни шампиони. Беше по-тежък отколкото очакваше и пръстите ѝ конвулсивно го обгърнаха. Беше си солиден, а не просто мечта, помисли със задоволство и ентузиазъм.

Някои от зрителите започнаха да скандират името ѝ, насочиха се камери в очакване да вдигне трофея. След като и репортерите направиха задължителните снимки, започна реалното усещане за новопридобитата слава.

Мелиса тръгна бавно през корта, сърцето ѝ преливаше от щастие, искаше ѝ се този миг никога да не свърши. Притисна трофея до гърдите си и през трибуните премина вълна от спонтанен смях, когато настъпи кратка схватка с официалното длъжностно лице, понечило да го вземе и да го остави на съхранение.

— Няма да забравите да гравирате и моето име, нали? — плахо промълви тя, когато най-сетне го пусна и му го подаде.

Лучия беше напуснала корта, също и съдията на страничната линия, но Мелиса остана, бърбеше със зрители от тълпата, подписваше програми, раздаваше автографи и приемаше букети от неznайни поклонници.

Тръгна си едва когато обявиха следващия мач за смесени двойки и Ал Монтоя я сграбчи в прегръдките си.

— Това е от Ейс — прошепна закачливо той и се ухили. — Каза ми да ти напомня, че предпочита омъжени жени. И да му дадеш знак, когато моногамията ти омръзне.

— Престани да му даваш аванси — подкачи го Мелиса, едва сдържайки смеха си; в действителност Ейс беше се държал доста прилично след сватбата ѝ — е, поне за неговите двуполюсни стандарти. Беше се опитал, наистина, да отклони Ник от сватбата на Джек, но не беше казал или сторил нещо просташко, даже се наслаждаваше на присъствието на Мелиса и Роуз на двете почетни места на голямата маса, докато водеше лековат разговор в стил „добре възпитан мъж“.

С едно последно махване към трибуните и дълъг, изпълнен с копнеж поглед към сцената на нейната слава тя напусна корта и забрави тутакси Ейс, докато поздравяваше семейството си. Роуз първа стигна до нея и я грабна в прегръдките си.

— Браво, миличка! Толкова се гордеем с теб!

— Благодаря, мамо. За всичко — внезапно си спомни колко пъти майка ѝ беше зарязвала всичко, за да я закара до някой младежки турнир. — Ти винаги си ме подкрепяла. И ти, татко — добави жизнерадостно, протягайки се да го целуне.

— Аз? Аз съм този, който нареди да се унищожи кортът в Белууд, защото не ти вървеше в училище — възрази той и Мелиса се усмихна.

— Винаги съм знаела, че с тази постъпка целеше единствено да ме пришпориш — намигна му закачливо и се обърна към Ник. Втренчи се в очите му.

Той я обичаше, беше ѝ помогнал по всички възможни начини, задържайки собствения си живот и собствената си кариера, докато тя осъществяваше мечтата си.

— Не бих го постигнала без теб — промълви със сълзи на очи и се отпусна в обятията му.

— Аз само носех багажа ти — заяви безгрижно той, за да спре сълзите и да я накара да се засмее. — Пресата те иска, а и Кати те очаква в съблекалнята. Хайде, върви — побутна я нежно, почувствал колебанието ѝ.

— Ще отидем да пийнем малко чай, докато те чакаме — обади се Роуз. — И тази вечер ще празнуваме — всички заедно. Не ти го казах предварително, но татко ти е запазил маса в Сан Лоредо.

— О — Мелиса хвърли бърз поглед към Ник, после разбра, че той вече знае за този план и няма нищо против да я поделити със семейството ѝ. — Благодаря, татко, прекрасна идея — изрече набързо, целуна ги за последен път и хукна да си вземе душ и да се преоблече.

Кати седеше сама в съблекалнята, вдигнала бутилка шампанско. И понеже никога не беше се отличавала като особено сантиментална личност, и сега не се втурна да я прегърне, само я поздрави, като я плесна с разтворена длан по протегнатата ръка.

— Направих го, Кати, направих го! — изпищя екзалтирано Мелиса, сякаш Кати не беше присъствала на всяка една точка, която броеше със затаен дъх. — Милиони детски фантазии току-що се сбъднаха.

— Даа-а — Кати кимна, отпуши шампанското и разклати бутилката, сякаш завършваха автомобилно рали; пръски пяна се разхвърчаха наоколо, най-вече върху Мелиса. — Лучия вече си тръгна, беше бясна и отказа да разговаря с пресата. Ще пострада и за нея ще пишат, че не умее да губи.

— Накрая изглеждаше абсолютно скапана — подхвърли безгрижно Мелиса. Тя обичаше целия свят в този момент и можеше да си представи как страда Лучия. — Жал ми е за нея, това беше третият ѝ финал на Големия шлем и тя ги загуби всичките.

— Е, може да не ѝ е за последно — подхвърли язвително Кати.

— Ти си ужасна! — намигна ѝ Мелиса, насила потискайки усмивката си.

Отпиваше едва-едва от шампанското си, все още замаяна от щастие, накрая остави чашата си настрана и се зае да се съблича.

— Аз съм шампион на Уимбълдън — промълви замечтано. — Наистина съм, нали? За цялата година аз съм шампион на Уимбълдън...

— Само веднъж? — повдигна вежди Кати. — Няма ли догодина да се върнеш и да защитиш титлата?

— Робовладелска тактика! — изстена Мелиса и влезе под душа.

Продължиха да обсъждат мача, точка по точка, а Мелиса се подготвяше за среща с журналистите. Когато влезе в залата за пресконференции, от групичката британци се надигнаха приветствените възгласи и тя се усмихна широко, докато се настаняваше зад микрофоните. Победата лека-полека започваше да ѝ изглежда напълно реална, когато я засипаха с въпроси за мача, а след това — и за Лучия и нейната игра, но Мелиса съзнателно отклоняваше темата.

— Какви са бъдещите ви планове?

— Ваканция — заяви веднага тя. В понеделник двамата с Ник отлитаха за Калифорния, за да прекарат три седмици сами в Роуз Арбър. — И не ме питайте къде, защото няма да ви кажа — добави тя.

— Защо? Да не би да е втори меден месец?

— Не, първият още не е приключил — отвърна тя и силно се изчерви, когато всички прихнаха в смях.

Малко по-късно даде интервю за Би Би Си, а след него, доста поохотно — едно на Джек. Все още не можеше да приеме насериозно новата му работа и едва се сдържаше да не се изсмее, докато отговаряше прилежно на въпросите му.

Когато обаче я запита за Лучия, Мелиса му отговори така, сякаш бяха сами и той прехапа устни.

— О, съжалявам, няма ли начин да го отрежеш?

— Не, предават ни на живо — напомни ѝ Джек; сега на лицето му беше изписан неподправен ужас. Това вече ѝ дойде много и Мелиса избухна в несдържан кикот. Джек остана загледан безмълвно няколко секунди в нея, после на свой ред се разсмя с облекчение и се обърна с лице към камерата.

Завръщането ѝ от Ол Ингланс Клуб беше приветствано като за кралска особа. Почитателите ѝ се тълпяха в шпалир, за да я докоснат или да вземат автографи.

— Чувствам се като кралица! — прошепна на Ник, който търпеливо чакаше и даже се присъедини към ръкоплясканията на тълпата.

— Тя ще се върне ли догодина? — попита го някой.

Той се поколеба, после кимна.

— Предполагам — отвърна лаконично.

Задаваха ѝ все едни и същи въпроси, както ѝ се стори, за хиляден път и вече отговаряше почти без да мисли. По-късно обаче, отпусната в горещата вана, си даде сметка, че не е напълно убедена дали ще рискува втори път и дали ще изживее същия този възторг и преклонение на тълпата. Би ли могла да повтори този мач? Вече беше постигнала амбициите от детските си години — какво повече ѝ трябваше? Не беше ли време да се оттегли?

Наведе се напред и пусна още гореща вода във ваната, после се изтегна обратно назад и се заслуша в дълбокия глас на Ник, който говореше по телефона с приятели и роднини. Бяха изминали пет години, откакто му заяви, че иска да види колко може да постигне — е, за всеки британски тенисист Уимбълдън беше връхът.

Съществуваха и други предизвикателства, естествено: Откритото първенство на Щатите, най-доброто, с титла, съответстваща на тази от Уимбълдън, а тя беше едва двадесет и трета... беше ли готова да обърне гръб на света, на парите? Без да споменава всичката си упорита и непосилна работа, физически лишения и психически натоварвания, които бяха я извели до този връх? Постоянното пътуване... Тя направи гримаса. Как ли щеше да се чувства като зрител на Уимбълдън следващата година? Как ще се чувства да гледа как някой друг държи трофея?

Най-сетне Ник се умори да отговаря на въпроси по телефона и го изключи, за да се преоблече за вечеря. Хвърли поглед на часовника си и леко се намръщи — щяха да закъснеят. Мелиса вдигна поглед и му се усмихна, когато влезе в банята, но реши да не му споменава нищичко от мислите, които я терзаеха.

Той никога не беше се оплаквал от номадското им съществуване, но тя знаеше, че ще бъде доволен, ако реши да се оттегли от състезателната си дейност. Ричард и Шийна вече имаха син, когото обожаваха и нежността, с която се отнасяше към него Ник, събираше гърлото ѝ на буца, а в сърцето ѝ се забиваше ножът на вината и самообвиненията. Но ако трябваше да бъде съвсем честна пред себе си, не съжаляваше за решението си преди три години — как ли пък не, да се върне към кариерата си, когато детето тръгне на училище!

— Хайде, шампионе, излизай от банята — нареди Ник, хвърли ѝ хавлия и я изправи във ваната. Грабна я и я понесе към спалнята. Тя се сгуши в него.

— Обичам те — промълви тихо, тъмните ѝ очи преливаха от копнеж. — Ще бъде ли ужасно невъзпитано от наша страна, ако ги накараме да ни почакаат?

— Отвратително даже — погледна я укоризнено Ник и я притисна още по-силно; тя вече чувстваше как мъжествеността му се втвърдява неудържимо. — Но все пак мисля, че една шампионка от Уимбълдън може да прави каквото си иска.

— О, супер! — промълви Мелиса, търсещите ръце и стрелкащият се език премахнаха всякакви съмнения.

Той бързо съблече дрехите си, опиянен от желание и любов, бракът не беше намалил страстта им, напротив. Така копнееха един за друг, още повече сега, когато всеки знаеше потребностите и желанията на другия.

Любиха се бързо, стремително и ненаситно. Изцеден, Ник бавно положи ръка на рамото ѝ, после се надигна и целуна с любов всяка една от гърдите ѝ, преди да се претърколи и да посегне към дрехите си; Мелиса, твърде задоволена, за да помръдне, го гледаше безмълвно. Най-сетне изпълзя от леглото и се зае с грима си.

— Колата дойде — отново! — извика от хола Ник, докато търсеше обувките си. — Горкият момък сигурно е обиколил поне сто пъти около квартала. Готова ли си, съкровище?

Мелиса извади от несесера си хапчетата против забременяване, гледа шишенцето известно време, после го отвори, изсипа съдържанието му в кошчето и се усмихна:

— Да, готова съм.

[1] Ейс — удар, който не може да бъде избегнат. — Бел.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.